

Giới thiệu Yêu Thê

Truyện Yêu Thê của tác giả Văn Ca Thanh Nhã là câu chuyện vui nhộn khi nữ chính là con thỏ yêu luyện thành hình người.

Nàng khó khăn lắm mới luyện được nên hình dáng con người, xui khiến thế nào nàng lại lấy đúng phu quân là người chuyên đi bắt yêu tinh. Đã vậy nàng làm sai là bị phạt, khiến nàng tức giận.

Nàng bỏ trốn đi tu luyện thành yêu ma để chọc tức hán liệu nàng có làm được mời các bạn đón xem.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Chương 1

Thảo Hương Hương là một con thỏ trắng rất bình thường, sống trên núi Linh Sơn.

Bởi vì Linh Sơn là vùng núi tiên trên thế gian, là nơi hội tụ linh khí của thiên địa, các loài chim trời cá nước trên núi đa số đều là yêu tinh, vì vậy nàng cũng không lo lắng lắm đến chuyện thân phận yêu tinh của mình. Cho đến một ngày nào đó, nàng đang tản bộ dưới ánh trăng, bỗng nhiên hấp thụ đủ linh khí trong thiên địa, thời điểm đó đột nhiên xảy ra một hiện tượng biến hóa vượt bậc, cứ thế từ một con thỏ tầm thường, biến thành một con thỏ tinh chứa đầy trong đầu những ý tưởng kỳ lạ.

Thí dụ như, đột nhiên không thích ăn cỏ nữa, cảm thấy cỏ không hợp vệ sinh, còn có thể bị xịt thuốc trừ sâu rồi, nói chung rất có khả năng nguy hại đến thể xác và tinh thần đang khỏe mạnh của thỏ. Bất quá, sau đó lại nhớ ra một vấn đề, ‘thuốc trừ sâu’ rốt cuộc là cái gì vậy, vì sao mình lại thấy sợ hãi, nhưng cuối cùng nghĩ mãi vẫn không hiểu được.

Theo lời tiểu Ma Tước Chi Chi ((chim sẻ)) – bạn tốt của Hương Hương, trước khi Hương Hương trở nên ‘kỳ cục’, việc thích nhất chính là ăn cỏ. Không chỉ xây tổ ở nơi cỏ xanh tươi tốt nhất trên sườn núi, đem cỏ xanh tươi tốt nhất đặt ở dưới chân, bản thân còn lấy ‘Thảo’ làm họ, tự đặt tên cho mình là ‘Hương Hương’, hương cỏ thơm ngào ngạt. Thế nhưng, bây giờ ước nguyện lớn nhất của Hương Hương lại là: ta không ăn cỏ nữa, ta muốn ăn thịt!

Nhưng vấn đề là, điều đầu tiên trong quy định của Linh Sơn chính là ăn chay, không được sát sinh. Ngay đến Sói Xám và Lão Hồ ở sườn núi bên cạnh cũng phải tu tâm dưỡng tính, nhiều năm ăn chay, huống chi là một con thỏ vốn vẫn được cho là loài ăn chay.

Thảo Hương Hương đi tuần tra khắp ba vòng quanh ngọn núi, rốt cục nhận ra được hiện thực ăn thịt là chuyện không có khả năng. Nguyên nhân chính là đạo luật hà khắc của thiên nhiên, cá lớn nuốt cá bé. Nàng tìm lần lượt khắp cả tòa Linh Sơn, cũng không tìm ra được giống loài nào yếu kém hơn so với Thảo Hương Hương nàng, hiển nhiên là không có thịt cho nàng ăn rồi.

Xuân về hoa nở, Hương Hương bò ra khỏi tổ thỏ của nàng, lười biếng nằm ườn lên tảng đá chỗ khe núi phơi nắng, hưởng thụ tiếng thác nước ở xa xồi bên kia vang vang truyền đến. Lúc tỉnh ngủ, lười biếng trở mình, cái bụng không biết chọn thời điểm kêu ‘ọc ọc’ một tiếng. Giơ móng vuốt lên sờ sờ cái bụng, bắt đầu dĩ nghĩ: “Lại muốn ăn nữa rồi”.

Nàng lột xác thành một con thỏ trắng có lý tưởng có khát vọng được một tháng, cũng là tròn một tháng toàn ăn rau hoang quả dại, miệng đã sớm không còn mùi vị gì ((chán ăn)), mỗi ngày đều cảm thấy sinh mệnh bản thân thật là u ám. Nàng cũng không phải không nghĩ tới chuyện rời khỏi Linh Sơn, ra bên ngoài tung hoành thiên hạ, chỉ là đạo này, yêu ma hoành hành, nàng chỉ là một con thỏ đến sức lực trời gà còn không có, nói không chừng vừa ra khỏi núi, chưa kịp đụng đến miếng thịt, bản thân đã biến thành bữa ăn trên bàn người khác rồi, cho nên không thể không tạm thời buông tha cho ý nghĩ đáng sợ này. Hơn nữa, theo lời Chi Chi nói, mọi người đều là muôn vàn khổ cực tìm đến Linh Sơn để tu hành, chờ mong một ngày kia có thể đắc đạo thành tiên.

“Đắc đạo thành tiên...” Hương Hương nhàm chán nghĩ nghĩ. Nói không chừng đây sẽ là cơ hội cải biến một chút tình trạng hiện giờ, có điều Linh Sơn Quần mỗi năm sẽ tổ chức tuyển chọn đồ đệ vào tháng năm, mà chỉ thu nhận những đệ tử tài năng để kế thừa phương pháp tu luyện. Hôm nay mới tháng ba, còn những hai tháng nữa, thật là khó chịu.

Mặt trời dần dần chuyển lên đỉnh đầu, Hương Hương giơ móng vuốt gãi gãi móng đất, ưỡ oài nghĩ: “Thực sự phải đi kiếm ăn rồi”. Trở mình một cái đứng lên, đang chuẩn bị từ trên tảng đá trượt xuống, trong không trung bắt chợt truyền đến âm thanh vỗ cánh quen thuộc: “Hương Hương! Hương Hương!”

“Ồ đây”. Hương Hương lên tiếng, rất tự giác nằm úp sấp trở lại chỗ cũ, chờ bạn tốt Chi Chi thu cánh dừng trước mặt mình.

Giống như Hương Hương là một con thỏ trắng cực kỳ bình thường, Chi Chi cũng chỉ là một con chim sẻ cực kỳ bình thường, thú vui duy nhất là hỏi thăm và truyền bá mấy chuyện bát quái. Nghe nói trước đây nàng từng bái sư mấy lần, đều bị Linh Sơn Quần từ chối ngay từ ngoài cửa nguyên nhân chính là vì nàng quá yêu thích truyền bá mấy tin tức vặt vãnh nhỏ nhặt, cảnh tượng này khiến một người chính trực như Linh Sơn Quần vô vàn khó chịu.

“Mau đi theo ta, Hương Hương! Có chuyện tốt! Chậm trễ sẽ mất phần đó!” Chi Chi nhào xuống vẩy vẩy cánh kích động nói.

“Son Quân đang thu nhận đồ đệ rồi hả?” Hiện giờ chỉ có chuyện này là có thể khơi lên hứng thú trong lòng Hương Hương thôi.

“So ra thì cũng gần giống vậy!” Chi Chi dậm dậm chân, kích động dị thường. “Ý Thiên đến, Ý Thiên tuyệt bích, luyện yêu sư đến!”

“Luyện yêu sư? Đến làm gì, thu phục yêu tinh à?” Hương Hương dựng đứng lỗ tai lên, hiểu biết của nàng đối với thế giới này trên cơ bản đều do chính Chi Chi truyền bá. Mơ hồ biết thế giới này là người, yêu, tiên, ma cùng tồn tại, mà người được gọi luyện yêu sư hình như là người có được pháp lực cường đại, hàng yêu trừ ma, giữ gìn thế giới hòa bình, cũng gần giống với nhân vật siêu nhân trứng muối. Ôi chao, chờ một chút, siêu nhân trứng muối là cái gì? Hương Hương lại vì một danh từ mới đột nhiên xuất hiện mà phiền muộn trở lại.

“Đương nhiên không phải, luyện yêu sư đại nhân tới để chọn vật cưỡi!”

“Vật cưỡi?” Hương Hương vừa nghe hai chữ này, lập tức lắc đầu như trống bỏi. “Không đi, không đi”. Nàng một không dứt gân não, hai không đáng khinh, tự nhiên chạy đi làm vật cưỡi cho người ta làm gì, bị người cưỡi chạy.

Nghe Hương Hương thế nhưng lại nói không đi, Chi Chi không khỏi gấp đến độ nhảy tung tung trên đá, giải thích rằng: “Tuy nói là làm vật cưỡi của luyện yêu sư, nhưng trên danh nghĩa cũng là đệ tử của Tam Bích rồi. Không chỉ có thể học được pháp môn tu luyện đặc biệt của Tam Bích, hơn nữa lúc luyện yêu sư đắc thành chính quả, vật cưỡi cũng sẽ được đắc đạo thăng tiên theo!”

“Ý của ngươi là, chỉ cần mang theo luyện yêu sư chạy khắp nơi, chờ sau khi hắn đắc đạo, chúng ta cũng có thể thăng tiên theo?”

“Đúng vậy! Đúng vậy!” Chi Chi dùng sức gật gật đầu chim, vẻ mặt trông đợi nhìn Hương Hương. “Đi thôi”.

Hương Hương nghiêm túc suy nghĩ một chút, vẫn không thấy hứng thú, trở mình nói rằng: “Không đi”.

Chi Chi nhảy đến trước mặt Hương Hương, vẻ mặt không thể giải thích nổi hỏi: “Tại sao, tại sao hả, Hương Hương?”

Hương Hương giương mắt nhìn nàng ấy: “Ngươi rất muốn đi à?”

“Ừ! Ngươi xem, Son Quân không chịu thu ta, ta không có cách nào nhập đạo tu hành, chỉ có thể mưu tính cách khác. Khó có được cơ hội tốt như vậy, là luyện yêu sư đó, thật sự là ngàn năm một thuở. Có lẽ ngươi cảm thấy làm vật cưỡi không tốt, thế nhưng tất cả mọi người đều nghĩ như vậy thì người đi sẽ ít, cơ hội của ta không phải sẽ càng lớn hơn sao? Ngươi nói đúng không, Hương Hương?”

“Ta đây cùng đi với ngươi là được chứ gì”. Hương Hương thực sự không muốn đá kích nàng ấy, khắp ngọn đồi này đầy những chim bay cá nhảy, cho dù không có ai đi cũng đâu thể nào vì thế mà chọn một con chim sẽ nhỏ làm vật cưỡi. Có điều suy nghĩ của Chi Chi quả thực cũng không sai, cơ hội xác thực chỉ có một người được thu nhận, cứ đi thử đề bản thân không phải nuôi tiếc.

“Ồi tốt quá! Tốt quá! Hương Hương là tốt nhất!” Chi Chi hưng phấn đập nước cất cánh bay tới phía trước.

Hương Hương bắt đầu đi thờ dài, nhảy xuống tảng đá, nhảy về phía trước đuổi theo bóng dáng Chi Chi.

“Hương Hương, ngươi không biết đâu, ta nghe những người đó nói, vị luyện yêu sư hôm nay tới đây chính là luyện yêu sư trẻ tuổi nhất từ trước tới nay trong Tam Bích!” Chi Chi vỗ vỗ cánh, lượn một vòng trên đỉnh đầu Hương Hương rồi bay về phía trước.

“Ừ”. Hương Hương vẫn không có hứng thú. Ý Thiên tuyệt bích, Tử Đài thương bích, Chu Nhan tiểu bích, hợp xưng Tam Bích, là nơi tu tập của luyện yêu sư, nhưng luận cao thấp, cuối cùng vẫn so không được với tiên linh của Linh Sơn này. Cho nên Hương Hương tổng hợp lại suy nghĩ một chút, vẫn thấy không bằng ở lại Linh Sơn, mong chờ được bái nhập làm môn hạ của Linh Sơn Quân.

“Nghe nói đáng về còn cực kỳ anh tuấn nữa!”

“Thật sao?” Hương Hương có chút hứng thú, “Không phải nói luyện yêu sư của Tam Bích đều trông rất xấu xí sao?”

Chi Chi vì bản thân không trả lời lại được với loại tin đồn bát quái này mà cảm thấy phiền muộn. “Ta cũng không biết nữa”. Kỳ thực nàng căn bản là không phân biệt được vẻ ngoài của con người đẹp xấu thế nào.

“Đi xem sẽ biết.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Chương 2

Lúc bọn Hương Hương chạy tới, trên bãi đất trống trước động phủ của Linh Sơn Quân đã chật ních các loài động vật nghe tin mà đến. Đây cũng là lần đầu tiên Hương Hương cảm thấy thì ra trên núi Linh Sơn thế nhưng lại chông chênh nhiều loài động vật hình thù kỳ quái đến vậy, có nhiều loài còn không biết gọi tên là gì. Hương Hương còn đang nhìn chung quanh, cảm nhận được áp lực cạnh tranh rất lớn, Chi Chi đã vỗ cánh bay chen vào trong đám người.

“Chim sẻ kia, xếp hàng ở phía sau đi!” Một con vượn lông trắng cực kỳ khó chịu với loại hành vi chen ngang này.

Chi Chi coi như không nghe thấy, trực tiếp bay chen vào bên trong. Con Vượn tức giận ‘rồng’ một tiếng, khiến cho cả đám ‘người’ đều ào ào quay đầu lại nhìn. Một con quạ đen bay đến, ‘phạch’ vỗ cánh, muốn đánh đuổi Chi Chi ra ngoài.

“Quạ đen chết bầm! Ngươi chờ đó, có ngày ngươi sẽ hối hận!” Chi Chi nổi giận.

“Ai làm ồn vậy?” Từ trong đoàn người vang lên giọng điệu khó chịu.

Chi Chi nhận ra là giọng của thị nữ bên cạnh Sơn Quân – Liên Y, vội vã im tiếng đáp trở lại chỗ Hương Hương. Hương Hương nói: “Vẫn là xếp hàng đi, tuy rằng đội ngũ hơi dài...”

“Ta chỉ muốn bay lên phía trước xem Luyện yêu sư trưởng có đáng vẻ thế nào thôi mà”.

“Rồi cũng sẽ được nhìn thấy thôi, chỉ là ta đói bụng quá đi”.

Chi Chi nhìn đội ngũ, nói rằng: “Vay người ở chỗ này xếp hàng giúp ta nhé, ta đi tìm trái cây cho người ăn”.

“Được”. Tốc độ bay so với tốc độ chạy hiển nhiên là nhanh hơn, mà đội ngũ cũng còn dài. Không ngờ, Hương Hương vừa giơ móng vuốt tạm biệt Chi Chi, đội ngũ đã bắt đầu di chuyển về phía trước, hơn nữa tốc độ di chuyển còn là rất nhanh. Hương Hương có chút khó hiểu, nhưng đã là xếp hàng rồi, thì đội ngũ phía trước di chuyển, nàng dù sao cũng phải đuổi theo cho kịp.

Tốc độ chuyển động của đội ngũ càng lúc càng nhanh, trên cơ bản mỗi một giây đồng hồ Hương Hương đều không ngừng nhảy về phía trước, nhảy mà chậm, con tê tê ở phía sau sẽ bắt đầu không kiên nhẫn thúc giục nàng. Dần dần, đã nhìn thấy các tỷ tỷ đứng hầu bên Tiên tử ở phía trước. Tiếp theo, nhìn thấy ở chỗ tòa sen có một gã mặc áo trắng đang ngồi. Áo trắng như tuyết, tóc đen tựa tơ đang nhắm mắt dưỡng thần. Mặc cho đám yêu thú ồn ào nhón nháo, tới lui đi qua trước mặt hắn, hắn cứ lù lù bất động, dường như tất cả đối với hắn đều không liên can. Thác nước phía sau lưng mơ hồ bốc lên làn hơi nước, giống như bao bọc cả người hắn vào trong đó, người và nước một màu, tựa như ảo mộng.

Bởi vì Hương Hương chưa từng thấy qua hình dáng của Sơn Quân, cho nên cũng không biết người nọ là Linh Sơn Quân hay chính là vị Luyện yêu sư từ bên ngoài đến, chỉ cảm thấy tiên khí bức người, giống như được nhìn thấy thần linh.

“Con thô chết tiệt!” Con tê tê ở phía sau thúc giục.

“Biết rồi, đừng có giục”. Hương Hương vội vã nhảy về phía trước.

Lúc này, vị Tiên tử tỷ tỷ đứng gần đó lên tiếng: “Mọi người không nên gấp gáp, cứ theo thứ tự đi qua bên này. Luyện yêu sư đại nhân nếu cảm thấy thích hợp, sẽ giữ người đó lại”.

Hương Hương thế này mới có chút giật mình, thì ra cái người như thi như họa này chính là Luyện yêu sư trong truyền thuyết, quả thực siêu nhân trùng muối khó mà sánh bằng. Mà cái gọi là phương pháp chọn lựa, chính là xếp hàng đi qua trước mặt hắn, nếu hắn thấy tốt thì sẽ giữ lại. Vấn đề là, từ này đến giờ hắn cứ nhắm mắt suốt, làm sao mà thấy?

Hương Hương nói thầm trong lòng, mắt thấy rất nhanh sẽ đến phiên nàng, mà Chi Chi vẫn chưa trở về, Hương Hương không thể làm gì khác hơn là nhảy qua một bên, nhường người phía sau đi lên. Dù sao lấy tốc độ di động này, chờ đến lúc Chi Chi trở về, lại xếp hàng một lần nữa cũng không mất bao nhiêu thời gian. Thế nhưng không ngờ tới chính là, Chi Chi còn chưa trở về, đội ngũ đã hết rồi. Hương Hương nhìn bãi sân rộng không một bóng người chớp chớp mắt, thánh thần ơi.

“Thỏ nhỏ, ngươi không đi sao?” Tiên tử tỷ tỷ gần đó thấy Hương Hương ngờ ngác nằm úp sấp bất động, tốt bụng hỏi.

“Ta chỉ đi với bạn tới thôi”.

“Vay bạn người đâu?”

“Nàng ấy giúp ta đi kiếm thức ăn...”

Đang nói chuyện, người ngồi trên tòa sen bên kia đã bắt đầu vươn người đứng dậy, không thấy chân động, mà đã phiêu phiêu bay xuống. Về mặt Tiên tử tỷ tỷ tiếc nuối nhìn Hương Hương nói: “Nhưng, Luyện yêu sư đại nhân có vẻ phải đi rồi”.

“A?” Hương Hương nóng nảy, vội vã ‘nhảy nhảy nhảy’ chạy vội qua, lớn tiếng kêu: “Luyện yêu sư đại nhân, xin chờ thêm một lát được không?”

Nghe tiếng kêu, bóng dáng Luyện yêu sư tựa như cơn gió nhẹ nhàng hạ xuống, quay đầu lại nhìn về phía Hương Hương.

“Ta có một người bạn tốt vừa mới rời đi, Luyện yêu sư đại nhân có thể chờ thêm một chút không, nàng ấy lập tức sẽ trở lại ngay!” Bởi vì gấp rút chạy đến gần, Hương Hương lại quỳ rạp trên đất, cho dù có ngẩng đầu lên, cũng không thấy rõ được khuôn mặt của Luyện yêu sư. Chỉ có thể bất an chờ hần trả lời, yên tĩnh nửa ngày, không đợi được trả lời của hần, lại nghe âm thanh hoang mang vang lên “Luyện yêu sư đại nhân”, chẳng biết từ nơi nào xuất hiện một cây gậy bằng ngọc bích, thừa dịp Hương Hương chưa chuẩn bị, nâng một chân trước của nàng lên, trong phút chốc đem nàng lật ngược lại, chống vó.

“Ho” Hương Hương cảm thấy mặt mình nóng đỏ một chút, vội vàng luống cuống tay chân thu người lại, quay đầu bốn phía tìm kiếm kẻ xấu xa tồi bại nào gây ra họa, không nghĩ tới nhìn đi nhìn lại chung quanh nơi này ngoại trừ vị Luyện yêu sư áo trắng như tuyết, vẻ mặt không biểu tình đang đứng trước mặt nàng này, cũng không còn ai khác. Nhưng mà sao hần lại muốn đem nàng ra ném đi ném lại như thế, đường đường là một Luyện yêu sư, hần là không cần thiết đi làm mấy chuyện nhảm chán này mới phải chứ?

Đang nghĩ ngợi, từ đỉnh đầu vang lên âm giọng nhàn nhạt lạnh lùng của Luyện yêu sư: “Không đợi”. Dứt lời, xoay người bỏ đi. Hương Hương lần thứ hai vội vã chạy theo, khẩn cầu nói: “Nàng ấy quả thật rất coi trọng cơ hội lần này, nếu vì kiếm đồ ăn cho ta mà để lỡ mất cơ hội tốt như vậy, ta sẽ bất an cả đời. Xin Luyện yêu sư đại nhân chờ cho một chút nữa thôi, liếc nhìn nàng ấy một cái rồi đi, có được không?”

“Không thể”. Luyện yêu sư nhàn nhạt nói, thân hình nhẹ nhàng lướt về phía trước.

“Luyện yêu sư đại nhân! Luyện yêu sư đại nhân!” Hương Hương vội vã chạy đuổi theo, nhưng cuối cùng cũng không cản nổi tốc độ đi nhanh như gió của hần, chỉ có thể tro mắt nhìn vệt trắng dần biến mất trong làn mây lượn lờ xa xa, cảnh tượng hư ảo tựa như chưa bao giờ xuất hiện.

Chi Chi ngậm hai quả đại thắng lợi trở về, phát hiện nơi này mới trước đó còn hàng người tập nập, mà giờ một bóng người cũng không thấy. Mờ mịt vô cánh bay một vòng khắp bãi sân rộng, liền thấy được Hương Hương đang ở chỗ tẻ đàn dưới núi, vội vã giạt mình bay qua, đậu xuống trước mặt Hương Hương, buông hoa quả ra hỏi: “Sao không thấy ai hết, Luyện yêu sư đại nhân đâu?”

“Cũng đi rồi”. Hương Hương vô cùng hồ thẹn nhìn Chi Chi. “Chi Chi, đều tại ta, ngay thời điểm máu chó đờn ăn này nọ làm chi! Điều tại ta, người mắng ta đi”.

Chi Chi ngẩn người, lập tức vung cánh lên, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Hương Hương, rộng rãi nói: “Không sao đâu, dù sao cũng sẽ không chọn trúng ta đâu. Ta chỉ muốn đến xem dáng vẻ của Luyện yêu sư trưởng là như thế nào thôi”.

Hương Hương biết nàng ấy chỉ an ủi nàng, bèn nhận ý tốt của nàng ấy, đem dáng vẻ của Luyện yêu sư vừa rồi nhìn thấy một năm một mười miêu tả kỹ lưỡng cho nàng ấy nghe, trong lòng cũng âm thầm hạ quyết tâm, hai tháng sau, nhất định nhất định phải làm cho bản thân và Chi Chi hai người đều thành công trở thành đệ tử của Sơn Quân.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Chương 3

Chim sẽ bẩm sinh thích lủi rủ, hề gặp người là có thể nói suốt buổi sáng, với ai cũng vui vẻ tự nhiên, nghe nói từng có một lần vào ngày sinh thần của Sơn Quân, có vị nữ tiên tự tay may một chiếc túi hương làm quà tặng, qua ngày hôm sau, hầu như toàn bộ chim thú trong Linh Sơn đều biết có vị nữ tiên bày tỏ tình yêu với Sơn Quân. Vì thế, từ đó về sau, vị tiên nữ đó không còn dám bước đến Linh Sơn nữa bước.

Sơn Quân cũng vì thế mà lệnh cho Liên Y gọi Chi Chi đến, giáo huấn một trận. Nhưng giang sơn dễ đổi, mà cái nết đánh chết mãi không chữa, Chi Chi vừa quay đầu đi, đã chạy sang chỗ khác nói nàng nhìn thấy mặt Sơn Quân thế nào, dáng vẻ Sơn Quân ra sao... Sơn Quân rốt cục nổi giận, lập tức liệt nàng vào danh sách cấm tiết không cho đến gần động phủ, tuyệt không xem xét đến chuyện nhận nàng vào làm đệ tử.

Bởi vì Hương Hương tự biết mình là nguyên nhân khiến Chi Chi mất đi một lần cơ hội, trong lòng hết sức tự trách, liền nổi lên quyết tâm muốn giúp đỡ Chi Chi trở thành đệ tử của Sơn Quân. Kể từ đó, việc cấp bách chính là muốn sửa đổi tật xấu lảm nhảm này của Chi Chi. Trong vòng một tháng, phải bắt nàng ấy hối hận nhận ra sai lầm trước kia, sau đó sẽ đến trước mặt Sơn Quân nhận sai. Sơn Quân là thần tiên tôn sư, chắc sẽ không vì thế mà ghi hận một tiểu yêu quái đâu, hần là sẽ mất nhắm mắt mở bỏ qua cho.

Nhưng chim sẽ trời sinh nói nhiều, một khắc không nói lời nào liền cảm thấy khó chịu, Hương Hương đưa cho Chi Chi một quyển sách, bắt nàng ấy đọc. Nói tới quyển sách này, Hương Hương cũng không biết nó ở đâu ra, bởi vì những chuyện trước khi nàng thăng cấp thành thổ yêu đã hoàn toàn quên mất không còn một mảnh. Chi biết thời điểm nàng tỉnh lại ở trong ổ, quyển sách này đã ở bên cạnh, dường như là bị đem ra làm đệm ngồi.

Trước đó, Hương Hương cũng có lật ra xem. Nội dung trong sách viết bằng văn tự cổ, không rõ câu cú, còn thường xuyên có mấy ký tự kỳ quái, rất huyền bí, hoàn toàn không hiểu được. Vừa vận lúc này lấy ra cho Chi Chi chơi, tiêu hao thời gian của nàng ấy. Để phòng ngừa nàng ấy nói chuyện khắp nơi, liền yêu cầu nàng ấy một khắc cũng không được rời xa mình, cứ thế một chim một thổ như hình với bóng vượt qua một tháng.

Bởi vì Hương Hương không thể leo lên cái tổ trên cây của Chi Chi, nên chỉ có thể để Chi Chi đến ổ thỏ của nàng ở. Không ngờ Chi Chi vừa tiến vào cái hang nhỏ hẹp tối tăm, liền khủng hoảng chạy tán loạn khắp nơi. Không còn cách nào, chỉ có thể buông tha cho việc sống trong tổ. Cả hai ngủ thẳng trong đồng cỏ khô bên ngoài. Cũng may Linh Sơn từ trước đến nay hòa bình, cho nên không cần lo lắng nửa đêm sẽ bị tập kích. Chi là không ngờ đến, sáng sớm một ngày nọ, Hương Hương mở mắt ra, bên cạnh đã không thấy bóng dáng Chi Chi đâu. Đợi đến tận giữa trưa, mới giật mình thấy Chi Chi vỗ cánh bay trở về, còn kéo theo một chuỗi trái cây.

Hương Hương vừa cắn trái cây, vừa hỏi: “Người ngoại trừ đi kiểm trái cây ra, không có làm gì nữa hả?”

Chi Chi liên tục lắc đầu: “Không có không có”. Nói xong không được bao lâu, nàng lại hăng hái bùng bùng nói rằng: “Hương Hương người biết không, ta nghe được một chuyện, lão hồ đã được Luyện yêu sư đại nhân tuyển chọn rồi!”

Hương Hương vừa nghe, sắc mặt lập tức tối sầm: “Người hỏi thăm được từ đâu mà biết?”

“Ta không có hỏi, là lúc hái trái cây, nghe bọn Thanh Thanh nói chuyện, ta mới biết”. Chi Chi giải thích xong, còn nói: “Đúng rồi đúng rồi, Hương Hương người biết không, nghe nói vật cười trước đây của vị Luyện yêu sư đại nhân kia, vì bị trúng độc trong lúc trừ yêu mà chết đó. Người nói có đáng sợ không, cũng may ta không bị chọn trúng!”

Hương Hương thoáng chốc đầu như muốn nổ tung: “Chuyện này người cũng hỏi thăm được?”

“Đâu có đâu có”. Đầu Chi Chi đóng đura tựa như lắc trống bỏi. “Chuyện này là lúc ta uống nước ở bờ sông nghe cá nhỏ nói chuyện”.

“Vậy có phải người đã nói chuyện này cho bọn Thanh Thanh nghe không, sau đó đem chuyện lão hồ được tuyển chọn nói cho cá nhỏ nghe?”

((Ôi, mình cứ tưởng bạn chim sẽ chỉ tò mò nghe một nơi ngóng một nơi thôi chứ, hóa ra còn chạy qua chạy lại tám chuyện nữa))

Chi Chi kinh ngạc mà hỏi: “Hương Hương, sao người biết vậy?”

Quả nhiên là thế! Hương Hương bắt đầu kể, thật là giang sơn dễ đổi, đánh chết cái nét không thừa. Nàng bỏ cuộc, thôi thì đổi cách khác, thật tốt mà lợi dụng sở trường đặc biệt của Chi Chi đi, khiến nàng có thể thuận lợi đến bãi Sơn Quân xin làm đệ tử, sau khi học được phương pháp tu luyện, sẽ dạy Chi Chi tu luyện là được rồi.

Nhờ Chi Chi nhiều phen nghe ngóng, rất nhanh, Hương Hương đã nắm giữ được đầy đủ tư liệu về việc thu nhận đệ tử của Sơn Quân. Hàng năm Sơn Quân đều sẽ tổ chức thu nhận đệ tử, nhưng con số thu cũng không nhiều lắm. Hơn trăm năm qua, có năm thu nhiều nhất là năm người, ít nhất cũng chỉ thu một người mà thôi, điều đó có nghĩa sự cạnh tranh là vô cùng kịch liệt. Trên cơ bản có ba loại yêu quái, Sơn Quân sẽ không quan tâm thu làm đệ tử.

Loại thứ nhất, từng có hành động bắt lương không thu. Tuy nói con hư biết suy nghĩ lại sẽ quý hơn vàng, thế nhưng Sơn Quân là người thích sạch sẽ, chuộng áo trắng, chỉ chấp nhận đệ tử thuần khiết không tý vết. Đây là bản tính đặc thù nhất của Sơn Quân. Ngai ấy sẽ không dễ dàng tha thứ cho sự môn có chút khuyết điểm, nếu lỡ phạm chút sai lầm, lập tức không có khả năng được tha thứ. Cho nên tuy rằng hàng năm ngai ấy đều có thu nhận đệ tử, nhưng hàng năm đều có người bị trục xuất khỏi sư môn, bởi vậy, số người chính thức được gọi là đệ tử của ngai ấy kỳ thực cũng không nhiều.

((Một con người cực kỳ cầu toàn))

Loại thứ hai, có sở thích bắt lương không thu. Tỷ như cái tính lăm lăm mồm của Chi Chi vậy, đã bị liệt vào sổ đen tuyệt đối không thu. Nghe nói còn có con heo nhỏ tham ăn, hồ tinh tham tài, đều ba phen mấy bận bị từ chối ngoài cửa.

Hương Hương tự mình kiểm điểm một phen, âm thầm cảm thấy bản thân vẫn là phù hợp điều kiện. Vấn đề ở điều kiện thứ ba thôi, tư chất thấp kém không thu. Căn cứ theo điều tra của Chi Chi, nghe nói việc phân xét tư chất cao hay thấp, chủ yếu là khả năng đọc hiểu chữ viết của yêu tinh nhiều bao nhiêu. Vấn đề này thì lớn, ngay đến Chi Chi còn biết được vài chữ viết của yêu tinh, chứ Hương Hương nâng thì một chữ cũng không biết, triệt triệt để để là một kẻ đại thất học.

Vì thế, Hương Hương mỗi ngày đều tìm đến người hiền từ nhất Linh Sơn, nhiều tuổi nhất Linh Sơn đó là Cổ thụ gia gia học chữ. Thế nhưng chữ viết kia giống như con giun vậy, xiêu xiêu vẹo vẹo. Mỗi một chữ dài ngắn đều không khác nhau là mấy, mà nếu chia nhỏ ra, mỗi một từ lại có sự khác biệt nhau rất nhỏ. Hương Hương lấy bình quân hai ngày một chữ tiến độ gian nan mà học tập. Mắt thấy sắp đến ngày Sơn Quân mở cửa tuyển chọn, Hương Hương đại khái chỉ mới nhận biết được trên dưới ba mươi con chữ, chỉ có thể kiên trì, âm thầm cầu khẩn điểm chuẩn của khảo hạch thấp thấp thôi, để nàng vượt qua đi.

Ngày mở cửa tuyển chọn đệ tử, bên ngoài động phủ của Sơn quân chật như nêm cối. Tháng năm trời nóng như đồ lửa, Hương Hương từ sớm đã có chuẩn bị, sáng sớm liền ra hồ sen bên cạnh hái một chiếc lá sen, giờ thì cứ thế thanh thân đội lá sen xếp hàng, thi thoảng còn có Chi Chi khăn thiết đem đồ ăn gì đó đưa đến.

((Tình bạn của đôi thỏ chim này thật dễ thương, hi vọng đôi bạn sẽ vững bền lâu dài))

“Hương Hương, khả năng thành công khoảng bao nhiêu?” Về mặt Chi Chi mong đợi hỏi.

“Khoảng 70%”.

“Thật là lợi hại!” Chi Chi kỳ thực cũng không biết 70% là tỉ suất bao lớn, chỉ cảm thấy đáng về Hương Hương trông như đã định liệu từ trước, khẳng định hi vọng rất lớn. “Đói bụng không, đói bụng không, ta đi kiếm đồ ăn”.

“À...” Không đợi Hương Hương nói, Chi Chi đã hưng phấn quay vòng, vội vội vàng vàng đi kiểm đồ ăn rồi. Thôi được, Hương Hương kỳ thực muốn nói, mới năm phút trước, nàng ấy vừa tha hai trái cây về.

Đội ngũ lần này di chuyển hiển nhiên không nhanh như lần trước, từ sáng sớm đến tận khi mặt trời chiều ngã về tây, vẫn chưa đến phiên Hương Hương. Đang lúc nàng mơ màng buồn ngủ, Chi Chi giống như phát hiện ra Đại Lục mới vậy, một đường hô hoán như điên chạy tới.

“Hương Hương! Hương Hương!”

Hương Hương khiêng lá sen ngẩng đầu lên, hỏi: “Gì vậy?”

Chi Chi ngừng ngay trước mặt Hương Hương, kích động không thôi kêu chân trước nói rằng: “Người tới rồi! Lại tới nữa rồi!”

“À?” Hương Hương hiểu kỳ hỏi thăm.

“Là người từ trong Kinh tới”. Chi Chi lại bật lại nhảy, hân hoan không ngớt. “Nghe nói là tiểu công tử của Liên gia, muốn chọn lựa một con sủng vật, cùng đến Ý Thiên bá sứ tu hành với hân”.

Sủng vật? Còn có thể cùng nhau bá sứ tu hành? Vậy lần này, so với lần tuyển chọn vật cười trước đây tốt hơn nhiều lắm. “Không tệ nha!”

Chi Chi vỗ cánh hoan hô: “Ta muốn đi! Ta muốn đi!”

Hương Hương phóng tầm mắt nhìn đội ngũ vẫn dài dòng như cũ, xem ra hôm nay không tới phiên nàng rồi, ngày mai lại dậy sớm đến xếp hàng tiếp thôi, giờ bởi Chi Chi đi ứng tuyển sủng vật trước đã.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Chương 4

Liên gia là một trong tứ đại gia tộc lớn nhất ở Kinh đô, cũng là gia tộc Vu sư cực mạnh đứng đầu cả Thiên Triều Hoàng Nhiễm thời bấy giờ, người phụ trách thần miếu, tổ chức nghi lễ tế tự, nghi lễ bói toán xem tinh tượng, Đại quốc sư... Tất cả các Đại Tế Ti của Thiên Triều đều xuất thân từ Liên gia, có quyền lực tối cao. Ngay đến cả Hoàng đế trước khi muốn công bố điều gì, đều phải hỏi qua ý kiến Liên gia trước mới được. Đó cũng là lý do phổ phùng khắp nơi trong dân gian vẫn ngậm lưu truyền một câu nói, đương quyền đích thực của Thiên Triều không phải ở Thiên Ngu hoàng tộc, mà là Liên gia này. ((từ Ngu ở đây là họ, không phải ý mắng hoàng tộc đâu))

Dọc theo đường đi, Chi Chi liên tục giới thiệu cho Hương Hương biết Liên gia này làm sao mà tài giỏi như vậy, làm thế nào mà có được quyền lực lợi hại như thế. Rồi nói đến chuyện công tử Liên gia đi Ý Thiên tu hành, chính là nhờ dựa vào thanh danh của Liên gia. Giả như có thể trở thành sủng vật của hân cùng đi đến đó, nói không chừng qua mấy năm thôi là được thành tiên rồi. Chi Chi càng nói càng hưng phấn, khoan khoái vỗ cánh đánh một vòng ở phía trước, giống như nàng đã thực sự trúng tuyển rồi vậy. Kỳ thực Hương Hương rất muốn nói, công tử xuất thân từ gia tộc tôn quý như vậy, một sủng vật tầm thường làm sao lọt được vào mắt hân, người tìm đến Linh Sơn tất là tới tìm chim thú quý hiếm rồi, làm sao thêm đề ý đến giống loài bình thường như các nàng, đầy khắp núi đồi đều là tiểu yêu tinh kia kia. Chi Chi miêu tả Liên gia càng nói càng lợi hại, Hương Hương càng cảm thấy hi vọng thật xa vời.

Vòng qua sườn núi Thanh Vân, tiểu trúc lâu Âm Nguyệt Giản đã mờ mờ hiện ra trong tầm mắt. Âm Nguyệt Giản là một trong mười cảnh đẹp của Linh Sơn, bên trong có đầm nước sâu, gọi là Quan Nguyệt đầm. Có người nói mỗi buổi tối, sẽ nhìn thấy được ánh trăng tròn trong đầm nước, bất luận là mười một hay mười lăm, luôn luôn là trăng tròn. Cũng có người nói, có đôi khi còn thể thấy tiên nữ xuất hiện khiêu vũ dưới ánh trăng nữa. Lại có người nói, nếu ở tại nguyệt đầm, dùng một loại tâm pháp nào đó tĩnh tọa ((ngồi thiền)), lập tức sẽ có thể phi tiên.

Nhưng bất luận có bao nhiêu lời đồn đãi, Hương Hương các nàng đều không thể biết được điều đó có thật hay không. Bởi vì Âm Nguyệt Giản là nơi Sơn Quân dùng để chiêu đãi khách quý, đã có quy định rõ ràng không cho phép bất kỳ kẻ nào tùy tiện đi vào quấy rối. Phải biết rằng Sơn Quân rất dễ tức giận, một khi làm ngài ấy tức giận, hậu quả chính là vô cùng nghiêm trọng.

Dọc theo đường nhỏ lát đá từng bước từng bước nhảy về phía trước, trong không gian chung quanh lan tỏa hương hoa nhàn nhạt hòa cùng mùi thơm của cỏ xanh, rất dễ chịu. Hít sâu, tâm tình thoải mái vui sướng. Rất nhanh đã đến trước tòa trúc lâu, Hương Hương vừa ngẩng đầu nhìn, lập tức bị một con Bạch Hồ có ánh hào quang màu vàng kim nhàn nhạt bao phủ quanh thân đứng trước tòa trúc lâu làm cho kinh sợ. “À, đó là...” Hương Hương giờ móng vuốt chỉ chỉ về phía xa, hỏi. “Là thú canh giữ Nguyệt Giản sao, liệu nó có cho chúng ta vào không?”

“Không phải đâu!” Chi Chi vỗ vỗ cánh quay đầu trở về, giải thích rằng, “Hân là Liên gia công tử mang nó đến, đại khái là một loại vật cười gì đó”.

“À”. Hương Hương chớp mắt, tức thời tỉ mỉ đánh giá lại Bạch hồ kia một phen, tấm tắc nói. “Khí khái quá, không hổ là dòng dõi phú quý”.

Chi Chi vừa nghe, lại giải thích rằng: “Đây cũng không phải là loài mà gia tộc phú quý bình thường có thể có được đâu nha. Hương Hương người không biết chứ, trong thiên địa các loài thú tộc được chia làm bốn loại phàm thú, yêu thú, tiên thú và thần thú. Con Bạch Hồ kia thế nhưng là loài tiên thú đứng hàng thứ ba, hơn nữa chẳng những cao quý mà còn bướng bỉnh, nếu không có quyền có thể sẽ không làm chủ được nó đâu. So với tiên thú lợi hại hơn thì hẳn là thần thú rồi. Từ thời thượng cổ cho đến bây giờ, trong trời đất độc nhất vô nhị, chính là thần lực vô cùng vô tận của tứ đại thần thú...”

Bỗng nhiên trong lòng Hương Hương khẽ động, nói tiếp rằng: “Cái này ta biết, tứ đại thần thú là gồm Thảo Nê Mã (ngựa), Cúc Hoa Tầm (tầm), Nhĩ Miệt Diệp (quạ), Pháp Khảo Vưu (trâu), có đúng không?”

Chi Chi kinh ngạc chớp mắt, hỏi: “Hương Hương, người đang nói gì vậy Tứ đại thần thú là Thanh Long, Bạch Hồ, Chu Tước, Huyền Vũ, sao người đến cả cái này cũng không biết thế?”

“Á, vậy Thảo Nê Mã là cái gì?”

“Chưa từng nghe nói qua”. Chi Chi nghiêng đầu suy nghĩ một chút, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, nói rằng: “Đúng rồi, Thảo Nê Mã là họ Thảo, Hương Hương người cũng họ Thảo, vậy đó có phải là người thân của người hay không?”

“...” Hương Hương hết chỗ nói, mơ hồ cảm thấy đây là chuyện hiểu lầm rất không tốt, vội vã giải thích: “Làm sao có thể, đó là ngựa nha, ta là thỏ, sao có thể là thân thích của ta được?”

Chi Chi suy nghĩ một chút, nghiêm túc gật đầu nói rằng: “Cũng đúng. Bất quá không sao cả, ta giúp người đi hỏi thăm, nhất định sẽ có người biết”.

“Ừ”. Hương Hương chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Hương Hương và Chi Chi tới trước tòa trúc lâu, Bạch Hồ đã truyền đạt tin tức cho chủ nhân ở trong phòng rồi. Hương Hương còn đang nhìn chăm chăm con hồ ly trắng kia, cảm khái cho vẻ đẹp mỹ lệ cùng tạo hóa của nó, màn che của trúc lâu khẽ nhúc nhích, từ bên trong lâu lững lờ bước ra một gã công tử mặc áo gấm. Khoảng chừng hai bốn, hai năm tuổi, áo khoác ngoài nhẹ bay, khí chất nhàn tản mà cao nhã. Tóc dài đen như mực được vấn thành một búi đơn giản ở sau đầu, vài sợi tóc tinh nghịch dọc theo đường nét tuyệt đẹp của khuôn mặt bay tới phía trước ngực, càng làm tăng thêm vài phần xuất trần phiêu dật. Hàng chân mày dài đến tóc mai, ánh mắt lưu chuyển, mang theo chút ý cười. “Hai vị, tới đây có chuyện gì?”

Có lẽ là vì kinh sợ khí thế của nam tử anh tuấn, Chi Chi sợ run vài giây mới hoàn hồn lại được, nói: “Ngài chính là công tử Liên gia à? Nghe nói ngài muốn tìm một sủng vật, chúng ta tới là để ứng tuyển”.

Liên gia công tử “Ha ha” cười hai tiếng, nói: “Tin tức của hai vị thật là nhanh, ta chân trước vừa nói xong, còn chưa thông báo xuống dưới, các người đã tới đây rồi. Được rồi, tại hạ Liên Phong Nguyệt, chuyến này đến Linh Sơn quả thực có ý muốn tìm một sủng vật. Hai vị nói một chút xem, nêu các sở trường của mình ra, để xem có phù hợp với điều kiện của ta hay không”.

Nghe hẳn báo rõ danh tính, quả thực là người của Liên gia, Chi Chi liền cướp lời nói ngay: “Ta biết nhiều thứ lắm, biết kể chuyện cười, thăm dò tin tức, muốn biết chuyện gì, ta đều có thể tìm ra!”

Liên Phong Nguyệt hiểu ý gật đầu, ánh mắt chuyển sang nhìn về phía Hương Hương, hỏi: “Vậy còn người, thỏ nhỏ?”

Hương Hương cảm thấy thái độ người này có chút ung dung, giống như đang chơi đùa với các nàng vậy. “Ta chỉ bồi Chi Chi tới đây thôi. Kỳ thực ta nghĩ chuyện năng lực ra sao không phải là vấn đề thiết yếu lúc này, mà quan trọng là... chúng ta có đồng ý thay đổi bản thân cho phù hợp với điều kiện của ngài hay không. Cho nên nếu có thể, hi vọng Liên công tử nói rõ ra nhu cầu của ngài là gì”.

Liên Phong Nguyệt nghe vậy, cảm thấy hứng thú nhướn nhướn mày, nói: “Cũng đúng. Thực không dám dấu diếm, cần sủng vật cũng không phải tại hạ, mà là xá đệ Vụ Nguyệt. Đệ ấy từ nhỏ đến lớn chưa từng ra khỏi cửa nhà, cho nên chuyển đi đến Ý Thiên lần này, chúng ta rất không yên lòng, vì vậy mới nghĩ đến tìm một sủng vật bồi đệ ấy. Do đó yêu cầu chính là, thứ nhất đương nhiên phải cần biết cách nói chuyện, có thể giúp đệ ấy giải buồn. Còn phải vui vẻ hài hước, khiến đệ ấy hài lòng”.

Vừa nghe điều kiện này, Chi Chi bật người hưng phấn mà bay lên, nói: “Cái này ta biết, cái này ta biết!”

Liên Phong Nguyệt cười khanh khách nhìn đáng vẻ cao hứng của Chi Chi, tiếp tục nói rằng: “Vụ Nguyệt chưa từng giao tiếp với người ngoài, không rành thế sự, không biết được lòng người hiểm ác đáng sợ, chi e đệ ấy sẽ bị kẻ xấu lừa gạt, hoặc sẽ làm hại đến. Do đó yêu cầu thứ hai, chính là phải thông minh hơn người, tinh đời thạo đời, thông hiểu đạo lý đối nhân xử thế, tùy thời đều có thể chỉ điểm cho đệ ấy”.

Về điểm này, Chi Chi hơi khó xử: “Đạo lý đối nhân xử thế, thế nhưng chúng ta là yêu tinh mà”.

Liên Phong Nguyệt cười mà không nói chỉ nhìn các nàng. Hương Hương hỏi: “Còn... nữa không?” Liên Phong Nguyệt cười nói: “Còn. Bởi vì Liên gia chúng ta là danh môn vọng tộc, vì vậy khó tránh khỏi sẽ có người sinh lòng đố kỵ hoặc là có nguyên nhân gì đó khác, có thể sẽ gây bất lợi cho Vụ Nguyệt. Cho nên yêu cầu thứ ba, chính là muốn pháp lực cao cường, có năng lực bảo hộ đệ ấy. Tốt nhất là có thể tận trung tận lực vì nhiệm vụ, thời điểm tất yếu cũng sẽ đứng cạnh hi sinh chính mình, một lòng chu toàn cho đệ ấy”.

“Pháp lực cao cường... Còn hi sinh bản thân nữa...” Chi Chi càng lúc càng rối rắm. Nàng chỉ là một con chim sẻ nhỏ, luận về tu vi, phỏng chừng cũng khoảng vài chục năm thôi, ngay cả hình người còn chưa biến ra được, đừng nói gì đến pháp lực.

“Thế nào, hai vị?” Liên Phong Nguyệt cười như không cười. ((cái này là biểu hiện của khi dễ nè))

Hương Hương ngay từ đầu đã có ý nghĩ người này đáng đáp thực sự là đẹp, bây giờ thế nhưng cảm thấy người này có chút tự cho mình siêu phàm, coi thường kẻ khác, không khỏi sinh lòng chán ghét, nói rằng: “Nói như thế, chúng ta thật đúng là đến nhầm rồi. Bất quá, Liên công tử dường như cũng đã nhầm, không nên đến Linh Sơn tìm sủng vật”.

“A, sao lại nói vậy?” Liên Phong Nguyệt nhướn nhướn mi, bày ra dáng vẻ khiêm tốn xin được chỉ giáo.

“Vào Game Online tìm cho đệ đệ ngài một bà nữ mẫu có da dày, máu nhiều, công năng cao đi!”.

Hương Hương nói xong liền xoay người từng bước từng bước nhảy đi, Chi Chi bay vòng vo tại chỗ hai vòng, rồi cũng bắt đầu vẫy cánh đuổi theo, hiểu kỳ mà hỏi thăm: “Game Online là nơi nào vậy, Hương Hương?”

“A...” Đối với danh từ đột nhiên xuất hiện này, thực tình Hương Hương cũng không biết phải nói thế nào. Quanh co nửa ngày, cuối cùng giải thích rằng: “Đại đệ là bảo hấn làm một giấc xuân thu đại mộng đi ấy”. ((kể cao gối ngủ mơ mà tìm sủng vật hấn cần))

“À”. Chi Chi cái hiểu cái không trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Chương 5

Sớm tỉnh mơ hôm sau, Hương Hương lại khiêng lá sen đến trước động phủ của Sơn Quân xếp hàng. Tuy biết đêm qua có không ít người suốt đêm xếp hàng ở đây, nhưng Hương Hương đến cùng vẫn không muốn vì chuyện xếp hàng mà hi sinh giấc ngủ của bản thân. Cứ từ từ mà xếp, rồi sẽ đến phiên, Sơn Quân cũng đâu thể vì người là người xếp hàng sau cùng mà từ chối thu nhận, cho nên không cần thiết phải tranh giành đến trước hay đến sau.

Hương Hương một móng vuốt nhấc lá sen, một móng vuốt khác vẫn không quên viết viết tính tính trên đất bùn, nhiều lần tự học đến mức đột phá đã học được ba mươi mấy chữ rồi. Đội ngũ phía trước di chuyển, Hương Hương vội vã khiêng lá sen nhảy lên phía trước, thỉnh thoảng từ trên đỉnh đầu vang lên tiếng người cười khê: “Ôi, khéo thật, thô nhỏ, chúng ta lại gặp nhau rồi”.

“Cái giọng này...” Trong lòng Hương Hương khựng lại một chút, nâng lá sen lên nhìn xem, người đang thoải mái nhàn tản đứng cạnh bên nàng không phải Liên Phong Nguyệt thì còn ai vào đây nữa?

Hắn mặc bộ áo gấm màu đỏ tía, lộ rõ vẻ đẹp sang quý. Nhóm tiểu yêu đang xếp hàng, tuy phần lớn đều chưa từng trải việc đời, không biết bộ y phục màu tím này chỉ có nhà quyền quý sang cả mới có thể mặc, nhưng từ phong thái của hắn, cũng có thể biết người này không phải nhân vật bình thường. Bởi vậy đối với việc Hương Hương có quen biết một nhân vật khó lường như vậy, đều khiến mọi người nhìn vào với ánh mắt mang vẻ sùng kính dạt dào. Liên Phong Nguyệt kia còn bày ra dáng vẻ như rất quen biết Hương Hương, trước mặt mọi người cất tiếng chào hỏi: “Thô nhỏ ở đây xếp hàng, muốn bán Linh Sơn Quân làm sư sao?”

Hương Hương tức giận nói: “Không bán sư, chẳng lẽ lại ở đây phơi nắng?”

“Nói cũng đúng, trời nóng như vậy, đối với nhóm tiểu yêu tinh không có pháp lực chống lạnh kháng nóng như các người mà nói, khẳng định rất gian nan ha? Đặc biệt là loại thô nhỏ như ngươi, cả thân mình toàn là lông, giữa trưa hè nắng nóng như thế này mà trùm lên người một lớp áo bông, rất nóng, rất khó chịu nh?” Liên Phong Nguyệt bày ra dáng vẻ vô cùng thương xót, dường như hoàn toàn không cảm nhận được Hương Hương đã tức giận đến nghiêng răng, tiếp tục nói: “Ta xem dù có lá sen này thì cũng không có tác dụng gì đâu, như vậy đi, ta và Sơn Quân thật ra cũng có mấy năm giao tình, ta giúp ngươi nói hộ một tiếng, cho ngươi chen ngang lên phía trước nh”. ((tưởng tượng mặt thẳng chả lúc này khẳng định là rất khó ư))

Hắn thốt ra lời này, trong đội ngũ nhất thời ồn ào hẳn lên, biểu tình của nhóm tiểu yêu xếp hàng ở phía trước và sau đối với cái từ ‘chen ngang’ này vô cùng oán giận.

Hương Hương tức giận không thôi, to tiếng nói rằng: “Không cần! Ta và ngươi vốn không quen biết, không có việc mà lại ân cần, không phải gian trá thì cũng là phường trộm cướp. Ngươi mau tránh ra, đừng có quấy rối ta ôn bài!”

“Được, được, không cảm kích thì thôi, bất quá nước đã đến chân rồi mới lo nhảy không phải thói quen tốt đâu”. Hắn vừa xoay người rồi đi, vừa tiếp tục lái nhai nói móc Hương Hương. Hương Hương trừng mắt nhìn bóng lưng tuấn dật kia, âm thầm cảm giận mắng ra tiếng: “Đồ cặn bã!”. Vừa mắng xong, hắn bỗng nhiên quay người lại, dọa Hương Hương nhảy dựng, cho rằng tại mình không cẩn thận mắng ra tiếng, vội vã chột dạ cúi đầu. Vừa cúi đầu, trước mắt liền ‘vèo’ bay tới một viên gì đó tròn tròn, sáng lấp lánh, rất chính xác dừng ngay chỗ chữ viết của Hương Hương trên đất bùn.

“Tốt bụng nhắc nhở một câu, từ ‘tu’ ở chỗ này thiếu một chấm. Từng nghe người ta nói, càng gần chỗ nào đấy, thô càng không thấy rõ, thì ra là sự thực, ha ha”. ((haiz, tưởng tượng mà xem, con thô lùn lùn, ngồi ở trên đất viết chữ, thì chữ sẽ gần chỗ nào của con thô??? Đều một cách mạn đại))

Tên cận bã kia cười vui vẻ mà đi, ở trong lòng Hương Hương không thể thiếu sót đem tờ tông mười tám đời nhà hấn ra ân cần thăm hỏi một lượt. Tuy rằng nàng quả thực viết sót một chấm, nhưng nếu hấn tốt bụng mà nhắc nhở, nàng cũng sẽ đón nhận ân tình này, đáng này hấn còn tron tru mượn chữ trên đất chằm biếm cấu tạo sinh lý của thỏ, cái này không phải tìm mắng thì là gì?

“Tên cận bã kia!” Hương Hương cắn giận, cầm viên sáng lấp lánh gì đó hấn ném tới, vốn định ném theo hướng bóng lưng rồi đi của hấn cho hả con giận. Bỗng nhiên phát giác vật này có kích thước to như viên long nhãn, dường như còn là chất lượng rất tốt, một viên trân châu cực kỳ hoàn hảo!

“Ôi trời, xa xỉ như vậy?! Tên cận bã!” Hương Hương một bên mãnh liệt khiển trách loại hành vi man rợ ném tiền như ném đất này của hấn, một bên dùng móng vuốt xoa xoa viên trân châu, yên tâm thoải mái để vào trong túi nhỏ của mình, tích trữ dùng làm lộ phí để sau này học nghệ thành công xuống núi.

Hương Hương dưới ánh mặt trời chói chang xếp hàng đủ tám ngày, rốt cục có thể tiến vào động phủ của Linh Sơn Quân. Từng bước nhảy lên phiến đá nơi cửa lớn tiên khí dày đặc, nhất thời giống như tiến vào một thế giới khác. Đây người mờ hôi nóng oi bức trong nháy mắt tiêu tán, thay thế bằng loại cảm giác mát mẻ sáng khoái trước nay chưa từng có.

“Xem ra tu hành thực sự là chuyện tốt!”

Hương Hương còn đang cảm thán, một thiếu nữ mặc áo màu hồng nhạt từ sau bức bình phong chậm rãi bước ra, ôn nhu nói: “Mời đi theo ta”.

“Ừ ừ”. Hương Hương vội vã nhảy từng bước đuổi theo. Vốn tưởng rằng vị tiên nữ tỷ tỷ xinh đẹp này đang dẫn nàng đi gặp Sơn Quân, không ngờ tới chỉ là đưa nàng đến một gian phòng sách, dẫn nàng tới ngồi an ổn trên một tấm bồ đoàn ((đệm ngồi)), sau đó đưa cho nàng hai tờ giấy, nói: “Một khắc sau ta sẽ trở lại”.

“A?” Hương Hương kinh ngạc nhận tờ giấy, xoay đầu nhìn quanh một lượt cách sắp xếp chỗ ngồi, mỗi người trong nhóm tiểu yêu đều đang đau khổ vùi đầu ôm hai trang giấy làm bài, mơ hồ hiểu rõ, thì ra cần kiểm tra yêu văn trước. Cũng là tương đương với thi viết, qua được thi viết rồi mới có thể gặp Linh Sơn Quân, sau đó phỏng vấn?

Nghĩ như vậy, Hương Hương lập tức nhanh chóng vùi đầu vào hai trang giấy của mình. Ý, chữ thứ nhất này hình như là chữ ‘Công’, chữ thứ hai thì sao, nhìn sơ qua có vẻ giống chữ ‘Pháp’, chữ thứ ba... Hương Hương cấp tốc khổ cực lũng sục xem chữ nào giống với một trong hơn ba mươi con chữ trong đầu, hình như là chữ ‘Đi’, nhưng mà lại thiếu mất vài nét bút. Chữ thứ tư, lại càng hoàn toàn không nhận ra luôn.

Nhìn qua một lượt hai trang giấy xong, sau đó liền phát hiện bị kịch rồi. Bản thân trong thời gian ngắn đột phá học được ba mươi con chữ kia, mà chỉ xuất hiện có năm chữ trong này. Hai trang giấy, một trăm chữ, chỉ biết được năm chữ, năm phần trăm xác suất, chính nàng còn cảm thấy hơi bị thấp, khẳng định qua không nổi khảo hạch rồi.

Vì vậy, Hương Hương cầm trang giấy, do dự suy nghĩ muốn thừa dịp các tiên nữ tỷ tỷ không để ý, lén lút thỉnh giáo con rùa đen đang ngồi bên cạnh. Vừa nhắc đầu, thỉnh linh bất gặp ánh mắt của một vị Tiên tử tỷ tỷ, Hương Hương vội vàng ngượng ngập cười cười nhắm che giấu ý đồ.

“Có khả quan không?” Giọng của Tiên tử tỷ tỷ ôn nhu không gì sánh được.

“A...” Hương Hương dùng móng vuốt cào cào lỗ tai, kiên trì nói. “Tiên tử tỷ tỷ, ta chỉ nhận ra được năm chữ thôi, có phải là không được thông qua hay không?”

Tiên tử mỉm cười nói: “Đúng vậy. Kiến thức văn tự không được đầy đủ, dù có miễn cưỡng nhập môn, cũng không thể tu hành. Thỏ nhỏ nếu vẫn muốn vào, có thể đến chỗ Vi Y tỷ tỷ bên đó báo một tiếng, học yêu văn thêm vài năm trước đã, sau đó lại đến thi lần nữa”.

Thì ra còn có ban huấn luyện yêu tự! Vậy không còn gì tốt hơn rồi! Hương Hương vội vàng hai mắt tỏa sáng gật đầu liên tục: “Được được, cảm tạ Tiên tử tỷ tỷ!”

Có lẽ là vì biểu hiện của Hương Hương ngoan ngoãn lại chăm chỉ, nên được Tiên tử yêu thích, lúc này Tiên tử nhiệt tình dẫn Hương Hương đi tìm Vi Y Tiên tử. Cũng không biết có phải do ‘Không phải oan gia không chạm trán’ hay không, mới ra khỏi phòng sách, liền nhìn thấy một Tiên tử y phục rực rỡ dẫn Liên Phong Nguyệt đi đến trước mặt.

Hương Hương vờ như không nhận ra, từng bước nhảy qua, cũng âm thầm cầu mong con người cao quý này đang có việc bận rộn, không nhớ rõ con thỏ nhỏ bình thường như nàng. Chỉ tiếc trời không chiều lòng người, đang nghĩ ngợi, đã nghe tên cận bã kia mở miệng: “Xin hỏi vị Tiên tử này, thỏ nhỏ kia được thông qua kỳ thi, hay là không qua?”

Vị Tiên tử dẫn đường cho Hương Hương nói: “Không thông qua”.

Liên Phong Nguyệt thấy các nàng đi ra từ phòng sách, trong lòng đối với nguyên nhân không được thông qua khảo hạch đã hiểu rõ, nói rằng: “Con thỏ này và ta có chút duyên phận, chẳng biết có thể nê mặt tại hạ vài phần, cho nàng gặp Sơn Quân một lần hay không, xem qua căn cốt của nàng ta”.

Tiên tử vừa cười vừa nói: “Nếu Liên Thất công tử đã mở miệng, đương nhiên không thể không nể tình rồi”.

((Hấn tốt bụng muốn giúp đỡ thỏ nhỏ nhà ta chẳng?? Không đâu, lừa tình đấy =.=))

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Chương 6

Trước đó, lúc con người cận bã này mở miệng hỏi nàng có được thông qua hay không, Hương Hương đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng sẽ bị hấn đâm chọt cười nhạo, không ngờ hấn thế nhưng là câu tình giúp nàng, tranh thủ cơ hội phòng vấn cho nàng, lúc này trong lòng nàng không khỏi có hàng vạn hàng nghìn cảm khái đối với hấn. Nghĩ thầm người này giống như trong truyền thuyết đã nói là người mặt ác tâm thiện, ngoài miệng nói năng chua ngoa trong lòng mềm mỏng, là một người tốt... Như vậy sau này mình không nên len lén rửa mắt hấn nữa mới được.

Hương Hương cảm động theo sát bên người Liên Phong Nguyệt từng bước từng bước nhảy đi gặp Sơn Quân, vô cùng kích động mà nghĩ khi gặp được Sơn Quân nên nói cái gì cho hay cho tốt, khiến ngài ấy vui. Một khi ngài ấy vui rồi, ắt hấn sẽ thu nhận mình vào làm môn hạ, rồi chậm rãi học tập yêu tự, học tập tiên pháp... Đang suy nghĩ tính toán trong đầu thì Tiên tử dẫn đường ngừng lại, lập tức nghe Liên Phong Nguyệt nói: “Hạo Dạ, hình như ngươi đang rất bận thì phải, ta đến lúc này, không quấy rầy ngươi chứ?”

“Lúc nào Phong Nguyệt đến, ta cũng đều hoan nghênh”. Một giọng nói trầm thấp dễ nghe của nam tử trẻ tuổi. “Hon nữa, những người đến năm nay thật sự tự chất quá kém, có thể biết toàn bộ kiến thức yêu văn không được mấy người, càng miễn bàn đến căn cốt cao thấp”.

Lẽ nào, người nói chuyện chính là Linh Sơn Quân trong truyền thuyết sao?

Hương Hương vội vã nhìn sang nơi phát ra tiếng nói, phía trước cách đó không xa là một nam tử mặc áo trắng ngồi trên đài sen, gương mặt thanh tú, thần thái ôn hòa, hoàn toàn không có phong thái thần tiên cách xa người ngàn dặm, trái lại có chút giống đại ca nhà bên.

Liên Phong Nguyệt giống như có quen biết Sơn Quân rồi, rất tùy ý tìm một chỗ ngồi ở bên cạnh, xa xa chỉ về phía Hương Hương nói rằng: “Con thỏ này có chút duyên phận với ta, làm phiền Hạo Dạ xem qua một chút”.

Sơn Quân Hạo Dạ xa xa gật đầu nói: “Dẫn tới đây”.

Vừa dứt lời, liền có một vị Tiên tử bước đến, ôm lấy Hương Hương, bước lên tòa đài của Sơn Quân. Tiếp xúc gần gũi như thế, lúc này không a dua còn đợi đến khi nào? Hương Hương vội vã bày ra dáng vẻ tươi cười nịnh nọt, ngọt ngào chào hỏi: “Chào Sơn Quân, ta là Hương Hương”.

Không ngờ Sơn Quân cũng chỉ hờ hững lãnh đạm không tiếp nhận, đối với dáng vẻ tươi cười nịnh ngọt ngào kia của Hương Hương xem như không thấy, chỉ là nhìn xuống cho có lễ, đưa tay nhéo nhéo vài cái trên lưng Hương Hương, lại sờ bốn móng vuốt của nàng, sau đó liền vẫy tay ý bảo có thể mang Hương Hương lui xuống rồi.

Hương Hương thấp thỏm không yên nằm úp sấp trên mặt đất, nghe tiếng Sơn Quân chậm rãi vang lên trên đỉnh đầu: “Con thỏ này mới khai mở linh thức chưa lâu, tâm tính ngu dần không linh hoạt. Hon nữa thể chất lại tầm thường, căn cốt kém cỏi, tu hành sợ là làm nhiều công ít, khó thể đạt thành”. ((Hai cha này làm bạn với nhau xúng ghê))

Vừa nghe lời này, lòng Hương Hương nhất thời chìm xuống tới đáy cốc rồi, thì ra tư chất của mình lại kém đến thế, vậy là không thể trông mong gì vào chuyện tu tiên rồi phải không? Đang lúc chán nản, bên cạnh còn có người “ha ha” nở nụ cười: “Quả nhiên, loài thỏ luôn ham thích trèo cao bay xa, cái ở gần thì nhìn không thấy, lại cứ mãi chăm chăm vào những thứ ở xa với chung quanh. Nhìn lại mình mà xem, ngươi chẳng qua chỉ là một con thỏ nhỏ, nên ngoan ngoãn mà an phận với bản thân, ăn cỏ, làm tổ cũng không tệ lắm đâu, cái gì bái sư, cái gì tu tiên, thực sự là... không biết tự lượng sức mình, khiến người ta cười đến rụng răng”.

Rất quá đáng rồi! Hương Hương ngẩng đầu tròn mắt nhìn, giọng điệu cười cợt bừa bãi kia, không phải từ tên cận bã Liên Phong Nguyệt kia thì còn ai vào đây? Một nàng vừa mới rồi con cho hấn là người tốt, thì ra hấn giúp nàng gặp Sơn Quân xem căn cốt, là để triệt để cười nhạo nàng!

“Liên Phong Nguyệt, ngươi là một tên cận bã!” Hương Hương quá mức phẫn nộ rồi, một đầu hướng về phía hấn bỏ nhào qua, nàng muốn cắn, cắn chết hấn!

Mới xong đến được nửa đường, chỉ nghe Sơn Quân nói một tiếng: “Nghịch súc, chớ có vô lễ với Liên thất công tử”. Vừa dứt lời, một luồng ánh sáng đánh bật Hương Hương rơi xuống đất. Hương Hương đầu văng mắt hoa đứng lên, tuy rằng rơi không đau, nhưng trong lòng ủy khuất muốn khóc, nói rằng: “Tư chất kém thì thế nào, tư chất kém thì không có khả năng tu thành tiên sao, chẳng lẽ những kẻ ngu ngốc đều phải đi tìm cái chết sao? Sơn Quân ngài là thần tiên, ngài đâu thể giống như tên Liên Phong Nguyệt cận bã này xem thường người khác chứ! Thật quá khinh người!”

Sơn Quân nhú nhú mày, nói rằng: “Nói năng lỗ mồm, oán khí quá nặng, mang ra ngoài đi”.

Hương Hương còn đang suy nghĩ lời Sơn Quân nói ‘Mang ra ngoài đi’ là có ý gì, vị Tiên tử vừa nãy đưa nàng vào đã đến trước mặt ôm lấy nàng đi ra ngoài, một mạch đưa nàng ra khỏi động phủ, thế nhưng cũng không đưa nàng đến chỗ người dạy yêu văn – Vi Y Tiên tử. Hương Hương biết chuyện qua thực không xong, vội vã nắm lấy góc áo của Tiên tử, vội vàng hỏi: “Sơn Quân tức giận sao?”

Tiên tử bất đắc dĩ thở dài: “Đúng vậy, ngươi cái con thỏ nhỏ này, không biết là Sơn Quân cực kỳ phản cảm với những hành vi không biết phân biệt tôn ti, không tôn trọng người trên hay sao. Liên gia là một trong ba tộc cao quý của nhân giới, vừa là khách quý của Linh Sơn, hon nữa, Liên gia còn có uy

danh nhất định trong tiên, yêu, mà các giới, gặp phải người của Liên gia, có ai không dám nể mặt một chút. Người chỉ là một yêu nhỏ bé lại dám ở trước mặt mọi người nói năng lỗ mãng với Liên thất công tử, Sơn Quân dĩ nhiên muốn đuổi người ra ngoài rồi”.

“Nhưng mà, rõ ràng là tên Liên Phong Nguyệt kia... Hắn giờ trò xấu cười nhạo ta, nhục nhã ta, ta lại không thể đáp lễ hắn một câu sao?”

“Đây chính là sự khác biệt của tôn ti, nhỏ bé”.

Tiên tử nói lời thâm thúy vỗ vỗ đầu Hương Hương, cúi người thả nàng xuống đất, ôn nhu nói. “Đi thôi, yêu vẫn cũng có thể tự học. Qua một hai năm nữa lại đến, Sơn Quân nói không chừng đã quên mất chuyện hôm nay rồi. Bất quá, trở tài miệng lưỡi chính là điều đại kỵ trong tu hành, ngàn vạn lần nhớ kỹ, đừng phạm phải nữa”.

Sau khi cáo biệt Tiên tử, Hương Hương một mình trở về lại hồ nước quen thuộc của mình. Phờ phạc ừ ừ tựa vào trên tảng đá, nhìn bóng của chính mình trên mặt nước mà đờ ra. “Ta thực sự là một con thỏ ngọc, một chút thiên phú tu tiên cũng không có sao?” Kỳ thực Hương Hương cảm thấy rất ủy khuất, cũng không phải bởi vì Sơn Quân nói nàng thiên phú thấp kém, mà chính là do tên Liên Phong Nguyệt kia ác liệt cười nhạo nàng, nàng mới trả lời có một câu, Sơn Quân liền đem tất cả mọi tội lỗi đổ lên người nàng. Hắn là thần tiên, thần tiên làm sao có thể không phân biệt thị phi như vậy được chứ?

Tuy rằng trong lòng ủy khuất, tuy rằng mơ hồ bất mãn Sơn Quân, nhưng cũng đâu có cách nào? Vẫn phải nỗ lực học tập yêu văn, vẫn phải tìm đến xin làm môn hạ của hắn, ai bảo nàng chỉ là con thỏ nhỏ yếu kém ti tiện?

“Ôi, ai mà ở chỗ này khóc lóc đau lòng đến vậy? A, không phải là thỏ nhỏ đây sao! Cũng khó trách, căn cốt kém như vậy, thực sự là tội nghiệp!” (không có tức giận, chỉ có tức chết, là mình mình cũng tức chết hẳn)

Liên Phong Nguyệt! Giọng nói kia, Hương Hương coi như có hóa thành tro tàn cũng nhớ kỹ âm giọng ghê tởm đó! Được rồi, hắn là quý tộc, hắn là thân phận tôn quý, nàng không thể trêu vào, chẳng lẽ còn không tránh hắn được sao?

Lúc này đứng dậy, từ trên tảng đá nhảy xuống, một đường nhảy nhảy thẳng về tổ của mình mà chạy. Không ngờ cái tên cận kề kia chính là âm hồn không tan theo sát phía sau, lại còn nói mấy lời bậy bạ kỳ quái: “Tư chất kém như vậy, một con thỏ bình thường đến không thể bình thường hơn, vốn ta rất chướng mắt ngươi, nhưng xét ngươi tội nghiệp như thế, không tu tiên được, nói không chừng ngươi nhất thời nghĩ quẩn trong lòng, nông cạn tìm đến cái chết. Cho nên, ta vẫn là đồng ý thì hơn, coi như cứu thỏ một mạng, cũng coi như xây được ba cảnh chùa. Đi thôi, thỏ nhỏ”.

Hương Hương vốn không chấp nhặt với hắn, nhưng hắn cứ cái giọng điệu ngạo mạn khinh người không khỏi lại chọc nàng tức điên, lúc này quay đầu nổi giận gầm lên một tiếng: “Ngươi cút ngay, lão nương không đếm xỉa tới ngươi, cứ ở cái nơi khoái hoạt trên kia mà ngốc đi!”. Nói xong, ‘vụt’ một tiếng chui về trong ổ của mình, mặc hắn ở bên ngoài gọi “Thỏ nhỏ” “Thỏ nhỏ”, một câu cũng không thèm đáp lại hắn. Hắn gọi hai tiếng, dường như cũng cảm thấy không thú vị, liền bỏ đi.

Hương Hương nằm trong ổ, tâm tình sa sút cực độ, ngay cả Chi Chi ở bên ngoài gọi nàng, nàng cũng không có tâm tình quan tâm. Lười biếng nằm úp sấp, cứ thế nửa tỉnh nửa ngủ hồi lâu. Đến lúc cảm thấy đói, đã là sớm tinh mơ của ngày hôm sau rồi. Trờ mình một cái, dùng móng vuốt vồ vồ bao tử, bỗng nhiên nghĩ đến cho tên tiện nhân Liên Phong Nguyệt kia làm ảnh hưởng đến tâm tình của mình như vậy quả thực không đáng. Ra ngoài kiếm ăn thôi, ăn no rồi mới có sức lực đến chỗ cô thụ gia gia học tập yêu văn. Chờ bản thân mạnh hơn, lại đi tìm hắn tính toán sổ sách mới là sáng suốt.

Hít sâu, sắp xếp lại tâm tình, ‘Vụt’ nhảy ra ngoài, mạnh mẽ nhảy về phía trước hai bước, đột nhiên nghe được phía sau vang lên một giọng nói mềm nhẹ như gió xuân thán ba: “Là Hương Hương đi ra đúng không?”

Giọng nói xa lạ. Hương Hương giật mình, xoay người, ngồi dưới gốc cây chỗ tổ của mình là một thiếu niên mặc áo màu xanh nhạt. Tóc buộc thành một búi, cũng không đội mũ, ước chừng khoảng mười lăm mười sáu tuổi. Khuôn mặt tinh xảo như một búp bê hoàn mỹ, mặt mày ưu nhã như tranh, người trong tranh phảng phất mang nét ưu thương. Hơn nữa màu da trắng nõn hòa cùng thân thể mảnh khảnh, giống hệt một thiếu niên tuyệt mỹ đang mang bệnh từ trong tranh bước ra.

“Ngươi là ai?” Hương Hương hiếu kỳ hỏi.

Thiếu niên vịn vào thân cây chậm rãi đứng dậy, ôn nhu nói: “Ta là Liên Vụ Nguyệt”.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Chương 7

“Liên Vụ Nguyệt?” Hương Hương giật mình. “Đệ Đệ của Liên Phong Nguyệt?”

Liên Vụ Nguyệt gật đầu, nói: “Đúng vậy, ta đến muốn nói xin lỗi. Hôm đó ngươi và bạn của ngươi đến tìm chúng ta, ta ở trong phòng nghe được những lời đối thoại của ngươi và Huỳnh trưởng của ta, sau đó ta nói với Huỳnh trưởng ‘Con thỏ nhỏ đó rất thú vị’, bởi vậy Huỳnh trưởng mới có ý nói chút lời không lọt tai để khảo nghiệm ngươi”.

“Khảo nghiệm?” Hương Hương không rõ bản thân vì sao khi biết hần là đệ đệ của tên Liên Phong Nguyệt cận bã kia mà không quay đầu bỏ đi, lại còn ở đây nhẩn nại nghe hần giải thích.

“Ừm, xin hay tin ta, Huỳnh trưởng không phải loại người cay nghiệt đâu, tất cả mọi việc đều là vì ta mới có ý làm vậy, muốn trách thì cứ trách ta đi”.

Nhìn thấy trên gương mặt xinh đẹp tinh xảo tuyệt trần kia lộ ra vẻ đau thương cùng áy náy như vậy, Hương Hương cho dù có đang ôm một bụng lửa đi nữa, cũng phát tác không được. Rộng lượng vậy vậy móng vuốt, nói: “Quên đi, nếu ngươi đã nhận lỗi như vậy thì thôi, chỉ cần hần đừng đến gây chuyện với ta, ta cũng không thêm so đo với hần”.

Liên Vụ Nguyệt cảm kích nói: “Hương Hương thật tốt”. Nói xong, hần giống như còn muốn nói thêm điều gì, thế nhưng vẫn do dự muốn nói lại thôi. Hương Hương đợi hần nửa ngày, cũng không thấy hần lên tiếng nữa, liền nói: “Ta đi ăn đây, ngươi cũng về đi”. Nói xong, xoay người từng bước nhảy đi.

“Chờ, chờ một chút!” Liên Vụ Nguyệt vừa nghe Hương Hương phải đi, vội vàng đuổi theo, thỉnh thoảng bước chân dẫm lên viên đá cuội, “A” kinh hô một tiếng rồi ngã xuống đất. Hương Hương vội vã xoay người nhảy trở về hỏi: “Ngươi có sao không?”. Tuy hần là đệ đệ của tên Liên Phong Nguyệt kia, nhưng tính tình ôn nhu tinh tế thế này, so với ca ca hần hoàn toàn khác biệt. Nàng luôn luôn ân oán phân minh, sẽ không bởi vì vậy mà có thành kiến với hần đâu.

Liên Vụ Nguyệt chống tay trên mặt đất, bàn tay trắng như tuyết kia rõ ràng bị mấy nhánh cây rơi trên đất cào trầy, thăm ra bên ngoài từng giọt từng giọt máu. “Đau...” Trong mắt Liên Vụ Nguyệt phủ một chút hơi nước nhàn nhạt, đầm đìa đáng yêu khiến người ta không khỏi lo lắng.

((Bà kon thấy hần quá yếu đuối không, đàn ông con trai mà yếu đuối cứ như mấy cô tiểu thư, nhưng sau nghĩ lại do hần có khiếm khuyết nên được cả nhà bảo bọc chăm sóc đến hóa thành một tên công tử bột cũng không có gì lạ, có thể tính cách này thì chẳng thể trông đợi gì nhiều, nhưng mà cũng để thương))

Hương Hương vội vàng an ủi: “Không đau không đau”. Bật nhảy đi hái cỏ Diệp tử cầm máu đem đến, vò vò xé xé cho nhuộm ả lên vết thương của hần. Quả nhiên, đau xót dần biến mất, thay vào đó là mùi hương thảo được thoang thoang. “Hương Hương thật tốt”. Liên Vụ Nguyệt lần thứ hai nói lời cảm kích.

Hương Hương nghe khen là người tốt cảm thấy có chút ngượng ngùng, vội vã khoát khóa tay: “Đâu có”. Liên Vụ Nguyệt đề miệng vết thương ngồi dưới đất, nhu thuận an tĩnh như con búp bê vải xinh đẹp. Trong lúc quan sát hần Hương Hương đột nhiên phát hiện, Liên Vụ Nguyệt nói chuyện với nàng này giờ, tầm mắt dường như không có nhìn về phía người nàng, luôn luôn là lơ đãng mơ hồ, không biết đang nhìn vào đâu. “Lẽ nào...” trong lòng Hương Hương trầm xuống, chân chờ giờ một móng vuốt lên, đuổi đến trước mặt hần quơ quơ. Không phản ứng, lại dùng lực lắc lắc, vẫn không có phản ứng...

Trời ạ, thiếu niên tuyệt mỹ như thế, không ngờ lại là một người mù?! Hương Hương bất chợt cảm thấy sét đánh giữa trời quang, trong lòng kêu to trời cao bất công, mù lòa kia sao lại không dành cho tên cận bã Liên Phong Nguyệt kia đi!! ((=.=))

“Hương Hương có thể đi cùng ta đến Ý Thiên tu hành không?”

Liên Vụ Nguyệt đột nhiên hỏi một câu khiến Hương Hương còn đang bị vây trong cảm giác thương xót giật nảy mình, không phản ứng kịp: “Gì chứ?”

Bị Hương Hương hỏi ngược lại như vậy, Liên Vụ Nguyệt cứ ngỡ do mình đưa ra yêu cầu quá mức đường đột, không khỏi đỏ mặt, vô cùng xấu hổ quanh co giải thích: “Lên Ý Thiên tu hành không được phép mang theo tùy tùng, lần đầu tiên ta rời khỏi nhà, đi một mình thì hơi sợ, Huỳnh trưởng cũng không yên lòng, cho nên mới muốn tìm một linh thú đi cùng. Nói là sủng vật, kỳ thực nói đúng hơn là tìm đồng bọn, chỉ cần có thể cùng nhau tu luyện là được chứ không cần phải có nhiều yêu cầu như lời Huỳnh trưởng nói đâu”.

“Mấy ngày nay cũng có nhiều người đến tìm Huỳnh trưởng, có lẽ bọn họ đều rất lợi hại, thế nhưng ta không thích. Vẫn nghĩ Hương Hương là tuyệt nhất, ta thích nghe giọng của Hương Hương”.

“A...” Nhìn thiếu niên xinh đẹp tinh tế mảnh mai trước mắt này, giọng nói lại tinh tế e dè, Hương Hương không khỏi cảm thấy chán chừ khó nghĩ. Nàng ở tại Linh Sơn, ít nhất còn phải học thêm mấy năm yêu văn, sau đó lại một lần nữa xếp hàng dài báai sư. Nếu Sơn Quân còn ghi nhớ lần vô lễ này của nàng, nói không chừng còn có thể một cước đá ngay ra khỏi cửa, nói không chừng ngay lúc này đã đem Chi Chi và nàng xếp chung với nhau liệt vào danh sách đen. Nếu giờ nghe lời cùng đi với hần, tức là trực tiếp trở thành đệ tử của Ý Thiên, có thể một bên học yêu văn, một bên tu luyện. Hơn nữa có chỗ dựa vững chắc Liên Vụ Nguyệt này, người khác ít nhiều cũng phải để cho mình chút mặt mũi, sẽ không giống như ở đây sống cuộc sống của tầng lớp thấp bé, bị người ta khi dễ coi thường.

Nhưng còn một vấn đề nữa là cái tên Liên Phong Nguyệt cận bã kia. Tuy Vụ Nguyệt đã nói hần ta căn bản không phải người như thế, chỉ là vì khảo nghiệm nàng nên mới có ý nói vậy thôi. Nhưng nếu lúc này hần có thể nói ra được những lời như vậy, ngày khác khẳng định cũng sẽ nói được. Sau này nàng đến Ý Thiên tu luyện thật giỏi, vạn nhất trở nên nổi bật, tên kia liệu có khi nào chạy tới cười nhạo nàng nói nàng là mọn vinh quang của Liên gia bọn họ hay không? Coi như những lời này chỉ là đùa giỡn với nàng thôi, nàng cũng không cam tâm tình nguyện nghe. Nàng tình nguyện làm đến nơi đến chốn, bằng chính nỗ lực của mình mà đi tu hành, cũng đỡ phải bị người chê bai trong lúc nhàn tản.

Cân nhắc tới lui, vẫn là từ chối: “Thật ngại quá, cho tới nay, ta vẫn luôn thầm nghĩ sẽ ở lại Linh sơn tu luyện cho thật tốt, không muốn rời khỏi nơi này. Lần đó đi tìm các người, cũng chỉ là đi theo bạn tốt Chi Chi của ta thôi. Cho nên, ta nghĩ ta không thể đi với người được, xin lỗi, để người thất vọng rồi”.

“À”. Liên Vụ Nguyệt thất vọng rũ mắt xuống.

Hương Hương sợ bản thân cứ tiếp tục nhìn hần, e sẽ không đành lòng, vội vã quay đầu từng bước nhảy đi. Lúc đang ở trong rừng tìm kiếm thức ăn,

bỗng nhiên nghĩ đến đôi mắt Liên Vụ Nguyệt không nhìn thấy, một mình hần trở về, liệu có chuyện gì không? Nghĩ vậy, lúc này mới nhảy dựng vội vã quay trở về, lại phát hiện đã không còn thấy bóng dáng hần đâu. Hương Hương ngồi chồm hổm một lúc lâu trước tổ, vỗ vỗ đầu chính mình mỉm cười nói: “Hần nếu có thể một mình đến đây, hiển nhiên là có thể một mình đi trở về rồi. Minh đúng là kẻ buồn lo vô có, không, là con thô buồn lo vô có mới đúng!”.

Lúc chạng vạng, Chi Chi đến thăm Hương Hương. Trước đó nàng có nghe nói chuyện Hương Hương bị Sơn Quân đuổi ra, vội vã chạy tới thăm nàng. Nhưng đều bị Hương Hương trốn trong tổ không ra, nàng đoán Hương Hương nhất định rất đau lòng khổ sở, liền tìm khắp trong núi những thức ăn quả dại Hương Hương bình thường thích ăn, một lần nữa chạy tới thăm.

Thấy Hương Hương dường như đã khôi phục lại bình thường, nàng cũng yên tâm, sau đó lại kể cho Hương Hương nghe rất nhiều chuyện bát quái nàng nghe được hôm nay. Trong đó có nhắc tới chuyện Liên gia tuyển sủng vật, rằng những người hưởng ứng lệnh triệu tập đến đó đều bị hỏi những câu rất kỳ quái, thậm chí có người bị hỏi đến khóc luôn. Bây giờ mà nhắc đến Liên thất công tử, tất cả mọi người đều rất rất oán hận. Hương Hương nghe xong, trong lòng hiển nhiên thấy dễ chịu hơn. Cứ để cho tên cận bã ý vào quyền thế kia ở nơi này kiêu ngạo đi, tốt nhất là khiến hết thảy mọi người công phẫn, sau đó bị đuổi khỏi Linh Sơn, làm trò cười cho thế nhân!

Tâm tình cuối cùng cũng tốt hơn lên, cứ thế ngủ thẳng một giấc đến lúc mặt trời lên cao. Leo ra khỏi tổ, đuổi lưng đón ánh nắng mặt trời ấm áp, chớp mắt liền nhìn thấy bên cạnh tổ của mình có một thiếu niên mặc cẩm y đang ngồi, miệng mỉm cười ánh mắt nhìn về phía trước, ôn nhu nói: “Chào buổi sáng, Hương Hương”.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Chương 8

“Liên Vụ Nguyệt?” Hương Hương hơi ngạc nhiên. “Không phải ta đã nói không đi rồi sao, người còn tới làm gì nữa?”

Giọng Hương Hương mang chút phiền chán khiến Liên Vụ Nguyệt bị đá kích lớn, buồn bã nói: “Ta không định bức ép Hương Hương cùng đi với ta đâu, ta chỉ muốn làm bạn với Hương Hương thôi, như vậy cũng không được sao?”

Thấy hần ủy khuất, Hương Hương cũng không khỏi ảo não. Chẳng phải mình đã nói sẽ không vì Liên Phong Nguyệt mà có thành kiến với hần sao, sao bây giờ lại đem một bụng cảm xúc đổ lên người hần như vậy? “Ý ta không phải vậy...” Hương Hương vội vàng tìm từ giải thích. “Chẳng qua ta sợ mất người không nhìn thấy, một mình chạy tới đây trên đường có thể sẽ xảy ra chuyện...”

“Sao người biết mặt của ta...” Liên Vụ Nguyệt kinh ngạc vô cùng, hần đã tận lực biểu hiện như người bình thường, trước mặt Hương Hương cũng tận lực không di chuyển, để tránh bị lộ rồi.

Thấy vẻ mặt hần càng ngày càng buồn bã cô đơn, Hương Hương không khỏi cảm thấy áy náy tại mình đã khơi dậy khiếm khuyết của hần, chạm vào chỗ đau lòng của hần, vội vàng giải thích nói: “Tại ta không cẩn thận phát hiện ra, ta sẽ không vì vậy mà có cái nhìn khác biệt với người đâu. Ta còn rất thích Vụ Nguyệt đấy”.

Nghe Hương Hương nói vậy, chân mày Liên Vụ Nguyệt vốn đang buồn bã nhăn lại thật sâu mới thoáng giãn ra, cõi lòng đầy chờ mong hỏi: “Vậy Hương Hương đồng ý làm bạn với ta sao?”

“Ừ”.

Liên Vụ Nguyệt vui mừng quá đỗi, từ trong lồng ngực lấy ra một cái túi gấm nhỏ, ở bên trong lấy ra hai cái vòng lục lạc, một màu đỏ một màu tím, sau đó lấy sợi màu đỏ kia đưa cho Hương Hương, nói: “Đây là chuông hộ hoa, có thể dùng để truyền âm từ xa. Như vậy cho dù đang cách nhau rất xa, bất kỳ lúc nào ta cũng có thể nói chuyện tán gẫu với Hương Hương”.

“À, được”. Hương Hương nhận lấy, đeo lên cổ chân trước. Nói chuyện tán gẫu với hần, nàng cũng không ghét, hơn nữa sợi dây này rất đẹp, coi như nhận quà tặng đi.

“Bình thường nó chỉ phát ra những tiếng kêu leng keng rung động, một khi đầu bên kia có người truyền lời, thì tiếng phát ra sẽ là ‘sột soạt’, giống giống vậy...” Liên Vụ Nguyệt xoay lưng đi, khẽ gọi vào trong chuông một tiếng ‘Hương Hương’. Cái chuông trên móng vuốt Hương Hương liền phát ra tiếng ‘sột soạt’, đồng thời còn tỏa ra nhiều lớp ánh sáng màu sắc. Tựa như hoa nở, tuy chỉ nhàn nhạt, nhưng lại vô cùng lạ thường xinh đẹp, kể cả hiệu ứng của máy tính gì đó cũng không thể mô phỏng ra được. Hương Hương kim lòng không đợi tán thưởng ra tiếng: “Hào quang đẹp quá!”

“Có hào quang sao?” Liên Vụ Nguyệt kinh ngạc hỏi.

“Ừ...” Hương Hương vừa lên tiếng, liền thấy không ổn, ảo não bản thân sao lại quên mất hần đâu nhìn thấy được cái này.

Lần này Liên Vụ Nguyệt thế nhưng không thèm để ý, trái lại chỉ hiếu kỳ hỏi thăm: “Đẹp lắm à, trông nó thế nào?”

“À...” Thấy hấn hào hứng muốn tìm hiểu, Hương Hương liền giải thích nói. “Có rất nhiều màu sắc, có đỏ, vàng, tím, còn có xanh lam. Giống như cầu vồng vậy”.

“Màu sắc... cầu vồng...” Liên Vụ Nguyệt trầm ngâm, tò mò hỏi. “Là cái gì?”

“Có đôi khi sau cơn mưa, ở phía chân trời sẽ xuất hiện một cây cầu dài có bảy màu, chính là cầu vồng”. Cầu vồng thì dễ giải thích rồi, nhưng còn màu sắc, làm sao giải thích được màu sắc đây? Hương Hương do dự hỏi: “Hỏi người còn nhỏ có từng nhìn thấy qua cái gì đó chưa?”

Liên Vụ Nguyệt lắc đầu, buồn bã nói: “Không có. Ta vừa sinh ra đã không nhìn thấy rồi, cái gì cũng chưa từng nhìn thấy”.

Hương Hương giờ móng vuốt vỗ vỗ bàn tay đang đặt trên đầu gối của hấn, vẫy vẫy móng vuốt đeo chuông hộ hoa, tiếng đing đang vang lên trong trẻo mà êm tai. “Giờ có cái này rồi, sau này đừng phải cái gì hãy nói cho ta biết, ta có thể miêu tả cho người nghe”.

Liên Vụ Nguyệt vui mừng gật gật đầu, vui vẻ nói: “Sau này Hương Hương chính là mắt của ta rồi!”

“Á...” Trong lòng Hương Hương có chút chần chờ, bản thân đã từ chối cùng đi với hấn đến Ý Thiên, không bồi bên người hấn, sao có thể làm mắt cho hấn được.

Liên Vụ Nguyệt không nhận thấy được tâm tư của Hương Hương, vui mừng lấy cái hộp đặt bên người đưa tới trước mặt Hương Hương, nói: “Đây là những món điểm tâm ta đem theo từ Kinh thành, nếm thử xem có thích không nhé”. Nói xong, hấn mở nắp hộp ra, sờ sờ qua ba cái ô trong hộp vuông từ bên trong lấy ra một khối điểm tâm gói giấy địa phương, đưa cho Hương Hương nói. “Đây là thạch Quế Hoa Cao, ăn ngon lắm”.

“Ừ”. Hương Hương cầm bánh, lúc bóc lớp giấy dầu bên ngoài, phát hiện mấy món điểm tâm phân chia thành từng ô trong hộp trang trí rất đẹp, toàn bộ đều dùng giấy dầu bọc lại, hơn nữa điểm tâm ở mỗi ô đều có hình dạng không giống nhau, có hình khối, hình viên, cả hình tam giác. Xem ra mấy món điểm tâm này quả nhiên là được đem tới từ Kinh thành, còn là cố ý làm riêng cho Vụ Nguyệt nữa.

Hương Hương khẽ cắn một ngụm, nhấp nhấp trong miệng, ngọt ngọt, trong lòng sinh ra cảm giác ê ẩm. Lúc mới sinh ra hấn đã không nhìn thấy gì, không biết màu sắc ra sao. Từ nhỏ đến lớn, trong thế giới của hấn cũng chỉ có một loại màu sắc đơn điệu. Hoa đỏ, lá xanh, mấy thứ muôn màu muôn vẻ của trời và đất, hấn cũng chưa từng thấy qua, nàng không biết việc này đối với hấn mà nói, thật ra là hạnh phúc, hay là bất hạnh. Chưa bao giờ nhìn thấy, cho nên đau đớn có phải sẽ nhẹ một chút hay không.

((Kiểu như Vụ Nguyệt chưa bao giờ nhìn thấy cái đẹp của màu sắc nên nổi tiếc nuối vì không nhìn thấy nó đẹp như thế nào sẽ đỡ hơn là từng nhìn thấy giờ không thấy được nữa, chưa từng có thì sẽ ít đau hơn))

“Ăn ngon không?” Liên Vụ Nguyệt chờ mong hỏi.

“Ừm.” Hương Hương cũng mặc kệ hấn không nhìn thấy, dùng sức gật gật đầu. “Rất ngon.”

Liên Vụ Nguyệt tươi cười rạng rỡ, nâng hộp lên nói: “Cái hộp này cứ để đây đi, đây là quà ta tặng Hương Hương. Ăn hết rồi, ta sẽ phái người trong nhà đưa qua thêm nữa”.

Hương Hương vội vã khoát tay nói: “Không cần, nhiều lắm rồi, đủ cho ta ăn trong thời gian dài”. Nói xong, bỗng nhiên nhận ra được ngụ ý trong lời nói của hấn. “A, các người sắp đi rồi hả?”

“Ừ”. Liên Vụ Nguyệt nhẹ giọng đáp. “Ngày mai ta phải đi rồi. Thời gian hẹn ước với Ý Thiên đã sắp đến, phải đi rồi”.

“Vậy...” Hương Hương chần chờ hỏi. “Có tìm được sủng vật đi cùng với người chưa?”

“Chưa, bắt quá, có cái này...” Liên Vụ Nguyệt giờ cái tay đang cầm sợi dây chuông màu tím lên lắc lắc, mím môi khẽ cười nói. “Có cái này, ta sẽ không phải chỉ có một mình”.

Hương Hương nghe được có chút xót xa, bỗng nhiên lại nghe hấn nhẹ nhàng hỏi: “Cái đó, ta muốn sờ Hương Hương một chút, có thể chứ? Ta muốn biết Hương Hương trông như thế nào, có được không...”

Hương Hương không biết làm sao để từ chối một thiếu niên ôn nhu lại bất hạnh như vậy, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, tung người nhảy lên đầu gối của hấn, ngoan ngoãn nằm sấp trên chân hấn. Một đôi tay ấm áp nhẹ nhàng áp lên lưng nàng, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Lông Hương Hương xù thật, y như tấm thảm mùa đông vậy”. Giọng của hấn trầm trầm mà mềm nhẹ, cảm giác như rất hạnh phúc cực kỳ dễ dàng thỏa mãn. Hương Hương nghe vào trong tai, lại cảm thấy có chút đau lòng. Lúc tay hấn nắm nhẹ cái tai nàng, nửa ngày không thể nói rõ đây là gì, Hương Hương giải thích nói: “Đây là tai”.

“Tai dài thật”. Trong lòng Liên Vụ Nguyệt phán đoán hình dung tròn vo, thân mình có lông xù, đôi tai thật dài rất tương xứng. “Nhất định là rất đáng yêu”.

“Đây là...”

“Móng vuốt.”

“Móng vuốt ngắn ngắn, có bốn...”

“Chân mới ngắn, chỉ có cái ở phía trước gọi là móng vuốt thôi”.

“À, vậy là có bốn móng vuốt, tức là có bốn chân”.

“...” Hương Hương không biết nói sao nữa, có bốn móng vuốt, chẳng lẽ còn có thể có ba hoặc năm chân sao?!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Chương 9

Hộp điểm tâm Liên Vụ Nguyệt đưa hơi lớn, tha không lọt vào tổ thỏ, Hương Hương liền tìm cái bụi cỏ gần đó giấu nó vào. Đây là những món ăn ngon nàng có được sau mấy tháng dài ăn trái dại trên núi, rốt cục đã chờ được ánh nắng bình minh, hơn nữa lại là quả Vụ Nguyệt tặng cho nàng, ngàn vạn không thể bị người khác lấy mất, lúc nào tâm tình tốt, sẽ mời Chi Chi ăn hai khối bánh vậy.

Hương Hương tựa người vào tổ, nhàm chán lắc lắc cái móng vuốt, tiếng ‘đình đình đang đang’ từ chiếc chuông đỏ liền vang lên. Nàng có chút khó hiểu không biết vì sao trong lòng mình lại cảm thấy nặng nề, giống như có chuyện gì đó khiến mình không yên lòng. Liên Vụ Nguyệt là được tên hồ ly Liên Phong Nguyệt kia đưa trở về, xem ra Liên Phong Nguyệt hẳn cũng biết đã đắc tội với nàng không nhẹ, cho nên mới cố ý tránh mặt không hiện ra. Ngày mai Vụ Nguyệt sẽ đi Ý Thiên, Liên Phong Nguyệt cũng không thể tiếp tục bồi bên cạnh nữa, mất hẳn lại không thấy đường, một người yếu ớt như vậy làm sao sinh hoạt đây?

Hương Hương càng nghĩ càng cảm thấy bất an, leo ra khỏi tổ muốn đi tìm Chi Chi tán gẫu, hòng giảm bớt loại cảm giác bất an này. Đi được nửa đường, bỗng nhiên nhớ tới người bạn của mình, hẳn đã tặng quà cho nàng, nàng cũng nên tặng lại một phần quà gọi là đáp lễ với hắn chứ nhỉ. Nhưng vấn đề là tặng cái gì đây, bản thân mình có gì để mà đưa đi đâu? Hương Hương bồi hồi suy nghĩ, cuối cùng quyết định vào rừng hái vài cái trái dại đưa qua cho hắn vậy.

Cũng không biết có phải do ảnh hưởng tâm lý hay không, hái tới hái lui, vẫn cảm thấy không vừa ý. Nếu không phải ngại quá nhỏ thì là cảm thấy trái có vẻ xanh, sẽ bị chất miệng, không cách nào ra tay được. Một đến thờ hỗn hên, vẫn không tìm được lấy một trái hợp ý, nằm bò ra giữa rừng, không khỏi phát ngốc luôn rồi. Thẳng đến khi trời rạng sáng, Chi Chi khoan khoái vỗ cánh bay tới tìm nàng, Hương Hương mới hồi thần lại.

“Tin tức tốt! Hương Hương! Tin tức tốt!” Chi Chi vui vẻ bay lượn đảo quanh trên đỉnh đầu Hương Hương. “Sơn Quân thu nhận chúng ta rồi! Sơn Quân thu chúng ta làm đệ tử rồi!”

Hương Hương ngẩn ngơ: “Sơn quân thu chúng ta rồi?”

“Đúng vậy! Đúng vậy!” Chi Chi vui vẻ nói. “Sáng nay Liên Y tỷ tỷ tự mình tìm tới ta, nói nhờ Liên gia công tử đích thân tới cầu tình, Sơn Quân liền phá lệ khai ân thu nhận chúng ta, bảo chúng ta nhất định phải tu hành thật chăm chỉ, đừng phụ ý tốt của mọi người”.

“Cái tên Liên Phong Nguyệt kia nói chuyện đáng ghét như vậy, không ngờ cũng là người tốt nhỉ, thế nhưng giúp đỡ nói hộ cho chúng ta! Đúng rồi đúng rồi, Hương Hương, chúng ta phải mau chóng đi phản hồi tin tức. Liên Y tỷ tỷ nói chúng ta phải tới học tập yêu văn ở chỗ Vi Y tỷ tỷ trước đó”.

Chi Chi vui vẻ nói nửa ngày, lại phát hiện Hương Hương đang ngốc đờ ra đó thì hơi giật mình, trên cơ bản là không có phản ứng gì, không khỏi kỳ quái: “Hương Hương, ngươi sao vậy? Sơn Quân thu nhận chúng ta, ngươi không vui sao?”

“Chi Chi...” Hương Hương bỗng nhiên nghĩ đến chuyện hôm qua Vụ Nguyệt nói hôm nay phải đi, bây giờ, nói không chừng đã đi rồi. Ý nghĩ chợt đến, vội vàng chạy đi, được mấy bước bỗng nhiên nhớ tới cái lục lạc hắn đưa cho mình, vội vàng dùng móng vuốt cọ cọ, nói với cái lục lạc. “Vụ Nguyệt, Vụ Nguyệt ngươi đang ở đâu?”

“Ta đây”. Rất nhanh giọng Vụ Nguyệt nhẹ nhàng mà hơi vui sướng được truyền tới.

Hương Hương vội vã hỏi: “Các ngươi còn ở Linh Sơn chứ?”

“Ừ, đang cáo từ với Sơn Quân, lập tức đi ngay rồi”.

“Chờ ta, ta muốn tặng quà cho ngươi”.

“Thật sao?” Liên Vụ Nguyệt vui vẻ nói. “Ta đang ở ngay bên ngoài động phủ của Sơn Quân, chờ ngươi đến”.

“Ừm”. Hương Hương nói xong, liền nhanh chân chạy về hướng động phủ của Sơn Quân. Dọc đường đi trong đầu cái gì cũng không nghĩ, chỉ mong sớm chút đến bên cạnh hắn, nói cho hắn biết quyết định của chính mình.

Xa xa, một bóng người mảnh khảnh đứng thẳng người đón gió ở trước động phủ của Sơn Quân, rõ ràng là không nhìn thấy gì cả, nhưng vẫn cứ cố chấp nhìn về phương hướng Hương Hương đang chạy tới. Hương Hương thấy thế trong lòng càng thêm rối bời. Đây gọi là ‘Chiến sĩ vì tri kỷ mà chết’, Hương Hương mặc dù không dám xem thường tính mạng, nhưng cũng muốn vì hắn làm chút chuyện gì đó.

“Vụ Nguyệt!” Hương Hương gọi to một tiếng. “Đón lấy, ta tặng lễ vật cho ngươi!” Nói xong, phóng người nhảy lên, thoáng cái nhảy vào lòng Liên Vụ Nguyệt.

Liên Vụ Nguyệt cuống quýt ôm, sờ sờ móng vuốt của Hương Hương, lại xoa bóp lỗ tai Hương Hương, kinh ngạc vô cùng: “Đây không phải là Hương Hương sao?”

“Chính là ta”. Hương Hương kiên định nói. “Ta đổi ý rồi, quyết định cùng đi với Vụ Nguyệt đến Ý Thiên!”

“Thật sao?” Vụ Nguyệt mừng rỡ.

“Ừ”. Hương Hương nặng nề gật đầu. “Sau này, ta chính là mắt của Vụ Nguyệt rồi!”

Đem cái hộp điểm tâm Vụ Nguyệt tặng kia chuyển sang tặng cho Chi Chi. Cũng ước hẹn với nàng ấy rằng cả hai đều sẽ cố gắng tu luyện thật tốt, ai tu luyện được thành hình người trước, sẽ xuống núi đi tìm đôi phương. Thời gian qua ở Linh Sơn này, Chi Chi đã chăm sóc lo lắng cho nàng rất nhiều, trong lòng Hương Hương cũng rất luyến tiếc. Nhưng bây giờ mỗi người đều phải tự chọn lấy một giải pháp tốt nhất cho tiền đồ của mình, hi vọng lần chia tay này, là cơ hội để tương lai mai này gặp nhau sẽ càng tốt hơn.

Bộ áo Liên Vụ Nguyệt đang mặc là loại trường sam có vạt áo màu xanh ngọc, bên trong là lớp trung y màu trắng. Hương Hương liền chui vào giữa lớp áo ngoài và lớp trung y đó, thoải mái nằm úp sấp ở chỗ vạt áo. Như vậy có thể nhìn thấy cảnh đẹp bên ngoài rất rõ, cũng rất có cảm giác an toàn, tựa như dù có đao có súng hay nguy hiểm gì, đều sẽ có người ở phía sau chống đỡ. Cho dù là vậy, lúc Cửu Vĩ Linh Hồ kia đứng dậy nhảy vào không trung, Hương Hương vẫn bị giật mình mà hít vào một ngụm khí lạnh.

((Hô ly chín đuôi))

Tòa Linh Sơn to như vậy dần dần thu nhỏ lại ngay dưới chân, mà xung quanh người còn có mây mù lượn lờ, giống như đang lạc vào tiên cảnh. Hương Hương tò mò xoay xoay đầu thưởng thức cảnh đẹp rừng núi phía dưới, bỗng nhiên phát hiện chỗ không thích hợp: “Ỗ, sao không có gió nhỉ?” Theo lý thuyết, bay ở trên bầu trời cao với tốc độ băng băng như thế này, lẽ ra phải có gió rất lớn mới đúng, sao có thể giống như lúc còn ở Linh Sơn?

Nghe tiếng Liên Phong Nguyệt ngồi ở phía sau cười nhẹ, Hương Hương theo bản năng cho rằng hắn đang cười nhạo nàng đã hỏi vấn đề ngu ngốc, trong lòng vừa âm thầm mắng ‘Đồ cận bả’, bên người liền hiện lên một hào quang màu tím nhạt. Còn đang kinh ngạc, chợt nghe Liên Phong Nguyệt giới thiệu: “Tiên thú cấp tam phẩm đều có thể tự tạo ra kết giới, có thể ngăn cản lực tấn công mạnh nhất định, mấy loại mưa gió này càng khỏi nói tới rồi”.

Tuy rằng Hương Hương đồng ý làm súng vật cho Vụ Nguyệt, nhưng nàng hoàn toàn không muốn để ý tới Liên Phong Nguyệt, đã triệt để xem hắn như không khí, dù sao khi đến Ý Thiên rồi, hắn sẽ phải cút đi thôi. Nhưng tên này lại thường hay lên tiếng, nhắc nhở Hương Hương về sự tồn tại của hắn. Hương Hương tức giận đến nghiến răng, nắm chặt móng vuốt chế bản thân phải nhịn xuống, không thèm để ý tới hắn, cố gắng nói chuyện phong cảnh dưới chân với Vụ Nguyệt.

Ước chừng một canh giờ sau, giữa đám mây lượn lờ bên kia xuất hiện một bức tường thành bằng đá cẩm thạch. Quanh tường thành có vòng nước gọn sóng màu vàng nhạt, ngẫu nhiên còn có mấy con tiên hạc bay lượn xung quanh, khung cảnh hiện ra chợt như có tiên khí.

“Sắp đến rồi”. Liên Phong Nguyệt nói.

Hương Hương từ trong nỗi thán phục thu hồi lại tinh thần, vội vàng miêu tả lại cảnh tượng đẹp đẽ trước mắt cho Vụ Nguyệt nghe. Liên Phong Nguyệt nhẹ giọng cười, bất chợt kêu: “Thỏ nhỏ”.

Hương Hương tiếp tục không để ý tới hắn.

Liên Phong Nguyệt cũng không ngại, tiếp tục nói: “Nghĩ tình ngươi không trách giận đồng ý đi cùng Vụ Nguyệt đến Ý Thiên, ta sẽ tặng ngươi vài món bảo vật”.

“Muốn dùng bảo vật để mua chuộc ta hả, không có cửa đâu!” Hương Hương âm thầm hừ một tiếng, tiếp tục không để ý tới hắn.

Thế nhưng Vụ Nguyệt lại giúp nàng nhận lấy, nhét vào lòng Hương Hương. Hương Hương ghét bỏ dùng móng vuốt đá đá, thì ra là một cái vòng bạc và một chiếc khăn gấm màu đỏ.

“Trên vòng tay có một cái chốt bằng mã não, ấn vào, sẽ mở ra, bên trong có thể đựng được không ít đồ linh tinh này nọ. Ngươi nhỏ nhắn như vậy, chắc chắn không thể mang theo nhiều đồ đạc, chỉ cần không phải là sinh vật có sự sống, đều có thể cất vào bên trong”.

Hình như là đồ tốt, ôi chao!

Hình như là đồ tốt!

Hương Hương âm thầm liếc liếc cái vòng tay kia, sau đó ép buộc bản thân không được quay đầu lại nhìn. Món đồ này nợ của tên cận bã kia, nàng khinh thường thêm muốn nhé!

“Còn cái khăn gấm này, gọi là ‘Hoán thiên lăng’. Lúc gặp phải nguy hiểm, niệm một câu ‘Cấp cấp nghe lệnh’, rồi lấy Hoán thiên lăng che bản thân lại, kẻ khác sẽ không nhìn thấy ngươi nữa”.

A, đồ tốt! Hương Hương kích động, như thế thì vào thời khắc mấu chốt có thể bảo toàn tính mệnh đó, lúc này lại đuổi người vượn móng vuốt muốn lấy. Nhưng mà nghĩ lại, lúc trước Liên Phong Nguyệt cười nhạo nàng như vậy, nàng còn chưa tha thứ cho hắn đâu, làm sao có thể lấy đồ của hắn ngay trước mặt hắn được, rất không có chí khí!

Dù sao Vụ Nguyệt cũng đã nhận giúp nàng rồi, mấy món đồ này đâu thể chạy đi đâu được, cuối cùng vẫn là của nàng thôi, chờ Liên Phong Nguyệt cắt đi sau đó mới lấy cũng không muộn.

Vì thế Hương Hương liền “Hừ hừ” vài tiếng, vờ như không hề có hứng thú với hai món bảo vật này.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Chương 10

Ý Thiên tuyệt bích là nơi đứng đầu trong Tam Bích, vách tường cao che trời, nghe nói có thể cao lên đến chín tầng mây chỗ cung điện của Thần tiên. Từ trên xuống dưới Ý Thiên có tất cả chín Thiên cung, tùy thuộc thân phận của mỗi người mà được phép ra vào Thiên cung nào. Tuy rằng không có văn bản quy định rõ ràng người ở cấp bậc nào thì được phép ra vào, nhưng trăm ngàn năm qua, bất tri bất giác có một loại ước định mà mọi người đều tự hiểu, đó là Tam Trọng Thiên cung dành cho cấp bậc thần tiên, ngay cả bậc Đế vương của nhân gian, người có tiên thú cấp cao nhất, cũng chỉ có thể tiến vào Lục Trọng Thiên cung.

Cửu Vĩ Linh Hồ nhanh nhẹn leo trèo vài cái trên vách đá, tư thế tao nhã tiến thẳng vào Lục Trọng Thiên cung. Vừa dừng lại, phía trước liền có một gã thiếu niên gương mặt thanh tú mặc áo xanh bước tới, tóc chải theo kiểu đạo sĩ, phong thái nhẹ nhàng, rất có cốt cách của thần tiên, cảm giác thư thái xuất trần.

“Liên Thất công tử, Thập Tam công tử, gia sư chờ đợi đã lâu”.

Lúc này Hương Hương mới biết thì ra Vụ Nguyệt xếp thứ mười ba, trong lòng không khỏi cảm thán đứa nhỏ này đáng thương, bị xếp ở hàng thấp như vậy.

“Trên đường có chút việc riêng, chậm trễ canh giờ, làm phiền Cẩm Ngôn trưởng lão phải đợi lâu, thật sự thất lễ rồi”. Liên Phong Nguyệt nói, vung tay lên một cái, Cửu Vĩ Linh Hồ mới rời chỗ bọn họ tới phút chốc liền biến mất ngay trước mắt.

“Hai vị mời theo ta.”

Hương Hương tựa ở trước ngực Vụ Nguyệt, tò mò nhìn bốn phía xung quanh, nhưng đến lúc rẽ qua bậc thềm, cũng không quên nhắc nhở Vụ Nguyệt. “Hương Hương nhìn thấy gì?” Liên Phong Nguyệt và thiếu niên áo xanh đi phía trước, Vụ Nguyệt chậm chạp đi ở phía sau nửa bước.

“Ồ đây có cung điện!” Hương Hương giải thích nói. “Rất lớn, rất rộng, nơi nơi khói thuốc lượn lờ, còn có tiên hạc, nhưng chẳng thấy ai”.

“Ừ” Vụ Nguyệt nhẹ nhàng đáp lời. “Chúng ta hẳn là vào Lục Trọng Thiên cung. Từ cổng tiến vào, là Cháp pháp, Truyền công, chỗ ở của Tam đại trưởng lão, cho nên không có người lui tới là chuyện bình thường. Bởi vì nếu có chuyện gì xảy ra, cấp dưới sẽ thông qua Thủ hộ tinh linh mà truyền lời lên thôi”.

“Thủ hộ tinh linh là cái gì?” Hương Hương tò mò hỏi.

“Là đại diện cho đệ tử của Tam Bích”. Nói nói một hồi, đã biến thành Liên Vụ Nguyệt giải thích cho Hương Hương rồi. “Các đệ tử chính thức của Tam Bích, sau khi tu luyện đến một trình độ nhất định sẽ được sự phụ đưa cho một quả trứng bằng đá. Tiếp đó bay lên vách tường Vãng sinh, cắm quả trứng vào trong vách tường. Quả trứng hấp thụ tinh hoa của trời đất, qua một thời gian, sẽ ấp trứng ra các loại Linh Thú, chính là Thủ hộ tinh linh. Thủ hộ tinh linh là bạn đồng hành tối trung thành của đệ tử trong Tam Bích, một khi ấp trứng thành công, cả đời cũng không rời bỏ”.

Trong lòng Hương Hương vô cùng cảm phục, song không khỏi nghĩ đến nếu tương lai Vụ Nguyệt có được Thủ hộ tinh linh của riêng mình, có phải sẽ không cần nàng nữa hay không. Tuy rằng cảm thấy có chút cô đơn, nhưng nghĩ lại, nói cho cùng nàng cũng là vì báo ơn tri ngộ của hắn mà đến đây. Nếu hắn không cần nàng nữa, nàng sẽ trở lại Linh Sơn cũng được mà. Vậy trong thời gian ở tại Ý Thiên này, nàng sẽ nỗ lực, có thể học được bao

nhiều thì học bấy nhiêu đi.

Hương Hương vốn tưởng rằng người được xưng trưởng lão, hẳn phải là một ông già râu tóc bạc trắng. Cho nên khi nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi so với vị đệ tử kia không lớn hơn là bao, Hương Hương thực sự sửng sốt mất một lúc. Lập tức nghĩ lại, hẳn có thể ngồi vào chức vụ trưởng lão của Ý Thiên này, nói vậy pháp lực khẳng định rất cao cường, thế thì việc hóa phép ra một dung mạo trẻ trung chắc cũng không phải chuyện gì khó.

Nếu điều này là đúng, cũng khó trách những người mình gặp được đáng về đều trẻ trung không hơn nhau mấy, giống như Linh Sơn Quân này, Liên Phong Nguyệt này... Thì ra đều là nhờ phép thuật biến hóa thành! Đã nói mà, cái tên Liên Phong Nguyệt căn bản thế kia, làm sao có thể có diện mạo tuấn tú như vậy được, thì ra tất cả đều là mây bay, lừa gạt. Bất quá, dung mạo của Vụ Nguyệt khẳng định là thật, hẳn không nhìn được cũng chẳng thấy gì, nào biết đâu đẹp đâu xấu, cho nên, hẳn chính là thiếu niên đẹp trai tự nhiên.

Cầm Ngôn trưởng lão cùng hàn huyên với Liên Phong Nguyệt mấy câu, thiếu niên lúc này đang đợi ở bên ngoài lúc này một mình tiến vào nói: “ Sư phụ, Lam sư bá đến”.

Cầm Ngôn trưởng lão gật đầu tỏ ý đã biết, vị đệ tử kia liền lui ra ngoài. “Vị này chính là sư huynh Lam Thiên Sách của ta, Lam trưởng lão, luận về kinh nghiệm chỉ dạy đệ tử mới bắt đầu vào sư môn, trong toàn bộ Ý Thiên ko ai tài năng bằng huynh ấy đâu. Sau này, việc dạy dỗ học tập của Thập Tam công tử sẽ do huynh ấy phụ trách”.

Liên Phong Nguyệt đứng dậy hành lễ ra mắt với Lam Thiên Sách, sau đó lấy danh thiếp bài sư đưa cho Vụ Nguyệt, để hẳn tự mình đưa danh thiếp cho Lam Thiên Sách xem như là làm lễ bài sư. Vụ Nguyệt cầm danh thiếp bước lên hai bước, bất chợt Cầm Ngôn trưởng lão nói: “Danh thiếp của Vụ Nguyệt hay là để ở chỗ này của ta đi, bên chỗ sư huynh có nhiều người ra vào, lỡ như bị thất lạc, sẽ không hay lắm”.

Lam Thiên Sách và Vụ Nguyệt đều cảm thấy bất ngờ. Theo quy định chung, trong Tam Bích, đệ tử bài sư đều phải có danh thiếp ghi rõ ngày sinh tháng đẻ của bản thân trình lên cho sư phụ, lấy câu ‘Một ngày là thấy, suốt đời là cha’ làm thành ý. Trước giờ căn bản chưa từng có đệ tử nào mà danh thiếp ở bên này quần bên kia sư phụ dạy cả.

Bất quá như lời sư phụ đã nói, nếu danh thiếp của đệ tử không được giữ gìn cẩn thận, lỡ như đánh mất, đây cũng là lỗi vô cùng nghiêm trọng. Tương lai nếu đệ tử phản bội sư phụ, thậm chí dối lừa giết hại sư phụ, cũng không thể oán trách nhiều với đệ tử kia được. Bởi vì ở thời điểm này, giao ra ngày sinh tháng đẻ của bản thân, không thể nghi ngờ là đang giao ra cả sinh mạng của chính mình. Bảo quản không tốt, đó là xem thường tính mạng của người kia, cho nên người không có năng lực, tốt nhất là không nên thu nhận đệ tử.

Lam Thiên Sách nghĩ bản thân cũng không phải người quá mức cẩn thận tỉ mỉ, mà Liên Vụ Nguyệt lại là đệ tử xuất thân từ Liên gia, một khi xảy ra sai lầm, việc này hẳn quan hệ trọng đại. Ông nghĩ Cầm Ngôn lần này làm vậy khẳng định là đã suy nghĩ cho mình, liền cảm kích, nói: “Vậy thì làm phiền Cầm Ngôn sư đệ rồi”.

Vụ Nguyệt cũng thuận theo dâng danh thiếp cho Cầm Ngôn, rồi vẫn bước đến trước mặt Lam Thiên Sách dập đầu lạy ba cái, hành lễ bài sư.

Kết thúc buổi lễ, Lam Thiên Sách nghiêm trang nói: “Vụ Nguyệt, từ nay về sau, con đã là đệ tử của ta. Trước con, ta còn có không ít đệ tử, tuy rằng xuất thân của bọn họ không bằng con, nhưng hi vọng con sau này ở trong sư môn hãy tạm quên họ ‘Liên’ này của mình đi, đừng nên kiêu căng, cần phải kính trọng sư huynh sư tỷ, giúp đỡ lẫn nhau, nâng đỡ cho nhau, lấy việc sớm ngày thành đạo làm chí hướng”.

Vụ Nguyệt hiển nhiên là nhất nhất đáp ứng, ngoan ngoãn tiếp nhận lời răn dạy.

Hương Hương tựa người ở trước ngực nghe ngóng có chút buồn ngủ, thầm nghĩ vị sư phụ này nói chuyện nghiêm túc đạo mạo như vậy, vừa thấy đã biết là một con người cô hũ, thật chẳng thú vị. Có điều không biết các sư huynh sư tỷ kia là nhân vật nào, hi vọng ở chung đừng quá khó khăn này nọ.

Liên Phong Nguyệt ngồi một lúc, liền cáo từ phải trở về. Không biết có phải vì muốn tránh điều kiêng kỵ gì hay không, mà ngay cả nhìn cũng không nhìn tới chỗ của Vụ Nguyệt. Sau khi tiễn Liên Phong Nguyệt đi, Hương Hương và Vụ Nguyệt theo Lam Thiên Sách đến Tiêu Dao Trúc uyển ở Tam Trọng Thiên cung, trên đường đi, nhìn thấy nào là đình đài lầu các, cây xanh hoa lá nhiều loại, khí tiên so với Lục Trọng Thiên cung kia ít hơn một chút, nhưng vẫn rất thư thái khoáng đạt, hơn nữa kiến trúc ở đây đều lấy màu đơn sắc làm chủ, phảng phất mơ hồ, thật sự thoát tục.

Vụ Nguyệt được an bài trong một tiểu viện nhỏ yên tĩnh, theo Lam Thiên Sách giới thiệu người cùng ở chung trong viện với hắn là Nhị đệ tử Thôi Phương Vũ, đã theo ông tu luyện nhiều năm, là đệ tử có căn cơ vững chắc nhất trong số các đệ tử theo học tại đây. An bài cho Liên Vụ Nguyệt ở cùng một nhà với hắn ta, thứ nhất là để sư huynh sư đệ chăm sóc lẫn nhau, thứ hai là trong giai đoạn bước vào cuộc sống mới này, hẳn ta có thể dạy Vụ Nguyệt một ít phương pháp tu luyện cơ bản của môn.

Đến chỗ ở, bởi vì còn đang trong giờ học, các đệ tử đều ở Quảng Lan điện nghe kinh, cho nên không có ai ở đây. Lam Thiên Sách dặn dò thêm chút chuyện quan trọng ngày thường cần chú ý, sau đó thì bắt đầu dạy dỗ Hương Hương: “Ta đã đáp ứng với Cầm Ngôn sư đệ, như vậy từ hôm nay trở đi, người sẽ là Ký Danh đệ tử* của ta. Ký Danh đệ tử mặc dù có thể tham gia tu hành chung với các đệ tử chính thức, nhưng không có ghi tên trong sổ sách, hơn nữa nếu phạm giới, sẽ nghiêm phạt gấp bội”.

((Nôm na là đệ tử cho theo học ké, ko phải đệ tử thực thụ))

Hương Hương rụt rụt cổ, đáp ứng “Dạ”. Vị sư phụ này nhìn qua có vẻ nề nếp, đáng về vô cùng nghiêm khắc, chắc cũng không thích đệ tử nói nhiều, hay nói lời lấy lòng đâu, vẫn nên chờ sau này để ý thăm dò xem sư phụ yêu thích gì rồi tính sau. Đang nghĩ ngợi, ngoài cửa truyền đến một giọng nữ trong trẻo: “Sư phụ”.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Chương 11

Trong lòng Hương Hương nhảy nhót một trận, vội vàng cúi thấp cổ ló đầu nhìn ra bên ngoài. Chỉ thấy một nữ tử mặc áo xanh chậm rãi bước tới, miệng nở nụ cười nhạt, giống hệt loại đoan trang thực nữ của đóa hoa sen mới nở.

“Mạt nhi, chuyện gì?” Lam Thiên Sách nói.

“Sư phụ, Sư bá đang tìm người khắp nơi đó.”

“À?” Lam Thiên Sách hơi hơi nhăn mày hỏi, “Giờ bà ấy đang ở đâu?”

“Ở Trùng Dương điện.”

“Ta qua xem một chút”. Lam Thiên Sách gật đầu, trước khi rời đi còn giới thiệu cho Vụ Nguyệt bọn họ biết nhau. “Mạt nhi, đây là đệ tử mới thu nhận của Sư phụ, Vụ Nguyệt. Con là Đại sư tỷ, sau này cần phải chiều cố đệ đệ thật tốt. Giờ Sư phụ đi một lúc, con dẫn Sư đệ đi tham quan khung cảnh xung quanh cho quen thuộc nhé”.

“Đã biết, Sư phụ. Người mau đi đi, sắc mặt Sư bá không tốt lắm đâu.”

Nghe vậy, Lam Thiên Sách mơ hồ lau một mồ hôi, nói “Các con trò chuyện”, rồi vội vàng đi ra cửa. Sau khi ông ấy đi khuất, Hạ Mạt vốn dĩ vẫn tỏ vẻ dịu dàng vô cùng lúc này tùy tiện ngồi xuống ghế, dùng ánh mắt soi mói nhìn chằm chằm vào Vụ Nguyệt đánh giá một phen, nói: “Ta gọi Hạ Mạt, sau này sẽ là Đại sư tỷ của đệ. Ta bảo đệ làm cái gì đệ nên làm cái đó, không cho đệ làm gì, thì tuyệt đối không được làm, biết không?”

Liên Vụ Nguyệt ngoan ngoãn lên tiếng trả lời: “Đã biết”.

“Ng Sloan”. Hạ Mạt vừa lòng gật gật đầu, dùng hai ngón tay gõ gõ lên mặt bàn, nói: “Vậy dâng trà cho Đại sư tỷ trước đi”.

“Dạ”. Liên Vụ Nguyệt cũng đồng ý. Hương Hương vội vàng nhắc nhở: “Bên tay phải, khoảng hai bước chân”. Vụ Nguyệt gật gật đầu, theo lời đi về phía bên tay phải. Hạ Mạt hiển nhiên nghe được giọng nói của Hương Hương, không khỏi nhướn nhướn mày, nói một tiếng: “Đội đã”. Sau đó bước nhanh qua, giơ tay lên trước mặt Vụ Nguyệt quơ qua quơ lại, dường như phát hiện chuyện hán không nhìn thấy đường này là sự thật, cho nên đối với hành động mới vừa rồi của bản thân cảm thấy có chút xấu hổ. Ánh mắt xoay chuyển, nhìn về phía Hương Hương, vì muốn đổi đề tài, nên xách hai cái lỗ tai của Hương Hương lên nói: “Sư đệ, đệ nuôi con thỏ này mập thật đấy. Không bằng tối nay làm thịt đi, thêm món để làm tiệc tẩy trần cho đệ”.

“Hương Hương...” Vụ Nguyệt kinh hoàng vươn tay về phía trước sờ soạng, bỗng chốc đụng vào cánh tay của Hạ Mạt. Bất chợt nghĩ đến đối phương là nữ giới, cái gọi là nam nữ thụ thụ bất thân chuyện nhỏ, lại cuống quýt rút tay về, giải thích “Không phải đâu Sư tỷ, Hương Hương không phải nuôi dê ăn...”

Hương Hương vùng vẫy vật lộn, nói rằng: “Hương Hương cũng là đồ đệ của Ssư phụ, tương tá dù có mập cũng không thể ăn đâu! Ăn Sư tỷ sẽ bị phạm giới, sẽ bị trục xuất khỏi sư môn đó!”.

“Người cũng là đệ tử của Sư phụ?” Hạ Mạt nhìn Hương Hương đang kinh hoàng trên tay, cười đến nghiêng ngả. “Sư phụ lại có thể thu nhận một con thỏ làm đồ đệ, ha ha ha, cười chết ta, đúng là Sư phụ đầu đất!”

Đang nói, về mặt Hạ Mạt bỗng nhiên giật giật, hạ giọng nói một tiếng: “Xém chút quên, ta đi ngay đây”. Hương Hương tò mò chớp chớp mắt, suy đoán chắc là có người thông qua Thủ hộ tinh linh truyền lời cho nàng ấy rồi.

Hạ Mạt ném trả Hương Hương cho Vụ Nguyệt, nghĩ nghĩ, lại xoay người nói: “Xem Sư phụ và Sư nương cãi nhau, có muốn đi không?”

“Sư phụ và Sư nương...” Liên Vụ Nguyệt vì thế có chút lúng túng, theo lễ tiết mà nói, hẳn là phải đi diện kiến Sư nương, nhưng mà bọn họ đang cãi nhau, giờ đi qua, hình như không phải phép cho lắm. Hạ Mạt cũng không thêm phân trần một mạch túm lấy Vụ Nguyệt, liền tung người lên bay đi mất.

“Sư tỷ...” Liên gia là danh môn thế gia, rất chú trọng lễ tiết. Từ nhỏ sống trong loại giáo dục này mà lớn lên, Vụ Nguyệt thật sự làm không được loại chuyện thất lễ này. Nhưng Đại sư tỷ lại là trưởng bối của hán, Sư tỷ bảo hán đi, nếu hán không đi, thì cũng là thất lễ.

Trọng Dương điện xa xa hiện lên trước tầm mắt, ở một chỗ cách đó không xa bỗng nhiên chợt lóe hào quang, một mỹ nữ diện mạo xinh đẹp xuất hiện. Trên người mặc áo trắng như tuyết, tóc đen nhẹ nhàng mà tinh tế, ở chỗ thái dương cắm duy nhất một cây Ngân châm, phong thái có một không hai khó nói nên lời, khiến người ta kinh diễm, khâm phục.

“Thiên Thiên.” Hạ Mạt bước nhanh qua nghênh đón. “Thế nào rồi?”

Ánh mắt của mỹ nhân áo trắng rơi vào trên người Vụ Nguyệt và Hương Hương. Hạ Mạt hiểu ý liền giới thiệu: “Đệ tử mới nhận của Sư phụ, còn đây là con thỏ của đệ ấy”. Nói xong, lại quay đầu nói với Vụ Nguyệt: “Vị này là Ngũ sư tỷ của đệ, Kỳ Thiên Trần. Từ nay về sau người đầu tiên đệ phải tôn kính là Đại sư tỷ ta, người thứ hai chính là Ngũ sư tỷ Thiên Thiên, có biết không?”

Liên Vụ Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu, lập tức nhận ra chỗ bất thường: “Vậy Sư phụ và Sư nương đâu?”

“A, thiếu chút nữa quên, đi mau đi mau!”

Kỳ Thiên Trần gật đầu, đang lúc Hương Hương cảm thán mỹ nhân xinh đẹp như vậy không phải bị cảm diễm đấy chứ, nàng ấy đã mở miệng: “Qua bên này với muội”. Âm giọng uyển chuyển mà êm tai.

Hương Hương vội vàng nhắc nhở Vụ Nguyệt: “Đi về phía trước, đại khái khoảng bốn năm bước”. Mới vừa đi đến bên cạnh Kỳ Thiên Trần, Hương Hương liền tròn tru tóm tắt một lượt trận phong ba bão táp trước mắt, trong giây lát đã xem bản thân như đang đứng trên một đại điện trống trải không người.

“Bà tha cho ta lần này đi!”

Hương Hương còn chưa kịp phản ứng, chợt nghe thấy câu nói như vậy, vội vàng quay đầu, liền bắt gặp Lam Thiên Sách đang đứng cạnh một nữ tử mặc áo xanh đầu búi tóc, ánh mắt đau khổ cầu xin tha thứ.

Người kia nhún chân mảy một cái, lớn tiếng nói: “Tha tha tha, tha cho ông một lần, lần sau lại tiếp tục tái phạm. Ta dùng Thủ hộ tinh linh gọi ông lâu như vậy, ông cũng không thêm trả lời lấy một tiếng, chê ta phiền đúng không?”

“Đương nhiên không phải. Lúc này ta đang ở chỗ Cẩm Ngôn Sư đệ, Liên gia công tử cũng ở đó, còn có đồ đệ mới thu nhận nữa, trong tình cảnh đó thật sự là không thể trả lời...”

“Lại nhận đồ đệ? Công lực của ông mới có bấy nhiêu, thu nhiều đồ đệ như vậy! Lo mà nghĩ cách để tăng pháp lực bản thân lên đi kia, nhiều năm qua rồi vẫn chỉ là một ông trưởng lão quèn, không có tiền đồ!”

“Không phải ta chủ động thu nhận, là Cẩm Ngôn Sư đệ an bài...”

“Ông ta an bài, còn ông không biết trả lại sao? Chẳng lẽ trên dưới Ý Thiên, trừ ông ra không còn ai khác sao?”

“Cẩm Ngôn sư đệ cũng là có ý tốt mà...”

“Người khác đối với ông đều là có ý tốt, còn ta đây thì chỉ có ác ý thôi chứ gì, đúng không?!”

Hình ảnh điển hình của đôi vợ chồng son thường xuyên cãi nhau, một người náo loạn, một người dỗ dành, Hạ Mạt lại xem say sưa đến khoái chí, thỉnh thoảng còn che miệng cười trộm. Về mặt Kỳ Thiên Trần tuy không có biến hóa gì quá lớn, nhưng xem cái cách nàng ấy thành thạo dẫn dắt mọi người đi rình coi cặp đôi bọn họ cãi nhau mà không bị phát hiện, công lực cao thâm nhường này, cũng đủ thấy nàng ấy làm không biết mệt thế nào rồi.

Đợi đến khi cơn giận dữ đã tầm tằm, dỗ dành đã tầm tằm, hai người bắt đầu chuyển sang bàn luận chuyện chính sự. Hứng thú của Hạ Mạt nhất thời giảm xuống, dẫn theo Vụ Nguyệt quay trở về tiểu viện. Hạ Mạt và Vụ Nguyệt ở trong phòng nói chuyện, Hương Hương liền nhân cơ hội đi dạo một vòng trong viện, xa xa nhìn thấy Lam Thiên Sách cùng với nữ tử áo xanh lúc này sóng vai đi về phía này, liền xông vào phòng thông báo: “Sư phụ và Sư nương đến”.

Hạ Mạt vừa nghe, vội vã nói: “Lần trước ta phá hỏng Phước Thần Tác ((dây trói Thần)) của Sư nương, đến giờ cơn giận của bà còn chưa tan, ta phải trốn trước đây”. Nói xong, thân mình nàng chợt lóe, biến vào phòng ngủ trốn luôn.

“Vụ Nguyệt”. Giọng Lam Thiên Sách gọi, cùng nữ tử áo xanh bước vào phòng.

Vụ Nguyệt đứng dậy thi lễ, gọi: “Sư phụ, Sư nương.”

Hương Hương cả kinh, vội vàng đưa tay vỗ vỗ Vụ Nguyệt, Lam Thiên Sách còn chưa giới thiệu ‘Sư nương’ với bọn họ mà, sao hắn lại trực tiếp gọi được người thế kia, chuyện này không có đường lui rồi. Quả nhiên, chỉ một giây sau sắc mặt Lam Thiên Sách lập tức thay đổi, nổi giận nói: “Vi sư đã nói, bất kể là ai, còn dám gọi Sư bá là ‘Sư nương’, lập tức trục xuất khỏi sư môn! Vụ Nguyệt, là ai dạy ngươi gọi như vậy hả?!”

Vụ Nguyệt và Hương Hương giật nảy mình, choáng váng ngay lập tức. Má ơi, thì ra không phải ‘Sư nương’, mà là Sư bá! Nguy rồi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Chương 12

“Có chuyện gì vậy, sư phụ?”

Đúng lúc này, Hạ Mạt bất ngờ bước ra, trong tay còn cầm theo một bộ chăn đệm, trông đáng vẻ như đang vất vả bận rộn dọn phòng ngủ cho Vụ Nguyệt. Nhìn thấy nữ tử áo xanh đang đứng cạnh Lam Thiên Sách, vô cùng cung kính thi lễ: “Y Vân Sư bá”.

Liễu Y Vân nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Sư đệ mới nhập môn của con, còn nhiều điều chưa biết, Đại sư tỷ con cần để ý dạy dỗ nhiều hơn đó”.

“Dạ” Hạ Mạt ngoan ngoãn đáp ứng, xoay người lại khiển trách Vụ Nguyệt: “Cửu sư đệ, Sư tỷ không phải đã nói với đệ đừng nên nghe những lời đồn đãi qua lại bên ngoài rồi sao! Sư phụ của chúng ta làm người trung thực, cần mẫn, vì sự nghiệp thành tài của các đồ đệ chúng ta mà dốc hết tâm huyết, ngày đêm vất vả, chấp nhận sống kiếp độc thân cho tới nay. Sư bá càng là người băng thanh ngọc khiết, phẩm đức cao quý, vẫn luôn ở bên cạnh giúp đỡ Sư phụ, vừa là thầy cũng vừa là bạn của Sư phụ, sao đệ có thể tin vào mấy lời đồn qua lại lung tung của người khác mà hoài nghi tình nghĩa trong sáng cao thượng đó của Sư phụ Sư bá...”

“Được rồi”. Lam Thiên Sách rút cuộc nghe không nổi nữa, nâng tay ngăn lại. “Niệm tình Vụ Nguyệt vi phạm lần đầu, phạt đến Tàng Kinh các chép sách ba ngày. Lần sau nếu còn tái phạm, tất sẽ phạt nặng không tha!”

Lam Thiên Sách vừa nói ra quyết định trừng phạt này, Vụ Nguyệt liền giật mình, không biết có nên đáp ứng hay không. Hạ Mạt cũng không phản ứng kịp, vẫn là Hương Hương lên tiếng nói: “Sư phụ, đôi mắt...”

Một câu nhắc ông nhớ ra, Lam Thiên Sách mới phản ứng kịp nhớ đến mắt Vụ Nguyệt không nhìn thấy, nhưng hình phạt đã nói ra rồi, giờ mà sửa lại thì quá mất mặt, liền ho nhẹ một tiếng, nói: “Không phải còn có người sao, người giúp hẩn chép! Ít nhất phải chép xong ba quyển mới được ra ngoài!”

Vì thế, ngày đầu tiên Hương Hương và Vụ Nguyệt tới Ý Thiên đã bị phạt đến Tàng Kinh các. Nhìn nhìn một nhà đầy kinh thư, Hương Hương không khỏi đầu muốn nổ tung. Chỉ dẫn Vụ Nguyệt bước tới sau bàn thư án, Hương Hương nhảy lên trên bàn, thử dùng móng vuốt cầm bút, nhưng không có cách nào cầm được cây bút lên.

Vụ Nguyệt nghe tiếng bút rơi xuống mặt bàn, biết Hương Hương đang có ý định cầm bút, hẩn sờ sờ qua móng vuốt của Hương Hương, biết nàng không thể cầm bút, liền nhẹ nhàng nói: “Đề ta viết chữ. Trong nhà có nhờ người làm cho ta một bản khắc chữ, cũng mời tiên sinh dạy riêng cho ta. Hương Hương chỉ cần đọc cho ta nghe, ta sẽ có thể viết ra”.

“Ừ”. Hương Hương vui sướng gật đầu, vừa định đi lấy sách, thoáng chốc lại nản lòng trở lại. “Nhưng... ta đâu biết chữ...” Nàng là một kẻ đại thất học, lúc đến chỗ Linh Sơn quân bá sư, cũng vì không biết chữ, mà ngay cửa ải đầu tiên đã bị loại rồi.

“Vậy thì phiền rồi”. Vụ Nguyệt nhàn nhạt nhún mi lại.

“Ta đi tìm Đại sư tỷ nghĩ cách nhé!” Hương Hương đề nghị. Dù sao cũng tại nàng ấy bày đầu gây ra chuyện của ‘Sư nương’, sau này lúc Sư phụ truy cứu, nàng ấy còn đẩy hết trách nhiệm cho Vụ Nguyệt gánh. Bấy giờ Vụ Nguyệt bị phạt, dù thế nào thì nàng ấy cũng nên ra tay giúp đỡ chứ.

Vụ Nguyệt lại nói: “Không nên làm phiền Đại sư tỷ, Hương Hương mô ta nét chữ cho ta là được”. Dứt lời, hẩn cầm bút, vẽ lên giấy một nét ngang, nét đứng, nét phẩy, kiên nhẫn hướng dẫn Hương Hương nhận biết từng nét vẽ cơ bản, Hương Hương phát hiện đối với những nét cơ bản này nàng hình như rất quen thuộc, rất nhanh đã nhớ hết toàn bộ. Chạy tới giá sách lấy sách, cẩn thận lựa chọn hai quyển mỏng nhất đem lại, bản thân Vụ Nguyệt đã sắp xếp ổn thỏa bút mực sẵn sàng rồi.

Hương Hương ngồi chồm hồm trên bàn, tha một quyển sách qua bày trước mặt, vừa mở ra nhìn, lập tức choáng váng. Vụ Nguyệt nghe thấy tiếng lật sách, liền trải giấy ra chuẩn bị viết, thế nhưng mãi một lúc lâu sau vẫn không nghe Hương Hương nói gì, hỏi: “Sao vậy, Hương Hương?”

Hương Hương sợ run nửa ngày, lại tha quyển sách khác qua, tương tự mở ra xem “Vụ Nguyệt, ta...” giọng Hương Hương kích động hơi hơi run rẩy. “Ta hình như... biết chữ!”

“A, thật không?” Vụ Nguyệt vô cùng kinh ngạc. “Chẳng phải người ngay cả chữ của loài yêu cũng không biết sao, đây là chữ viết của nhân gian...” Một giống loài khi trở thành yêu tinh, sẽ căn cứ theo khả năng lĩnh hội tinh hoa của trời đất mà có được linh tính cao thấp khác nhau, số lượng yêu vẫn biết được cũng khác nhau. Nhưng chữ viết của con người thì phải trải qua quá trình học tập. Cho nên hoặc là kẻ đó có linh tính cao, pháp lực cao thâm, hoặc là yêu quái đã trải qua nhiều kiếp, mới có thể biết được chữ viết của con người.

“Thật”. Hương Hương quả thực không biết yêu văn, nhưng chữ trên sách này, nàng thế nhưng lại biết. Để cẩn thận, nàng đem chữ đầu tiên mô tả một lần: “Đường ngang đường dọc, là chữ ‘thập’ ((十 Số 10)), một hai ba bốn năm sáu bảy... là chữ thập này”.

“Đúng vậy”. Vụ Nguyệt gật đầu.

“Chữ này có một nét đứng rồi một nét ngang kéo xuống, lại có một nét ngang đóng lại, là chữ ‘khẩu’ ((口 miệng))? Ở trên có chữ ‘thập’, phía dưới có chữ ‘khẩu’, chính là chữ ‘cổ’ ((古 xưa cũ)), đúng không?”

Vụ Nguyệt gật đầu liên tục, mừng rỡ nói rằng: “Hương Hương thật sự biết chữ nha!”

“Ừ ừ!” Hương Hương cũng mừng rỡ như điên, không khỏi lần qua lần lại trên bàn còn hoa chân múa tay vui sướng một phen. “Hương Hương biết chữ! Hương Hương không thất học! Hương Hương không phải con thỏ ngốc!”

Vụ Nguyệt cũng vui vẻ nói: “Hương Hương không chỉ không ngốc, hơn nữa còn là một yêu quái tối thượng đẳng nữa”.

Được Vụ Nguyệt khen ngợi như vậy, Hương Hương càng thêm cao hứng. Ngày đó báisư, đầu tiên là vì bản thân không biết chữ nên bị từ chối, sau còn bị Linh Sơn quân nói tư chất thấp kém, Hương Hương chịu đả kích rất lớn, trong lòng tự ti muốn chết. Hiện giờ mới biết thì ra mình biết loại chữ cao cấp của nhân loại, nhất thời tự tin càng tăng thêm gấp bội. Ôm sách, miệng lạnh lạnh đọc chữ cho Vụ Nguyệt nghe. Giọng của thiếu nữ vốn trong sáng thanh tao, so với nước suối vùng núi cao còn muốn thanh khiết hơn, gột rửa trái tim trống vắng của Vụ Nguyệt, ần ần có loại rung động khó nói thành lời.

Thôi Phượng Vũ nghe kinh xong, liền vội vàng trở về viện chào hỏi Sư đệ mới tới ở cùng hắn. Không ngờ nửa đường thì nhận được tin của Đại sư tỷ Hạ Mạt, nói tân Sư đệ đã bị Sư phụ phạt đến Tầng Kinh các chép sách, bảo hắn qua đó thăm. Thôi Phượng Vũ mang theo chút đồ ăn, vội vàng chạy qua. Lúc đi tới cửa, nghe được giọng đọc sách trong trẻo, giống như giọng của một bé gái, nghĩ rằng hay là tân Sư đệ rất nhỏ tuổi, vẫn còn là con nít. Vào cửa thì thấy, hóa ra là một con thỏ đang đọc sách, không khỏi ngẩn ngơ.

Hương Hương thấy có người vào, tò mò hỏi: “Người là ai?”

Thôi Phượng Vũ hồi phục lại tinh thần, tự mình giới thiệu: “Ta là Phượng Vũ, Nhị đồ đệ của Sư phụ”.

Nghe vậy, Vụ Nguyệt đứng dậy thi lễ: “Thì ra là Nhị sư huynh”.

“Sư đệ”. Thôi Phượng Vũ đáp lễ, bước nhanh tới, đặt chiếc hộp trong tay lên bàn. “Ta nghe Sư tỷ nói đệ bị Sư phụ phạt, liền đem theo một ít thức ăn tới đây, bằng không cứ ăn dần được suốt mấy ngày, sẽ ăn đến muốn nôn luôn cho xem”.

“Đa tạ Sư huynh.”

Thôi Phượng Vũ mở hộp ra, Hương Hương liền bò qua nhìn một cái xem có gì ngon, trong lòng kích động nghĩ: Rốt cuộc có thịt ăn rồi! không xem không sao, vừa thấy thật là thất vọng, lại là hoa quả! Bất quá còn có một túi giấy dầu gì đó, hẳn là thịt thôi! Móng vuốt Hương Hương sờ sờ vào, chỉ thấy trời đất mù mịt, bánh gạo nếp! Cuộc đời ơi! Hương Hương không khỏi la hét trong lòng: Ý Thiên không phải cũng ăn chay chứ!

Thôi Phượng Vũ nhìn nhìn con thỏ kia cào tới cào lui trong hộp, không khỏi có chút run sợ: “Sư đệ, con thỏ này...”

Vụ Nguyệt nói: “Hương Hương cùng theo đệ đến đây, cũng là Ký danh Đệ tử của Sư phụ”.

Thôi Phượng Vũ giật mình gật gật đầu: “Thì ra là Tiểu sư... muội... đệ?”

Hương Hương đứng đặc thanh minh nói: “Hương Hương là con gái!”

“À” Thôi Phượng Vũ trả lời, còn nghiêm trang hành lễ ra mắt với Hương Hương. “Tiểu sư muội”.

Hương Hương nhìn không được ‘phụt’ một tiếng bật cười, Nhị sư huynh này thật ngớ ngẩn, cũng rất buồn cười. Ở trong hộp chọn tới chọn lui, sau cùng chọn một khối bánh ngọt, chạy tới đưa cho Vụ Nguyệt. Vụ Nguyệt khoát tay nói: “Hương Hương ăn trước đi, ta chép xong quyển này rồi sẽ ăn sau”.

“Ta bẻ cho người ăn”. Nói xong, Hương Hương bẻ một khối nhỏ bánh gạo nếp trong tay, đưa tới bên miệng Vụ Nguyệt. Vụ Nguyệt hơi do dự, há miệng ăn. Thôi Phượng Vũ ở bên cạnh nhìn rất là hâm mộ, nói: “Cảm tình của của Cửu sư đệ và Tiểu sư muội tốt thật”.

Vụ Nguyệt và Hương Hương đồng thanh lên tiếng “Ừm”, Thôi Phượng Vũ không khỏi càng thêm hâm mộ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Chương 13

Thôi Phượng Vũ thấy trên mấy tờ giấy sao chép đặt ở góc bàn có những vết mờ nhạt, không khỏi hiếu kỳ cầm lên xem. Lại phát hiện mỗi tờ giấy đều có vết đánh dấu thành từng ô từng ô, tựa như những ô kẻ dùng để học chữ hồi còn nhỏ. Còn đang nghi hoặc, Thủ hộ tinh linh lại truyền tin tức của Hạ Mạt đến: “Nhị sư đệ, đệ đang ở Tầng Kinh các đúng không, Sư phụ đang qua bên đó đó. Mắt Cửu sư đệ không nhìn thấy, việc chép sách khẳng định không dễ dàng, đệ hãy giúp đệ ấy cầu tình* với Sư phụ nha. Mấy chuyện cầu tình này đệ làm giỏi nhất. Giao cho đệ đó!”

((*xin xỏ))

Nghe Hạ Mạt nói thế, Thôi Phụng Vũ mới nhớ từ lúc đến đây tới bây giờ, tầm mắt Vụ Nguyệt dường như chưa từng thay đổi. Lập tức hiểu rõ vì sao lại có mấy ô kê này. Trong lòng thoáng hiện lên thương cảm, rồi bình thường trở lại. Ông trời luôn công bằng, cướp đi đôi mắt của Vụ Nguyệt đối với thế gian này, rồi cho để ấy một người khác đến để bù lại.

Lam Thiên Sách đến xem xét tiến độ chép sách, Thôi Phụng Vũ liền nhân cơ hội cầu tình cho Vụ Nguyệt. Lam Thiên Sách vốn cũng không có ý nhắm tâm muốn trừng phạt Vụ Nguyệt, liền thừa cơ xuống đài, tha cho Vụ Nguyệt.

Trở lại chỗ ở, Thôi Phụng Vũ chủ động đưa ra đề nghị xuống bếp nấu chút thức ăn, sau đó mời nhóm sư huynh muội đến cùng nhau họp mặt, bày tỏ tình cảm hoan nghênh của chư vị Sư huynh Sư tỷ đối với tân Sư đệ. “Đồ nhắm!” Trong lòng Hương Hương dẫn đo, nghĩ lần này chắc là sẽ có thịt ăn. Nhưng khi món ăn được đem lên, thoáng chốc liền ứa oải xuống. Một món là nắm hương rau xanh, một món là canh bí đao, còn có canh đậu hũ... Hương Hương đen mặt hỏi: “Nhị sư huynh, tu hành ở Ý Thiên phải ăn chay hả?”

Thôi Phụng Vũ hoang mang nói: “Không có quy định này”.

Thời điểm trong lòng Hương Hương nặng nề dấy lên hi vọng, Thôi Phụng Vũ lại bỏ thêm một câu: “Nhưng ta ăn chay”. Càng bị kịch hơn nữa là, theo như trong cuộc nói chuyện của bọn họ thì trong số các Sư huynh Sư tỷ, chỉ có Thôi Phụng Vũ là biết nấu ăn thôi.

Thôi được, ít nhất thì cũng có thức ăn nóng sốt. Hương Hương rầu rĩ com nước xong xuôi, tựa vào trên chân Vụ Nguyệt nghe bọn họ nói chuyện phiếm. Trong vô số đồ đệ của Lam Thiên Sách, hiện giờ chỉ có Hạ Mạt, Thôi Phụng Vũ và Kỳ Thiên Trần đang tu hành ở Bích, những người khác đều ra ngoài rèn luyện rồi. Đồ tử của Tam Bích, sau khi có được Thủ hộ tinh linh thì có thể xuống núi rèn luyện, dùng thực chiến để tăng pháp lực của bản thân, gọi là Trảm yêu sư giả. Khi tu vi đạt tới trình độ Hàng yêu sư giả thì sẽ bắt đầu chọn lựa phương hướng tu luyện cho tương lai, như làm Trưởng lão, Tán tiên hoặc làm Luyện yêu sư.

Trưởng lão tức là người điều hành, thường ngày chịu trách nhiệm dạy dỗ các đồ tử đang tu hành trong Tam Bích. Tán tiên tức truy tìm bảo vật, lấy việc luyện chế pháp bảo làm nhiệm vụ chính của mình. Luyện yêu sư thì giống như các vị sư tăng khổ hạnh trong Phật giáo, chu du các nơi, bắt yêu trừ ma, giữ gìn trật tự thế gian. Ba loại tu hành trên khi đạt đến trình độ nhất định đều có thể đứng hàng tiền ban, nhưng độ khó trong quá trình tu luyện thì khác nhau. Đơn giản nhất hiển nhiên là tu luyện của Tán tiên, chỉ cần tự thân luyện ra được pháp bảo, vượt qua Thiên kiếp là có thể thành tiên, nhưng trong quá trình tu hành phải thanh tâm quả dục, tuyệt không được kết hôn. Cho nên người tu Tán tiên phải giữ thân đồng nam đồng nữ, một khi thất thân, pháp lực sẽ bị phá đi, phải bắt đầu tu luyện lại từ đầu, hơn nữa chỉ có thể chọn tu Trưởng lão, hoặc Luyện yêu sư mà thôi.

Nói về tu hành, gian nan hiểm khổ nhất đích thị là Luyện yêu sư. Không chỉ phải nhiều năm bôn ba, hơn nữa trên đường bắt yêu, lỡ như gặp phải yêu ma đã tu luyện ngàn năm, nói không chừng còn nguy hiểm đến tính mạng. Cho nên mọi người trong Tam Bích đều biết một lệ thường, chính là người có dung mạo xinh đẹp tuyệt trần đều là người tu Tán tiên, suy nghĩ thông minh đều là người tu Trưởng lão, còn thừa lại nhóm vừa xấu lại nát khỏi phải nghĩ, chỉ có thể là người tu Luyện yêu sư. Có điều phạm mọi việc đều có ngoại lệ, tựa như Sư phụ Lam Thiên Sách của bọn Vụ Nguyệt Hương Hương, thật sự mà nói không phải là người thông minh. Cũng cùng nhóm tu Trưởng lão với ông, thế nhưng vị Sư đệ kia đã trở thành một Đại Trưởng lão có tầm ảnh hưởng hết sức quan trọng, mà ông lại vẫn chỉ là một vị Trưởng lão nhỏ nhoi ngày ngày cần cù chăm chỉ dạy học cho đồ đệ.

“Trưởng lão không phải là không cấm kết hôn sao, tại sao Sư phụ lại không thành thân với Sư bá?” Hương Hương tò mò hỏi. Hôm đó nghe hai người bọn họ cãi nhau, rõ ràng là tình chàng ý thiếp, nằng còn tưởng những người tu hành trên Tam Bích đều không được phép kết hôn chứ.

Thôi Phụng Vũ vừa thu dọn chén đĩa, vừa giải thích: “Sư bá là Tán tiên. Sau này các ngươi đừng gọi vậy, lỡ bị người ta nghe được, rất không tốt”.

Hạ Mạt com nước xong xuôi bắt chéo hai chân ngồi gặm hoa quả, hừ lạnh nói: “Còn không phải do bị sư phụ chọc giận nên Sư bá mới đi tu Tán tiên ư! Sư phụ đúng thật đại nghịch, cả đám chúng ta bí mật gọi Sư bá là ‘Sư nương’, Sư bá cũng đồng ý mà!”

Thôi Phụng Vũ vội vàng nói: “Đại sư tỷ, nói Sư phụ như vậy, không nên đâu”.

“Ta cứ nói thế đấy, Sư phụ rõ là đồ đại nghịch, đại nghịch!”

“Sư phụ”. Kỳ Thiên Trần một mình ngồi ở chỗ cửa sổ đọc sách bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn ra ngoài cửa sổ kêu lên một tiếng. Hạ Mạt vừa nghe, vội vàng im miệng, đồng thời cũng chỉnh sửa lại tư thế ngồi cho nghiêm túc. Không ngờ sau đó lại thấy Kỳ Thiên Trần quay đầu, không nhanh không chậm nói: “Đến Từ Đài rồi”.

“Thiên Thiên, muội trêu đùa ta!” Hạ Mạt bất mãn chu miệng lên.

“Đâu có”. Kỳ Thiên Trần thần nhiên nói, vẻ mặt không có biểu cảm. “Muội chỉ muốn nhắc mọi người một chút, ngày mai, Nhị sư huynh nên dạy Tiểu sư đệ phương pháp tọa thiền và hít thở”.

“Ta sẽ làm vậy”.

Thôi Phụng Vũ là một người thành thật chịu khó, lại là một người đàn ông rất giỏi dọn dẹp, không chỉ rửa rau, nấu cơm, rửa chén đồng loạt phục vụ, mà sau khi Hạ Mạt và Kỳ Thiên Trần đi rồi, hắn còn giúp Vụ Nguyệt dọn phòng, cũng chuẩn bị cả nước nóng để tắm nữa. Hương Hương đem quần áo mới để thay đặt trên ghế tựa cạnh bồn tắm, nói với Vụ Nguyệt: “Quần áo để ở đây, khăn sạch thì để ở trên thành bồn, nhớ lau khô tay trước rồi mới lấy quần áo”.

“Ừm”. Vụ Nguyệt nghe theo.

“Ta ở ngoài chờ ngươi, có chuyện gì cứ gọi”.

“Ừm”.

Sau khi Vụ Nguyệt đáp lời, Hương Hương liền trở ra ngồi chồm hổm bên ngoài phòng tắm. Ngắm nhìn Thôi Phụng Vũ quét tước ngoài sân, vẩy nước tưới cây, vội vào vội ra. Hẳn tu luyện nhiều năm, đoán chừng pháp lực không thấp, lại vẫn cần cù chăm chỉ. Hương Hương không khỏi trầm nghĩ, Nhị sư huynh đúng là một người chăm chỉ thật thà, rõ là một người đàn ông tốt. Người đàn ông như vậy, càng phải sớm mong muốn thành lập gia thất, ngày ngày hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc, sao lại đến đây tu hành. Đang suy nghĩ, chợt nghe tiếng Vụ Nguyệt gọi ở trong phòng: “Hương Hương”.

“Tới ngay!” Hương Hương vội vàng chạy vào, thỉnh thoảng nhìn thấy Vụ Nguyệt ngồi trong một đồng hồ hơi nước mờ mờ, không khỏi thất thần. Khung cảnh mờ mờ ảo ảo, tựa như ảo mộng, giống như cái tên của hắn vậy. Ngắm hoa trong sương mù, bóng trăng trong nước.

“Ta không tìm thấy khăn vải người nói”. Hắn vừa nói, một tay vừa sờ soạng bốn phía thành bồn tắm.

“Đề ta xem”. Hương Hương vội vàng nhảy qua, chạy một vòng quanh bồn tắm, nhưng không thấy khăn vải đâu cả, bản thân còn bị hơi nước nóng làm cả người đỏ đẫm mồ hôi. Chẳng lẽ rơi vào trong thùng rồi? Hương Hương nhảy lên ghé dựa, đang định nhìn vào trong nước, đột nhiên nhớ ra lúc này Vụ Nguyệt đang lộ thân trần, lỡ như nhìn thấy chỗ không nên nhìn... Mặt Hương Hương lúc này đỏ lên, vội vàng nhảy xuống khỏi ghế dựa chạy ra ngoài: “Ta đi gọi Nhị sư huynh đến”.

Rất không may, Thôi Phụng Vũ vừa vặn đi ra ngoài rồi. Hương Hương quyết định chạy vào viện tìm cái khăn vải khác, tìm tới tìm lui vẫn không tìm được. “Hương Hương”. Trong phòng tắm lại truyền đến tiếng gọi của Vụ Nguyệt. Hương Hương vội vàng chạy trở về: “Ta đây”.

“Nước lạnh rồi”. Vụ Nguyệt nói đến vô tội. “Hơi lạnh”.

“Cái này...” Hương Hương cũng không biết làm sao. Thân người Vụ Nguyệt nhìn qua cũng không tốt lắm, lỡ như bị lạnh, sinh bệnh thì nguy. “Cái đó, cái đó...” đầu Hương Hương như muốn nổ tung, thân thể nóng cả lên. “Vụ Nguyệt, hay là người ôm lấy đầu gối...”

“Ừ”. Vụ Nguyệt đáp lời, liền nghe theo ngồi ôm đầu gối.

Hương Hương lúc này đỏ mặt, đánh bạo nhìn vào trong bồn tắm. Liếc mắt một cái liền thấy cánh tay và đôi chân thon dài tinh tế. Tóc đen bị thấm nước ướt đẫm uốn lượn trên cánh tay chảy xuôi vào trong nước, da thịt trắng nõn trong suốt, một nét đẹp kinh tâm động phách. Hương Hương dùng sức lắc đầu, trong lòng càng không ngừng nhắc nhở bản thân: Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn! Hạ quyết tâm thật lớn mới có thể dời mắt khỏi làn da trắng trẻo trong suốt kia, ở trong nước tìm tòi một phen: Thấy rồi! Trong góc dưới đáy bồn!

Nếu bảo Vụ Nguyệt đuổi thẳng chân, có lẽ sẽ có thể với tới, nhưng mà như vậy, sẽ gặp nguy cơ liền. Hương Hương xoay đầu nhìn nhìn, phát hiện gần đó có cây gậy tre dùng để hong khô quần áo. Liền quay đầu chạy đi khiêng qua, sau đó giữ gậy tre thẳng bằng, đặt dọc theo thành bồn từng chút từng chút chậm rãi di chuyển tới, quả thực để giữ được thẳng bằng là một việc rất khó khăn.

Đang lúc tập trung tinh thần, dè dặt cẩn thận bước tới, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng gọi: “Sư đệ, đệ còn chưa tắm xong sao!” Nói xong, cửa bị đẩy mở ra. Hương Hương kinh ngạc kêu lên, mắt trọng tâm, thế là cả thò lẩn gậy tre đều rơi vào bồn tắm.

“Oa oa! Cứu mạng!” Hương Hương dẩy dựa, nuốt hết mấy ngụm nước. “Ta không biết bơi!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Chương 14

“Hương Hương!” Vụ Nguyệt vội vàng lao về phía Hương Hương, sờ soạng tới lui vẫn không đụng trúng Hương Hương, tới chừng Thôi Phụng Vũ đi tới, chỉ cần một tay thôi đã mò được Hương Hương từ dưới nước lên.

Thôi Phụng Vũ ôm Hương Hương ướt nhẹp đặt lên ghế gỗ cạnh bồn tắm, sau đó mở ngăn tủ bên cạnh lấy ra một cái khăn vải đắp lên người Hương Hương, vò nhẹ, giúp nàng lau khô nước trên người. Vừa lau vừa có chút hăm mộ trách cứ: “Cảm tình của hai người tốt thật đó, ngay cả tắm cũng phải ngâm mình chung nữa”.

Hương Hương đỏ mặt nói: “Tại ta không cẩn thận ngã vào. Khăn của Vụ Nguyệt bị rơi ở trong thùng, ta muốn lấy ra giúp hắn”.

“Ra vậy”. Thôi Phụng Vũ nói xong, một lần nữa lấy từ trong ngăn tủ chiếc khăn vải khác đưa cho Vụ Nguyệt, nhớ tới Vụ Nguyệt không tiện, còn nói thêm: “Sư đệ, đề ta giúp đệ”.

Vụ Nguyệt dù biết đề Sư huynh giúp hắn lau mình là không nên, thế nhưng lúc ở nhà hắn đã quen được người trong nhà hầu hạ, giờ bảo hắn tự mình làm, hắn thật không biết nên làm thế nào mới tốt, đành nhỏ giọng đồng ý.

Hương Hương ngồi xỏ ở trên ghế chậm rãi vuốt lông cho mình, thỉnh thoảng nhìn ở trong bồn tắm đứng lên. Hương Hương sừng sốt mắt một lúc lâu mới phản ứng kịp, kêu “A” thảm thiết một tiếng, cuốn lấy khăn vải một đường phóng thoát ra bên ngoài.

Thôi Phụng Vũ giật mình, hỏi: “Hương Hương làm sao vậy?”

Vụ Nguyệt mờ mịt lắc đầu: “Không biết.”

Sáng sớm hôm sau, Thôi Phụng Vũ gọi bọn họ rời giường. Lúc ra tiền sảnh ăn cơm, phát hiện Hạ Mạt và Kỳ Thiên Trần đã ung dung bình thản vừa ăn vừa nói chuyện phiếm rồi.

Vụ Nguyệt chào hỏi hai vị Sư tỷ xong ngồi xuống đối diện với các nàng. Hương Hương thì nằm gục xuống bàn. Phụng Vũ rất săn sóc múc chén cháo qua cho hai người, Vụ Nguyệt là một cái chén lớn, còn Hương Hương là một cái chung rượu nhỏ, cũng đưa thêm cho Hương Hương cái muỗng nhỏ để múc thức ăn. Vừa đang cực kỳ đói bụng, Hương Hương liền hai ba ngụm uống hết cháo, kể cả củ cái muối cũng ăn sạch, liếm liếm miệng. Dùng muỗng vuốt đầy đầy chung rượu về phía Phụng Vũ, nói: “Sư huynh, ta muốn nữa”.

Hạ Mạt nghe vậy ‘phụt’ bật cười một tiếng, che miệng cười nói: “Lời này thật sự quá ** rồi”. Phụng Vũ thế nhưng xem như không thấy, nhận cái cốc về, lại múc cho Hương Hương thêm một phần cháo nữa đưa qua.

Vẫn bảo trì tư thế thực nữ, cái miệng nhỏ đang ăn của Kỳ Thiên Trần nói: “Sư tỷ, trí tượng tượng của tỷ phong phú thật”.

Hương Hương vừa ăn cháo vừa hừ lạnh: “Đúng thế đúng thế, người A gặp A”.

“Người A?” Hạ Mạt nhướn mi lên, “Ý là gì?”

“À...” Hương Hương cũng giật mình, nghĩ nửa ngày cũng nghĩ không ra ‘A’ là cái gì, bèn quanh co giải thích rằng “Kiểu như người không trong sáng nhìn cái gì cũng thấy không trong sáng”.

“Đây là câu tục ngữ của yêu tinh hả?” Hạ Mạt thế nhưng còn cho Hương Hương một bậc thang để đi xuống. “Câu này hay, ngắn gọn đủ nghĩa! Cũng có lý, ví dụ như người đẹp thấy đẹp, người tài thấy tài... Vậy Sư phụ chính là người ngọc thấy ngọc rồi, hahaha!”

Thôi Phụng Vũ nghe vậy không khỏi nhủ mày, nói rằng: “Sư tỷ, không nên nói Sư phụ như vậy”.

Hạ Mạt nhủ chân mày một chút nói: “Trước mặt không thể nói, sau lưng cũng không cho người ta nói! Ta thật sự cảm thấy tiếc cho Sư bá mà, Sư bá cũng là cái đầu đất!”.

“Sư tỷ!” Thôi Phụng Vũ vô cùng bất mãn với hành động bất kính của Hạ Mạt, nhưng đối phương dù sao cũng là Sư tỷ, hấn khó mà nói được gì, chỉ có thể âm thầm hờn dỗi.

“Nói cũng vô ích thôi”. Kỳ Thiên Trần không nặn không nặt bỏ thêm một câu, Hạ Mạt bị bao vây lòng đầy cảm phần thoáng chốc cảm thấy không vui. Cúi đầu bới vài ngụm cơm, bỗng nhiên giống như nhớ ra điều gì, chuyển ghế nhích gần về phía Kỳ Thiên Trần, như tên trộm cười nói: “Đúng rồi, Thiên Thiên, nghe nói tối hôm qua có người tìm muội, thỉnh cầu song tu hả?”

Kỳ Thiên Trần mặt không biểu cảm nói: “Tin tức của Sư tỷ nhanh nhạy thật”.

“Cái đó đương nhiên, nếu không sao làm Sư tỷ của muội được!” Hạ Mạt cười rất có thâm ý: “Sau đó thì sao, thế nào hả?”

Kỳ Thiên Trần không nhanh không chậm nuốt xuống ngụm cháo cuối cùng, lạnh nhạt nói: “Không có sau đó. Lúc hấn nói chuyện với muội, muội đã đem trọn vẹn lời nói của hấn kể lại cho Huệ Minh Sư thúc rồi”.

“A a a...” Hạ Mạt kêu liên tiếp mấy tiếng. “Muội xấu xa quá, thực đúng là người phụ nữ tâm địa cực kỳ độc ác! Ai cũng biết trên dưới Tam Bích, người kiên quyết phản đối song tu kịch liệt nhất chính là Huệ Minh Sư thúc! Hơn nữa Huệ Minh Sư thúc còn là người chấp pháp nghiêm minh, Thanh Huyền Sư đệ coi như thâm rồi!” Nàng ngoài mặt thì khiển trách Kỳ Thiên Trần, kỳ thực ngụ ý trong lời nói, rất rõ ràng là đang cười vui trên tai họa của người khác.

Hương Hương vừa ăn cháo vừa hóng chuyện, không hiểu hỏi: “Song tu là cái gì? Không được cho phép à?”

“Song tu, chính là nam nữ song tu đó”. Hạ Mạt giải thích: “Kỳ thực có hai cách để tu luyện Tấn tiên, một là phương pháp chính thống trong Tam Bích hiện giờ, cảm kết hôn, tu dưỡng đồng thân. Một cách khác chính là âm dương điều hòa, nam nữ song tu. Nhưng song tu rất nguy hiểm, lỡ vô ý một chút sẽ bị trầm mê trong hoan lạc, kiểm củi ba năm thiếu một giờ, trường hợp nghiêm trọng còn bị tẩu hỏa nhập ma. Tuy rằng trong Tam Bích không có công văn quy định rõ ràng cấm luyện song tu, nhưng có rất nhiều Sư thúc Sư bá kịch liệt phản đối. Huệ Minh Sư thúc chính là một trong số đó”.

“Thanh Huyền Sư đệ lại là đệ tử chân truyền của Huệ Minh Sư thúc, khẳng định sẽ bị phạt cực kỳ nặng, đáng thương thay!” Hạ Mạt ‘chặc chặc’ đóng cửa cảm khái vài tiếng, bắt chợt dời mắt nhìn sang Thôi Phụng Vũ. “Nói gì thì nói, Nhị sư đệ cũng muốn song tu mà đúng không?”

Thôi Phụng Vũ thỉnh thoảng phun ra một ngụm cháo, mặt đỏ lựng, vội vàng biện hộ: “Sư tỷ đừng nói vậy!”

Hạ Mạt tới gần một bước, hỏi: “Thật sự không có? Nhưng Sư phụ đầu đất của chúng ta đâu có phản đối song tu?”

“Không hề”. Thôi Phụng Vũ vội vàng phủ nhận, xoay người bước nhanh xuống phòng bếp lấy khăn lau bàn. Dáng vẻ khẩn trương như đứa trẻ bị người ta nhìn ra đang nói dối, thấy thế Hương Hương cũng không nhịn được âm thầm bật cười.

Dùng xong bữa sáng, Thôi Phụng Vũ liền bắt đầu dạy Vụ Nguyệt và Hương Hương phương pháp tọa thiền hít thở. Hương Hương nhớ lại ngày hôm qua, có nghe Lam Thiên Sách nhắc tới chuyện các đệ tử trong Tam Bích sớm chiều đều phải đi nghe kinh gì đó. Liên hỏi: “Nhị sư huynh, hôm nay không cần đi nghe kinh sao?”

“Ta và hai vị Sư tỷ đều đã học xong Hàng yêu sư rồi, nên không nhất thiết phải đi”. Thôi Phụng Vũ vừa nói, vừa hướng dẫn Vụ Nguyệt ngồi đúng tư thế tọa thiền. “Dù sao thì nghe kinh rất có lợi, nói chung, mỗi ngày ta đều đi nghe. Nhưng nếu không học được phương pháp tọa thiền hít thở, thì không thể nghe kinh được, cho nên quan trọng hơn hết là phải dạy các người trước đã”.

Vụ Nguyệt nói: “Làm phiền Sư huynh.”

Hương Hương tựa ở bên cạnh, vênh tai lắng nghe yếu quyết, cũng ngoan ngoãn nhớ kỹ khẩu quyết của phương pháp hít thở, nhưng cái tư thế ngồi này thì... Hương Hương vốn muốn ngồi ngay ngắn, cũng đem hai cặp chân gác lên rồi, nỗ lực nửa ngày, khối thịt bị kích thích một cái, ngã nhào ra đất.

Thôi Phụng Vũ quay đầu lại hỏi: “Hương Hương, muội sao vậy?”

Hương Hương mặt đến thờ hồn hèn, thân mình đang nằm sấp bò dậy, bụng đầy buồn bực hỏi: “Nhị sư huynh, làm thế nào để thở có thể ngồi xuống mà chân không bị bật ra?”

“Cái này...” Thôi Phụng Vũ nhìn chằm chằm Hương Hương một hồi, cũng bắt đầu thấy nan giải. “Cái này đợi ta hỏi lại Sư phụ đã, tạm thời Tiểu sư muội học thuộc khẩu quyết trước đi”.

Hương Hương gật đầu, ngồi dựa trên giường nhìn Thôi Phụng Vũ ra khỏi phòng một chuyến, sau đó trở lại nói: “Sư phụ nói tư thế ngồi chỉ có tác dụng phụ trợ cho việc tu luyện, không phải điều tất yếu, quan trọng là trong lòng tĩnh lặng. Sư muội chỉ cần ngưng khí tụ thần, dựa theo phương pháp hít thở ta nói mà vận khí là được”.

“À, vậy tức là ta nằm sấp cũng được phải không?”

Thôi Phụng Vũ gật đầu, ngồi xuống đối diện bọn Hương Hương và Vụ Nguyệt, vừa giải thích vừa vận khí. Giọng của hắn chậm rãi ôn hòa nhỏ nhẹ, như một khúc hát ru. Mà thở lại là loài động vật bất kỳ lúc nào bất kỳ chỗ nào cũng có thể ngủ, Hương Hương nhắm mắt lại nghe nghe, rồi mở mắt không nổi nữa. Thân thể vừa lệch, lại nhào lộn ra giường. Bỗng chốc tỉnh táo, trợn mắt nhìn lên, vội vàng nằm sấp trở lại, tiếp tục ngồi xuống. Sau đó lại nhìn không được lộn lộn, lại nhào lộn...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Chương 15

Lam Thiên Sách trở lại Ý Thiên đã là chuyện nửa tháng sau đó rồi. Sau khi kiểm tra tình hình tu hành của Vụ Nguyệt, vừa lòng gật gật đầu, khen ngợi Thôi Phụng Vũ vài câu, liền bảo hắn hôm sau hãy dẫn bọn Vụ Nguyệt đi nghe kinh. Nhưng tình huống của Hương Hương thì không lạc quan lắm, vừa vào tĩnh tọa, nàng liền bắt đầu ngủ gật. Qua hơn nửa tháng rồi vẫn không có tiến bộ. Lam Thiên Sách hơi nhíu nhíu mày, nói: “Có lẽ yếu tính tu hành không giống so với con người, trước mắt Hương Hương cứ đi nghe kinh với Phụng Vũ đi. Qua thêm một thời gian ngắn nữa là Hội nghị luận văn, đến lúc đó sẽ thỉnh giáo thêm ý kiến của vài vị Luyện yêu sư”.

Thôi Phụng Vũ nhất nhất nghe theo, lại hỏi: “Lần này Sư phụ đến Từ Đài, cũng là vì Hội nghị luận văn à?”

Lam Thiên Sách gật đầu: “Đến Từ Đài trước, sau đó đi Chu Nhan, ngày tổ chức Hội nghị luận văn cụ thể đã được chọn, ngày mai Tam Bích Tôn sẽ chính thức truyền thông báo đi. Hội nghị luận văn ba năm một lần, đây là Hội nghị lần thứ hai rồi, con có từng nghĩ đến chọn hướng tu hành nào chưa?”

“Sư phụ...” Về mặt Thôi Phụng Vũ hơi khó xử, sau một lúc quanh co mới nói: “Sư phụ cho là đệ tử nên theo hướng nào thì tốt nhất?”

Lam Thiên Sách nhẹ lắc đầu nói: “Trên Tam Bích đã có văn bản quy định rõ ràng, việc chọn lựa phương hướng tu hành là chuyện quan trọng, người làm Sư phụ không được can thiệp quá nhiều. Tu hành là việc cả đời, hết thấy phải xem ở bản thân, suy nghĩ cẩn thận, đừng nhất thời chọn sai, mai này hối hận, dẫn đến hoang phí mấy chục năm thời gian”.

“Đệ tử đã hiểu”. Thôi Phụng Vũ khiêm tốn nhận chỉ dạy.

Mấy ngày nay nghe Sư huynh Sư tỷ nói chuyện qua lại, Hương Hương đã biết chuyện Hội nghị luận văn ba năm tổ chức một lần, chính là Đại hội lựa

chọn phương hướng tu hành của những đệ tử đã tu luyện xong Hàng yêu sư. Có ba phương hướng, là Tấn tiên, Trưởng lão và Luyện yêu sư. Mà kết quả chỉ có hai, thông qua hoặc không thông qua. Người được thông qua, sẽ đổi sách Hàng yêu mới, bắt đầu tiến thêm một bước tu hành. Không thông qua thì sẽ tiếp tục là một Hàng yêu sư, chờ đợi Hội nghị luận văn tiếp theo.

Theo như lời Lam Thiên Sách nói, dường như ở Hội nghị luận văn lần trước Thôi Phụng Vũ đã không chọn lựa được, cho nên phải uổng phí chờ đợi thêm ba năm thời gian, hay thật sự giống như những gì Hạ Mạt nói, vị Nhị sư huynh có tác phong quá mức nghiêm chỉnh này quả thật là muốn tu luyện bằng phương pháp song tu? Ôi trời, Nhị sư huynh kia không phải giống như người ta thường nói đấy chứ, người bị rối loạn suy nghĩ?

((Searching ở mongdemhe.wordpress, mình tạm hiểu là kiểu người giống giống như trầm cảm, sống nội tâm, nhưng trong một số trường hợp đặc biệt nào đó sẽ có những suy nghĩ rối loạn khác thường))

Buổi tối đến giờ đi ngủ, Hương Hương như thường lệ đến dựa vào bên gối ngủ của Vụ Nguyệt, nhưng tối hôm nay, Vụ Nguyệt cảm giác như Hương Hương không ngủ được, cứ lẩn qua lộn lại, liền hỏi: “Sao vậy, Hương Hương?”

“Vụ Nguyệt”. Hương Hương nằm sấp sát bên gối của hắn, hỏi: “Hội nghị luận văn sắp tới rồi, nhất định sẽ rất náo nhiệt. Đúng rồi, sau này ngươi muốn tu luyện cái gì, Tấn tiên, Trưởng lão hay Luyện yêu sư?”

Vụ Nguyệt nhẹ giọng nói: “Mắt ta không nhìn thấy, đoán chừng tu cái gì cũng không được. Đến Ý Thiên, bất quá chỉ là một nơi chốn để an thân thôi”.

Hương Hương nghe vậy không khỏi giật mình, Liên gia là Đại quý tộc, hơn nữa Vụ Nguyệt hình như còn là con cháu chính thống, sao có thể không có nơi cho hắn an thân? “Liên gia, có chuyện sao?”

Vụ Nguyệt “Ừ” một tiếng: “Hoàng gia tranh giành ngôi vị. Liên gia, Mộ Dung gia, Túc Mặc gia trở nên hết sức quan trọng, gần đây đấu tranh gay gắt không ngừng. Thất ca sợ ta bị ám hại, nên đề ra chủ ý với Gia chủ, đưa ta đến Ý Thiên này. Chờ khi Tân Đế lên ngôi, thế cục ổn định rồi mới đón ta về”.

“Nhưng Vụ Nguyệt học rất nhanh nha! Sư phụ cũng nói vậy, có thể thấy được Vụ Nguyệt có tư chất rất cao, không giống Hương Hương một điểm ngộ tính cũng không có. Vụ Nguyệt đã nói mà, chăm chỉ tu hành, tương lai khẳng định sẽ có thể thành tiên. Đến lúc đó, Hương Hương sẽ thành sủng vật của tiên rồi!”

Vụ Nguyệt cũng bị ý tưởng tốt đẹp này làm cho nở nụ cười: “Nếu ta thành tiên, nhất định sẽ dẫn theo Hương Hương tiến vào Thượng Thiên”.

“Vụ Nguyệt là tốt nhất!” Hương Hương vui vẻ vùi đầu vào cạp cạp bên mặt hắn, Vụ Nguyệt cũng đưa tay khẽ vuốt đám lông mềm như nhung của Hương Hương, cười vô cùng thỏa mãn.

“Đúng rồi”. Hương Hương lại nhớ đến chuyện của Thôi Phụng Vũ, nói: “Ngươi nói xem, nhiều năm như vậy mà Nhị sư huynh vẫn chưa quyết định được tu luyện cái gì, hẳn không phải thật sự muốn luyện bằng song tu đấy chứ, nhưng ngại nói ra sẽ xấu hổ, bị người cười nhạo?”

Vụ Nguyệt nói: “Mỗi người đều có suy nghĩ riêng, song tu cũng không nhất định là phương pháp sai, chúng ta vẫn không nên can thiệp nhiều thì hơn”.

“Ừm”. Hương Hương gật gật đầu. “Kỳ thực ta đang nghĩ, chắc là đã có người trong lòng rồi, nên mới muốn luyện phương pháp song tu chẳng? Bằng không cũng có thể tu Trưởng lão hoặc là Luyện yêu sư trước mà, đâu cần cứ như bây giờ bồi hồi do dự, khẳng định đã có người trong lòng rồi, mà còn rất chắc chắn, người đó là một Sư tỷ tu Tấn tiên. Nhưng vì sợ bị phạt hoặc vì một nguyên nhân nào đó, Nhị sư huynh mới không dám nói ra”.

“Thường ngày Sư huynh chiếu cố chúng ta như vậy, chúng ta cũng nên giúp đỡ hắn chứ, có đúng không?”

“Ừ”. Vụ Nguyệt nghiêm túc hỏi: “Nếu đây là sự thật, ta cũng muốn giúp đỡ Nhị sư huynh. Nhưng giúp thế nào?”

Hương Hương trầm ngâm một phen, vung móng vuốt lên nói: “Trước tiên đương nhiên là cần điều tra xem người trong lòng của Nhị sư huynh là ai rồi!”

Hôm sau, Hương Hương liền hộ tống Vụ Nguyệt và Thôi Phụng Vũ đến Nhất Trọng Thiên cung nghe kinh. Sau khi nghe kinh xong, thì đến Đạo trường của Nhị Trọng Thiên cung học pháp thuật sơ cấp. Môn đầu tiên cần học, đó là Ngự Kiếm Thuật. Ở nơi xa nhất về phía đông của Đạo trường có năm tấm bia đá cao bằng hai người, mặt trên cắm đầy kiếm. Có dài có ngắn, có đẹp có xấu không đồng đều nhau.

“Đây là Ngũ kiếm bia”. Thôi Phụng Vũ giới thiệu: “Kiếm ở trên, đều là do Tam Bích Tôn đích thân cắm vào. Mỗi một đệ tử trên Tam Bích đều có một thanh kiếm thuộc về bản thân mình. Cử Sư đệ thử một chút xem, có thể rút một thanh ra không, nếu rút được tức thanh kiếm đó có duyên với đệ”.

Hương Hương nghe vậy, bỗng chốc níu lấy vạt áo của Vụ Nguyệt nhảy lên vai hắn, vung móng vuốt hỏi Thôi Phụng Vũ: “Nhị sư huynh, Hương Hương có được rút không?”

Thôi Phụng Vũ gật đầu: “Có thể, thử cũng không hại gì”.

“Oa!” Hương Hương hưng phấn vô cùng, lúc này xoay xoay tròn mắt nhìn khắp một lượt trên Ngũ kiếm bia, nhìn thấy một thanh kiếm phát ra ánh hào quang nhàn nhạt, trên chuôi kiếm còn có khắc một đóa hoa sen, hai mắt lập tức sáng ngời. “Vụ Nguyệt, qua bên phải ba bước”.

“Ừ”. Vụ Nguyệt nghe lời bước qua ba bước. Hương Hương liền hưng phấn bỏ nhào qua ôm lấy chuôi kiếm này, vui vẻ nói: “Cái chuôi này là của Hương Hương rồi!” Nói xong, ôm lấy kéo một cái... Không nhúc nhích. Cái trán nhỏ của Hương Hương nhỏ xuống một giọt mồ hôi, dùng hết sức lực, lại kéo tiếp... Vẫn bất động.

Hương Hương không khỏi có chút xấu hổ, xem ra chuỗi kiếm này không có duyên với mình rồi. Nhưng trong nhiều thanh kiếm như vậy, nàng chỉ liếc mắt một cái là nhìn trúng chuỗi kiếm này, buông tha thì quá mức không cam lòng. Tức thời hướng dẫn Vụ Nguyệt đưa tay qua kéo, không ngờ tay Vụ Nguyệt vừa chạm đến, liền nghe một tiếng ngân nhẹ của thanh kiếm, kiếm kia tự động rơi ra, rơi thẳng vào tay Vụ Nguyệt. Hương Hương không khỏi vui vẻ hoan hô dậy trời: “Tốt quá, rút được rồi, Hương Hương thích cây này nhất đó!”

“Ừ, thanh kiếm này cho Hương Hương”.

Thôi Phụng Vũ vội vàng ngăn cản: “Kiếm được rút ra, tức đã nhận chủ, không thể tùy ý tặng”.

“A, vậy à!” Hương Hương có chút thất vọng, rồi lại nghĩ. “Hương Hương chọn thanh kiếm, rồi Vụ Nguyệt rút được! Vậy nếu Vụ Nguyệt chọn một thanh, Hương Hương sẽ rút được thôi!”

Vụ Nguyệt gật gật đầu, giơ tay tùy tiện chỉ một hướng ở phía trước. Là một thanh kiếm ngắn màu xanh, cũng coi như tiện dụng. Lúc này Hương Hương sờ sờ qua, ôm lấy chuỗi kiếm rút ra ngoài. Ta rút... không nhổ ra được! Ta lại rút... Vẫn không nhổ ra được!

Vụ Nguyệt nghe Hương Hương thở ‘hồng học’ dùng sức rút, đoán là nàng không thể nhổ ra được, liền chỉ tiếp một thanh khác. Hương Hương lại dò qua rút tiếp, bất đắc dĩ là, liên tục chọn lựa hơn mười thanh, nhưng đều không nhổ ra được. Có điều càng như vậy, Hương Hương lại càng không thừa nhận. Nàng không tin trong nhiều kiếm như vậy, lại không có lấy một cây có duyên với nàng.

Đến tận khi trời chiều ngã về tây, ánh nắng chiếu đầy trời, nhóm người trên Đạo trường vẫn nhìn thấy cái cảnh tượng một con thỏ nhỏ lên lên xuống xuống rút kéo kiếm trên bìa, “Học học học học” dùng hết hơi sức khí lực rút kiếm...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Chương 16

Tận đến khi mặt trời lặn xuống phía tây, màn đêm buông xuống, Hương Hương rốt cục rút được một thanh kiếm. Vô cùng cảm động, tập trung nhìn kỹ, cũng chỉ là một thanh đoản kiếm ((kiếm ngắn như dao găm)) với chuỗi kiếm đen thui. Quay đầu nhìn lại thanh trường kiếm tỏa ánh hào quang nhàn nhạt trong tay Vụ Nguyệt, Hương Hương không khỏi rơi lệ, ủy khuất nói: “Sao kiếm của Hương Hương xấu quá vậy?”

“A, chuyện này...” Thôi Phụng Vũ gãi gãi đầu, cũng không biết nên nói thế nào, qua nửa ngày mới quanh co nói một câu. “Có lẽ đây là ý trời”.

Lời này của Thôi Phụng Vũ không thể nghi ngờ là thêm dầu vào lửa, Hương Hương càng thêm buồn bực: “Ý Nhị sư huynh là chỉ có thanh kiếm xấu như vậy mới phù hợp với Hương Hương thôi hả?”

Thôi Phụng Vũ cả kinh, cuống quýt giải thích: “Ta, đương nhiên ý ta không phải vậy...”

“Hương Hương”. Vụ Nguyệt ngăn lại con giận sắp phun trào của Hương Hương, nhẹ giọng khuyên. “Đừng nói vậy, thanh kiếm sẽ đau lòng”.

Hương Hương không khỏi giật mình: “Kiếm sao mà biết đau lòng?”

Vụ Nguyệt nói: “Hương Hương rút nhiều kiếm như vậy, chỉ có thanh này được rút ra, cái này nói lên điều gì?”

“Nói rõ chỉ có nó cảm nhận được nỗ lực của Hương Hương, đón nhận tâm ý của Hương Hương, đây là duyên phận giữa các người”. Vụ Nguyệt chậm rãi nói. “Hương Hương có thể nhìn thấy đủ loại này nọ, có lẽ không hiểu. Nhưng đối với ta mà nói, bề ngoài xấu hay đẹp, hoàn toàn không quan trọng. Trong tất cả mọi thứ, thì duyên phận mới là điều đáng quý nhất”.

“Tại sao trong nhiều thanh kiếm như vậy, chỉ có nó chọn Hương Hương, Hương Hương lại muốn ghét bỏ nó?”

Hương Hương bị nói đến có chút xấu hổ, tha thanh kiếm qua, đưa móng vuốt lên sờ sờ thân kiếm đen thui, nhỏ giọng nói: “Được rồi, là ta sai, không nên ghét bỏ người, không nên tức giận, để đặt cho người một cái tên dễ nghe nha”.

Thôi Phụng Vũ nghe vậy nói: “Đúng đó, đặt tên cho kiếm, đây là bước đầu tiên trong Ngự Kiếm Thuật”.

“Ừm, gọi là gì thì tốt nhỉ?” Hương Hương nghiêng đầu suy nghĩ một lúc lâu, quay đầu nhìn Vụ Nguyệt hỏi. “Thanh kiếm của Vụ Nguyệt có ánh sáng màu tím, chỗ tay cầm còn có một đóa sen trắng, Vụ Nguyệt định đặt tên gì cho nó?”

Vụ Nguyệt trầm ngâm một phen, “Vậy gọi là Tử Liên đi”.

“À...” Trong lòng Hương Hương dừng một chút, chần chừ không dám nói với hắn, trên đời này làm gì có hoa sen màu tím. “Đúng rồi, hình như trước

đây ta từng xem qua một quyển sách, gọi là ‘Tử Điện Thanh Sương’. Hay kiếm của Vụ Nguyệt đổi thành Tử Điện đi, của Hương Hương gọi là Thanh Sương, đây sẽ là hai thanh kiếm lợi hại nhất đó!”

Vụ Nguyệt gật đầu: “Ừ, Tử Điện và Thanh Sương, rất êm tai”.

Đặt xong tên kiếm rồi, Thôi Phụng Vũ liền giới thiệu tiếp: “Ngự Kiếm Thuật có công năng vô cùng lớn, thao tác lại tương đối đơn giản, đại khái có thể chia làm công kích, phòng ngự và vài kỹ năng phụ trợ. Phụ trợ cơ bản nhất chính là Ngự Kiếm Phi Hành. Hôm nay không còn sớm, ngày mai sẽ dạy các người”.

“Ngự kiếm phi hành!” Tâm tình Hương Hương bất chợt kích động hẳn lên. Trước kia trên TV đã từng thấy các thần tiên hiệp khách Ngự Kiếm Phi Hành rồi, lên trời xuống đất, lật núi vượt biển, thật sự là đẹp đến ngây người, hâm mộ chết mất. Không ngờ bây giờ chính mình cũng có thể học, vậy từ nay có kiếm rồi, chẳng khác nào bên người lúc nào cũng có chiếc phi cơ, muốn đi đâu sẽ đi đó! Quá ngẫu!

Đêm đó, Hương Hương kiên trì ôm kiếm ngủ, nói cho hay ho mỹ miều đó là muốn tăng thêm cảm tình, sau này nó sẽ thật ngoan mà nghe lời nàng, mau chóng học giỏi Ngự Kiếm Thuật.

Tuy là lúc đầu Hương Hương rất ghét bỏ Thanh Sương có vẻ ngoài xấu xí, nhưng từ lúc nghe nói có thể học Ngự Kiếm Phi Hành, thì dù làm bất cứ chuyện gì nàng cũng kéo theo nó, không chịu buông tay. Ngày hôm sau, trời sớm tinh mơ, sau khi kéo Thanh Sương đi nghe kinh xong, liền kích động chạy tới Đạo Trường chuẩn bị học Ngự Kiếm Phi Hành. Không ngờ Thôi Phụng Vũ lại nói bởi vì mắt Vụ Nguyệt không nhìn thấy, hành động không tiện, vẫn nên học Phòng Ngự thuật trước, tức dùng kiếm bảo vệ phòng vệ hộ trận, bảo vệ bản thân, tránh nguy hiểm.

Hương Hương tuy có chút thất vọng, nhưng Thôi Phụng Vũ lo nghĩ cũng không sai, đối với Vụ Nguyệt mà nói, vẫn nên học bày trận bảo vệ bản thân tương đối quan trọng hơn.

Nghiêm túc chăm chỉ học hành suốt một ngày, lại vẫn chỉ học mỗi lấy kiếm ra thu kiếm vào, không biết có phải Thanh Sương ghen Hương Hương lúc đầu ghét bỏ nó hay không mà không thèm nghe theo chỉ huy, hạ lệnh mười lần, nó nghe theo được một lần cũng còn đỡ đi. Có điều các đệ tử có mặt trong Đạo Trường chỉ thường xuyên nghe được giọng nổi điên của Hương Hương.

Chạng vạng tối, Hạ Mạt và Kỳ Thiên Trần đến xem tiến độ học tập của bọn họ. Vụ Nguyệt đã thuần thục điều khiển xuất kiếm và thu kiếm, nhưng Hương Hương vẫn chỉ mười nghe chín không nghe. Thấy đáng về Hương Hương ỉu xiu, Hạ Mạt an ủi: “Mặc dù có một số người nhìn thông minh hơn chút, một số người trông có vẻ ngốc hơn chút, nhưng kỳ thực, thiên phú của mỗi người đều không giống nhau. Giống như Đại sư tỷ của các người là ta đây, cả thuật pháp và kiếm thuật đều không có bản lĩnh như nhau, nhưng nói về chế tạo pháp bảo, ngay cả Sư phụ cũng không bằng ta. Còn có Ngũ sư tỷ của các người, là Kết giới sư đứng đầu trong Tam Bích...”

“Sư tỷ, thôi quá rồi”. Kỳ Thiên Trần đứng bên cạnh lạnh nhạt nhắc nhở.

Hạ Mạt ho nhẹ hai tiếng, nói: “Cái này không phải ba hoa, mà là sự thật, sự thật”.

Đang nói, phía sau bỗng xôn xao lên. Đạo Trường Đông là Đạo Trường luyện công sơ cấp của Ý Thiên, gần đây đệ tử lại ít, trên cơ bản là không có người, luôn luôn vô cùng yên tĩnh. Cho nên lúc này bỗng nhiên hỗn loạn, quả thực là chuyện đáng kinh ngạc. Hương Hương vội vàng quay đầu nhìn về phía nguyên nhân gây ồn ào, đó là một nam tử trẻ tuổi dáng người cao to mặc áo trắng tinh khiết, nhìn hướng hắn đi, rõ ràng đang đi về phía bọn họ.

“Thiên Trần”. Hắn đi tới, trước tiên gọi Kỳ Thiên Trần, sau đó mới chào hỏi Hạ Mạt và Thôi Phụng Vũ. Lúc Hạ Mạt nhìn thấy hắn, khóe miệng liền nở một nụ cười quý dị, nhìn nhìn tình hình rồi ôm lấy Hương Hương trên mặt đất, nói mấy câu linh tinh như đã vài ngày không gặp có vẻ như thân dài ra người mập thêm, rất rõ ràng là đang lưu lại đường sống cho hai người bên kia.

Hương Hương quan sát nam tử áo trắng kia một phen, thấy hắn dung mạo tuấn tú, nhưng sắc mặt trông có vẻ khá tiêu tụy. Tâm niệm vừa động, nghĩ nghĩ người này sẽ không phải là vị ngày đó thỉnh cầu song tu với Kỳ Thiên Trần đó chứ, về sau bị Sư phụ của hắn bắt đến Băng Hỏa Chi Cực thọ phạt, Thanh Huyền Sư huynh?

Ôn Thanh Huyền nhìn Kỳ Thiên Trần, sau một lúc lâu không thấy nàng có ý định nói chuyện với mình, chỉ có thể than nhẹ một tiếng, bất đắc dĩ nói: “Không cần cự tuyệt người ngoài ngăn dậm như vậy, được không?”. Lúc nói chuyện, chỗ tay áo Kỳ Thiên Trần có ánh sáng nhạt thoáng hiện lên, Ôn Thanh Huyền tất nhiên biết nàng lại truyền tin của hắn đến chỗ vị Sư phụ kia, không khỏi cười khổ một tiếng. “Ta nghiêm túc đấy, cho dù Sư phụ có phạt ta mười lần, hai mươi lần, cũng không thể thay đổi tâm ý của ta”.

Kỳ Thiên Trần nhàn nhạt nâng đôi mi thanh tú lên, nói: “Sư huynh thế này là đang bức ép ta sao?”

Ôn Thanh Huyền còn thật sự gật đầu: “Đúng, ta đang bức ép muội, ép muội cho ta một cơ hội. Có thể cho ta một lần cơ hội đạt thành mong muốn, cũng là cho ta cơ hội để triệt để hết hi vọng. Muội hiểu mà”.

Kỳ Thiên Trần yên lặng thẳng thẳng nhìn hắn thật lâu, khóe môi chậm rãi gọi lên một chút cười nhạt: “Được, nếu có Hỏa Phụng Thanh Loan làm sinh lễ, ta sẽ đem thân này phò thác cho huynh”.

“Hỏa Phụng Thanh Loan...” Ôn Thanh Huyền hơi hơi xuất thần, gương mặt tái nhợt phút chốc hiện lên tươi cười khiến người ta phải liếc mắt nhìn. “Được, một lời đã định! Chờ ta, ta nhất định sẽ đem Hỏa Phụng Thanh Loan về, cưới muội!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17

Chương 17

Thấy Ôn Thanh Huyền nhẹ nhàng lướt đi, Hương Hương đang ru rú trong lòng Hạ Mạt gầy gầy móng vuốt, tò mò hỏi: “Đại sư tỷ, Hóa Phượng Thanh Loan là cái gì?”

“Hóa Phượng Thanh Loan, là một đôi Thần Điều thượng cổ, trăm ngàn năm tuổi, như hình với bóng, sống chết không rời, là tượng trưng tối cao của tình yêu trong nhân gian. Dân gian có một truyền thuyết, nếu hai người yêu mến nhau cùng nắm tay đứng trước mặt Hóa Phượng Thanh Loan nói lời thề ước, sẽ nhận được chúc phúc tốt đẹp nhất, đôi đôi kiếp kiếp được ở bên nhau, không rời không bỏ”.

Hương Hương cảm thán nói: “Oa, dùng Hóa Phượng Thanh Loan làm sính lễ, thật lãng mạn!”

Hạ Mạt tiện tay túm một đám lông trên người Hương Hương, cười nói: “Nghĩ thì đương nhiên rất đẹp, nhưng nếu có thể dễ dàng có được như vậy, Thiên Thiên sẽ không dùng cái này để gây khó dễ Thanh Huyền sư đệ rồi”.

“A, khó lắm hả?” Hương Hương sững sốt hỏi.

“Tất nhiên. Đó là Thần Điều thượng cổ mà, không phải ai cũng có thể có được”. Hạ Mạt nói: “Có một năm trên sông Minh Loan bên ngoài Hoàng Thành, vào ngày rằm tháng tám trăng tròn, Hóa Phượng Thanh Loan cùng nhau bay tới, lượn quanh trên mặt sông, một phút sau thì sải cánh bay đi. Nhưng mấy năm gần đây không thấy xuất hiện nữa”.

Hương Hương khẩn trương hỏi: “Bị người ta bắt đi sao?”

“Có người nói vậy, nhưng cũng có lời đồn nói Hóa Phượng Thanh Loan đi lâm vào rừng ma, vì trong rừng có nhiều ma lực trói buộc, nên bị nhốt ở bên trong, không cách nào thoát ra”.

“Vậy không phải rất đáng thương sao, không ai đi cứu chúng nó à?”

“Đồn đãi thôi, cũng đâu chắc là đang bị vây nhốt trong rừng ma, dù sao thì mấy năm nay đám người ở Kinh thành không nhìn thấy Hóa Phượng Thanh Loan, các loại đồn đãi nhiều không đếm hết, đâu ai biết lời đồn nào mới là thật. Nói cho cùng thì bây giờ Thanh Huyền Sư đệ coi như bận rộn rồi. Thiên Thiên, muội thật đúng ngoan độc”.

“Tự hấn rước lấy, không trách ai được”. Về mặt Kỷ Thiên Trần luôn không có biểu cảm, nhàn nhạt vút xuống một câu rồi xoa người rời đi.

“Tại sao Thiên Thiên Sư tỷ lại không thích Thanh Huyền Sư huynh, ta thấy Thanh Huyền Sư huynh rất tốt mà, đáng về rất thành khẩn”.

Hạ Mạt buồn cười, xoa xoa đầu Hương Hương nói: “Con thỏ nhỏ này, biết cái gì là không tốt không?”

“Đây là chuyện của Thiên Thiên, tùy ở chính muội ấy thôi, tự muội ấy có suy nghĩ riêng, sẽ không nghe theo lời khuyên của ai khác. Hương Hương vẫn nên lo chuyện tu luyện của bản thân cho tốt đi, đừng bị Vụ Nguyệt bỏ xa quá. Đến lúc đó, hẳn qua Tứ Trọng Thiên cung của Tứ Vân Phong tu hành rồi, chỉ còn lại một mình người ở đây học Ngự Kiếm Thuật”.

“A, ta không muốn! Ta không muốn ở một mình đâu, ta muốn cùng luyện với Vụ Nguyệt thôi!”

Từ lúc biết chuyện tu vi khác biệt sẽ phải tu hành ở Đạo Trường khác nhau, Hương Hương vì không muốn bị bỏ lại một mình liền khắc khổ học tập gấp bội. Nhưng hình như do thiên phú có vấn đề, bất kể Hương Hương khắc khổ nỗ lực thế nào, tu vi vẫn cứ chậm chạp không tiến tới. Qua ba tháng, Vụ Nguyệt đã học xong trận thức phòng ngự sơ cấp, mà việc xuất kiếm thu kiếm của Hương Hương thì vẫn không quá lạc quan.

Mới đầu Lam Thiên Sách tưởng Thôi Phượng Vũ dạy không đúng cách, liền bỏ ra vài ngày tự mình chỉ điểm cho Hương Hương, cũng dần dần phát hiện chỗ không đúng. Cho dù là người có tư chất kém, một khi chăm chỉ luyện tập cũng đâu đến mức không có khởi sắc gì như vậy. Hương Hương thật sự rất cố gắng, Lam Thiên Sách cũng không nhẫn tâm đã kích nằng, nên thường thường nói với nàng người và yêu khác biệt, phương pháp tu hành cũng không giống nhau, bảo nàng cứ chậm rãi chờ đến ngày Hội Nghị Luận Văn. Đến lúc đó Luyện yêu sư ở các nơi đều tề tựu về Tam Bích, bọn họ ngày thường gặp phải nhiều loại yêu quái, đối với phương pháp tu hành của yêu quái, có lẽ hiểu rõ hơn.

Đây không khác nào ánh sáng bình minh soi rọi bóng đêm, Hương Hương lại từ trong đau buồn tự ti mà phấn chấn lên, cõi lòng tràn đầy hi vọng chờ đợi ngày các Luyện yêu sư đến.

Luyện yêu sư tu hành vô cùng gian khổ, ngày thường còn hay tiếp xúc gặp gỡ yêu ma, bản thân có thể nói là nguy cơ tứ phía, cho nên trên dưới Tam Bích, người lựa chọn tu Luyện yêu sư rất ít, người có thể thành công tu thành chính quả đã ít lại càng ít. Hương Hương hỏi thăm từ chỗ Đại sư tỷ Hạ Mạt mới biết, ngay cả trong Tam Bích, nơi đứng đầu Ý Thiên, hiện thời cũng chỉ có ba vị Luyện yêu sư là Mộng Hoa sư thúc, Gia Vân sư thúc, và Kính Minh sư huynh. Hiện thời đều đang vân du bên ngoài, trăm yêu trừ ma khắp nơi, giữ gìn trật tự trong nhân gian, nhưng nhất định sẽ trở về tham gia Hội Nghị

Luận Văn. Hương Hương ngày ngày bấm ngón tay đếm, mong chờ đến ngày Hội Nghị Luận Văn diễn ra.

Còn ba ngày nữa là đến ngày Hội Nghị Luận Văn, trên Ý Thiên đã có không ít người lục tục kéo về. Hương Hương ngồi xỏm trước Nhị Trọng Thiên cung, mỗi ngày nhìn ngắm muôn hình muôn vẻ người theo gió mà đến, từ các cổng Thiên Môn khác nhau đi vào, điều tiếc nuối nhất là vẫn không nhìn thấy vị Luyện yêu sư mặc pháp bào trắng đen rõ ràng nào đấy trở về.

Mặt trời sắp lặn, mắt thấy một ngày nữa sắp trôi qua. Hương Hương đang định quay đầu đi tìm Vụ Nguyệt, bỗng nhiên khước mắt nhìn thấy một bóng dáng, Hương Hương theo bản năng quay người lại, liền nhìn thấy một người trẻ tuổi mặc áo bào của Luyện yêu sư cười Bạch Hổ chạy như bay thẳng về phía này.

“A, đó là... Bạch Hổ!”

Hương Hương vui mừng quá đổi, là Luyện yêu sư! Là vị Luyện yêu sư đại nhân ngày đó đến núi Linh Sơn tìm kiếm tọa kỵ!

Trong lúc Hương Hương đang đơn độc đứng đó vui mừng, ánh mắt Luyện yêu sư xoay qua, dường như phát hiện sự tồn tại của Hương Hương. Hương Hương kích động vùng mạnh móng vuốt vẩy vẩy với hân, thuận tiện cũng chào hỏi Bạch Hổ luôn, ít nhất mọi người đã từng qua một thời gian lâu sống chung ở Linh Sơn, hiện giờ có thể coi như tha hương gặp cố tri rồi.

Thế nhưng, ánh mắt Luyện yêu sư chỉ dừng lại trên người Hương Hương ba giây, sau đó liền thần nhiên thu hồi trở về. Bạch Hổ càng là hoàn toàn không thèm nhìn đến sự tồn tại của Hương Hương, một phát nhảy vọt lên không trung, cứ thế vèo một cái phóng thẳng qua đỉnh đầu của nàng, theo phía trên cổng Thiên Môn mà vào.

Hương Hương giật mình đứng tại chỗ ngây người, lấy lại tinh thần, quay đầu một đường chạy như điên đi tìm Thôi Phượng Vũ, vừa chạy vừa cao giọng gọi: “Nhị sư huynh, Nhị sư huynh, Luyện yêu sư đại nhân đã về! Mau dẫn Hương Hương đi cầu kiến Luyện yêu sư đi!”

“Tối rồi à, ta hỏi sư phụ xem sao”.

Thôi Phượng Vũ ngồi trên chiếu, trên người hiện lên vòng hào quang nhàn nhạt, nói với Hương Hương: “Người tới là Nhiên Hương sư huynh của Từ Đài Thương Bích, ý Sư phụ là, đợi thêm hai ngày nữa, chờ mấy người Mộng Hoa sư thúc đến luôn”.

Hương Hương đợi lâu như vậy, vất vả lắm mới có một Luyện yêu sư đến, trong lòng sốt ruột hận không thể lập tức bay qua, giờ bảo nàng chờ thêm mấy ngày, nàng hiển nhiên không chờ được nữa rồi. “Tại sao, Nhiên Hương sư huynh chẳng phải cũng là Luyện yêu sư sao, tại sao không thể hỏi huynh ấy?”

“Chuyện này...” Về mặt Thôi Phượng Vũ lúng túng. “Đây là ý của Sư phụ, Tiểu sư muội không cần...”

Vụ Nguyệt cũng giúp khuyên nhủ: “Chỉ vài ngày thôi mà, Hương Hương không cần sốt ruột. Sư phụ đã nói chờ Sư thúc, vậy chờ Sư thúc đi”.

“Ta đã chờ rất lâu rồi”. Hương Hương gấp đến độ nước mắt sắp rơi ra. “Vụ Nguyệt học được nhanh như vậy, Hương Hương thì cái gì cũng học không thành, Hương Hương sắp bị bỏ lại một mình ở đây rồi!”

Vụ Nguyệt vội vàng nói: “Không đâu, ta sẽ không bỏ Hương Hương lại. Hương Hương không đến Đạo Trường cao cấp học, ta đây cũng sẽ không đi, một mực ở nơi này bồi Hương Hương”.

“Không được! Hương Hương tới đây là để chiếu cố Vụ Nguyệt, trợ giúp Vụ Nguyệt, chứ không phải tới làm gánh nặng!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Chương 18

Suốt thời gian qua, Thôi Phượng Vũ mỗi ngày đều nhìn thấy Hương Hương liều mạng cố gắng, hẳn cũng hiểu được nỗi lòng của Hương Hương, vốn là người ít nói, hẳn càng không biết phải nói gì, trước tình huống này, hẳn chỉ còn biết thật lòng khuyên giải Hương Hương: “Hương Hương không nên gấp vội, đây vốn là hiện thực. Từ trước tới nay, Tam Bích đều lấy Ý Thiên làm đầu. Nhưng ở Hội Nghị Luận Văn ba năm trước, sau khi Nhiên Hương sư huynh của Từ Đài Thương Bích thuận lợi thăng cấp trở thành Luyện yêu sư, Từ Đài đã có bốn vị Luyện yêu sư, mà Ý Thiên vẫn chỉ có ba vị. Cho nên mấy năm gần đây, Từ Đài dù trước mặt hay sau lưng đều có chút xem thường Ý Thiên chúng ta”.

“Ở sau lưng bọn họ nói chúng ta chỉ lo quần lấy triều đình thói nát, bỏ mặc luyện công, bỏ quên việc tu hành. Chuyện của Hương Hương nếu đi hỏi Nhiên Hương sư huynh, khẳng định sẽ bị người của Từ Đài chê cười chúng ta học nghệ không tinh. Cho nên, Hương Hương hãy nhẫn nại thêm một chút, mấy người Mộng Hoa sư thúc sẽ về ngay thôi”.

“Ra thế... Người của Từ Đài lại xấu xa như vậy!” Hương Hương có chút căm giận. Nói thế nào cũng là người tu hành cùng một hệ mấy ngàn năm trước,

sao lại quay lưng với đồng môn như thế.

“Tam Bích lấy Ý Thiên làm đầu, bọn họ sớm đã cảm thấy bất mãn rồi. Có điều vẫn không vượt qua được Ý Thiên, bọn họ không thể nói gì. Giờ đã vượt qua, tự nhiên sẽ...” Thôi Phụng Vũ bắt đầu dĩ vãng dĩ từ.

Hương Hương trầm mặc nửa ngày, nàng cũng không phải người không hiểu lý lẽ, cái loại vinh dự sư môn này vẫn phải có. Lúc này gật gật đầu, nói: “Ta đây sẽ chờ”.

May mắn, Hương Hương không phải chờ đợi quá lâu. Tối hôm đó, Gia Vân sư thúc và Kính Minh sư huynh đã cùng về tới. Hương Hương đặc biệt tắm rửa sạch sẽ một phen, mới không yên lòng theo sau Lam Thiên Sách đến Ngũ Trọng Thiên cung. Lam Thiên Sách thấy Hương Hương nhảy nhảy theo, đi vừa một vừa chậm, liền giơ tay phát một cái, một đám mây màu tím hình hoa sen hiện ra cho Hương Hương ngồi lên. Hương Hương kích động nhảy bật lên ngồi ngay ngắn, nói: “Cám ơn Sư phụ”.

Lam Thiên Sách chỉ hơi gật đầu.

“Sư phụ thật sự là người tốt, tư chất Hương Hương kém như vậy, cái gì cũng học không xong, Sư phụ không chỉ không trách Hương Hương, còn hao tổn nhiều tâm tư như vậy”. Trong lòng Hương Hương âm thầm cảm động, tràn ngập áy náy.

Đến nơi chậm chạp cũng có cái tốt, khi bọn Hương Hương vừa tới liền gặp được Gia Vân sư thúc từ chỗ Bích Tôn trở về. Lam Thiên Sách dẫn theo Hương Hương tiến lên, sau khi thi lễ chào nhau, nói: “Gia Vân sư đệ, đây là Tiểu đồ nhi của ta, tuy xuất thân là yêu tinh nhưng phẩm tính trong sáng hiền lương, có điều lúc luyện công cũng chịu nhiều khổ, ta không đành lòng thấy nó tu luyện lâu mà không đạt tiến bộ, nên dẫn nó đến đây, phiền Sư đệ nhìn qua một chút, xem vấn đề ở đâu”.

“Không dám”. Gia Vân sư thúc là người tu luyện thâm sâu, tuy rằng diện mạo không kinh người, nhưng lúc nào cũng cười đùa vui vẻ, vô cùng dễ gần. “Chỉ là, sao Sư huynh lại cao hứng dâng trào mà thu nhận một đồ đệ là yêu quái vậy?”

Lam Thiên Sách cười cười nói: “Là Liên gia đưa tới, ta nhận làm Ký Danh đệ tử”.

Nghe nói tới ‘Liên gia’, Gia Vân hiển nhiên hiểu rõ. Tuy trong Tam Bích đều là người tu hành, nhưng bởi vì hiện thời trong trần thế thường xuyên có yêu ma quấy phá, cho nên triều đình cũng vô cùng ý lại vào Tam Bích. Hằng năm đều phải cầu xin nhân sĩ của Tam Bích vào triều, làm Hộ Quốc Pháp Sư, bảo vệ Hoàng tử, quý tộc, cùng toàn bộ an nguy của Hoàng triều. Mà trong Ý Thiên thì Tam Bích đứng đầu, hiển nhiên đối với các bá quan có quyền uy trong triều thường thường cũng lui tới rất nhiều, mọi người đều quen thuộc lẫn nhau, cho nên phía Tử Đài mới có mấy lời ngầm cười nhạo Ý Thiên ôm chân triều đình.

“Nói chung, phương pháp tu hành đa phần đều giống nhau, có phương pháp cực kỳ cá biệt thì sẽ có tương đối đặc thù, tỷ như muốn tạo sấm sét, chịu được lửa mạnh thiêu đốt này nọ, những loại này đều liên quan đến thuộc tính linh lực tiềm ẩn trong mỗi người”.

“Này thô nhè”. Gia Vân thân thiện vẫy tay gọi Hương Hương. “Qua bên này với Sư thúc”.

“Dạ”. Hương Hương lúc này bật lên nhảy nhảy qua. Gia Vân đón lấy nàng, cũng giống như Linh Sơn quân lúc trước vậy sờ sờ xương cốt Hương Hương, nhũ nhũ mày nói. “Căn cốt bình thường không có gì lạ, tư chất lệch lạc, làm nhiều công ít mà thôi, siêng năng tu luyện theo lý cũng sẽ đạt được thành tựu, không lý nào lại không có khởi sắc được”.

Lam Thiên Sách hỏi: “Vậy có phải do linh lực đặc thù tiềm ẩn không?”

Hương Hương bởi vì lần thứ hai bị xác nhận tư chất kém nên có chút nản lòng, lập tức đóng tai lên nghe ngóng.

“Hình như cũng không có”.

Hương Hương vừa nghe, lỗ tai lập tức ừ rừ sụp xuống dưới.

Gia Vân thấy thế, khẽ vuốt đầu Hương Hương, nói: “Phương pháp tu hành có rất nhiều loại, không thể tu tập thuật pháp, vẫn có thể tu hành thuật luyện đan hay luyện bảo vật này nọ mà. Trên đời không có việc khó, chỉ sợ người không có lòng. Tiểu sư đệ tự thu xếp cho tốt đi”.

Rời khỏi chỗ của Gia Vân, Lam Thiên Sách nhận được lệnh truyền của Bích Tôn, liền bảo Hương Hương tự mình trở lại Đạo Trường. Cũng an ủi nàng nói học không được thuật pháp cũng không sao, luyện đan, chế phù gì đó, muốn học cái nào, ông đều có thể giúp nàng chuyển tới các Sư huynh đệ môn hạ khác.

“Cám tạ Sư phụ”.

Tâm tình Hương Hương tẻ hết biết rồi.

Nàng vẫn cảm thấy bản thân cũng khá thông minh lanh lợi, sao mà hết một người tới hai ba người đều xác nhận mình tư chất kém. Tại sao không phải là con thỏ thông minh, vì sao cổ tình lại là một con thỏ ngốc như vậy? Luyện không được thuật pháp, không thể nào tu hành chung với Vụ Nguyệt, cả đời chỉ có thể ở tình trạng này. Nàng còn mơ tưởng sau khi học xong sẽ trở về Linh Sơn tìm Chi Chi nữa chứ! Giờ xem ra, hết thầy đều khó có khả năng. Nàng, Thảo Hương Hương, chính là con thỏ ngốc bất trị.

Nghĩ đến chỗ đau lòng, Hương Hương không khỏi xoa xoa mắt, nước mắt càng không ngừng rơi ra ngoài. Sợ bị người lui tới nhìn thấy, liền cúi đầu xong

vào trong bụi cỏ, chui vào chỗ hẻo lánh, nhìn nhìn bốn phía vắng lặng, rốt cục nhin không được “hu hu” khóc lớn.

“Ta không phải con thỏ ngọc! Là Sơn Quân và các vị Sư thúc nhìn lầm rồi! Bọn họ đều nhìn lầm rồi! Vụ Nguyệt nói, Hương Hương biết chữ của nhân loại, là con thỏ thông minh nhất nhất mà!”

“Hương Hương không phải con thỏ ngọc! Không phải! Không phải! không phải đâu!”

“Hu hu, Hương Hương không phải con thỏ ngọc, không phải...”

Hương Hương đang khóc vô cùng đau lòng, bỗng có tiếng người gọi: “Thỏ ngọc”.

“Người mới là thỏ ngọc!” Hương Hương không hề nghĩ ngợi đáp trả lại một câu, sau đó lập tức kinh ngạc nghĩ tới thì ra ở đây có người. Vợ vàng dụi mắt ngàng đầu, nhất thời phát hoảng, áo trắng tóc đen, vẻ mặt thanh lãnh* như tranh vẽ, thoảng như người trời, rõ ràng là vị Luyện yêu sư của Từ Đài Thương Bích kia.

((*thanh khiết nhưng lạnh lùng))

“Luyện... yêu sư... Sư huynh...”

Có lẽ là xuất phát từ bản tính của loài thỏ yêu tinh, đối với Luyện yêu sư, có một loại bản năng kính sợ.

“Thỏ ngọc, lại đây”.

“Luyện yêu sư... Sư huynh, huynh sẽ không diệt ta chứ, ta không có làm chuyện xấu, ta... là Đệ Tử Ký Danh của Ý Thiên, Sư phụ ta là Lam Thiên Sách, Lam trưởng lão...”

Hương Hương vội vã tự giới thiệu, tuy rằng chỉ là con thỏ ngọc, nhưng chết từ tế không bằng còn sống, không phải sao!

“Người lại đây, ta xem”.

“A?” Trong lòng Hương Hương cả kinh. Chẳng lẽ, muốn giúp nàng xem lại căn cốt sao? Tuy Linh Sơn Quân và Gia Vân sư thúc đều kết luận nàng chỉ là con thỏ ngọc, nhưng sâu trong lòng nàng vẫn tồn tại một loại hi vọng, bọn họ đều nhìn nhầm rồi. Đúng vậy, bọn họ đều nhìn lầm rồi...

Hương Hương vội vàng lòng mangan không yên từ trong bụi cỏ nhảy bắn ra, ngoan ngoãn nằm sấp dưới chân Luyện yêu sư. Hấn ngòì chòm hỏm xuống, nhìn vào gương mặt hấn đang kẻ sát gần nàng, cái loại tuyệt mỹ này, đẹp đến mức khiến người ta chấn động. Là ai... ai... nói tu luyện trên Tam Bích... Luyện yêu sư, đều xấu xí kỳ dị, đây rõ ràng, là một tuyệt thế mỹ nhân mà!

Đang trong lúc Hương Hương âm thầm mao muội nghĩ ngợi, bỗng nhiên trời đất một trận đảo lộn, giật mình nhận ra bản thân đã bị đảo lộn lại. Ta x! Luyện yêu sư xinh đẹp kỳ quái này sao lại làm ra loại chuyện đáng khinh như vậy! Hương Hương là phái nữ đấy nhé!

Hương Hương giấy dựa muốn cuốn trở về, Luyện yêu sư đè nàng lại, nói: “Đừng nhúc nhích”.

Hương Hương tiếp tục giấy dựa: “Thế này làm sao có thể không động đây, người vậy là phi lễ, X quấy rầy!”

Hương Hương còn chưa nói hết câu, phút chốc liền phát hiện tứ chi mình trở nên cứng ngắt, không động đậy được, cũng không nói được nữa. Có thể nghĩ, nhất định là vị Luyện yêu sư trước mắt này đã động tay động chân, cái tên mặt người dạ thú này, ngay cả một con thỏ cũng không tha... Bất quá, ừ nhỉ, hấn có thể làm gì đối với một con thỏ?

Ngón tay thon dài của Luyện yêu sư vẽ vài vòng trên bụng Hương Hương, rất nhột, Hương Hương muốn uốn éo người né tránh, lại động đậy không được, chỉ có thể cắn răng chịu đựng. Tra tấn, phi lễ, được rồi, nể tình hấn là mỹ nhân, nhin! =.=”

Một lúc lâu sau, rốt cục, trên người bùng lòng, có thể động đậy rồi. Hương Hương nhanh chóng xoay người đứng lên, xông vào bụi cỏ trốn, dùng loại ánh mắt đề phòng sắc lang trừng nhìn hấn. Chỉ thấy Luyện yêu sư kia thẳng người dậy, mặt không biểu cảm nói: “Thỏ ngọc, bái ta làm Sư đi”.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Chương 19

“A, con tôm?” Hương Hương nhất thời choáng váng. Hấn đang nói con tôm hả?

“Làm... đồ đệ... của ta”.

Luyện yêu sư lập lại lần nữa, Hương Hương rốt cục xác định bản thân không có nghe lầm. Luyện yêu sư này thật sự đang bảo mình vứt bỏ Sư phụ, chuyển qua làm môn hạ của hắn. Ôi chao, ai, ôi, như vậy sao được, Sư phụ đối xử với nàng tốt lắm, nàng làm sao có thể phản bội sư môn. “Không được! Tuy rằng Luyện yêu sư rất lợi hại, nhưng Sư phụ ta đối xử với ta rất tốt, ta không muốn đổi lại bá người làm Sư phụ đâu!”

Luyện yêu sư liếc mắt nhìn Hương Hương một cái, không nói gì nữa, nhẹ nhàng xoay người lướt đi.

“Í?” Hương Hương vội vàng nhảy trở ra ngoài, ngơ ngác nhìn bóng dáng hắn rời đi, nghĩ sao không nói thêm vài câu khuyên dụ nữa đi? Nói Hương Hương kỳ thực là một con thỏ rất có tiềm lực, hắn rất muốn rất muốn thu nhận Hương Hương làm đồ đệ linh tinh gì đó, nói không chừng còn có thể suy nghĩ lại đây!

Trở lại chỗ ở, phát hiện Vụ Nguyệt và Thôi Phượng Vũ đều chưa ngủ, đang ngồi trong sân chờ nàng trở về. Trong lòng Hương Hương âm áp, miệng kêu “Ta đã về”, bước chân đã nhanh hơn nhảy nhảy lên, linh hoạt nhảy vào lòng Vụ Nguyệt, ở trong lòng hắn quay cuồng làm nũng.

Vụ Nguyệt rất quen thuộc kéo nàng qua, cung chiều tùy ý nàng ở trong ngực mình ấm ỉ: “Hương Hương cao hứng như vậy, nhất định có tin tốt rồi”.

“À... chuyện này...” Hương Hương ổn định vị trí lại, nghĩ nghĩ, nói. “Sư thúc nói Hương Hương tuy rằng tư chất rất tốt, nhưng mà vẫn phải nỗ lực tu luyện thật nhiều thì mới luyện thành được”. Sư phụ, Sư huynh, Sư tỷ, còn có Vụ Nguyệt tốt lắm, nàng không muốn rời khỏi bọn họ, không muốn chuyển đi học luyện đan gì đó đâu, nàng muốn cố gắng chăm chỉ tu tiên học pháp thuật xem sao. Trời không phụ người có lòng, nàng cũng không tin, nếu nàng trả giá nhiều hơn người thường gấp trăm lần, lại đạt không nổi cả một nửa thành tích của người bình thường.

Sáng sớm hôm sau, nàng như thường lệ kéo Thanh Sương đến Đạo Trường luyện tập xuất kiếm thu kiếm. Không biết có phải do tâm lý ảnh hưởng tác dụng, Hương Hương cảm thấy hôm nay so với ngày hôm qua thuận lợi hơn nhiều lắm, trong bốn năm lần xuất kiếm cũng được một lần thành công.

Quay đầu nhìn Vụ Nguyệt đang luyện tập bố trí kiếm trận, bởi vì mắt của hắn không nhìn thấy, sờ không ra phương hướng, cho nên bước đầu luyện tập cũng vô cùng gian nan. Hương Hương âm thầm nghĩ: “Mình hắn cũng không phải ngốc nghếch đâu, bằng không sao Luyện yêu sư lại muốn nhận mình làm đồ đệ? Khẳng định là mình có một loại tiềm năng đặc thù nào đó, chỉ là mấy người Sư thúc không phát hiện ra, mà Luyện yêu sư phát hiện ra rồi. Ủ, khẳng định là vậy. Chỉ cần mình nỗ lực luyện tập, liều mạng luyện tập, khẳng định sẽ nhanh chóng đuổi kịp Vụ Nguyệt!”

“Thanh Sương kiếm, nghe hiệu lệnh của ta, ra!”

Vừa dứt lời, Thanh Sương kiếm đang nằm thẳng trên đất liền ‘vèo’ một tiếng chạy tuốt ra ngoài. “Oa!” Hương Hương hưng phấn kêu to, bước nhanh vài bước đuổi theo, bước ngang bước dọc, nhảy lên thân kiếm, vung móng vuốt vẩy vẩy về phía bọn Thôi Phượng Vũ như muốn khoe khoang. “Oa! Sư huynh, nhìn ta này, mau nhìn ta, Ngự Kiếm Phi Hành!”

Thôi Phượng Vũ nghe được tiếng kêu, vừa quay người lại, liền nhìn thấy Hương Hương lộn nhào ngã từ trên không té xuống, đầu chui vào trong đất, mắt nổ đom đóm, mặt mày xám tro. Thôi Phượng Vũ bước nhanh qua, ôm lấy Hương Hương, nhẹ nhàng lau bụi đất trên người nàng, giọng nói thành khẩn: “Đừng nóng vội, cứ học xuất kiếm trước đã, rồi mới học Ngự Kiếm Phi Hành”.

“Ủ, ... Thi ra Ngự Kiếm Phi Hành là một môn khác, ta cho là chỉ cần nhảy lên tới là được rồi...”

“Cái đó đương nhiên, chế ngự được kiếm là một chuyện khác. Chờ Hương Hương có thể xuất kiếm mười lần đạt tám lần, Sư huynh sẽ dạy ngươi thuật Ngự Kiếm Phi Hành”.

“Được được! Giờ Thanh Sương kiếm đã rất nghe lời ta rồi, ngày mai nhất định có thể học!”

“Hương Hương cố lên!”

“Ừm! Ừm!”

“Phượng Vũ. Vụ Nguyệt. Hương Hương”.

Ở đầu kia của Đạo Trường, Lam Thiên Sách cùng Cẩm Ngôn trưởng lão sóng vai đi tới, theo sau còn có vị Luyện yêu sư của Tử Đài kia, Dạ Nhiên Hương. Vẫn mặc chiếc áo bào trắng đen rõ ràng của Luyện yêu sư, tóc đen buông xuống, mặt mày thanh khiết, chớp mắt xuất trần. Hương Hương vừa thấy hắn, trong lòng liền có loại dự cảm bất thường, vội vàng nhảy vào làm tổ trong lòng Vụ Nguyệt.

“Sư phụ”.

Sau khi các đệ tử thi lễ, Lam Thiên Sách nói: “Hương Hương, căn cốt của ngươi không thích hợp tu luyện kiếm tiên, ngày mai bắt đầu, ngươi sẽ chuyển sang làm môn hạ cho Nhiên Hương sư đệ của Tử Đài, tu luyện chú tiên”.

“A, Sư phụ...” Thôi Phượng Vũ và Vụ Nguyệt đều kinh hãi, Vụ Nguyệt càng là gấp giọng nói. “Sư phụ, như vậy không được...”

Cẩm Ngôn trưởng lão thấy thế, nói với Vụ Nguyệt: “Bên chỗ Huynh trưởng của con, ta sẽ phái người đi giải thích rõ. Mắt của con không tiện, ta cũng đã xin chỉ thị với Bích Tôn, có thể ngoại lệ cho con thêm hai người cùng bồi con tu hành”.

“Sư thúc, không phải vấn đề này. Con, con không muốn tách khỏi Hương Hương...”

Vốn Hương Hương nghe Lam Thiên Sách nói sẽ chuyển nàng qua cho Luyện yêu sư, có cảm giác có lẽ vì tư chất mình kém mà bị sư môn vứt bỏ, trong lòng rất cô đơn. Lúc này nghe Vụ Nguyệt nói vậy, trong lòng rất cảm động, lập tức nói: “Sư phụ, Hương Hương cũng không muốn đi! Tuy rằng tư chất Hương Hương kém, chỉ là con thỏ ngọc. Nhưng Hương Hương sẽ nỗ lực học tập, cho dù là làm nhiều công ít, cho dù học mãi không thành, Hương Hương cũng muốn ở lại đây! Hương Hương đã làm lễ bái sư rồi, Hương Hương cũng là đồ đệ của Sư phụ, Hương Hương không có phạm sai lầm, Sư phụ không thể đuổi Hương Hương đi!”

“Đúng đó! Hương Hương rất nỗ lực, nếu muội ấy đã không muốn, Sư phụ...” Thôi Phụng Vũ cũng bắt đầu biện hộ cho Hương Hương. Hắn vẫn rất thích Tiểu sư muội ngoan ngoãn, lại nghiêm túc nỗ lực này.

“Chuyện này...” Lam Thiên Sách thở dài, chân thành nói. “Không phải ta muốn đuổi Hương Hương đi, nhưng Hương Hương ở đây, cái gì cũng không thể học được, không phải sẽ cản trở nó sao? Tuy Nhiên Hương sư diệt còn trẻ tuổi, nhưng luận về tu vi cũng thuộc hàng nhất nhì trong Tam Bích. Hương Hương đi theo hắn, so với gượng ép ở lại chỗ này không chỉ tốt gấp mười gấp trăm lần thôi đâu, chúng ta cũng vì lo nghĩ cho Hương Hương nên mới...”

“Con đây cũng không cần!” Hương Hương nắm chặt vạt áo Vụ Nguyệt, nói. “Con sẽ đi theo Sư phụ, đi theo Vụ Nguyệt, không đi đâu! Dù ở đó có tốt mấy cũng không đi!”

“Không được hồ nháo”. Cẩm Ngôn trưởng lão không khỏi nghiêm mặt lên, nói: “Đây là quyết định của Bích Tôn, ai cũng không thể thay đổi. Trái lệnh không tuân, xử tội phản sư!”

Hương Hương ủy khuất không thôi, dùng móng vuốt lau lệ, nàng thì thầm nói: “Các người đáng ghét, các người khi dễ người!” Chui đầu vào vạt áo Vụ Nguyệt, không chịu ra nữa.

Lam Thiên Sách bất đắc dĩ thở dài: “Hương Hương, sau này vẫn có thể thường xuyên tới...”

Vụ Nguyệt thì cách lớp áo khẽ vuốt vuốt an ủi Hương Hương, không nói gì. Hắn cũng kịch liệt đau lòng, lại không biết phải làm thế nào mới tốt. Không khí trở nên căng thẳng, bỗng nhiên vang lên một giọng nói thanh khiết hơi trúc trắc*: “Không bá, không sao. Ta ở lại, dạy nàng ấy”.

((*không lưu loát))

Hương Hương nghe được trong lòng chấn động, là Luyện yêu sư sao... Tốt như vậy...

“Chuyện này...” Cẩm Ngôn trưởng lão lại nói. “Như vậy có hơi... danh bất chánh, ngôn bất thuận”.

Lam Thiên Sách cũng không muốn làm khó đệ tử, các đệ tử đã không muốn Hương Hương đi, mà Luyện yêu sư lại mở miệng nói như vậy, lúc này vội vã tiếp lời: “Ỗ Thiên, Tử Đài vốn dĩ đồng môn, thay mặt thu nhận đệ tử, về tình về lý, cũng có thể nói là hợp...”

Cẩm Ngôn trưởng lão nhẹ liếc mắt lườm Lam Thiên Sách một cái, ý bảo ông đừng nên nói nhiều.

“Vào phòng”. Luyện yêu sư lại nhàn nhạt mở miệng.

Hương Hương phát hiện vị Luyện yêu sư này luôn nói có hai, ba chữ, hơn nữa còn rất không thuận miệng, giống như người ngoại quốc mới học ngôn ngữ nước này vậy. Bất qua lúc này nghe vào trong tai Hương Hương, chỉ là không còn giọng nói nào tốt hơn nữa rồi. Thì ra vị Luyện yêu sư này là người tốt như vậy, vì muốn dạy nàng tu hành, không thu làm đồ đệ cũng chịu.

Nghe nói mình có thể ở lại, Hương Hương liền từ trong lòng Vụ Nguyệt chui ra, cảm kích nhìn nhìn hắn. Luyện yêu sư nhìn nàng một cái, vẫn là gương mặt lãnh lãnh đạm đạm kia.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Chương 20

Nhờ Luyện yêu sư chủ động nhường bước, Hương Hương vẫn là đệ tử trên danh nghĩa của Lam Thiên Sách, vẫn ở cùng một nơi với Vụ Nguyệt, chỉ là từ nay ban ngày phải theo Luyện yêu sư đi tu luyện. Lam Thiên Sách lo lắng sau trận phong ba này Hương Hương sẽ sinh oán hận đối với sư môn, liền nói nói giải thích về tình huống đặc thù của nàng, rằng chỉ có Luyện yêu sư mới có thể dạy được cho nàng, chẳng phải Sư phụ ghét bỏ nàng. Hương Hương cũng hiểu đây là ý tốt của Lam Thiên Sách, lúc này gật gật đầu. Lam Thiên Sách sờ sờ đầu nàng, khen ngợi nàng hiểu chuyện, rồi quay trở về.

Đêm đó, mấy người Hạ Mạt phong thanh nghe được tin tức, ào ào tụ tập qua đây, thuận tiện xin cơm ăn.

“Hương Hương, nghe nói Nhiên Hương sư huynh của Tử Đài muốn thu người làm đồ đệ hả?!” Về mặt Hạ Mạt không thể tin nổi.

Hương Hương nằm gục xuống bàn, cái miệng vừa bơi trong com, vừa thần nhiên đáp: “Đúng vậy”.

“Vậy ngươi còn không đồng ý?” Hạ Mạt khoa trương kêu lên. “Nhiên Hương sư huynh được danh xưng là trẻ tuổi nhất, một Luyện yêu sư pháp lực cường đại nhất Tam Bích. Hơn nữa hẳn luôn độc lai độc vãng, cho tới bây giờ chưa từng thu nhận đồ đệ, người khác cầu còn không được, ngươi thế nhưng đi từ chối? Sư phụ đầu đất của chúng ta có gì mà tốt, đổi lại là ta, sớm đã chạy qua”.

“Lợi hại như vậy?” Trong lòng Hương Hương không khỏi giật giật. “Nhưng, tọa kỵ trước đây của hẳn không phải bị chết trong quá trình thu yêu sao, nếu lợi hại đúng như lời nói...” Sao có thể không tự bảo hộ được mà liên lụy đến tọa kỵ?

“Tọa kỵ trước đây... Ngươi nói Vân Báo hổ, do ba năm trước đánh yêu nhện tu luyện ngàn năm ở Quát Thương Sơn mà chết. Nhưng bảy con nhện yêu đó đều có tu vi trên 500 năm, tụ hợp gây loạn. Trước khi Nhiên Hương sư huynh ra tay, Gia Văn sư thúc và Kính Minh sư huynh cũng từng đi đánh rồi, đáng tiếc đều không thành công mà lui về. Nhiên Hương sư huynh chỉ có một mình mà thu được toàn bộ bọn chúng. Có điều cuối cùng lúc bảo vệ Hoài Chân Công chúa thoát khỏi hiểm cảnh, Vân Báo không cẩn thận bị trúng tơ độc mà chết”.

“Hơn nữa, lúc đó Nhiên Hương sư huynh còn chưa phải là Luyện yêu sư đâu!”

“A...” Ngoài mặt Hương Hương dờ dẩn đáp lời, trong lòng kỳ thực đang nhảy nhót hoa nở. Nói như vậy, là nàng nhất được bảo vật rồi! Tức thời hạ quyết tâm, phải đi theo Luyện yêu sư học pháp thuật cho thật tốt, nhất định phải học thành tài!

“Hơn nữa, Nhiên Hương sư huynh còn là tình nhân trong mộng của Đại sư tỷ”. Luôn luôn yên tĩnh ngồi một bên cầm đầu vào bát com, Kỳ Thiên Trần bỗng nhiên xen vào một câu.

Hương Hương ngẩn ra, Hạ Mạt vội vàng phủ nhận: “Đừng nói lung tung! Tu vi của Nhiên Hương sư huynh cao, bề ngoài lại đẹp mắt, ta đơn giản chỉ là thưởng thức thôi. Chẳng phải Thiên Thiên muội cũng lấy Nhiên Hương sư huynh làm hình mẫu sao?”

Kỳ Thiên Trần không để ý tới nàng ấy, quay đầu nói với Hương Hương: “Tiểu sư muội sau này theo Nhiên Hương sư huynh, nhớ để ý thăm dò các tập tính sinh hoạt của hẳn nhé, tỷ như mấy giờ thức dậy, mấy giờ đi ngủ, luyện công mấy canh giờ linh tính gì đó, trở về nói lại ta nghe”.

Hạ Mạt vội vàng quan tâm quay đầu lại nói: “Nói cả với ta nữa!”

“Dạ, dạ, hiểu rồi”. Trong lòng Hương Hương suy nghĩ, không biết bọn họ xem vị này như Thiên Lý Mã ((con ngựa)) của Bá Nhạc hay là tình nhân trong mộng của các cô gái khắp thiên hạ, Kim Cương Vương Lão ngũ*?!

((*người có đủ điều kiện đẹp trai, giàu có, độc thân gì đó... lười search... các cô gái mơ ước chớp về làm chồng))

Hương Hương vốn định hỏi thăm thêm về sự tích của vị Luyện yêu sư này, nhưng phát hiện Vụ Nguyệt vẫn rầu rĩ không vui nên không hỏi nhiều nữa. Đợi mọi người tán đi hết, trở về phòng ngủ mới hỏi: “Vụ Nguyệt, sao buồn vậy?”

Vụ Nguyệt ngồi xuống mép giường, rầu rĩ nói: “Hương Hương cuối cùng cũng bị người ta cướp mất rồi”.

Hương Hương vội vàng nhanh chân nhảy qua, lúi lên giường, nhảy cái bộp ngồi trên chân hẳn: “Không đâu. Chỉ có ban ngày Hương Hương đi theo Luyện yêu sư học pháp thuật, buổi tối vẫn sẽ về đây ở với Vụ Nguyệt mà. Hơn nữa còn là học phép thuật với hẳn ở Ý Thiên, nếu hẳn về Từ Đài, Hương Hương nhất định sẽ không đi với hẳn!”

“Ừ”. Vụ Nguyệt đáp lời, ôm Hương Hương, trầm mặc hồi lâu, nói thêm “Sư phụ nói, chỉ có đi theo Nhiên Hương sư huynh thì Hương Hương mới có thể học thành công pháp thuật. Ta không muốn Hương Hương đi theo Nhiên Hương sư huynh kia, nhưng lại muốn Hương Hương học pháp thuật được thành tài...”

Hương Hương vội vàng nói: “Ý của Sư phụ, kỳ thực chính là phương pháp tu luyện của Hương Hương tương đối đặc thù, không giống mọi người. Hương Hương sẽ qua bên kia vài ngày, chờ nắm rõ biện pháp tu luyện rồi, sẽ trở lại bởi Vụ Nguyệt, không đi đâu nữa hết”.

“Ừm”.

Sáng sớm hôm sau, bọn Hương Hương còn đang ăn com, Luyện yêu sư đã tới. Thôi Phụng Vũ nhiệt tình đón tiếp mời hẳn ăn com cùng, hẳn chỉ nhàn nhạt nói một tiếng “Ăn rồi”, liền đứng ở cửa nhìn. Bị hẳn nhìn như vậy, Hương Hương tự nhiên cũng ăn không ngon, nói tạm biệt với Vụ Nguyệt rồi lúi xuống bàn.

“Hương Hương”. Thôi Phụng Vũ gói một nắm com đuổi theo, đưa cho Hương Hương, để lúc nào đói nàng có thể ăn.

“Cảm ơn Sư huynh”. Vị Sư huynh này thật tỉ mỉ cẩn thận, dịu dàng săn sóc khiến người ta cảm động không lời nào để nói.

Luyện yêu sư không nhanh không chậm đi về phía trước, Hương Hương từng bước nhảy nhót theo sau. Vốn tưởng sẽ đến học pháp thuật tại Đạo Trường, không ngờ lại đi đến một tiểu lâu ((nhà)), xem ra, đây là chỗ ở của Luyện yêu sư. Vào nhà rồi, hẳn cái gì cũng không nói, chỉ lấy quyển sách đưa cho Hương Hương.

Hương Hương vội vàng dùng hai cái móng vuốt ôm lấy, vừa thấy rõ hai chữ ‘Ngự Khí’ trên bìa sách đã bị Luyện yêu sư rút trở lại. Nhanh chóng lật quyển sách một lèo từ đầu tới đuôi, rồi trả lại cho Hương Hương. Hương Hương một lần nữa nhận lại quyển sách, thế nhưng phát hiện chữ trên bìa sách

đã thay đổi, tiêu tiêu vẹo vẹo, một chữ cũng không biết. Hương Hương sùng sốt nửa ngày, vô cùng xấu hổ ngồi xuống trước mặt Luyện yêu sư nói: “Sư huynh, chữ này, ta không biết”.

Luyện yêu sư mở to mắt, nói: “Đây là, yêu văn”.

“Dạ”. Hương Hương gật gật đầu. “Ta không biết yêu văn, nhưng biết chữ của nhân gian”.

Luyện yêu sư dường như có chút ngạc nhiên: “Vừa rồi, biết?”

Hương Hương gật đầu.

Luyện yêu sư không nói gì nữa, cầm lấy quyển sách, một lần nữa lật chuyển từ đầu tới đuôi. Đến khi Hương Hương nhận lại quyển sách, phát hiện chữ đã biến trở về, quả nhiên là chữ nàng biết, lúc này nâng sách lên đọc ngon lành. Luyện yêu sư đứng bên cạnh nhìn một lúc, giống như đang xác định xem Hương Hương có thực sự đọc được hay không. Thấy nàng lật lật trang sách rất tốt, cũng đã bắt đầu vận khí theo hướng dẫn trên sách, mới chậm rãi nói một câu “Không hiểu, hỏi ta”, rồi xoay người ngồi xuống giường tọa thiền.

((Klq: khoái kiểu người nước ngoài nói chữ việt thế này, dễ thương :>))

Trước đây theo Thôi Phụng Vũ học lâu như vậy, tuy rằng tiến triển rất chậm, nhưng các thứ kiến thức cơ bản, vận khí này nọ cũng coi như nắm rõ. Rất nhanh, chương thứ hai của vận khí đã thông thuộc được rồi. Nhưng đến chương ba thì bắt đầu có chút vấn đề, thời điểm cho khí tụ trong cơ thể chuyển ra ngoài, lại thế nào cũng đẩy không ra. Thử mười mấy lần, một đến mờ hơi đầy đầu, thờ hồn hên, vẫn không được, đành phải bỏ qua xin Luyện yêu sư giúp đỡ.

“Sư huynh”.

Luyện yêu sư mở mắt, thấy Hương Hương chật vật, trầm mặc không nói.

“Sư huynh, khí của ta, không đẩy ra ngoài được”.

Luyện yêu sư gật đầu, rồi nhắm hai mắt lại.

“Á?” Hương Hương không khỏi choáng váng, vậy thôi hả, sao không nói gì? Không phải hần đã nói không biết thì hỏi ư, sao nàng hỏi, rồi lại thế? Nhưng hần không nói, nàng cũng hết cách với hần, đành phải bực bội quay về, cầm sách lên, bỏ qua chương ba, luyện chương bốn. Chương bốn chính là hướng dẫn thuật dùng khí chế ngự kiếm, Hương Hương nghĩ nghĩ, thảo nào Thanh Sương kiếm không chịu nghe theo hiệu lệnh của mình, xem ra nguyên nhân chính là do phần khí không phát ra được khỏi cơ thể của mình, vậy phải làm sao mới được đây?

Đang lúc do dự, bỗng Luyện yêu sư đứng dậy, nói: “Đi”.

“Á?” Hương Hương ngẩn người, Luyện yêu sư đã đi thẳng ra cửa, Hương Hương không dám chậm trễ, vội vàng nhanh chóng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Chương 21

Một người một thỏ, một trước một sau đi lên Tử Vân Phong. Luyện yêu sư đi tới trước sơn động có tiên khí lan tỏa khắp nơi thì dừng lại, cúi đầu niệm một câu chú, cửa động liền hiện ra một màn sóng nước màu tím nhạt. Hần cất bước đi vào động, thấy Hương Hương còn ngồi xồm bên ngoài chưa vào, quay đầu nói: “Vào”.

“Dạ”. Hương Hương vội vàng thu hồi ánh mắt ngắm phong cảnh, nhảy bật theo vào. Nháy mắt vào trong động đó, nhất thời cảm thấy cả người sáng khoái mát mẻ, tập trung nhìn kỹ, thì ra trong động có một đầm nước rất rất lớn. Nước trong đầm vô cùng trong mát, liếc mắt một cái là có thể thấy rõ ràng mấy viên đá cuội lớn nhỏ dưới đáy đầm.

Hương Hương còn đang đánh giá, bên tai nghe được tiếng Luyện yêu sư nói “Xuống nước”. Hương Hương không khỏi ‘A’ một tiếng, chẳng lẽ muốn nàng tắm rửa trước mặt hần? Luyện yêu sư này nhìn qua có vẻ là người trang nghiêm không nhiễm khói lửa nhân gian, sao lại thường thường làm ra mấy chuyện đáng khinh như vậy?!

((Lúc mới gặp lật lật xoay xoay sờ soạng thỏ nhỏ, lần thứ hai tiếp tục sờ soạng kỹ hơn, giờ đòi coi thỏ tắm :>))

Luyện yêu sư đợi một lúc lâu vẫn không thấy Hương Hương xuống nước, không khỏi ngoái đầu nhìn lại nàng một cái, thúc giục: “Xuống nước”.

Hương Hương nghĩ thầm, dù sao mình cũng chỉ là một con thỏ, muốn xem thì cứ xem đi! Lúc này hạ quyết tâm, nhắm mắt lại “Ủm” một cái nhảy xuống. Vừa vào nước, mới bắt chợt nhớ tới: “Cứu mạng, ta không biết bơi!” Tay chân luống cuống đạp chân trong nước, lớn tiếng kêu cứu, Luyện yêu sư vẫn đứng yên trên bờ không nhúc nhích, trong lòng Hương Hương mắng to hấn lạnh lùng vô tình, thấy chết không cứu, sau đó phát hiện bản thân hình như không có chìm xuống.

“Í?” Hương Hương lúc này xấu hổ cười cười, liều mạng thu hồi móng vuốt, vờ như đang chơi lướt ván.

Nước mát lạnh, nhẹ nhàng bao quanh thân mình, giống như tơ lụa, quả thực rất thoải mái. Trượt vài vòng, nghe Luyện yêu sư ở trên bờ nói: “Triệu hồi, kiếm của ngươi”.

“A?” Hương Hương kinh ngạc quay đầu lại, mới phát hiện hấn thế nhưng cũng đem Thanh Sương kiếm của nàng theo, xem ra hấn thật sự nghiêm túc dạy nàng tu luyện. Trong lòng Hương Hương có chút cảm động, lúc này thử triệu hồi Thanh Sương kiếm. Kiếm quyết vừa niệm xong, Thanh Sương kiếm liền bay ‘Vèo’ tới, xoay quanh trên đỉnh đầu Hương Hương. Hương Hương vui mừng hoan hô một tiếng, lập tức gọi “Trở về”, Thanh Sương kiếm lại rơi xuống, bay trở về nằm trên bờ. “Lại đây!” Hương Hương càng không ngừng triệu hồi Thanh Sương kiếm, hơn nữa mười lần thử mười lần linh, Hương Hương vui vẻ vô cùng.

“Lên”.

Lúc này Hương Hương nghe lời, hấn vừa nói, nàng liền nhanh lẹ trèo lên bờ, kinh dị phát hiện vừa rời khỏi đầm, nước trên người thoáng chốc biến mất không còn một giọt, giống như chưa bao giờ xuống nước. Bất quá Hương Hương cũng không có thời gian kinh ngạc, vội vàng kéo Thanh Sương kiếm đuổi theo bước chân Luyện yêu sư đi ra ngoài, cao hứng ngắt đầu hỏi: “Sư huynh, Sư huynh, có phải sau này sẽ luôn linh nghiệm như vậy không?”

“Không thể”.

Luyện yêu sư trả lời rất kiên quyết. Hương Hương giống như bị nguyên một thùng nước lạnh dội thẳng xuống đầu, ngăn người tại chỗ, lại đuổi theo bước chân Luyện yêu sư, hỏi: “Chỉ ở trong động đó mới có thể sao?”

“Ừ”. Một từ ngắn gọn nói lên tất cả.

“Tại sao vậy?” Hương Hương không hiểu.

“Nước, đặc biệt”.

“Là do loại nước đặc biệt ở đó sao?” Nước trong đầm kia quả thật không giống với nước bình thường, không chỉ làm cho bản thân khô ráo khi ra khỏi đầm, hơn nữa lúc ở trong đầm còn có một dòng lực nâng cho nàng nổi trên mặt nước, không bị chìm xuống. “Vậy Hương Hương cũng không thể mỗi lần muốn thì pháp lại chạy tới đây, làm sao bây giờ?”

“Ta, nghĩ cách”.

Tuy hấn nói chuyện rất lạnh lùng, ngắn gọn, nhưng trong lòng Hương Hương vẫn tràn ngập cảm kích không một chút so đo. Thì ra bản thân không phải chỉ là con thỏ ngốc, chẳng qua do pháp lực của bản thân phải ở nơi đặc biệt mới hiển hiện ra. Hơn nữa Luyện yêu sư đã nói hấn sẽ giúp nàng nghĩ cách, mặc kệ có nghĩ ra được hay không, cuối cùng đã thấy được hi vọng. Chỉ thế này thôi cũng đủ khiến Hương Hương hưng phấn rồi.

Đêm đó trở lại chỗ ở, gặp Hạ Mạt và Kỳ Thiên Trần qua bên này thám thính tình hình ngày đầu tiên Hương Hương ra ngoài học nghệ như thế nào, Hương Hương hứng thú bưng bưng kể lại chuyện này cho mọi người nghe. Hạ Mạt vỗ đầu Hương Hương, cao hứng nói: “Ta đã nói rồi thôi, Hương Hương nhìn qua thông minh lanh lợi như vậy, sao có thể tư chất không tốt, khẳng định là có vấn đề ở chỗ nào đó! Quả nhiên, đã được Nhiên Hương sư huynh tìm ra! Hương Hương ngươi cứ yên tâm đi, Nhiên Hương sư huynh đã nói giúp ngươi nghĩ cách thì nhất định sẽ nghĩ ra!”

“Dạ dạ!” Hương Hương dùng sức gật đầu, cõi lòng đầy hi vọng.

“Trên Từ Vân Phong, chẳng lẽ là Dục Tiên động*?” Kỳ Thiên Trần đột nhiên hỏi.

((*Ý là động có đầm nước tiên))

Hương Hương hồi tưởng một chút, trước cửa động hình như không có chữ, nàng cũng không biết đó là động gì. “Sư huynh chưa nói, chỉ là trong động có một cái đầm nước rất lớn, nước trong nhìn thấy đáy”.

“Vậy là Dục Tiên động rồi”. Hạ Mạt vỗ tay nói. “Là nơi Tán tiên trước khi vượt thiên kiếp đến tắm rửa, nơi ngăn cách thiên địa lực giới. Thời điểm Tán tiên vượt thiên kiếp, nếu gặp phải nguy nan không vượt qua được, chỉ cần trước hơi thở cuối cùng chạy đến Dục Tiên động, cũng có thể miễn cưỡng vượt qua nguy nan. Nhưng chưa từng nghe nói đầm nước kia có gì kỳ diệu, cho nên cũng không biết khi Hương Hương thi triển pháp thuật trong đầm kia thì sẽ có hiện tượng kỳ quái gì, việc này hấn là nhờ vào việc Nhiên Hương sư huynh sờ soạng tìm ra”. Hạ Mạt nói xong, bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề tương đối nghiêm trọng. “Nếu... Nhiên Hương sư huynh thực sự tìm được biện pháp, còn luyện cho Hương Hương trở thành Luyện yêu sư, vậy sẽ tính Hương Hương là người của Ý Thiên, hay của bọn Từ Đài?”

Kỳ Thiên Trần nói: “Trên danh nghĩa là Ý Thiên, nhưng đoán chừng mấy người Bích Tôn cũng sẽ không thể không biết xấu hổ mà nhận về phần mình”.

Hạ Mạt gật đầu: “Cũng đúng”.

Hương Hương phát hiện Vụ Nguyệt từ nãy đến giờ vẫn không nói gì, đoán chừng hẳn lại đang suy nghĩ lung tung, vội vàng nói: “Hương Hương mới không thèm làm Luyện yêu sư đâu! Bề ngoài Luyện yêu sư quá khó coi, chỉ có người không thông minh mới làm!”

“Ái chà, người đó đồ không có lương tâm!” Hạ Mạt vừa nghe, lập tức dùng ngón tay gõ đầu Hương Hương, chỉ trích: “Nhiên Hương sư huynh không thông minh sao, đáng về khó coi sao?”

“Á, cái này...” Hương Hương chột dạ gãi gãi đầu. “Ta cũng chỉ nghe người ta nói thôi. Dù sao Hương Hương chỉ cần tu luyện được thành hình người đã không tệ rồi, tốt nhất, đương nhiên là có thể bảo vệ được Vụ Nguyệt!” Tuy cái tên Liên Phong Nguyệt vô cùng khiến người ta chán ghét, nhưng không có hẳn, nàng quả thực cũng không có cơ hội đến Ý Thiên. Mặc dù có lẽ có thể xin gia nhập làm môn hạ của Linh Sơn quân, nhưng Linh Sơn quân và Sư phụ hiện giờ giống nhau, đều nhìn không ra tình trạng khác thường của nàng. Nếu không phải sau khi đến nơi này, lại có mấy lần gặp được Luyện yêu sư, nói không chừng cũng sẽ không gây được sự chú ý của hắn, hiển nhiên năng lực của nàng liền bị chôn vùi vĩnh viễn rồi... Cho nên xét đúng tình hình mà nói, Liên gia có ơn với nàng, nàng cũng phải có ơn trả ơn!

Hương Hương nhảy bật lên làm tổ trong lòng Vụ Nguyệt, Hạ Mạt phải nói là cực kỳ hâm mộ: “Cảm tình tốt thật. Ta xem, Hương Hương tu luyện thành hình người rồi, khẳng định sẽ là một tiểu cô nương xinh đẹp, cùng với Vụ Nguyệt sư đệ vừa vặn đẹp đôi!”

Gương mặt trắng nõn của Vụ Nguyệt bỗng dung đỏ lên, cà lăm nói: “Sư tỷ... Đừng đùa, chúng ta...”

“Đùa đâu chứ, đây là hâm mộ, hâm mộ!” Hạ Mạt luôn miệng thanh minh.

“Sư tỷ không phải quyết định sẽ tu Tán tiên ư, còn hâm mộ gì?” Kỳ Thiên Trần lại rất không thức thời nhắc nhở.

“Tu Tán tiên bất quá chỉ cấm kết hôn thôi, ta hâm mộ một chút cũng được mà. Đứng rồi, Thiên Thiên, muội cũng tu Tán tiên há?”

Kỳ Thiên Trần chần chờ một chút nói: “Muội chờ đến ngày cuối cùng rồi tính”.

Hạ Mạt giật mình: “Chẳng lẽ muốn chờ Thanh Huyền sư đệ?”

Kỳ Thiên Trần bất đắc dĩ gật đầu: “Còn cách nào, đã đánh cược rồi, tóm lại phải tuân thủ thôi?”

“Cũng đúng”. Hạ Mạt gật gật đầu, nói. “Còn hai ngày nữa thôi, không biết Thanh Huyền sư đệ có tìm được Hòa Phượng Thanh Loan không?”

Kỳ Thiên Trần không chút để ý nói: “Ai biết được”.

“Ai, Thiên Thiên, muội thật đúng lạnh lùng...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Chương 22

Ngày hôm sau, Hội Nghị Luận Văn chính thức bắt đầu. Hương Hương rất muốn đi theo nhìn xem Hội nghị rầm rộ thế nào, nhưng không may Hội nghị được tổ chức trên Bích Lăng Phong, ai không đạt tu vi Hàng yêu sư trở lên thì không được lên. Cho nên, bọn Hương Hương chỉ có thể nhìn về phía Bích Lăng Phong than thở. Trơ mắt đứng một bên nhìn ngó Hội nghị ba năm tổ chức một lần, lại không có cách nào xem được kết quả.

Thôi Phượng Vũ đi dự Hội nghị, hai vị Sư tỷ cũng đi, Luyện yêu sư cũng đi, Hương Hương và Vụ Nguyệt đều không có người dạy, nên cùng nhau đến Đạo Trường tự mình luyện tập. Đại khái gần đến trưa, Lam Thiên Sách trở lại, nói: “Vụ Nguyệt, đi theo ta”.

Hương Hương thầm nghĩ chẳng lẽ muốn lo lót cửa sau, dẫn bọn họ đi xem Hội Nghị Luận Văn, vậy đương nhiên không thể bỏ nàng lại rồi, vội vàng nhảy bật lên làm tổ trong lòng Vụ Nguyệt. Không ngờ không phải đi về phía Bích Lăng Phong, mà là đến Tử Trọng Thiên cung, đến trước vách đá Vãng Sinh Bích. Tam Bích đều tựa vào vách đá mà đứng, vách đá này, được gọi là Vãng Sinh Bích cao vút trong mây.

Bỗng nhiên lúc này, bóng dáng Lam Thiên Sách chợt lóe rồi biến mất ngay trước mắt. Hương Hương vừa ngạc nhiên chớp chớp mắt, thoáng một cái, bóng dáng của ông đã hiện trở lại. Vươn tay về phía Vụ Nguyệt, trong lòng bàn tay có một khối đá cuội bóng loáng.

“Vụ Nguyệt, mắt con không tiện, việc lấy đá cuội trên vách vi sư đã làm giúp con rồi. Con cầm lấy, nghĩ cách cắm nó vào trong vách đá đi, đợi áp ra được Thủ hộ tinh linh, con sẽ là Hàng yêu sư, coi như sở học đã đạt thành một bậc”.

Vụ Nguyệt có chút kinh ngạc, hẳn không nghĩ tới bản thân lại có thể mau chóng gieo trồng Thủ hộ tinh linh như vậy. Người bình thường, sau khi nhập môn hai đến ba năm mới có đủ công lực gieo trồng Thủ hộ tinh linh, mà bản thân mới nhập môn không đến nửa năm, hơn nữa công lực rõ ràng còn rất yếu, sao lại... Tuy trong lòng có nghi ngờ, nhưng vẫn đưa tay tiếp nhận.

Hương Hương cũng vội vã vươn một móng vuốt ra: “Sur phụ, con cũng muốn”.

Lam Thiên Sách nhú mày, nói: “Hương Hương không phải đệ tử chính thức, nên không có”.

“Đạ”. Hương Hương cô đơn đáp lời, lập tức cõi lòng đầy hi vọng hỏi. “Vậy khi nào thì Hương Hương có thể trở thành đệ tử chính thức?”

“Chuyện này...” Về mặt Lam Thiên Sách khó xử, ông không phải kẻ nói dối treu đùa người, đem quyết định của Hội Trưởng lão giấu diếm không nói cho Hương Hương biết đã là cực hạn ông có thể làm rồi. “Kỳ thực, Hương Hương muốn có Thủ hộ tinh linh cũng không phải không có khả năng. Luyện yêu sư có thể luyện yêu thu phục yêu, có thể nhờ Nhiên Hương sư huynh giúp đưa người lên Luyện Yêu tháp luyện hóa ra một con, vậy là được”.

Hương Hương nghe xong ánh mắt không khỏi sáng lên, tuy tình huống trước mắt hơi tệ, còn không biết xấu hổ nhờ vả nhờ vả giúp đỡ nàng, nhưng có hi vọng luôn luôn tốt. Giống như việc tu luyện công pháp của nàng, tuy không biết đến cùng có thể tìm được biện pháp hay không, nhưng có hi vọng ở phía trước, tâm tình vẫn tốt hơn.

Quá trình cắm viên đá cuối vào vách đá của Vụ Nguyệt cũng vô cùng thuận lợi, Hương Hương thấy hần cảm đá cuối nhẹ nhàng nhấn một cái trên vách đá, viên đá kia tựa như đang rơi vào trong nước vậy, chỉ phút chốc là đi vào, mà trên vách đá không hề lưu lại tí dấu vết nào. Hương Hương giờ móng vuốt vỗ vỗ, rõ ràng rất cứng, thoáng chốc vừa rồi sao trông nó như mềm mại.

Vụ Nguyệt dường như rất ngạc nhiên vì thuận lợi như vậy, giật mình, mới quay người lại nói: “Sur phụ, xong rồi”.

“Ừm”. Lam Thiên Sách gật đầu. “Bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày đi xem một chút... Bảo Phượng Vũ đi với con, có gì khác thường, nó sẽ nhắc nhở con”.

“Đệ tử hiểu rồi”.

Hương Hương giờ móng vuốt cẩn thận hỏi: “Sur phụ, cần mỗi ngày tưới nước cho tinh linh không?”

“Không cần, kiên nhẫn chờ nó ấp trứng là được. Thời gian ấp trứng có dài có ngắn, không thể nóng vội, càng vội càng bước không qua”.

Vụ Nguyệt gật đầu: “Đệ tử đã hiểu”.

Kế tiếp, thầy trò ba người liền trở lại Đạo Trường tu luyện. Lam Thiên Sách chỉ điểm cho Vụ Nguyệt một lúc, liền quay trở lại Bích Lăng Phong. Ông vừa đi, Vụ Nguyệt liền không có tâm trạng tu luyện. Hương Hương nhảy bật lại, hỏi: “Vụ Nguyệt, người sao vậy? Rất nhanh sẽ có Thủ hộ tinh linh nha, sao ngược lại bị mất hứng rồi?”

Vụ Nguyệt ôm lấy Hương Hương đến ngồi một bên, rầu rĩ nói: “Ta cảm thấy hết thầy mọi chuyện, là lạ”.

“Như thế nào?” Hương Hương tò mò hỏi. “Chỗ nào lạ?”

“Quá thuận lợi...” Điều này khiến Vụ Nguyệt cảm thấy bất an.

“Làm sao có thể?” Hương Hương không hiểu, nghĩ nghĩ. “Quá thuận lợi, người cũng mất hứng ư? Như Hương Hương bây giờ nè, chưa có dấu hiệu tốt, ta còn chưa mất hứng nữa! Đúng rồi, có phải vì Hương Hương không giỏi giang ở bên cạnh tạo thành đối lập, cho nên Vụ Nguyệt mới có cảm giác quá mức thuận lợi. Nói không chừng, kỳ thực tất cả mọi người đều thuận lợi như thế này!”

Vụ Nguyệt trầm mặc hồi lâu, nói: “Chỉ mong... là thế”.

Lúc chạng vạng tối, vài vị khách quen tụ tập lại. Về mặt Hạ Mạt vui mừng, nàng được thông qua khảo nghiệm của Tán tiên, đã đổi tiên sách mới, bắt đầu từ ngày mai, nàng chính là người tu luyện bảo Tán tiên rồi. Đại Giang Nam Bắc, Ngũ Hồ Tứ Hải, tầm bảo luyện bảo, chính là hướng tu hành của nàng, chỉ cần luyện ra pháp bảo, vượt qua Thiên kiếp, vậy có thể đứng hàng tiên ban rồi.

Vì chúc mừng Hạ Mạt thuận lợi tấn chức, Thôi Phượng Vũ xuống bếp nấu một bàn lớn đồ ăn. Hương Hương cũng vui vẻ kể chuyện Vụ Nguyệt đã cắm được đá cuối lên vách, Vụ Nguyệt liền nhân cơ hội hỏi thăm vài vị Sư huynh, Sư tỷ năm xưa có phải cũng thuận lợi như vậy hay không.

“Lúc đó còn nhỏ lắm, sớm không nhớ rõ nữa rồi”. Hạ Mạt khoát tay, quay đầu hỏi Kỷ Thiên Trần. “Thiên Thiên, muội nhớ không?”

Kỷ Thiên Trần nhàn nhạt nói: “Muội là một năm”.

Thôi Phượng Vũ suy nghĩ một chút, nói: “Trong mấy người chúng ta hẳn sẽ có thuận lợi, không thuận lợi, phỏng chừng cho đến bây giờ còn đang chật vật ở Hàng yêu sư, như Tam sư đệ...”

“A, Tam sư huynh?” Lần đầu tiên Hương Hương nghe nhắc tới vị Sư huynh này. “Tam sư huynh, cũng giống Hương Hương, đặc biệt không thuận lợi sao?”

“Ừ”. Thôi Phượng Vũ gật đầu. “Tam sư đệ năm năm mới được cắm đá cuối vào vách, Thủ hộ tinh linh mười năm mới ấp xong, bây giờ còn đang tu luyện bên ngoài”.

Hạ Mạt nói tiếp: “Kỳ thực Tam sư đệ cũng không tính là đặc biệt không thuận lợi, nghe nói còn có người đến chết cũng không ấp được Thủ hộ tinh linh,

‘từ sư’ đến già...”

“Thảm như vậy”. Trong lòng Hương Hương không khỏi lo lắng không yên, nghĩ đến tư chất của bản thân, nói không chừng thật sự là tệ hại nhất đây. Vậy hay là đừng cầm đá, chờ sau này thân quen với Luyện yêu sư rồi, sẽ năn nỉ hắn giúp mình luyện hóa ra một con.

Thôi Phượng Vũ than thở: “Tu hành, vốn dĩ tư chất chiếm bảy phần, ngày sau nỗ lực chiếm ba phần, chuyện này cũng không còn cách nào”.

Hạ Mạt cũng âm thầm thở dài theo: “Cho nên, giống như Hương Hương thuộc loại thể chế đặc thù vậy mà hay, có thể ở trong địa phương đặc thù thi triển pháp thuật, coi như may mắn rồi. Đúng rồi, Nhị sư đệ, hôm nay không thấy đệ thực hiện, chẳng lẽ đệ vẫn chưa đưa ra quyết định được à?”

Thôi Phượng Vũ giật mình, chân chờ nói: “Chờ đến ngày cuối đi rồi tính”.

“Tại sao?” Hạ Mạt thấy rất ngạc nhiên. Thông qua sớm một ngày, là có thêm một ngày trải nghiệm. Kỳ Thiên Trần là vì ước hẹn với Ôn Thanh Huyền ngày trước nên không thể không đợi đến ngày cuối cùng, hẳn rõ ràng có thể làm sớm hơn, vì sao không làm sớm một chút. “Nhị sư đệ, đệ không phải thực sự muốn luyện song tu chứ?”

Thôi Phượng Vũ bắt chợt sắc mặt ngưng trọng, xoay người, mãnh liệt ho khan. “Thật sự bị ta nói trúng à!” Hạ Mạt vội vàng vỗ nhẹ lưng của hắn, giúp hắn thuận khí, nhân đó định trêu chọc hắn vài câu, chợt có người dùng Thủ hộ tinh linh truyền lời tới: “Mạt Mạt sư tỷ, Thanh Huyền sư huynh đã về!”

“Thanh Huyền sư đệ?” Hạ Mạt vừa kinh dị xen lẫn kích động, quay đầu liếc mắt nhìn Kỳ Thiên Trần. “Hắn thế nhưng thực sự gấp vội trở về rồi! Đi, đi xem một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Chương 23

Tuy Hương Hương chỉ mới gặp Ôn Thanh Huyền một lần, nhưng đối với vị Sư huynh này vẫn rất có hảo cảm, cho nên cũng rất muốn biết hẳn rốt cuộc có tìm được Hóa Phượng Thanh Loan hay không, liền ru rú trong lòng Vụ Nguyệt một mực muốn đi theo. Ai biết, mới đi được nửa đường, phía trước đã có vài tiểu đệ từ vội vàng vàng đi tới, trông thấy bọn Hạ Mạt, liền chạy thẳng tới nói: “Mạt Mạt sư tỷ, các người mau quay trở lại đi, Thanh Huyền sư huynh, hình như có chút kỳ quái”.

“A?” Hạ Mạt cả kinh. “Kỳ quái thế nào?”

Tiểu đệ từ tỏ vẻ hồ đồ khó hiểu: “Không biết nói sao nữa, Từ Yên sư tỷ bảo chúng đệ mau chóng đi báo cho chư vị Trưởng lão”.

Hôm nay là ngày đầu tiên của Hội Nghị Luận Văn, các đại nhân vật trong Tam Bích đều đồng loạt tề tựu về đây. Dựa theo lệ thường, buổi tối hẳn sẽ là buổi tụ họp của Hội Trưởng lão, diễn ra liên tục đến rạng sáng ngày mai. Cho nên thời gian này, những người tham dự Hội nghị gồm Trưởng lão, Tân Tiên và Luyện yêu sư chắc hẳn đều đang ở Tiên Vân điện tại Lục Trọng Thiên cung.

Nghe nói có điều kỳ quái, Hạ Mạt cùng Kỳ Thiên Trần liền đi qua, Thôi Phượng Vũ dẫn theo Hương Hương và Vụ Nguyệt theo sau một đoạn. Vừa vào Nguyệt Hoa đàn ((đàn tế lễ)), chợt nghe một tràng tiếng chim Phượng kêu, lập tức một màu xanh phủ khắp nơi, màu xanh của chim Loan tạo nhã giương cánh, phóng lên cao, trong chớp mắt này, toàn bộ Nguyệt Hoa đàn lượn lờ trong màn hào quang xanh biếc.

“Oa, hào quang màu lục! Đẹp thật!”

Hương Hương tắc lưỡi tán thưởng, nhất thời như đang chìm trong cảnh mơ. Thôi Phượng Vũ bên cạnh lại kinh hô một tiếng: “Không ổn, cẩn thận!” Lắc mình che chắn trước mặt Vụ Nguyệt, ý đồ tạo kết giới bảo hộ Vụ Nguyệt cùng Hương Hương, không ngờ vừa vận khí, liền cảm giác có một nguồn lực bất thường muốn xâm nhập vào trong cơ thể mình, vội vàng phong bế bản thân bảo vệ mạch môn. Thoáng chốc khí huyết tắc nghẽn, không khỏi học máu ngả xuống đất.

“Nhị sư huynh, huynh sao vậy?!” Hương Hương liền phát hoảng, vội vàng từ trong lòng Vụ Nguyệt nhảy xuống, dùng móng vuốt lo lắng vỗ vỗ Thôi Phượng Vũ. Nhưng mặc cho Hương Hương kêu gào thế nào, hắn vẫn nằm im không nhúc nhích. Hương Hương khiếp sợ vờn móng vuốt dò xét hơi thở của hắn... May mắn, còn thở, xem ra chỉ bị hôn mê. Ngẩng đầu nhìn thấy các đồng môn sư huynh muội phía trước cũng ào ào ngã xuống đất, chỉ còn mấy người Hạ Mạt, Kỳ Thiên Trần, còn có Ôn Thanh Huyền về mặt phong trần, tinh thần sa sút đứng trong kết giới.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Đúng rồi, Vụ Nguyệt...” Hương Hương cuống quýt quay đầu lại, phát hiện Vụ Nguyệt vẫn đang khỏe mạnh mà đứng. Hắn dường như hoàn toàn không biết chuyện gì đang diễn ra, mờ mịt hỏi: “Hương Hương, Nhị Sư huynh làm sao?”

“Không biết, đột nhiên té xỉu rồi, rất nhiều Sư huynh Sư tỷ cũng té xỉu, thật đáng sợ. Làm sao bây giờ, chúng ta trở về tìm Sư phụ nhé?” Hương Hương nhảy trở lại trong lòng Vụ Nguyệt, lo lắng hỏi. “Đúng rồi, Vụ Nguyệt người có sao không?”

“Ta không sao, còn Hương Hương?”

“Ta cũng không việc gì”. Hương Hương cũng mờ mịt, vì sao tất cả mọi người té xỉu, mà bọn họ đều không bị gì. Hạ Mạt và Kỳ Thiên Trần đang ở trong kết giới, mà xung quanh nàng và Vụ Nguyệt đâu có gì đâu! Khoảng cách có hơi xa nên không nghe rõ mấy người Hạ Mạt đang nói gì. “Mấy người Sư tỷ đang ở bên kia, hay là chúng ta đi tới phía trước chỗ Sư tỷ xem sao”.

“Ừ”. Vụ Nguyệt vừa cất bước đi, phút chốc cổ áo bị kéo căng, có người kéo lui về phía sau. Ngay sau đó trên đỉnh đầu vang lên giọng nói của Lam Thiên Sách: “Vụ Nguyệt, các con lui ra sau, đừng tới gần”. Vừa dứt lời, Hương Hương liền phát hiện xung quanh bọn họ hiện lên vàng hào quang màu tím nhạt, xem ra là kết giới do Lam Thiên Sách dựng nên để bảo vệ bọn họ. Sau khi Lam Thiên Sách đi tới phía trước, lại có một vị Trưởng lão nữa phi thân qua, ngay sau đó Hương Hương nhìn thấy Luyện yêu sư cũng đi qua.

“Sao rồi?” Vụ Nguyệt tò mò hỏi.

“Các vị Sư phụ qua đó, đang nói chuyện...” Hương Hương rướn cổ lên, tròn tròn mắt nhìn về phía bên kia. “A, đánh rồi!”

Vụ Nguyệt thất kinh: “Ai đánh với ai?”

“Huệ Minh sư thúc, cùng với Thanh Huyền sư huynh... đang đánh kịch liệt. Huệ Minh sư thúc không phải là Sư phụ của Thanh Huyền sư huynh sao, tại sao...” Sao lại ra tay đánh nhau như gặp phải kẻ thù, đều không chút lưu tình.

Vụ Nguyệt cũng vô cùng khó hiểu: “Tại sao, Thanh Huyền sư huynh thế nào rồi?”

“Không biết... A, Huệ Minh sư thúc thế nhưng đánh không lại Thanh Huyền sư huynh, Sư phụ cũng ra tay rồi... Thanh Huyền sư huynh bị bắt... bị đem đi rồi”. Hương Hương càng không ngừng báo cáo tình huống cho Vụ Nguyệt nghe. “A, hai vị Sư tỷ cũng bị đem đi luôn...”

Vụ Nguyệt trầm mặc: “Có phải Thanh Huyền sư huynh đem theo Hòa Phượng Thanh Loan về, Ngũ sư tỷ đồng ý cùng song tu với huynh ấy, cho nên Huệ Minh sư thúc tức giận...”

“Nhưng, sao mấy người Nhị sư huynh lại té xỉu...”

“Không biết...”

Đội sau khi Luyện yêu sư xua tan đám sương màu lục bao trùm Nguyệt Hoa đàn đi, mới có người lục tục kéo tới, đỡ những người bị té xỉu đi, Hương Hương và Vụ Nguyệt cũng bị đuổi về chỗ ở. Luyện yêu sư rót cho Thôi Phượng Vũ một chén nước phép, lại đốt một ngọn đèn bên gối của hắn, bảo Hương Hương đề ý trông chừng, không được để đèn tắt.

Hương Hương gật gật đầu, ngồi xổm bên giường tò mò hỏi: “Sư huynh bị làm sao vậy?”

“Tà ma, nhập thể”.

Hương Hương kỳ thực nghe không hiểu mấy từ này, chỉ lo lắng hỏi: “Rất nghiêm trọng sao?”

“Sáng mai, tỉnh”.

“À”. Nếu nói sáng mai có thể tỉnh, vậy hắn là không quá nghiêm trọng, Hương Hương thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì lần này người gặp họa tương đối nhiều, Luyện yêu sư không thể ở lâu, liền đi sang nơi khác. Hạ Mạt và Kỳ Thiên Trần vẫn không thấy trở về, cho nên bọn Hương Hương cũng không biết rốt cuộc vừa rồi ở Nguyệt Hoa đàn xảy ra chuyện gì. Do Luyện yêu sư đã phân phó, cho nên Hương Hương không dám đi ngủ, cả đêm ngồi xổm trước giường của Thôi Phượng Vũ trông chừng đèn, Vụ Nguyệt cũng ngồi bên cạnh bồi nàng. Sáng sớm hôm sau, khoảng thời gian lúc gà gáy sáng, Thôi Phượng Vũ tỉnh dậy.

“Nhị sư huynh!”

Trong nháy mắt hắn mở to mắt, Hương Hương vui vẻ thoáng chốc từ trong lòng Vụ Nguyệt nhảy bật đến bên mặt Thôi Phượng Vũ. “Hương Hương?” Thôi Phượng Vũ giật mình, lập tức giương mắt, liền nhìn thấy Vụ Nguyệt đang ngồi trước giường.

“Nhị sư huynh, huynh thấy thế nào?”

“Ta không sao, khiến các người lo lắng rồi”. Nhớ lại chuyện xảy ra trước đó, Thôi Phượng Vũ vừa cấp tốc xoay người xuống giường, vừa hỏi. “Tình hình hiện giờ thế nào?”

Hương Hương lắc đầu nói: “Không biết, không ai nói cho chúng ta biết cả”.

Thôi Phượng Vũ chần chờ một chút, nói: “Ta ra ngoài xem thử, thuận tiện thăm dò tin tức”. Hắn vừa tỉnh, Hương Hương vốn muốn khuyên hắn nghỉ ngơi thêm một lúc, nhưng hắn dường như rất lo lắng tình hình bên ngoài, chỉ có thể tùy hắn thôi. Rất nhanh sau đó hắn trở lại, nói với bọn Hương Hương, rằng sự tình không nghiêm trọng như trong tưởng tượng. Hội Nghị Luận Văn hôm nay vẫn sẽ tiến hành theo lệ thường, chỉ là Ôn Thanh Huyền bị nhốt rồi, Kỳ Thiên Trần thì bị phạt đến tầng ba của Luyện Yêu tháp trông coi lò luyện, Hạ Mạt cũng bị liên lụy đến Tầng Kinh các chịu phạt chép sách.

“Đến cùng là xảy ra chuyện gì?” Hương Hương tò mò hỏi. “Không phải vì chuyện song tu đó chứ, chẳng phải nói trong Tam Bích cũng không có văn bản rõ ràng cấm chuyện song tu sao?”

“Đương nhiên không phải chỉ có thế”. Thôi Phụng Vũ giải thích nói. “Chủ yếu là Thanh Huyền sư đệ, đệ ấy vì muốn bắt Thanh Loan, nên xông vào rừng ma, hiện thời bị tà ma nhập thể, phạm phải chút sai lầm, có khả năng rơi vào ma đạo...”

“Không thể nào, nhập ma...” Hương Hương không khỏi nghẹn họng nhìn trân trối. “Vậy không phải rất nghiêm trọng sao?!”

“Đúng vậy”. Thôi Phụng Vũ thở dài nói. “Hiện giờ Thanh Huyền sư đệ đang bị nhốt trên Hàn Băng động, đoán chừng cả đời này không thể ra được rồi”.

“A...” Hương Hương kinh sợ hô lên một tiếng, run rẩy nửa ngày, than thở nói. “Thanh Huyền sư huynh thật đáng thương”. Hắn vì một câu nói của Kỳ Thiên Trần mà xông vào rừng ma. Kết quả sai lầm bị nhập ma, tuy mạng được Thanh Loan về, lại sắp bị nhốt cả đời. “Vậy còn Ngũ sư tỷ, tỷ ấy bị nhốt bao lâu...”

“Ngay từ đầu Sư muội đã từ chối, chuyện này rất nhiều người đều biết. Bích Tôn cũng không phải không thấu tình đạt lý, phạt Sư muội đến canh giữ lò luyện bất quá cũng là trách phạt nhẹ mà thôi, ta nghĩ chắc sẽ không quá mười ngày nữa tháng Sư muội sẽ có thể ra. Đại sư tỷ vì nói lời bất kính với Huệ Minh sư thúc nên bị phát đến Tàng Kinh các chép sách ba ngày. Ta đi nấu chút thức ăn đem qua đó đây”.

“Ta đến giúp đỡ”.

Thôi Phụng Vũ nhóm lửa nấu cơm, Hương Hương ở lại giúp hái rau, rửa rau. Vụ Nguyệt không giúp được gì, cũng theo ngồi bên cạnh. Thế là Hương Hương ngay cả rửa khoai tây này nọ, cũng đem để vào trong tay Vụ Nguyệt, cho hắn sờ sờ, sau đó giới thiệu cho hắn biết đây là khoai tây, đây là khoai lang, hình dạng thế nào, cách nấu loại nào ra sao, nấu xong nó sẽ thế nào, khi ăn mùi vị ra làm sao. Lúc Vụ Nguyệt còn ở nhà, là một quý công tử sống trong an nhàn sung sướng, chưa bao giờ tiếp cận đến mấy chuyện này. Hắn lại từ nhỏ đến lớn chưa từng thấy qua thứ gì, cho nên nhiều khi hỏi mấy câu rất hoang đường, Hương Hương đều nhẫn nại, thật tỉ mỉ chu đáo giải thích cho hắn hiểu.

Thôi Phụng Vũ ở bên cạnh nhìn, nhin không được than thở nói: “Sao ta lại không gặp được chứ?”

Hương Hương quay đầu, tò mò hỏi: “Gặp được cái gì, Sư huynh?”

“Nữ tử ám áp tựa mặt trời”. Mặt Thôi Phụng Vũ bị ánh lửa trong bếp làm đỏ lên, có chút xấu hổ nói. “Ta khác với Ngũ sư muội, ta rất tin tưởng vào tình cảm giữa người với người”.

Chương 24

“Đối với ta mà nói, tu hành, thành tiên gì đó, đều không quan trọng, ta chỉ mong, gặp được một nữ tử ám áp như ánh mặt trời, nàng có thể không đẹp, cũng có thể không thông minh, chỉ cần tâm địa thiện lương, nhiệt tình với người, có thể luôn luôn ở bên ta, vậy là đủ rồi... Nhưng ta vẫn không gặp được...”

“Nữ tử như vậy, hẳn rất nhiều...” Tuy rằng vị Nhị sư huynh này tướng mạo thường thường, nhưng hắn có tu vi cao, xuất sắc ở sảnh đường, còn vào được nhà bếp, cư xử cẩn thận tinh tế, ôn nhu săn sóc, là một người đàn ông tốt hiếm thấy, điều kiện chọn bạn trăm năm lại tầm thường như vậy, hẳn phải dễ tìm được đối tượng mới đúng! Hương Hương nghĩ nghĩ hỏi: “Sư huynh, huynh sẽ không gặp gỡ được rồi, cũng không chủ động tìm cô nương nhà người ta thổ lộ đâu hả?”

“A, thổ lộ...” Mặt Thôi Phụng Vũ phút chốc đỏ lên, ấp úng nói. “Cái đó, quá đường đột rồi. Người... người ta... lỡ như... không đồng ý, vậy chẳng phải...”

“Sư huynh, da mặt huynh không thể mỏng như vậy được! Chẳng lẽ muốn người ta một tiểu cô nương chạy đến thổ lộ với huynh sao!”

Thôi Phụng Vũ há miệng thở dốc, ngẩn ngơ một lúc lâu mới ấp úng nói: “Không sao đâu, ta đã nghĩ kỹ rồi...”

“Nghĩ kỹ cái gì?” Hương Hương tò mò tròn mắt hỏi.

Thôi Phụng Vũ cố gắng gạt đầu, tỏ vẻ hạ quyết tâm: “Tu Tán Tiên”.

“A...” Không gặp được nên cam chịu, tuyệt tình tuyệt dục đi tu Tán Tiên sao? Hương Hương lúng ta lúng túng nghĩ, cảm thấy không tốt lắm. “Sao Sư huynh không tu Trường lão, nói không chừng còn có thể gặp được nữ tử như vậy?”

Thôi Phụng Vũ lắc đầu: “Trường lão mặc dù không giới hạn kết hôn, nhưng sau khi thành tiên rồi, vẫn phải thanh tâm quả dục, mấy con đường này, ta càng không chịu nổi. Hoặc là không tu tiên, nếu đã tu thì toàn tâm toàn ý tu đi”.

“Sư huynh...”

Thôi Phụng Vũ mỉm cười nói: “Ta cũng không biết sao đột nhiên lại nói với các ngươi những lời này, có lẽ là chuyện của Thanh Huyền sư đệ khiến ta lùi bước. Con người lúc còn sống, điều đáng tiếc nhất chính là hữu duyên vô phận. Vốn hai người có tiền đồ thật tốt, lại rơi vào tình trạng như thế, gây tổn hại lớn cho mình cho người cho cả sư môn. Có một số việc, thật sự không nên cưỡng cầu. Ta sẽ không cố chấp nữa, tập trung tu tiên thật tốt, coi như

cho Sư phụ, còn có cho chính mình nhiều năm qua vất vả cần cù một giao phó đi”.

“Sư huynh...” Hương Hương cũng không biết nên nói gì cho phải, giờ móng vuốt vỗ nhẹ lên mu bàn tay Vụ Nguyệt. Vụ Nguyệt hiểu ý, nói: “Sư huynh đã suy nghĩ kỹ rồi, thì quyết định vậy đi, tương lai sẽ không quay đầu hối hận”.

“Ừ, đương nhiên”. Thôi Phượng Vũ gật gật đầu, thoải mái cười nói. “Người ta thường nói, cân nhắc mà đi, ta thế nhưng đã suy nghĩ suốt sáu năm trời mới đưa ra quyết định này”.

Vụ Nguyệt từ tận đáy lòng nói: “Mong Sư huynh sớm ngày thành tiên”.

Ba ngày sau, Hạ Mạt bị phạt ở Tầng Kinh các được tha ra, Thôi Phượng Vũ cũng thuận lợi tấn chức thành Tấn tiên, nhưng hấn và Hạ Mạt phần chia có chút khác biệt. Hạ Mạt là Tâm Bảo Tấn Tiên, còn hấn là Ngự Kiểm Tấn Tiên, lấy tu tập ngự kiểm làm chủ đạo. Mấy sư huynh muội lại một lần nữa tụ họp, ăn mừng đồng môn có nhiều thêm một vị Tấn tiên, nhưng ý cười trên mặt tất cả đều mang theo chút cô đơn, bởi vì thiếu một người.

Tuy Kỳ Thiên Trần không hay nói chuyện, lúc ở bên cạnh mọi người, nàng vẫn thường yên lặng ngồi một bên, hoặc ăn gì đó hoặc đọc sách, luôn luôn yên tĩnh tao nhã như một đóa hoa Lan sáng tỏ. Nhưng thường thường sẽ nói mấy câu khắc nghiệt gì đó ngoài dự đoán của mọi người, khiến người ta cảm thấy kỳ thực nàng cũng là người rất thú vị, hơn nữa lời nói chứa rất nhiều gây cười.

Thấy mọi người theo bản năng nhìn về chỗ Kỳ Thiên Trần hay ngồi, sắc mặt âm trầm, Hương Hương liền nói: “Chúng ta đi cầu tình cho Ngũ sư tỷ đi, chuyện này kỳ thực cũng đâu liên quan lớn đến Sư tỷ, phạt tỷ ấy như vậy, có chút không công bằng...”

Hạ Mạt vỗ vỗ đầu Hương Hương, dường như khen ngợi nàng có lòng với đồng môn: “Yên tâm đi, trước khi Hội Nghị Luận Văn kết thúc, Thiên Thiên nhất định sẽ được thả. Thiên Thiên dù sao cũng là nhân tài kiệt xuất trong nhóm đệ tử đồng lứa, Sư phụ và Bích Tôn sẽ không để muội ấy lỡ mất cơ hội lần này đâu”.

Đúng như lời Hạ Mạt nói, một ngày trước khi Hội Nghị Luận Văn kết thúc, Kỳ Thiên Trần được tha khỏi Luyện Yêu tháp. Mọi người bởi vì lo lắng cho nàng, mấy ngày nay đều ăn không ngon, ngủ không yên, nàng lại vẫn bày ra dáng vẻ như trước. Diện mạo như ngọc, không nhiễm bụi trần, thanh thanh lãnh lãnh, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, nàng vẫn như thường ngày, thức dậy đi ra ngoài.

Nàng đi tới trước mặt mọi người, nhẹ nhàng điềm đạm nói một câu: “Ta đến Hội Nghị Luận Văn trước. Buổi tối Nhị sư huynh nấu nhiều thức ăn chút nhé, ta ăn đán được đến muốn nôn luôn rồi”.

Thôi Phượng Vũ đương nhiên là nhanh chóng đáp ứng.

Lúc chạng vạng tối, Kỳ Thiên Trần vẫn giống như thường ngày qua bên này xin cơm ăn. Thấy nàng dáng vẻ lạnh nhạt tự nhiên, Hạ Mạt tự nhiên cho rằng nàng cũng thuận lợi được thông qua, dù sao trong mấy sư huynh muội, nàng được xem như là ngộ tính cao nhất. “Thăng lên cái gì, Thiên Thiên nói xem, chắc là Chú Tiên hả?”

Thiên phú của Kỳ Thiên Trần cực cao, đối với phương diện chú thuật cùng kết giới, càng là trò giỏi hơn thầy, cho nên Hạ Mạt tự nhiên đo lường được nàng thăng lên phải là Chú Tiên. Không ngờ Kỳ Thiên Trần lại yếu ớt cười lắc đầu, nói: “Vẫn là Hàng yêu sư”.

“A?” Hạ Mạt kinh ngạc không thôi, nàng và Thôi Phượng Vũ đều thuận lợi thông qua, không lý do gì Kỳ Thiên Trần không thông qua được. Nghĩ nghĩ, mặt trầm xuống hỏi. “Có người cố ý gây khó dễ cho muội?”

Kỳ Thiên Trần lắc đầu.

“Vậy... khảo nghiệm thăng Chú Tiên quá khó?”

Kỳ Thiên Trần kéo Hạ Mạt ngồi xuống nói: “Sư tỷ đừng đoán mò nữa, là muội muốn làm Luyện yêu sư”.

“Luyện yêu sư?!” Hạ Mạt không khỏi tròn tròn mắt. “Muội muốn trở thành Luyện yêu sư?! Sao chưa từng nghe muội nhắc tới?”

Trên Tam Bích, Tấn Tiên tiêu điều tự tại, là điều khiến người ta cực kỳ hâm mộ. Trưởng lão phụ trách các sự vụ lớn nhỏ, quản lý đệ tử, lao tâm lao lực, khiến người ta vô cùng kính trọng. Luyện yêu sư thì giám thị yêu ma, trách nhiệm lớn nhất, địa vị cũng cao nhất. Luận về thực lực trong Tam Bích, đều lấy số lượng các Luyện yêu sư trong từng Bích mà cân đo so sánh. Cho nên lúc sau này Từ Đài so với Ý Thiên có nhiều hơn một gã Luyện yêu sư, lập tức thăng thất lưng, rất có khí thế tại Ý Thiên.

Bồi dưỡng của Luyện yêu sư trong Bích cũng là cực kỳ được coi trọng. Vì thế điều kiện tấn chức của Luyện yêu sư rất hà khắc, lịch lãm lại nguy hiểm, rất ít người chịu đi con đường này. Cho nên một khi có đệ tử tính toán muốn tu thành Luyện yêu sư, Sư phụ, thậm chí là Bích Tôn, đều sẽ tận lực giúp đỡ, dốc sức bồi dưỡng, dù sao thì bồi dưỡng ra một Luyện yêu sư, chính là một sự kiện đại thành công. Nói cách khác, chính là Sư quý nhờ trò, lập tức có thể khắc tên chính mình lên bia ghi công, lưu lại tiếng thơm trăm đời.

Kỳ Thiên Trần nhàn nhạt nói: “Thì bỗng nhiên muốn tu Luyện yêu sư thôi”.

Hạ Mạt trầm mặc, không nói gì nữa, chỉ gấp thêm cho nàng nhiều thức ăn một chút. Mọi người cũng không nhắc tới chuyện của Ôn Thanh Huyền kia nữa.

Cuối cùng thì mười ngày của Hội Nghị Luận Văn cũng nhanh chóng kết thúc, các Sư huynh Sư tỷ tấn chức thành công hay không thành công đều ào ào

ra khỏi Bích, bắt đầu con đường tu hành mới. Buổi tối trước khi Hạ Mạt đi, len lén đến tìm Hương Hương và Vụ Nguyệt, lo lắng trùng trùng nói: “Ngày mai, ta và Nhị sư đệ đều phải rời khỏi Bích đi tu hành. Sau này Vụ Nguyệt sẽ do Sư phụ tự mình dạy, Hương Hương đi theo Nhiên Hương sư huynh học hỏi, chuyện này ta cũng không lo lắng, điều duy nhất ta không yên lòng, chính là Thiên Thiên”.

“Ngũ sư tỷ làm sao vậy?” Hương Hương không hiểu. Theo nàng thấy, Ngũ sư tỷ so với Đại sư tỷ còn ổn định hơn, người thông minh, tu vi lại cao, vì sao Đại sư tỷ không lo lắng cho nàng và Vụ Nguyệt hai cái người yếu kém này, ngược lại lo lắng cho Ngũ sư tỷ?

Hạ Mạt nhỏ giọng nói: “Ta cảm thấy, chuyện của Thanh Huyền sư đệ khiến muội ấy chịu đã kích rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Chương 25

“Có sao?” Hương Hương có chút mờ mịt. Nàng hoàn toàn không cảm giác được Kỳ Thiên Trần có chỗ nào khác với bình thường, vẫn thanh thanh lãnh lãnh, giống như hết thảy đều không liên quan đến nàng ấy.

Hạ Mạt liên tục gật đầu: “Nếu muội ấy không phải chịu đã kích, thì không có khả năng đột nhiên thay đổi chọn tu Luyện yêu sư. Ngày còn nhỏ Thiên Thiên từng chịu qua thương tổn rất lớn, cho nên muội ấy vô cùng đề ý đề phòng người khác. Tuy rằng ngày thường thấy ta và muội ấy rất tốt, kỳ thực trong lòng muội ấy có chuyện gì, cho tới bây giờ cũng không hề nói với ta”.

“Muội ấy luôn luôn lạnh lùng, giữ khoảng cách với người ta, sợ bị tổn thương lần nữa. Muội ấy tu Chú thuật và Kết giới thuật, đều là mang tính phòng hộ, dùng để bảo vệ bản thân. Mà thuật pháp của Luyện yêu sư lại có tính công kích rất mạnh, trước kia muội ấy chưa từng hỏi tới, giờ bỗng nhiên nói muốn đổi sang tu Luyện yêu sư, nhất định là chịu đã kích rồi”.

“Cho nên, Hương Hương, ta đã thỉnh cầu với Sư phụ, sau khi ta và Nhị sư huynh đi rồi, sẽ đề Thiên Thiên chuyển tới ở bên này. Ta cũng đã nói chuyện với Thiên Thiên, bảo muội ấy đến đây để chiếu cố các người, kỳ thực dụng ý chân chính, là muốn các người ngày thường quan tâm đến Thiên Thiên nhiều hơn. Nhân duyên của muội ấy bạc, trên Bích này ngay cả một người bạn cũng không có, mỗi ngày Hương Hương hãy trò chuyện với muội ấy, đừng để muội ấy cảm thấy cô đơn một mình rồi sinh bệnh”.

Hương Hương trịnh trọng gật đầu: “Ta sẽ làm, Sư tỷ yên tâm”.

Sau khi Hội Nghị Luận Văn kết thúc vài ngày, Từ Đài và mấy người Chu Nhan rời đi cũng gần hết, Nhiên Hương bởi vì muốn dạy Hương Hương, cho nên vẫn tiếp tục ở lại. Ý Thiên và Từ Đài tuy rằng bề ngoài vẫn duy trì hòa thuận như cũ, nhưng mâu thuẫn bên trong thì đã sâu. Cho nên việc Nhiên Hương ở lại Ý Thiên, rất nhiều người thì thầm to nhỏ sau lưng. Thời gian lâu dần, tin đồn hoặc nhiều hoặc ít cũng truyền đến tai hần, may mắn chính là hần thể nhưng không thêm đề ý, mỗi ngày vẫn điềm nhiên tới dạy Hương Hương như cũ.

Sáng sớm hôm đó, Hương Hương theo thường lệ ngồi xổm trước cửa chờ Luyện yêu sư tới đón nàng. Không có đầu bếp chăm chỉ Thôi Phụng Vũ, tất cả mọi người đều không được ăn ngon miệng, chỉ có thể mỗi ngày đến phòng luyện đan ăn được.

Lúc nhìn thấy màu áo quen thuộc của Luyện yêu sư từ ngoài cửa đi tới, Hương Hương theo quán tính lập tức chạy ra đón. Bình thường, sau khi hần vào cửa sẽ dừng lại đứng ở cửa, chờ Hương Hương nhảy qua, rồi xoay người ra khỏi cửa, không nói thêm một câu dư. Hôm nay hần thể nhưng không dừng bước, mà lập tức đi thẳng vào phòng. Gặp Kỳ Thiên Trần đã rửa mặt chải đầu chỉnh tề từ buồng trong đi ra, vươn tay nói: “Của ngươi”.

Kỳ Thiên Trần giặt mình.

Hương Hương vội vàng vừa nhảy vừa búng lên trên bàn, chỉ thấy nằm gọn trong lòng bàn tay Luyện yêu sư là một viên đá trong suốt xanh biếc, như một viên phi thủy, còn tỏa ra ánh hào quang rực rỡ.

“Tín vật đính ước chẳng?” Ánh mắt Hương Hương sáng lên. Ôn Thanh Huyền đã bị nhốt, tuy Kỳ Thiên Trần không thích hần, nhưng nói cho cùng hần cũng là vì nàng nên mới phạm phải sai lầm lớn, mất đi tự do, Kỳ Thiên Trần có vương mắc cũng là khó tránh khỏi. “Nếu Luyện yêu sư thích Sư tỷ, và Sư tỷ cũng theo đó thích Luyện yêu sư, như vậy lực chú ý của Sư tỷ sẽ ít nhiều dời đi một chút, tâm tình cũng sẽ tốt hơn đúng không?” Cõi lòng Hương Hương đầy kích động nghĩ, lập tức lại không yên suy tính, vị Sư tỷ băng sơn mỹ nhân này không thích loại công tử nhẹ nhàng ôn nhu như Ôn Thanh Huyền, vậy cũng sẽ không thích loại người nghiêm trang, lại pháp lực cao cường như Luyện yêu sư đâu nhỉ?

Kỳ Thiên Trần có vẻ nhu thuận nhìn nhìn, chân mày khẽ nhíu, có chần chờ, nhưng vẫn đưa tay cầm lấy.

“Oa!” Hương Hương nhìn không được nhảy lên. Nhận tín vật đính ước! Đó không phải nói lên hai người thành một đôi rồi sao?! Đệ nhất mỹ nhân của Ý Thiên cùng đệ nhất cao thủ của Từ Đài, oa oa oa, Hương Hương nhìn thế nào cũng cảm thấy đây là một đôi tuyệt phối nhất nhất trong trời đất! Đại hỷ sự rồi! Phải mau chóng báo cho Đại sư tỷ biết!

Nhưng lập tức gặp khó khăn, mình không có Thủ hộ tinh linh, Vụ Nguyệt lại còn chưa áp được, làm sao thông báo cho Đại sư tỷ đây? Đang do dự, Luyện yêu sư đã nhàn nhạt nói câu “Đi”. Chờ đến khi Hương Hương ngẩng đầu nhìn lên, hần đã nhẹ nhàng ra khỏi cửa, Hương Hương vội vã nhanh chân chạy đuổi theo.

Hôm nay, Luyện yêu sư dạy Hương Hương phương pháp điều tức mới, Hương Hương cảm thấy luồng khí trong cơ thể thông thuận hơn nhiều, Thanh Sương kiểm cũng nghe lời chút chút. Luyện đến khi mặt trời lặn về tây, Hương Hương nhiệt tình mời Luyện yêu sư đến chỗ bọn họ ăn cơm. Luyện yêu sư ngược lại cũng không từ chối, liền theo nàng trở về. Vào cửa, nhìn thấy Vụ Nguyệt vừa mới trở lại viện, còn Kỳ Thiên Trần thì đang ngồi ở chỗ cửa sổ đọc sách, Hương Hương lại một lần nữa cảm thấy khó khăn.

Đầu bếp duy nhất đã rời khỏi Bích, nàng còn nhiệt tình mời Luyện yêu sư về đây ăn cơm, ăn gì giờ?

Nhưng người cũng đã đến đây, nói cho cùng cũng không thể không chiêu đãi? Hương Hương xấu hổ cười cười, tập hợp mọi người đến trước bàn cơm, bản thân vội vàng chạy đi bê cái bình sứ men xanh lại, ân cần đặt trước mặt mỗi người một lọ cộng thêm một chén nước lạnh, giọng cười nói: “Đối bụng rồi, mọi người cùng nhau ăn đi, cùng nhau ăn!”

Hương Hương lấy ra chính là Thanh Tâm hoàn, loại thuốc mà các đệ tử trong Tam Bích có thể đến được phòng lấy, muốn lấy bao nhiêu cũng được ((nói cách khác là đồ dỏm)). Đệ tử sơ cấp dùng, có thể giải đói khát, điều tiết nội tức, còn có thể tăng cường chút ít công lực. Nhưng đối với đệ tử cấp cao, tác dụng cũng không lớn. Đặc biệt là vị Luyện yêu sư có tu vi bậc bán tiên này, tự bản thân đã có thể chống đỡ được đói rét, hoàn toàn không cần ăn. Nhiên Hương vốn cho là sẽ có bữa ăn gia đình mới cùng đi qua đây, không ngờ vẫn là chai chai lọ lọ, liền đứng dậy muốn đi.

Hương Hương đã có chủ ý muốn tác hợp cho hần và Kỳ Thiên Trần, vội vàng giơ móng vuốt nắm lấy áo bào của Luyện yêu sư, nói: “Đội... đội đã, ta hình như biết nấu ăn đó. Sư huynh Sư tỷ ngồi đây chờ một chút, ta và Vụ Nguyệt vào phòng bếp xem thử”.

Chờ Luyện yêu sư ngồi trở lại rồi, Hương Hương liền nhảy vào lòng Vụ Nguyệt, rút khỏi phòng khách, đi đến phòng bếp. Hương Hương nhảy lên bếp lò dạo quanh một vòng, đem móng vuốt của mình so tới so lui với cái muối xào, thớt dãi, xào rau gì đây, coi bộ vô vọng rồi, mì sợi xào rau xanh, không chừng có thể được. Lúc này nhảy lên thùng gạo kéo một cái ngăn tủ ra xem, quả nhiên có. Bê một bó mì to ra, sau đó lên ra sân hái rau xanh.

Đến đây vẫn còn thuận lợi, nhưng khi bắt đầu nấu thì lại gặp khó khăn mới, đó chính là nhóm lửa. Ngày thường đều do Thôi Phượng Vũ một mình ôm lấy mọi việc, Hương Hương ngẫu nhiên cũng giúp đỡ rửa rau, nhưng chưa bao giờ nhóm lửa. Sờ sờ viên đá lửa, đập ‘bốp bốp’ hai lần, không có động tĩnh. Dùng sức ‘bốp’ một cái, rồi cuộc có ánh lửa, nào ngờ ‘xẹt’ một cái, nhúm lông trên móng vuốt của Hương Hương bắt lửa trước rồi.

“Oa!” Hương Hương sợ tới mức kêu to một tiếng, linh hồn nhỏ bé bị dọa bay hết nửa, lúc này tựa như mất mạng xông ra ngoài, ‘ùm’ nhảy thẳng vào chậu rửa rau. Lửa tắt, mạng nhỏ được bảo vệ, không cần biến thành thỏ nướng, nhưng bên móng vuốt trái bị cháy đen một mảnh. Nước mát đi qua, tiếp theo là bỏng rất đau đớn một vùng.

“Hương Hương, Hương Hương! Người sao vậy?” Từ này giờ vẫn lẳng lặng ngồi một bên, Vụ Nguyệt nghe tiếng kêu, vội vàng sờ soạng đi tìm nàng.

“Hu hu...” Hương Hương vốn đau muốn khóc, nhưng sợ Vụ Nguyệt lo lắng, vội vàng nuốt tiếng khóc xuống, giả vờ bình tĩnh nói: “Không có gì, không có gì, gõ trúng thôi...”

“Đang chuẩn bị nướng thịt thỏ cho chúng ta ăn hả?”

Kỳ Thiên Trần không biết từ khi nào xuất hiện trong phòng bếp, lững thững bước tới ôm lấy Hương Hương, nói: “Ta đưa nó đi bôi thuốc”.

Vụ Nguyệt nghe vậy, sắc mặt liền âm trầm.

Kỳ Thiên Trần có bề ngoài xinh đẹp, thông minh, tu vi lại cao, nhưng đối với mấy chuyện trong nhà cũng không quen lắm. Dưới sự nỗ lực của nàng ấy, móng vuốt Hương Hương dường như đã được băng bó thành cái bánh chưng. Vụ Nguyệt vuốt vuốt, đau lòng vô cùng: “Nhất định là đau lắm?”

Hương Hương vội vàng lúc lắc móng vuốt nói: “Không đau không đau, chỉ cháy mấy cọng lông thôi, Sư tỷ lại băng thành nhiều vòng như vậy”.

Kỳ Thiên Trần cúi đầu nói khẽ: “Cậy mạnh”.

Hương Hương biết nàng ấy muốn nói cháy nghiêm trọng như vậy, còn làm bộ như không có gì, nhưng vì không muốn để Vụ Nguyệt lo lắng, liền chủ động đổi đề tài qua vụ nấu cơm kia, vội nói: “Ta mới không cậy mạnh đâu, ta sẽ nấu cơm! Chỉ là đáng về này, không tiện lắm thôi”.

Kỳ Thiên Trần nhìn đáng về Hương Hương, hiểu ý nói: “Hương Hương cần phải tu được thành hình người, mọi việc mới dễ dàng hơn chút”. Nói xong, giương mắt nhìn về phía Luyện yêu sư hỏi: “Nhiên Hương sư huynh có cách nào tốt không?”

Luyện yêu sư nghĩ nghĩ, gật đầu.

Hương Hương vốn cho là lấy tình hình bản thân hiện tại, tu thành hình người phỏng chừng phải đợi một trăm tám mươi năm sau, không ngờ tới Luyện yêu sư thế nhưng gật đầu, hai mắt nhất thời phóng đại hết lên: “Thật sao, thật vậy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Chương 26

Luyện yêu sư lại gật đầu khẳng định thêm lần nữa, Hương Hương không khỏi hoan hô, ở trong lòng Vụ Nguyệt mừng như điên nhảy bật lên: “Tốt quá đi, Hương Hương có thể biến thành người * ! Hương Hương có thể nấu cơm cho mọi người ăn rồi!”

((Không biết tại sao chỗ này bản raw lại là dấu *))

Luyện yêu sư gật đầu tán thành, nói: “Nấu cơm, tốt”.

Hương Hương không khỏi đầu đầy vạch đen, lẽ nào hẳn chỉ vì trông mong vào việc nàng có thể nấu cơm mới nghĩ cách giúp nàng biến được thành hình người *? Lỡ như nàng làm không tốt, hoặc đồ ăn nấu không hợp khẩu vị của hắn, có phải sẽ bị hắn kéo trở về thành thân thổ không? Nhưng bất kể thế nào, có thể nhanh chóng tu thành hình người *, đây thế nhưng là chuyện tốt mà nàng nghĩ cũng không dám nghĩ tới. Trên TV, trong tiểu thuyết, đều nói mỗi yêu quái tu luyện mấy trăm năm, hơn ngàn năm mới có thể luyện thành hình người, cho nên kế hoạch tu thành hình người * của nàng vốn dĩ dự định cũng phải vài chục năm sau. Bây giờ nhanh như vậy có thể đăng lên nhật báo, đương nhiên vui mừng quá đỗi, vui mừng đến nỗi cả đêm không ngủ được.

Sớm tỉnh mơ hôm sau, Hương Hương ngồi xổm trước cửa chờ Luyện yêu sư tới. Đợi đến khi hẳn tới, lại nhanh chân chạy vội qua, quên luôn chuyện chào tạm biệt với Vụ Nguyệt trong phòng. Luyện yêu sư dẫn Hương Hương quay trở lại sơn động lần trước, kỳ thực Hương Hương cũng đại khái đoán được rằng mình có thể thi triển được pháp thuật ở trong nước của sơn động này, vậy thì tu thành hình người * nhất định cũng sẽ cần mượn nơi này thực hiện. Cũng không cần Luyện yêu sư nhiều lời, lúc này đã quen thuộc vài bước liền xông lên phía trước nhảy ‘ùm’ vào trong nước, vô cùng vui vẻ bơi một vòng, thấy Luyện yêu sư ngồi xổm bên bờ nghiêm túc xếp đặt chai chai lọ lọ, hứng thú bưng bưng hỏi: “Sur huynh, Sur huynh, làm gì vậy?”

“Tăng, tu vi”. Luyện yêu sư nói xong, chỉ vào một cái bình sứ nhỏ màu xanh, nói. “Uống”.

“Dạ”. Hương Hương bây giờ đã coi hẳn như thần linh mà cúng bái, lúc này nói gì nghe nấy giờ móng vuốt ôm cái chai qua, ngửa đầu ‘ực ực’ một ngụm uống sạch. Ngọt ngọt, mùi vị cũng không tệ, hơi giống nước trị ho của Niệm Từ am. Thả cái chai xuống quẹt quẹt mồm, lại phát hiện vẻ mặt Luyện yêu sư có quái nhìn mình, Hương Hương chân chờ suy nghĩ hỏi “Sao vậy?”, lại thấy hẳn mặt không biểu cảm bỏ thêm hai chữ: “Nửa bình”. =.=

Hương Hương giật mình, sau một lúc lâu mới tỉnh hồn lại, buồn bực gần như muốn học máu, nói chuyện còn phải dừng một lúc lâu như vậy để thờ ả? Được rồi, giờ nàng đã nuốt sạch cả chai rồi, liệu sẽ có phản ứng không tốt gì đây? Có biến dị không? Trên đầu mọc sừng chẳng? Sẽ biến thành Siêu Nhân Điện Quang đi đánh tiểu quái thú, hay trở thành Pikachu đầy bạo lực?

Đang lúc suy nghĩ loạn thất bát tao, Luyện yêu sư nhàn nhạt nói: “Tĩnh tọa”. Nói xong, bản thân hẳn cũng ngồi xuống, xem ra uống nhiều hơn cũng không có gì trở ngại. Hương Hương rốt cục thả lỏng tim, bơi ra giữa hồ, dùng phương pháp Luyện yêu sư dạy bắt đầu tĩnh tọa.

Phương pháp mới kỳ thực rất đơn giản, chính là nhắm mắt lại, sau đó hai chân trước đặt cạnh nhau, hai cái móng vuốt sau cũng đặt cạnh nhau, dù ngồi hay nằm, đều có thể làm. Tuy rằng vẫn có chút dễ bị ngủ quên, nhưng luồng khí trong cơ thể vẫn có thể chuyển động, một lát sau, thân thể bắt đầu nóng lên.

Hương Hương có chút bất an, có phải do bản thân uống quá nhiều thuốc, xuất hiện tình huống quái dị, đang muốn mở to mắt xin ý kiến Luyện yêu sư, lại nghe giọng hẳn vang lên trên đỉnh đầu: “Tập trung”.

Nghe hẳn nói vậy, Hương Hương bỗng chốc lại an tâm, xem ra hẳn vẫn luôn ở bên cạnh chú ý xem chừng mình. Đã nói thế, vậy hiện tượng nóng lên như vậy hẳn là bình thường rồi. Lòng Hương Hương an tâm trở lại, quả nhiên cảm thấy tốt hơn chút, không còn cảm giác quá nóng nữa. Nhưng dần dần, càng nóng hơn, giống như đang ở trong lò lửa, cả người đều có cảm giác nóng bừng đau đớn.

Luyện yêu sư lại một lần nữa lên tiếng: “Uống”. Lập tức Hương Hương cảm giác như có cái chai đưa tới bên môi, nhanh chóng há mồm ‘ực ực’, uống được một nửa, bỗng nhiên nghĩ đến vết xe đổ, không khỏi ngừng lại.

Luyện yêu sư nói: “Uống hết”. Nàng mới tự tin uống tiếp, cảm giác nóng rực lại dịu xuống một chút, tiếp tục ổn định tinh thần tĩnh tọa. Trải qua một lúc lâu, Hương Hương cảm thấy bản thân giống như con vịt bị bắt đẻ trong lò nướng, không, thỏ nướng, chịu lửa mạnh dầy vò. Mà đầu bếp, cũng chính là Luyện yêu sư uy bình được cho nàng, giống như đang quét một lớp dầu mè... Cứ thế lặp lại, không dưới mười lần, lúc này, lại càng nóng không chịu nổi, lại chờ mòn chờ mỏi, nhưng không thấy Luyện yêu sư đưa chai tới nữa...

Nhìn nhìn, nhìn thêm chút nữa... Rốt cuộc nóng tới mức muốn bốc hơi, nước quanh thân bắt đầu ‘ùng ục’ sôi trào, Hương Hương rốt cuộc nhìn không được mở to mắt, rên rỉ kêu: “Sur huynh...” Hương Hương vẫn cho là Luyện yêu sư đang ngồi trên bờ, không ngờ mở to mắt mới phát hiện thì ra hẳn đang ở trong nước, hơn nữa là ngay cạnh bên nàng, ngâm mình trong làn nước xanh biếc. Áo trắng như tuyết nổi trên mặt nước, như một đóa Bạch Liên hoa rực rỡ. Cả người hẳn tỏa ra hào quang màu tím, tạo thành kết giới bao quanh hai người bọn họ, dường như đang chống đỡ cái gì đó. Một người vẫn luôn áo không dính bụi trần, không trải qua khói lửa nhân gian như hẳn, trên gương mặt tuấn mỹ lúc này lại đầy mồ hôi, thoát nhìn như đang cố hết sức lực.

“Sur huynh...” Hương Hương cảm giác như sắp bị nướng chín rồi, sẽ bị đốt tan thành mây khói, rên rỉ nhào vào trong lòng Luyện yêu sư, theo bản năng tìm kiếm tầng bảo hộ cuối cùng. Luyện yêu sư hé mắt nhìn nàng, ánh mắt nghiêm trọng trước nay chưa từng có. Hẳn giờ tay lên, thổi nhẹ một hơi vào

ngón trỏ, ngón tay trắng nõn đột nhiên vỡ ra tạo thành vết thương. Hương Hương bị nung đến mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy có gì đó đưa tới bên môi, cho rằng cuối cùng đã có thuốc uống, rốt cục lại có thể giảm bớt chút ít cảm giác nóng rực khổ sở này, liền tham lam liếm cắn lấy. Nhẹ nhàng khoan khoái, tựa như nước suối ngọt. Rốt cục, cơn nóng kia hạ xuống, không được bao lâu, lại dâng lên một cảm giác tê liệt đau đớn.

“Sur huynh...” Hương Hương kêu thảm thiết một tiếng, rốt cục chịu đựng không nổi loại đau đớn nữa, liền hôn mê.

Cảm giác như đang bước chậm trong bóng tối vô tận, phía trước mờ hồ có thể thấy được một tia sáng, nhưng bất kể nàng đi như thế nào, đi bao lâu, lại thủy chung không đến được nơi đó.

“Đây là đâu?”

Nàng mơ hồ nhớ hình như mình đang ngồi trên giường len mạng, sao đột nhiên lại đến đây? Đợi chút, hình như mình là một con thỏ, sống trong một cung điện rất lớn, rất khí thế. Mà người nuôi mình, là một đại soái ca cực kỳ tuấn mỹ, người ta gọi hắn là...

“Hương Hương! Hương Hương!”

Phía trước không biết từ nơi nào bỗng nhiên truyền đến một tràng tiếng kêu dồn dập, giọng rất quen thuộc.

“Cứu cứu ta, Hương Hương...”

Phía sau lại có một tiếng kêu cứu mỏng manh, Hương Hương đang do dự nên tiếp tục đi tới, hay là quay trở lại, bỗng nhiên thân thể chấn động, tỉnh lại. Mờ to mắt, đập vào mắt đầu tiên chính là gương mặt tuấn tú đầy vẻ lo âu.

“Vụ Nguyệt...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Chương 27

“Hương Hương! Hương Hương người tỉnh rồi hả?”

Vụ Nguyệt không nhìn thấy, hoảng hốt nghe ngóng động tĩnh của Hương Hương, vẫn không biết được, hốt ha hốt hoảng giơ tay lần mò tìm cứ nghĩ sẽ chạm đến đám lông mềm mại như mọi khi mình thường sờ, không ngờ chạm đến lại là da thịt bóng loáng mát mẻ, không khỏi sợ hãi rút tay lại thật nhanh.

Hương Hương thế này mới phát hiện, tay của mình, cả chân nữa... Bản thân đã biến thành người *, thật sự biến thành người * rồi! Lúc này vui vẻ ngồi dậy, kéo tay Vụ Nguyệt qua, vui mừng hoan hô: “Ta biến thành người * rồi, Vụ Nguyệt, ta biến thành người * rồi!”

“Hương Hương...” Vụ Nguyệt thế nhưng không vui sướng như Hương Hương, chỉ nhẹ nhàng gật gật đầu, rút tay về. Đang lúc hưng phấn Hương Hương chợt phát hiện hắn có chút khác thường, theo thói quen như thường ngày nhảy bật vào trong lòng hắn, lại quên mất bản thân giờ đã biến thành một cô gái hình dáng so với con thỏ to hơn gấp mười gấp trăm lần, Vụ Nguyệt không ngờ tới nên cũng không có phòng bị, bỗng chốc bị Hương Hương đẩy ngã trên giường.

Vụ Nguyệt thoáng chốc ngẩn ra, mở to đôi mắt không có tiêu cự, vẻ mặt mờ mịt mang theo kinh ngạc. Hai người da thịt gần trong gang tấc, có thể nghe rõ hơi thở lẫn nhau. Mặt Hương Hương bỗng chốc đỏ bừng, chặt vật đứng lên, gãi gãi đầu, xấu hổ cười: “Ta, ta nhất thời chưa quen, cứ nghĩ mình vẫn là một con thỏ”.

Vụ Nguyệt đỏ mặt trở người ngồi dậy, cũng không nói lời nào. Hương Hương nghĩ nghĩ, đi tới ngồi cạnh bên hắn, nhỏ giọng nói: “Vụ Nguyệt không thích Hương Hương biến thành người * sao?”

Vụ Nguyệt không nhịn được “Ừ” một tiếng, vội vã nói thêm: “Mà không... bất kể Hương Hương biến thành dạng gì, ta đều thích, chỉ là... chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?” Hương Hương không hiểu hỏi. “Hương Hương dù biến thành hình người, vẫn sẽ ở cạnh Vụ Nguyệt, còn có thể giúp đỡ giặt áo nấu cơm, làm được rất nhiều chuyện, sẽ thuận tiện hơn rất nhiều!”

“Ta đâu cần Hương Hương làm những chuyện này...” Vụ Nguyệt thì thào nói.

Hương Hương nghe được trong lòng khổ sở một trận, xem ra hắn không thích nàng biến thành hình người. “Ta đi tìm Luyện yêu sư Sur huynh, nhờ hắn giúp ta biến trở lại thành thỏ nhé?” Tuy đã trải qua rất nhiều khó khăn khổ sở mới có thể biến được thành hình người, kỳ thực trong lòng không cam nguyện biến trở lại thân thỏ biết bao nhiêu. Nhưng nếu vì vậy mà Vụ Nguyệt không vui, vậy nàng vẫn là biến trở lại đi thì hơn. Dù sao nàng được như ngày hôm nay, tất cả đều nhờ có Vụ Nguyệt. Nếu không, nói không chừng nàng bây giờ vẫn còn ở trên núi Linh Sơn làm một con thỏ nhỏ bé bình

thường, vẫn đang nỗ lực vượt qua thử thách để được làm môn hạ của Linh Sơn quân.

Hương Hương xoay người xuống giường, nhưng phát hiện không có giày. Nghĩ nghĩ, không giày thì không giày, chân không như bình thường cũng đi được. Vừa nhảy xuống giường, Vụ Nguyệt nghe động tĩnh liền cuống quýt giữ chặt lấy nạng, rầu rĩ nói: “Ngươi đừng đi tìm hấn”.

Hương Hương nghe ra trong lời nói của Vụ Nguyệt có chứa bất mãn cùng oán hận đối với Luyện yêu sư, vội vàng hỏi: “Sao vậy?” Vụ Nguyệt là người có tính tình điềm đạm, chưa bao giờ thấy hấn tức giận ai, chẳng lẽ bởi vì không thích Hương Hương biến thành hình người *, cho nên cũng theo đó mà không thích Luyện yêu sư đã giúp Hương Hương biến thành người?”

“Trước đó ngươi hôn mê, hấn ôm ngươi từ Từ Vân Phong đem xuống đây, rất nhiều người nhìn thấy...”

“Đúng rồi”. Hương Hương không nghĩ ngợi gì, gật gật đầu, liền kể cho Vụ Nguyệt nghe lúc biến thân đau đớn như thế nào. Cái cảm giác đau đớn đến tê liệt, hết như muốn đem người ta ra xé thành bốn năm mảnh, giờ nghĩ lại, trong lòng vẫn còn sợ hãi. “Vừa nóng vừa đau, mỗi lần Luyện yêu sư ury đàn được cho ta, sẽ đỡ hơn được chút, rồi sau đó lại tiếp tục khó chịu...” Hương Hương nhân cơ hội ôm lấy cánh tay Vụ Nguyệt đáng thương kể lể, tranh thủ được đồng tình. “Hương Hương vất vả lắm mới biến được thành hình người *, không cần biến trở lại nữa nha. Hương Hương tu hành, cũng chỉ vì muốn biến thành hình người *, giờ biến ra được rồi, cũng chẳng mong gì nữa cả, sau này sẽ luôn luôn ở bên cạnh Vụ Nguyệt, không bao giờ đi tìm Luyện yêu sư nữa, có được không?”

“Như vậy đương nhiên tốt, nhưng... nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?” Hương Hương tò mò mở to hai mắt, xem ra còn có ẩn tình khác đây.

Vụ Nguyệt có chút lo lắng, sau một lúc lâu quanh co, mới cắn răng nói: “Nhưng... lúc hấn ôm ngươi từ trên Từ Vân Phong xuống, ngươi không có mặc quần áo!”

Hương Hương giật mình, đại não theo bản năng mở rộng phạm vi tưởng tượng đến tình cảnh lúc đó, Luyện yêu sư ôm nạng cả người ướt đầm, từ trên núi đi xuống... Hương Hương nhất thời hét lên một tiếng: “A, ngươi đang nói, Luyện yêu sư ôm ta không có gì cả đi xuống núi, còn bị rất nhiều người nhìn thấy?!” Kỳ thực nạng đã quên, nước ở trong tiền động kia, vừa ra khỏi đầm sẽ lập tức khô ráo.

“Đúng vậy!” Vụ Nguyệt cho dù tính tình được tu dưỡng rất tốt, cũng sắp phát điên rồi. “Sư phụ nói, tuy ngươi là yêu, nhưng cũng là đệ tử của Ý Thiên. Vì danh tiết của ngươi, ông sẽ đứng ra làm chủ, cho Nhiên Hương sư huynh cưới ngươi làm vợ”.

“A?! Sao có thể như vậy?” Hương Hương hét lên một tiếng, cuống quýt nắm lấy tay Vụ Nguyệt, nói. “Ta không muốn gả cho hấn đâu! Luyện yêu sư Sư huynh sẽ không đáp ứng đâu, đúng không? Hấn là Luyện yêu sư mà, cưới một yêu quái làm vợ, vậy không phải sẽ bị chê cười sao?!”

“Hương Hương, chẳng lẽ ngươi còn không phát hiện ra sao, hấn có ý, hấn có ý đó!” Vụ Nguyệt vừa tức vừa giận, vành mắt cũng đỏ lên rồi. “Cho dù hấn không muốn cởi áo của mình đắp lên cho ngươi, nhưng với tư vị của hấn, biến ra mấy bộ quần áo bất quá chỉ là chuyện nhỏ nhất tiện tay làm. Hơn nữa hấn đem ngươi về, đại khái cũng có thể dùng Di Hình Hoán Ảnh, hoặc là dùng độn thổ, không được thì cứ việc trực tiếp tạo một kết giới che chắn, đều có thể tránh bị người nhìn thấy. Nhưng hấn không thèm dùng, hấn chính là có ý muốn mọi người nhìn thấy! Hấn có ý muốn cướp Hương Hương từ bên cạnh ta!”

Hương Hương nhất thời choáng váng: “Không, không thể nào, người trong lòng Luyện yêu sư, rõ ràng là Ngũ sư tỷ...”

“Đừng suy nghĩ vẩn vơ nữa”. Đây gọi là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới ngay. Hương Hương vừa nói đến Ngũ sư tỷ, Kỳ Thiên Trần liền xuất hiện ngay cửa, lãnh lãnh đạm đạm nói. “Cuộc hôn nhân này của ngươi đã định rồi, vẫn là sớm chuẩn bị đi”.

“Sư tỷ!” Hương Hương vội vã chạy tới, lôi kéo Kỳ Thiên Trần, gấp giọng nói. “Sư tỷ, ngày đó không phải Luyện yêu sư đã đưa tín vật đính ước cho tỷ, tỷ cũng đã nhận rồi không phải sao? Sao đột nhiên lại thành ra thế này? Sư tỷ giúp ta cầu tình với Sư phụ đi, Luyện yêu sư đâu có làm gì ta, ta cũng không để ý hấn nhìn thấy hết, không cần hấn chịu trách nhiệm, ta chỉ muốn ở bên cạnh Vụ Nguyệt...”

“Vô dụng thôi”. Trong ánh mắt lãnh đạm của Kỳ Thiên Trần lộ ra nhàn nhạt thương hại. “Hương Hương, ta thật lòng nói với ngươi, để ngươi có thể hiểu rõ. Nếu Nhiên Hương sư huynh là người của Ý Thiên, chuyện này quá tốt rồi, ngươi muốn giúp đỡ cầu tình như thế nào cũng được. Vấn đề ở đây là, hấn là người của Từ Đài. Từ Đài và Ý Thiên đang ngầm phân chia cao thấp, biểu hiện rõ ràng nhất, chính là thể diện mặt mũi. Bây giờ chuyện này, nếu Nhiên Hương sư huynh không cưới ngươi, truyền ra ngoài, mặt mũi chính là Ý Thiên. Nhưng nếu hấn cưới ngươi, vậy truyền đi, mặt mũi chính là Từ Đài”.

“Cho nên ta nói, hôn sự này của ngươi, coi như định rồi, ngươi hiểu chưa?”

Hương Hương kinh ngạc đứng im, trong lòng đau xót, nước mắt bỗng chốc dâng trào: “Sư phụ và Bích Tôn, vì mặt mũi, sẽ không để ý đến suy nghĩ của Hương Hương, bức Hương Hương kết hôn sao? Sao bọn họ có thể làm vậy? Nếu ngại Hương Hương làm mất mặt như lời tỷ nói, vậy trực xuất Hương Hương ra khỏi sư môn là được rồi, Hương Hương không cần kết hôn! Hương Hương không muốn đến Từ Đài! Hương Hương muốn ở cạnh Vụ Nguyệt!”

Kỳ Thiên Trần nhìn Hương Hương khóc như một đứa bé lôi kéo tay áo mình, nhịn không được thở dài, nói: “Ta đã báo cho Đại sư tỷ, hi vọng tỷ ấy có thể kịp thời giúp rút trở về”.

“Sư tỷ...” Tuy rằng nạng ấy luôn nói không còn cách nào, bảo Hương Hương chấp nhận số mệnh đi, nhưng vẫn nỗ lực giúp nạng nghĩ cách. Trong lòng Hương Hương cảm động, nước mắt rơi cũng càng lúc càng nhiều. Vụ Nguyệt nghe tiếng Hương Hương khóc, cũng sờ soạng đi qua, nói: “Ta cũng đã báo với Huỳnh trưởng, huynh ấy sẽ mau chóng tới đây. Hương Hương là do ta dẫn theo từ Linh Sơn tới, ai cũng không thể đem đi!”.

“Vụ Nguyệt!” Hương Hương xoay người nhào vào trong lòng hắn, khóc đến càng thêm ủy khuất. Cũng tại nàng, cầu thả, luôn gây ra chuyện bất ngờ, khiến mọi người trở tay không kịp. Liên Phong Nguyệt, Liên gia... Vẫn thường nghe nói Liên gia lợi hại như thế nào, quyền thế đáng sợ ra sao, một khi Liên Phong Nguyệt ra mặt lên tiếng, hẳn sẽ ngăn chặn được chuyện này, hẳn là vậy...

“Hương Hương...” Vụ Nguyệt theo bản năng ôm lấy Hương Hương. Tuy rằng Hương Hương đã biến thành to lớn, nhưng vẫn như cũ mềm yếu, dịu dàng, chỉ là... Ôm vào trong ngực, cảm giác trong tận đáy lòng đã không còn như trước nữa...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Chương 28

Ở Kinh thành, Liên gia là một trong các Đại quý tộc có địa vị hết sức quan trọng trên cả nước. Gia chủ đương thời Liên Hoài Ngọc, chính là Thúc phụ ruột của Liên Phong Nguyệt và Vụ Nguyệt. Liên gia là một Đại sĩ tộc, nhân khẩu đông, nhưng con cháu ruột chính thống lại chỉ có vài người.

Từ sau khi Liên lão gia Liên Gia Ngôn qua đời, vị trí Gia chủ của ông do con trai trưởng là Liên Bội Ngọc lên tiếp nhận. Liên Bội Ngọc là người thông minh có năng lực, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, nhưng bất đắc dĩ trời ghen tị người tài, mới ba mươi tuổi đã qua đời, chỉ để lại hai đứa con nhỏ, chính là Liên Phong Nguyệt và Liên Vụ Nguyệt.

Lúc đó Liên Phong Nguyệt chín tuổi, Liên Vụ Nguyệt thì mới chào đời, cho nên vị trí Gia chủ liền do đệ đệ ruột của ông, Liên Hoài Ngọc, tiếp nhận. Theo truyền thống của Hoàng Nhiễm Thiên triều, người nối dòng là người kế thừa chính thống, lấy việc nối dõi gia tộc làm đầu. Theo lý thuyết, người kế thừa Gia chủ đời tiếp theo phải là con trưởng Liên Phong Nguyệt, chứ không phải Liên Bích Nguyệt, con trai trưởng của Liên Hoài Ngọc. Cho nên Liên Phong Nguyệt ở Liên gia, hay trong triều đình, địa vị đều cực cao. Tuy rằng chưa có chức vụ trong triều đình, nhưng bất kể ai nhìn thấy hắn, đều phải cung kính xưng hô một tiếng: Liên Thất công tử.

((Nôm na là thúc thúc Liên Hoài Ngọc chỉ làm Gia chủ tạm thời, giữ chỗ giữm Liên Phong Nguyệt, sau này khi ông không làm Gia chủ nữa thì phải trả lại cho hắn, chứ không được truyền cho con trai))

Về vấn đề này, Hương Hương đã từng cảm thụ rất rõ. Lúc trước ở trước mặt Linh Sơn quân, chính vì nàng mắng Liên Phong Nguyệt một tiếng mà bị Linh Sơn quân chỉ trích chằng phân biệt tôn ti, bị xua đuổi ra khỏi cửa. Bởi vậy có thể thấy được, tên Liên Phong Nguyệt căn bản bại hoại kia rất có thân phận.

Do cha mẹ mất sớm, vị thúc phụ có tư cách trông nom bọn họ nhất lại bận nhiều việc trong gia tộc, cho nên Liên Vụ Nguyệt cơ hồ là do một tay Liên Phong Nguyệt nuôi nấng. Liên Phong Nguyệt đối với đệ đệ duy nhất bẩm sinh tàn tật này cực kỳ sùng ái, gần như nói gì nghe nấy, muốn gì cho ngay.

Chuyện này, Hương Hương cũng đã cảm thụ vô cùng rõ. Lúc trước nàng nhận lời đi cùng Chi Chi tới xin làm sủng vật, Liên Phong Nguyệt rõ ràng triệt để để dành chiêu đãi, xem thường các nàng. Sau này Vụ Nguyệt nói thích con thỏ nhỏ, hắn liền chạy tới tìm nàng, nói muốn thử nàng thôi, còn tặng nàng hai món bảo bối để lấy lòng... Như vậy xem ra, chỉ cần Liên Phong Nguyệt tới ngăn cản, vấn đề sẽ được giải quyết?

Nghĩ như vậy, Hương Hương mới an lòng, nhớ tới bản thân đã biến thành hình người *, mà vẫn chưa được nhìn thấy hình dáng của mình ra sao. Hi vọng đừng quá xấu xí, chỉ cầu bình thường, không khiến người nhìn thất vọng là được rồi! Ở trong phòng tìm kiếm một vòng, mới tìm được chiếc gương nhỏ trong phòng của Kỳ Thiên Trần, soi lên... Ôi mẹ ơi, không thể nào?!

Sợ bản thân nhìn nhầm, vội vàng dùng ống tay áo mạnh tay lau chà trên mặt kính, soi lần nữa... oa oa oa... Trời ơi, không thể nào, đây là ta?! Lại dùng sức chà lau, lại mạnh mẽ soi thêm lần nữa... A a a, là thật!

Hương Hương nhìn không được nhếch miệng cười ngây ngô, A ha ha! Ta, Thảo Hương Hương, không ngờ lại biến thành một đại mỹ nhân tuyệt thế! Gương mặt trái dừa tinh tế, da thịt trắng bóng như tuyết, làn mi cong cong, ánh mắt sáng ngời, mũi đẹp tinh xảo, thật sự là càng nhìn càng đẹp mắt! Thật thể nào cũng hoàn mỹ!

Aaa, thật sự kinh hi, không uống công thời điểm biến thân chịu khổ sở chết đi sống lại. “Đại mỹ nhân, đại mỹ nhân! Hương Hương là một đại mỹ nhân!” Hương Hương vui sướng cao hứng nhìn không được giơ gương hoa chân múa tay, lại không dám cười quá lớn tiếng, sợ Vụ Nguyệt nghe được. Bởi vì hắn hình như không quá vui với việc nàng biến thành hình người * này.

Kỳ Thiên Trần từ ngoài cửa tiến vào, liền thấy Hương Hương đang ngốc nghếch giơ gương nháy múa trong phòng, miệng còn làm bầm khiến người ta dờ khóc dở cười. Nhớ đến trước đó không lâu, nàng còn khóc như một con mèo tam thể, lúc này thế nhưng cao hứng quên hết tất cả rồi. Đứng ở cửa, nhìn không được dội nước lạnh nói: “Người không biết diện mạo này của người, trông có chút quen mắt sao?”

“A, có sao, giống ai?” Hương Hương giơ gương, trái soi soi, phải soi soi. Ôi chao, đây là con gái nhà ai, đáng vẻ đẹp mắt như vậy, tựa như tiên nữ trên trời! Trong lòng đang ngây ngất, bỗng nghe tiếng Kỳ Thiên Trần nhàn nhạt bỏ thêm một câu: “Giống Nhiên Hương sư huynh”.

Hương Hương thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu, cuống quýt chạy ra cửa nhìn xung quanh, may mắn Vụ Nguyệt không có đây, nếu để hắn nghe được, khẳng định sẽ lại không vui. Nhanh chóng chạy tới kéo tay Kỳ Thiên Trần, nhỏ giọng nói: “Sur tỷ, tỷ đừng nói lung tung, nơi nào giống Luyện yêu sư Sur huynh chứ, một chút cũng không giống!”.

Kỳ Thiên Trần có chút buồn cười xem Hương Hương lừa mình dối người, nói: “Tuy rằng tướng tử tâm sinh, nhưng ít ít nhiều nhiều sẽ giống với người cuối cùng nhìn thấy lúc biến thân. Hơn nữa thời điểm người biến hình gặp nguy hiểm, là Nhiên Hương sư huynh dùng máu của bản thân giúp người vượt qua kiếp nạn mà?”

“A, có sao? Không có đâu?” Hương Hương đang đưa đầu, nàng chỉ nhớ Luyện yêu sư không ngừng uy nàng uống thuốc, đâu có uống máu nhỉ?

Thấy nàng có vẻ mơ hồ, Kỳ Thiên Trần nhìn không được gõ đầu nàng một cái, nói: “Không có thì không có, đi nấu cơm, chờ ném thứ tay nghề của người đó”.

“A, được!”

Hương Hương định sẽ nấu vài món ăn, nàng nghĩ đến giấc mơ được ăn thịt suốt gần một năm qua, rốt cuộc có thể thực hiện rồi. Nhờ Kỳ Thiên Trần xuống núi mua chút thịt cá về, thế là cả một bàn lớn đầy đồ ăn các món như thịt nướng, cá mè chưng, gà xé nướng. Kỳ Thiên Trần nhìn, nhú nhú mày nói: “Ta mua chính là phần lương thực dùng cho ba ngày đấy”. Ngụ ý chính là, sao người lại đem toàn bộ nguyên liệu đi nấu hết vậy.

“A...” Hương Hương vội vàng vỗ vỗ ngực nói. “Ta ăn, ta ăn, cam đoan tuyệt không lãng phí!”. Một năm, chợt thấy nhiều thịt như vậy, nhất thời kích động, nên đem ra nấu hết. Để tránh lãng phí, chỉ có thể ‘phù phù phù phù’ dùng sức ăn, vừa cố gắng ăn vừa gấp thức ăn vào chén của Vụ Nguyệt.

“Mùi vị không tệ”. Kỳ Thiên Trần khích lệ nói. “Xem ra việc Hương Hương biến thành người * cũng có chút tác dụng”.

Hương Hương vừa nghe, không vừa ý, miệng ngậm đầy thức ăn thì thào nói: “Chẳng lẽ lúc Hương Hương là thỏ, lại không có chút hữu ích nào sao?”

Kỳ Thiên Trần mỉm cười nói: “Ta đâu nói thế”.

“Sur tỷ rất quá mức rồi...”

Lúc thức ăn được nấu xong, kỳ thực Hương Hương muốn mời Luyện yêu sư qua bên này ăn chung. Dù sao cũng nhờ có hắn giúp nàng thực hiện nguyện vọng này, hơn nữa lúc biến hình, nếu không phải có hắn ở bên cạnh giúp đỡ, mạng nhỏ của nàng chưa chắc đã có thể bảo toàn, điều này mọi người đều có thể hiểu được. Nhưng mà Vụ Nguyệt không thích, quên đi.

Luyện yêu sư bình thường nhìn có vẻ chân thật, ngờ ngợ ngắc ngắc, cho nên Hương Hương kỳ thực không hề cảm thấy hắn có ý hại nàng, bị sư môn bức hôn, bất quá quả thật cũng tại nơi hắn, nàng mới không thể không đi nhờ tên Liên Phong Nguyệt cận kề kia giúp đỡ, cho nên hắn xứng đáng không được ăn ngon.

Cố sức nhai, gắng sức nuốt, rốt cuộc cả bàn thức ăn lớn coi như được giải quyết xong, Hương Hương ăn no liền ra sân tản bộ, tiêu thực tiêu cơm, thuận tiện luyện tập một chút. Đã lâu không cần dùng hai chân đi như thế này, cảm thấy thật hào hứng, bình thường đều phải nhảy nhảy. Đang cao hứng thì Lam Thiên Sách tới, đi cùng còn có Liễu Y Vân sư bá, trong lòng Hương Hương trầm xuống, vội vàng bước tới hành lễ: “Sư phụ, Sư bá”.

“Hương Hương”. Lam Thiên Sách gật gật đầu. “Không sao là tốt rồi, tu vi của người không đủ, gương ép biến hình là chuyện rất nguy hiểm. May mắn có Nhiên Hương sư diệt ở bên cạnh giúp đỡ, mới có thể thuận lợi. Bất quá hắn và người đã lập huyết thệ, thay người đón nhận kiếp nạn nên bị thương nặng, đoán chừng phải mất mười ngày nửa tháng mới có thể hồi phục. Hương Hương có thời gian thì đi thăm thú các nơi đi”.

Nghe nói Luyện yêu sư bị trọng thương, Hương Hương lúc này kinh ngạc một chút, ngập ngừng đáp lời “Dạ”. Quay đầu lại, liếc thấy Vụ Nguyệt đang từ trong nhà bước ra, nhất thời lại không biết nói cái gì cho phải. Luyện yêu sư vì giúp nàng mới bị trọng thương, về tình về lý, nàng hẳn là nên đến thăm, nhưng Vụ Nguyệt sẽ không vui, vậy... hay là lên đi thôi?

Thuận tiện khuyên Luyện yêu sư nên từ chối việc hôn sự này. Hắn là Luyện yêu sư của Tử Đài, nếu hắn cũng lên tiếng kiên quyết phản đối, Ý Thiên hẳn cũng sẽ không biết xấu hổ mà ép buộc hắn kết hôn đâu? Đương nhiên rồi, Bích Tôn của Tử Đài cũng không phải chỉ để ngồi không, sẽ không trơ mắt nhìn đệ tử của chính mình bị đá vào củ khoai lang nóng bỏng tay là nàng đây.

Ý, mình thực sự hồng bét đến nước này sao? Hương Hương gãi gãi đầu, có phải quá tự hạ thấp mình rồi không?

Vốn tưởng rằng Lam Thiên Sách sẽ đề cập đến chuyện hôn sự, không ngờ ông lại không nhắc gì tới, vậy Hương Hương cũng không thể trực tiếp hỏi, chỉ có thể giấu ở trong lòng, một mặt lại không nhìn được om ý nghĩ may mắn. Có phải là mấy người Vụ Nguyệt và Sur tỷ suy nghĩ quá nhiều hay không, Sư phụ thật ra không hề có ý kia, hoặc là, chuyện muốn nàng thành thân với Luyện yêu sư gì đó, chỉ là một câu nói đùa thôi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Chương 29

Ngày hôm sau, Vụ Nguyệt giống như thường ngày đến Đạo Trường luyện kiếm, Hương Hương liền giả vờ như còn bị thương do vừa mới biến hình, nguyên khí chưa khôi phục, dựa vào giường không chịu dậy. Vụ Nguyệt cũng không nói gì, tự mình đi ra cửa. Chờ hán đi rồi, Hương Hương liền nhanh chóng bật dậy, chạy đến phòng bếp nấu chút thức ăn, len lén đi thăm Luyện yêu sư.

Đọc đường đi, các Sư huynh Sư tỷ nhìn thấy nàng đều chỉ chỉ trỏ trỏ, bàn tán xôn xao.

“Đó là môn hạ của Sư bá Hương Hương sư muội đúng không nhỉ?”

Hương Hương không biết từ lúc nào bản thân lại trở nên nổi tiếng như vậy rồi?

“Chắc là vậy, xinh đẹp thế kia, lại có nét giống Nhiên Hương sư huynh, phải là Hương Hương sư muội thôi?”

Khốn, giống thật hả? Hương Hương len lén lấy cái gương nhỏ ra, quay lưng lại soi soi. Đầu có, giống chỗ nào? Mắt Hương Hương lớn lớn, ngập nước, lấp lánh lấp lánh, xem vẻ thông minh lanh lợi. Mắt Luyện yêu sư thì vừa phải, ngây thơ, nào có xinh đẹp được nhường này?! Có mắt nhìn giùm chút đi được không?!

“Tên cũng giống nữa, một người Hương Hương, một người Nhiên Hương, duyên phận quả nhiên thật kỳ diệu!”

... Cho ta xin! Không phải chỉ trùng hợp trùng có một chữ thôi sao. Hơn nữa ‘Hương’ của nàng là hương thơm ngào ngạt, ‘Hương’ của hán là mùi nhang muỗi. Một cái là từ hình dung, một cái là danh từ, hai người phải nói là kém một vạn tám ngàn dặm có được không?

“Nghe nói Nhiên Hương sư huynh lập huyết thế giúp nàng ấy nữa, thật không ngờ, Nhiên Hương sư huynh làm người lãnh đạm thế kia, vậy mà...”

Ôi chao, ai, ôi, hình như Sư phụ cũng có nhắc tới chuyện huyết thế, vậy đến cùng thì nó là gì, phải tìm hiểu cho kỹ mới được.

“Thì ra là dùng huyết thế, thảo nào giống nhau như thế, nghe nói Bích Tôn cố ý muốn bọn họ kết hôn, vậy không phải sẽ là đôi vợ chồng có tướng phu thê hay sao?”

... Hương Hương hết chỗ nói rồi, nửa ngày mới gượng ép thốt ra được một câu: sư muội người mới có tướng phu thê đó! A a a, rõ ràng không có điểm nào giống có được không?!

Đến cuối cùng, Hương Hương gần như là che mặt lên vào chỗ ở của Luyện yêu sư, vô cùng vất vả. Nghĩ thầm, khốn thật, trước khi biến thân tốt xấu gì cũng là con thỏ nhỏ người gặp người thích, sau khi biến thân thế nào lại đổi thành co đầu rụt cổ như chuột chạy qua đường. Chán thật, vô cùng chán!

Luyện yêu sư đang ngồi trên ghế dài, điều khí tức, nghe được động tĩnh, mở to mắt, liếc nhìn Hương Hương một cái, nói: “Tự, luyện tập”.

Xem ra hán thật sự bị thương không nhẹ, vẫn chưa có khí lực dạy mình tu luyện. “Hương Hương biết Sư huynh vì giúp đỡ Hương Hương thuận lợi biến hình mà bị trọng thương, cho nên nấu chút thức ăn đem đến cho Sư huynh, Sư huynh nhất định phải mau chóng khỏe lại nhé”.

Luyện yêu sư “Ừ” một tiếng nói: “Đề đây”.

“Dạ”. Hương Hương chậm rãi bước vào trong, đặt hộp thức ăn lên bàn. Vốn định cứ vậy rồi đi, để hán nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho tốt, nhưng vẫn chống không lại bản khoăn trong lòng, do dự do dự hỏi: “Sư huynh, ta có thể hỏi vài vấn đề không?”

Luyện yêu sư vừa mới nhắm mắt, lại mở ra, nhìn nhìn Hương Hương, nói câu: “Hỏi”.

“À...” Hương Hương chần chờ hỏi: “Sư huynh có nghe nói, Sư phụ muốn cho chúng ta, cái đó, thành thân, lời đồn... À, hán là lời đồn phải không ha?” Hương Hương bắt đầu cười ngây ngô. “Đương nhiên, mọi lời đồn đều là giả!”

Không ngờ Luyện yêu sư lại trả lời rõ ràng một tiếng “Có”.

Trước mắt Hương Hương bỗng thấy tối sầm, thật sự có! “Cái đó, Sư huynh...” Hương Hương quanh co hỏi. “Sư huynh, thích Ngũ sư tỷ của ta không?”

Luyện yêu sư nhàn nhạt nói một tiếng: “Thích”.

Trong lòng Hương Hương vui mừng quá đỗi, nàng đâu có nhìn lầm, Luyện yêu sư quả thực thích Kỳ Thiên Trần mà! Vậy tốt rồi, hán có người trong lòng, vậy khẳng định cũng sẽ không vui với cuộc hôn nhân này. Hương Hương vỗ vỗ ngực thở ra một hơi, lại nghe được Luyện yêu sư sòng nước chẳng xao bỏ thêm một câu: “Là gì?”

Hương Hương giật mình, đem hai câu kết hợp thành một ý, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu. Sư huynh của ta ơi, ngài nói chuyện có thể không cần chờ lâu như vậy được không, gan ta nhỏ chịu không nổi!

“Thích... chính là muốn ở bên một người nào đó, lúc không nhìn thấy người ta sẽ rất bất an, rất muốn nhìn thấy người đó...”

“À”. Luyện yêu sư hiểu ý đáp lời.

Theo Hương Hương quan sát nửa ngày, cũng không thấy hấn có ý gọi là phản bác chuyện hấn thích Kỳ Thiên Trần, liền tiếp tục hỏi: “Cho nên, nếu Sư phụ nhắc lại chuyện hôn nhân của chúng ta, Sư huynh nhớ phải phản đối nhé?”

Luyện yêu sư nói: “Ta, không vấn đề”.

Thấy hấn đồng ý, Hương Hương quá cao hứng rồi. Lại cảm tạ hấn, cũng hứa hẹn ngày mai sẽ tranh thủ thời gian đem đồ ăn ngon tới cho hấn ăn, sau đó vui vẻ mà đi đến Đông Đạo Trường tìm Vụ Nguyệt.

Đến Đông Đạo Trường, lại phát giác Vụ Nguyệt không có ở đây. Trong lòng Hương Hương nhất thời sinh ra cảm giác bất an, chẳng lẽ Vụ Nguyệt có việc đột xuất, bất chợt trở về phòng, vậy không phải sẽ phát hiện mình không có ở nhà... Nguy! Lúc này hốt ha hốt hoảng chạy về, đứng ở ngoài cửa nhà lấp ló nhìn một hồi, quả nhiên Kỳ Thiên Trần đang ngồi trong phòng, hình như đang nói chuyện với ai đó... Chắc là Vụ Nguyệt? Làm sao bây giờ, phải giải thích sao đây?

Đi tìm Sư phụ hả? Buồn cười, Sư phụ đang luyện công mà! Xuống núi mua đồ ăn? Quá giả tạo, ta lại không biết đường, dù muốn đi mua, khẳng định cũng phải có Sư tỷ theo cùng! Rảnh rồi nhàm chán, đi dạo xung quanh? Cái đó cũng không được, rảnh rồi nhàm chán, lại không đi bồi hấn luyện công, không thể nói nổi...

Đang nghĩ nghĩ, đã bị Kỳ Thiên Trần ở trong phòng phát hiện, xa xa giơ tay vẫy vẫy nàng: “Hương Hương, qua đây, Đại sư tỷ đã về”.

“A, Đại sư tỷ!”

Hương Hương còn đang vui mừng quá đỗi, tiếng Hạ Mạt ở trong phòng liền vang lên: “Hương Hương, mau tới cho Đại sư tỷ nhìn một chút nào”.

“Đại sư tỷ!” Hương Hương vui vẻ nhảy vào nhà, Hạ Mạt đón người nàng. Nàng ấy kinh dị “Ôi chào” một tiếng, kéo Hương Hương ra, trái nhìn một chút, phải ngắm một chút, tán thưởng nói: “Xinh đẹp như vậy, vài ngày không gặp, con thỏ nhỏ đã biến thành một đại mỹ nữ!”

Hương Hương được thối phòng ním môi cười vui vẻ, không ngờ câu tiếp theo của Hạ Mạt chính là: “Quả thực có vài phần giống Nhiên Hương sư huynh, là đôi vợ chồng có tướng phu thê trong truyền thuyết đó nha!” Hương Hương liền phát hoảng, vội vã che miệng Hạ Mạt: “Sư tỷ, tỷ đừng nói lung tung!” Nói xong, vội vàng khăn trương cười cười quay đầu nhìn xung quanh, xem Vụ Nguyệt có đây không.

Hạ Mạt cười đẩy tay Hương Hương ra: “Đừng lo lắng, Vụ Nguyệt không có đây. Có người của nhà hấn tới, Sư phụ gọi hấn đi rồi”. Nói xong, Hạ Mạt lôi kéo Hương Hương ngồi xuống quanh bàn, nói: “Hương Hương nghĩ thế nào?”

“Nha đầu ngốc”. Hạ Mạt vẫn giống như trước, cung chiều vỗ đầu Hương Hương, nói: “Đây là chuyện đại sự cả đời ngươi mà!”

“À, phải rồi, Sư tỷ, ta không thể thành thân với Luyện yêu sư Sư huynh, Sư tỷ giúp ta nói vài lời với Sư phụ đi”.

“Nói giúp thì có thể rồi”. Hạ Mạt nói: “Nhưng ngươi và Nhiên Hương sư huynh đã lộ thân mình thấy nhau, chuyện này hầu như mọi người ai cũng biết. Các ngươi nếu không thành thân, đối với thanh danh của các ngươi mà nói, còn có Ý Thiên, Từ Đài đều sẽ chịu ảnh hưởng. Mấy người Sư phụ cũng vì nghĩ cho mọi người nên mới hi vọng các ngươi thành thân với nhau để kết thúc chuyện này. Nhưng, ngươi lại không muốn, Vụ Nguyệt cũng không vui”.

“Dạ...”

Thấy Hương Hương vẫn không thông suốt, Hạ Mạt bắt đầu dĩ thời dài, nói: “Ai, ta phải nói cho rõ thôi. Nếu ngươi chỉ là sủng vật của Vụ Nguyệt, hoặc là sư muội của hấn, vậy cũng không đủ để thuyết phục mấy người Sư phụ. Trừ phi là Vụ Nguyệt đứng ra, giải thích rõ ràng, các ngươi là lưỡng tình tương duyệt, không phải nàng không cưới, không phải chàng không gả. Mấy người Sư phụ dù có muốn bảo vệ mặt mũi thế nào, cũng không thể gây đánh uyên ương, đây là biện pháp tốt nhất có thể làm”.

“Mới rồi ta cũng đã nói thế với Vụ Nguyệt, hấn nói hấn đồng ý, hấn cũng sẽ nói rõ chuyện này với huynh trưởng và mấy người Sư phụ. Vậy còn Hương Hương? Hương Hương có nhất quyết không gả cho Nhiên Hương sư huynh, mà chỉ gả cho Vụ Nguyệt thôi không?”

“A...” Hạ Mạt hỏi trực tiếp như vậy, mặt Hương Hương bỗng chốc đỏ đến bên tai. Nàng chỉ mới biến hình được có vài ngày, cảm giác mới mẻ còn chưa qua đi, đã phải thành thân. Bất quá nói tới Vụ Nguyệt, nói tới Vụ Nguyệt... Bọn họ từ rất lâu trước kia đã ngủ chung một giường, tuy là khi đó, nàng vẫn chỉ là một con thỏ.

“Ta... đương nhiên... cũng... đồng ý... rồi...” Hương Hương đỏ mặt ấp úng nói.

Hạ Mạt nhìn dáng vẻ của nàng, nhìn không được cười ra tiếng, vỗ đầu nàng, nói: “Đúng là nha đầu ngốc”. Đáy lòng nàng không khỏi thở dài một hơi, trên đời này sao có thể có một nha đầu không phân biệt tốt xấu như vậy. Gã cho Nhiên Hương sư huynh, là chuyện tốt mà biết bao thiếu nữ trên Tam Bích có mơ cũng không dám nghĩ tới. Nha đầu ngốc này đánh bậy đánh bạ lại đạt được chuyện tốt này, thế nhưng còn bày ra dáng vẻ vô cùng khổ hận. Thật sự khiến người ta vừa tức giận vừa buồn cười. Ngốc đến như vậy khiến người ta không nói được lời nào, thật muốn bóp chết nàng thôi, nhưng kỳ lạ là bản thân còn rất ưa thích nàng.

Bên kia Hạ Mạt dờ khóc dờ cười nghĩ, bên này Hương Hương như còn e lệ, mắc cỡ đỏ mặt, nàng dẫu nhỏ xoay xoay ngón tay, ấp úng nói: “Có thể thành thân với Vụ Nguyệt đương nhiên tốt lắm, chỉ là, chỉ là không biết cái tên Liên Phong Nguyệt cận bã kia, có đồng ý hay không...”

“Liên Phong Nguyệt?” Hạ Mạt giật mình, lời này như sấm bên tai. “Liên Thất công tử?”

“Đúng vậy...” Hương Hương rất phiền muộn. “Cái tên căn bã này, rất xem thường ta... Thời điểm ở Linh Sơn tuyển chọn sủng vật, từng cười nhạo ta, nói ta tham vọng quá cao...”

“Đợi đã!” Hạ Mạt nhận ra có chỗ không ổn, dè dặt cẩn trọng hỏi. “Hương Hương, ngươi đừng nói với ta, Vụ Nguyệt họ Liên nha!”

“Đạ, đúng vậy, Vụ Nguyệt họ Liên, cái tên căn bã Liên Phong Nguyệt kia là ca ca ruột thịt của hần, sao vậy...”

“Vây nguy rồi!” Hạ Mạt gần như đứng bật dậy. “Mau đuổi theo đưa Vụ Nguyệt trở về, hần không thể để cập tới chuyện cưới Hương Hương được, nếu nói, toàn bộ coi như xong!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Chương 30

Hạ Mạt vừa dứt câu, Kỳ Thiên Trần liền lác mình đi ra cửa, Hạ Mạt cũng đuổi theo sát phía sau, chỉ để lại một mình Hương Hương kinh ngạc ngẩn người. Sau một lúc lâu mới dần dần nhớ ra. Ý, Sư phụ từng nói, ở Ý Thiên, bọn họ cần phải quên dòng họ ‘Liên’ của mình đi, nằng thật sự đã quên chuyện này không còn một mảnh.

Liên gia là Đại sĩ tộc, Đại Quý Tộc, chỉ bằng một tiểu yêu ở vùng sơn dã như nàng, chỉ mới mắng một tiếng thôi, đã bị gán tội tôn ti không phân biệt, oán hận quá nặng, ngay cả bá sư cũng không cho phép, thế thì cuộc hôn sự này sao có thể thành công cho được? Cứ ngoan ngoãn làm một sủng vật, Liên Phong Nguyệt có lẽ còn có thể dùng một câu ‘Đánh chó phải nể mặt chủ nhà’ mà bảo vệ nàng. Nếu Vụ Nguyệt nói muốn cưới nàng, hần nhất định sẽ không nói hai lời, kiên quyết đối đầu với tất cả. Liên gia là một Đại gia tộc như vậy, Vụ Nguyệt lại là hệ con cháu, Liên Phong Nguyệt đau đầu lòng hần, không thể bỏ mặc hần, cũng đâu có khả năng cho phép hần cưới một yêu quái làm vợ?

Không thể nói, Vụ Nguyệt, ngàn vạn lần không thể nói ra...

Hương Hương mờ mịt chạy đuổi theo, lại không biết đi đâu tìm Vụ Nguyệt, chỉ có thể ngơ ngác đứng ở trước sân. Nhìn con đường trống rỗng phía trước, nước mắt bất tri bất giác chảy xuống. Nâng tay áo lau đi, nước mắt lại như sông cuộn cuộn, càng không ngừng chảy ra, làm thế nào cũng lau không hết.

“Này thổ ngục”.

Bỗng nhiên nghe có tiếng người gọi mình, Hương Hương xoa mắt ngẩng đầu, không ngờ phát hiện Luyện yêu sư không biết từ lúc nào xuất hiện ở nơi này. Hần nhàn nhạt nhìn Hương Hương liếc mắt một cái, nói: “Đi”.

“Ta không đi!” Hương Hương vẫn không quên, cũng tại vì hần nàng mới rơi vào tình cảnh đáng xấu hổ hôm nay. Lúc này không thèm để ý đến hần, quay đầu đi vào nhà.

Bất quá không lâu sau thì bọn Hạ Mạt đã quay lại, nói là Lục Trọng Thiên cũng đang mở Hội Nghị Trưởng lão, bọn họ không thể lên. Bất quá nàng ấy đã gửi tin cho Lam Thiên Sách rồi, Hương Hương là đệ tử của ông ấy, bất kể thế nào, trong chuyện này xin ông ấy hãy che chở cho Hương Hương một chút.

Từ nhỏ Hạ Mạt đã sống ở Bích, chuyên tâm tu hành, chưa từng trải qua chuyện nam nữ, hiện giờ lại chọn tu luyện Tấn tiên, cuộc đời này vô vọng với chuyện duyên ương thành đôi, thề non hẹn biển, bởi vậy càng cảm thấy tình cảm giữa Hương Hương và Vụ Nguyệt vô cùng đáng quý. Hai người họ không phải quá ưu tú, cũng không có sở trường gì đặc biệt, nhưng trong mắt lẫn nhau, đối phương luôn là người tốt nhất, quan trọng nhất trên đời. Đối với người khác, cho dù có ưu tú hơn, so ra vẫn kém hơn người trong lòng ngàn vạn lần. Bất quá, thân phận Vụ Nguyệt quá ư hiển hách, hai người họ muốn thuận lợi ở bên nhau e là phải gặp trở ngại lớn rồi.

Ba người ngồi vây quanh bàn, đều không biết phải nói gì cho tốt, chỉ có thể lẳng lặng chờ quyết định của Hội Nghị Trưởng lão.

Chạng vạng tối, Hội Nghị Trưởng lão mới xong, Lam Thiên Sách cho người gọi Hương Hương qua. Hạ Mạt và Kỳ Thiên Trần tự nhiên cũng không nói hai lời cùng đi với nàng. Đến gian phòng của Lam Thiên Sách, phát hiện Cẩm Ngôn Trưởng lão và Y Vân sư bá cũng ở đây. Sau khi làm lễ chào, Lam Thiên Sách nói: “Hương Hương, tình huống xảy ra mấy hôm nay, Cẩm Ngôn sư đệ đã bẩm báo chi tiết cho Bích Tôn rồi. Trước mắt, chuyện Nhiên Hương sư diệt ôm người từ trên Từ Vân Phong xuống, việc này gây ảnh hưởng thật sự quá lớn. Cho nên, ý của Bích Tôn, vẫn là hi vọng hai người có thể kết làm vợ chồng...”

“Sư phụ...”

Lam Thiên Sách giờ tay, ý bảo Hương Hương hãy nghe ông nói hết lời đã: “Tu vi của Nhiên Hương sư diệt tại Tam Bích đứng hàng nhất nhĩ, nói thế nào cũng là chúng ta treo cao. Bất quá, ta đã hỏi qua ý kiến của Nhiên Hương sư diệt, hẳn đã đồng ý. Một khi đã vậy, đây coi như là một chuyện tốt rồi”.

Hương Hương kinh ngạc: “Luyện yêu Sư huynh, huynh ấy... đồng ý sao?” Rõ ràng hẳn đã hứa với mình sẽ phản đối mà!

Lam Thiên Sách gật đầu, Liễu Y Vân ở bên cạnh cũng nói: “Nhiên Hương sư diệt quả thật đã nói chuyện này với hẳn không thành vấn đề. Dù sao hẳn cũng là đệ tử của Thiên Quyền sư huynh, lại là Luyện yêu sư của Từ Đài, nếu không có gật đầu đồng ý của hẳn, chuyện này cũng không thể giải quyết nhanh chóng ổn thỏa. Có thể gả cho hẳn, cũng là phúc khí của Hương Hương. Thành thân xong rồi, Hương Hương càng phải siêng năng tu luyện, không thể lười biếng, biết không?”

“...” Hương Hương đã không biết phải nói gì nữa rồi, tại sao tất cả mọi người đều đem chuyện này nói như là ông trời đang ban ân huệ cho nàng. Cái loại khí thế hoàn toàn nghiêng về một bên này, khiến nàng hoàn toàn không có sức chống lại. Thành thân là chuyện của hai người, tại sao ở nơi này, chỉ cần Luyện yêu sư gật đầu đồng ý là có thể, mà ý kiến của nàng thì hoàn toàn bị xem nhẹ?

“Sư phụ”. Hạ Mạt lên tiếng hỏi. “Vụ Nguyệt sư đệ đâu rồi?”

Hạ Mạt vừa nhắc tới, Hương Hương bỗng dưng bừng tỉnh. Đúng rồi, Vụ Nguyệt đâu, Liên Phong Nguyệt đến đây, hẳn là Cẩm Ngôn Trường lão cũng phải đi tiếp đãi chứ? Giờ Cẩm Ngôn Trường lão đang ở đây, tại sao lại không thấy Vụ Nguyệt?

Cẩm Ngôn Trường lão nói: “Trong nhà Vụ Nguyệt có việc, huynh trưởng của hẳn dẫn hẳn về nhà rồi”.

Việc này đối với Hương Hương mà nói chính là sét đánh giữa trời quang, tựa như một trận sấm sét cực đại. Đánh cho nàng choáng váng hoa mắt, lung lay sắp đổ.

“Vụ Nguyệt đi rồi... Vụ Nguyệt đi rồi... Vụ Nguyệt về nhà, Vụ Nguyệt không cần Hương Hương sao?” Trong lòng có cảm giác chua xót chực trào, nước mắt nhịn không được tuôn trào ra.

Thấy Hương Hương khóc, Lam Thiên Sách có chút hốt hoảng, Cẩm Ngôn Trường lão vội vàng ra hiệu cho Hạ Mạt đưa Hương Hương ra ngoài.

Hạ Mạt ôm Hương Hương rồi đi, vốn nghĩ rằng nàng đang ở trước mặt sư trưởng, cho nên phải cố nén không khóc thành tiếng, không ngờ sau khi ra khỏi cửa, nàng vẫn không rên lên một tiếng, nước mắt vẫn không ngừng rơi. Hạ Mạt nhìn mà đau lòng, ôm lấy cánh tay nàng, an ủi: “Cảm tình của Vụ Nguyệt và Hương Hương tốt như vậy, Vụ Nguyệt khẳng định sẽ không có chuyện không cần Hương Hương. Vụ Nguyệt nói một cách rất kiên định muốn cưới Hương Hương, ta và Thiên Thiên sư tỷ của ngươi đều nghe rất rõ ràng, Hương Hương cũng rất tin tưởng Vụ Nguyệt mà, đúng không?”

Hương Hương lau lệ, càng không ngừng gật đầu. “Vụ Nguyệt sẽ không không cần Hương Hương, nhất định là Liên Phong Nguyệt, là Liên Phong Nguyệt ép buộc Vụ Nguyệt phải rời đi thôi!”

“Nhưng... nhưng mà... giờ phải làm sao đây? Hẳn quả nhiên vẫn xem thường Hương Hương, hẳn không muốn Hương Hương và Vụ Nguyệt ở bên nhau, Hương Hương không thể ở bên cạnh Vụ Nguyệt được rồi...”

Hương Hương rốt cục khóc thành tiếng, Hạ Mạt ôm lấy nàng, nhẹ nhàng an ủi nói: “Không vội, không nên gấp vội, nhất định sẽ có cách, bọn Sư tỷ và Hương Hương sẽ cùng nhau nghĩ cách”. Ngoài miệng tuy rằng Hạ Mạt nói vậy, nhưng trong lòng cũng rất bất đắc dĩ. Trong trần thế, con người luôn phân chia Tam Lục Cửu Đẳng. Kém một bậc, tất phải chấp nhận chuyện thiếu công bằng. Mà yêu tinh, lại thuộc đẳng cấp thấp nhất. Yêu tinh trong chính đạo, thì phải ẩn cư nơi thâm sơn, dốc lòng tu luyện, lấy tu luyện thăng tiên làm mục tiêu. Nếu có lòng tham luyện phẩm trần, muốn cùng với người trần nói lời thề non hẹn biển, nhất định phải vô cùng cẩn thận. Không chỉ vì địa vị thấp kém nhất, nếu một khi phạm sai lầm, sẽ bị xử phạt so với bình thường nghiêm khắc hơn gấp mười gấp trăm lần.

Nói chung, những Đại sĩ tộc có uy tín và danh dự đều nghiêm cấm việc thông hôn cùng yêu quái. Hoàng Nhiễm Thiên triều cũng có văn bản quy định rất rõ ràng, yêu quái có thể làm quan, nhưng không thể diện thánh. Cũng là nói, chỉ có thể làm một chức quan nhỏ nhoi không tiếng tăm và cũng chỉ có thể dừng lại ở mức này mà thôi. Cho nên, tuy trước mắt người và yêu đang chung sống hòa thuận, nhưng xen lẫn trong đó vẫn là vô cùng khắc nghiệt.

Trong lòng Hạ Mạt cũng hiểu rõ, chuyện của Vụ Nguyệt và Hương Hương xem ra không thể trông cậy gì được nữa rồi. Nếu chỉ là một gia đình quý tộc bình thường, có lẽ còn có thể làm tiểu thiếp, nhưng đây lại là Liên gia, gia tộc cai quản thần miếu cùng Tế Tự...

“Thiên Thiên, muội đưa Hương Hương về trước đi, ta đi tìm Nhiên Hương sư huynh. Chuyện của Vụ Nguyệt và Hương Hương cần phải bàn bạc kỹ hơn, trước mắt phải nghĩ cách từ chối hôn sự này đã. Bằng không một khi Bích Tôn đưa ra thông báo, thì mọi chuyện coi như không cách nào cứu vãn nữa rồi”.

Kỷ Thiên Trần dẫn theo Hương Hương trở về chỗ ở, dọc đường đi, từ đầu đến cuối, nàng một câu cũng không nói, chỉ lẳng lẳng nắm tay Hương Hương kéo đi. Lúc Hương Hương đưa tay lấy nước rửa mặt, nhìn thấy dây lục lạc đeo trên cổ tay... Đây là..., trước khi đến Ý Thiên, Vụ Nguyệt đã đưa Chuông hộ hoa này cho nàng dùng để liên lạc lẫn nhau! Bởi vì từ trước tới giờ, hai người đều luôn bên nhau, chưa từng tách ra, cho nên cũng dần quên mất sự tồn tại của nó.

Thần kinh Hương Hương run lên, vội vàng chúi chúi tay lên quần áo lau khô nước, cọ xát chuông. Đợi cho ánh hào quang thoáng hiện lên trên chuông, liền vội vàng gấp giọng gọi Vụ Nguyệt: “Vụ Nguyệt, Vụ Nguyệt...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30

Chương 31

Hương Hương bình ổn lại hơi thở, khăn trương nhìn ánh hào quang tỏa ra từ chiếc lục lạc chột lóc chột tắt. “Vụ Nguyệt, Vụ Nguyệt, ta là Hương Hương, ta là Hương Hương đây...”

Thế nhưng mặc kệ Hương Hương kêu gọi thế nào, bên kia vẫn yên lặng không một chút động tĩnh.

“Hương Hương?” Kỳ Thiên Trần thấy Hương Hương giống như mê muội gọi Vụ Nguyệt, có chút lo lắng vỗ vai nàng. Hương Hương quay đầu nhìn Kỳ Thiên Trần, cô đơn buông tay xuống. Đúng lúc này, từ chỗ lục lạc truyền tới một giọng nói của nam tử: “Con thỏ nhỏ?”

“Vụ Nguyệt?!” Hương Hương nghe có người truyền âm tới thì mừng rỡ như điên, một giây sau mới nhận ra được cách xưng hô không giống. “Liên Phong Nguyệt? Người là Liên Phong Nguyệt?!”

“Ha ha”. Liên Phong Nguyệt cười hai tiếng. “Trí nhớ của thỏ nhỏ không tệ, bất quá ta muốn nói, chúng ta sẽ không có cơ hội gặp lại nữa, thỏ nhỏ người không cần nhớ đến ta đâu”.

“Người...” Ý của hắn là, hắn sẽ không cho Vụ Nguyệt và nàng gặp nhau nữa sao?

“Thỏ nhỏ vẫn nên ngoan ngoãn tiếp tục theo Luyện yêu sư tu hành đi, đừng cứ tham vọng quá cao, có những chuyện không phải muốn là được. Vụ Nguyệt và người, không cùng một dạng người. Người muốn ở cạnh hắn, chỉ có một khả năng, đó là Liên gia sụp đổ. Bất quá, chuyện này so với việc thỏ nhỏ người đi đầu thai một lần nữa thì dễ dàng hơn chút đó, ha ha ha...”

“Người!” Hương Hương vô cùng tức giận, hướng tới lục lạc rống lên “Liên Phong Nguyệt”, bên kia rốt cuộc không còn động tĩnh nữa rồi. Hộ hoa chuông ở trong tay Liên Phong Nguyệt, tia hi vọng duy nhất để Hương Hương có thể liên lạc với Vụ Nguyệt đã bị chặt đứt. Mù mờ ngỡ ngàng đứng đó, hoàn toàn không biết phải làm thế nào mới tốt.

“Vụ Nguyệt, người đang ở đâu vậy, người có nhớ Hương Hương không, Hương Hương rất nhớ người...”

Đêm khuya, Hạ Mạt đập ánh trăng trở về, vừa vào cửa liền nhìn thấy Hương Hương ngơ ngác đứng trong sân. Hương Hương cũng nhìn thấy nàng ấy, liền vội vàng chạy qua hỏi: “Sư tỷ, Sư tỷ, Luyện yêu sư nói thế nào? Hắn rõ ràng đã đồng ý với muội sẽ từ chối hôn sự, đột nhiên sao bây giờ lại đáp ứng?”

“Hương Hương...” Hạ Mạt đỡ cánh tay Hương Hương, thở dài một hơi, nói. “Ai, Hương Hương, chuyện này không còn cách nào, Nhiên Hương sư huynh, quả thật cũng là vì muốn tốt cho người thôi...”

“Sư tỷ...” Hương Hương nhìn nhìn nàng ấy, đáy lòng dâng tràn cảm giác tuyệt vọng, bỗng chốc òa khóc. “Sao tỷ cũng đứng về phía họ chứ?”

Hạ Mạt nhìn dáng vẻ này của nàng cũng thấy hết sức đáng thương, giống như một chú chó nhỏ bị mọi người vứt bỏ, vội vàng ôm chầm nàng nói: “Đừng khóc, đừng khóc, nghe Sư tỷ nói hết lời”.

Hương Hương tuy rằng vẫn khóc, cũng mặc cho Hạ Mạt ôm lấy nàng, ngồi xuống ghé đầu bên cạnh. Hai người ngồi bên nhau, Hạ Mạt giờ tay chỉ chỉ vào bụng của Hương Hương, nói: “Biết không, chỗ này của Hương Hương, có một hạt châu”.

“Hạt châu?” Kỳ Thiên Trần chẳng biết từ lúc nào xuất hiện, ngồi xuống đối diện hai người.

Hạ Mạt gật gù đầu: “Nghe Nhiên Hương sư huynh nói, sở dĩ Hương Hương không thể tu hành thành công, chính là vì viên châu này đã áp chế khí lưu của Hương Hương. Hạt châu này ẩn chứa nguồn năng lực vô hạn, có lẽ là tiên linh lực, cũng có thể là ma lực. Hơn nữa, nguồn lực này vô cùng to lớn, nếu tu luyện đúng cách, Hương Hương sẽ trở thành một đại cao thủ, nhưng nếu không đi đúng cách, nguồn lực này một khi bạo phát ra, Hương Hương chịu đựng không nổi, ắt sẽ vong mạng...”

Hương Hương không khỏi kinh ngạc há hốc mồm, lại không biết nói gì cho phải. Nàng cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới, bản thân tu luyện bất thành, không ngờ lại là vì nguyên nhân này. Nguyên do ở trên người mình có tiềm tàng bí mật, lẽ nào mình chính là ma đầu ẩn mình trong thân thỏ?

Hạ Mạt vỗ nhẹ lưng Hương Hương, nói: “Ta là người của Ý Thiên, đương nhiên không thể nói xấu sư môn, nhưng thật sự, ta cảm thấy, mấy người Bích Tồn muốn Hương Hương và Nhiên Hương sư huynh thành thân, có một phần nguyên nhân là muốn trốn tránh trách nhiệm. Bọn họ không muốn mạo hiểm, cho nên đẩy việc phát hiện ra vấn đề này qua chỗ Nhiên Hương sư huynh. Nhiên Hương sư huynh cũng không quan tâm, vẫn luôn nghiêm túc suy nghĩ biện pháp cho Hương Hương. Kỳ thực, trong chuyện này, người vô tội nhất, không phải Hương Hương, mà là Nhiên Hương sư huynh”.

“Nhưng...” trong lòng Hương Hương đối với Luyện yêu sư vốn có rất nhiều oán trách, có điều vừa nghe Hạ Mạt nói vậy, nàng đã nhớ đến, lúc còn ở

Linh Sơn, Luyện yêu sư hẳn đã phát hiện ra vấn đề trên người nàng. Nhưng lúc đó, hắn không thèm quan tâm. Cứ để mặc con thỏ nhỏ mơ màng hồ đồ, hoàn toàn không biết phương pháp tu luyện, khẳng định sẽ không thể khống chế được nguồn lực này. Một khi nguồn lực này bùng phát ra, cũng là lúc nàng tử vong. Yêu tinh trên đời này nhiều không đếm hết, thiếu đi một cũng không ảnh hưởng đến toàn cục.

Thế nhưng sau này khi gặp lại ở Ỗ Thiên, hắn muốn nhúng tay vào, có lẽ là vì tình đồng môn. Bích Tôn và các vị Trưởng lão đối với chuyện này e sợ trốn còn không kịp, có thể thấy được nàng là một củ khoai lang nóng bỏng tay cỡ nào, vậy mà hắn gì cũng không nói, cứ thế tiếp nhận. Có lẽ, bản thân, thật sự rất không biết phân biệt tốt xấu, đem lòng tốt của người biến thành lòng lang dạ sói.

Hạ Mạt sờ sờ đầu Hương Hương, nói: “Nếu Bích Tôn đã lên tiếng cho các người thành thân, vậy Hương Hương cần gì ngốc nghếch mà đi theo họ, không bằng cứ đi theo Nhiên Hương sư huynh thôi...”

“Sư tỷ, ta...”

“Ta biết”. Hạ Mạt cắt đứt lời Hương Hương, liên tục gật đầu. “Ta đi tìm Sư phụ, xin ông ấy giúp đỡ nói với Bích Tôn tạm thời không truyền thông điệp cho khắp Tam Bích. Việc hôn sự của người, chờ Nhiên Hương sư huynh tự mình báo cho Chiêu Hoa Bích Tôn của Tử Đài đã, để Chiêu Hoa Bích Tôn truyền thông điệp thì tốt hơn. Về phần Nhiên Hương sư huynh, cũng dễ nói thôi, hắn căn bản không biết thành thân là cái gì”.

“...”

Hạ Mạt nhìn vẻ mặt không có lời gì để nói của Hương Hương “Chẳng lẽ người không biết hắn là loại người ngay cả nói chuyện cũng không muốn nói sao?”

“...” Hương Hương quả thật cảm thấy cách hắn nói chuyện rất kỳ quái, luôn luôn chỉ nói hai ba chữ, hơn nữa còn vô cùng cứng nhắc, giống như con nít tập nói vậy.

“Đó là vì Sư phụ của hắn, Thiên Quyền sư bá, trời sinh có tật cà lăm”. Hạ Mạt nhẫn nại giải thích cho Hương Hương nghe. “Thiên Quyền sư bá, là Luyện yêu sư đầu tiên trong Tam Bích thời đó, tuổi trẻ, pháp lực cao, nơi nơi hàng yêu phục ma, cực kỳ có tương lai. Nhưng bởi vì trời sinh cà lăm, cho nên tính tình quái gở, không qua lại lui tới với ai, cũng rất ít nói chuyện. Nhiên Hương sư huynh là đứa trẻ bị vứt bỏ được ông nhặt về trong một lần đi thu yêu, từ nhỏ đã theo ông ấy sống ở nơi thâm sơn cùng cốc, trừ bỏ pháp thuật, cũng không dạy hắn bất cứ thứ gì khác, ngày thường càng không có ai nói chuyện với hắn”.

“Còn nhớ lần đầu tiên ta gặp Nhiên Hương sư huynh, hắn chỉ biết nói từng chữ từng chữ. Gần đây chắc là nhờ thường lui lui tới tới các nơi thu yêu, cùng với tiếp xúc thêm với nhiều người, mới nói nhiều hơn chút. Bất quá, lúc ta đi tìm hắn thương lượng, cũng phải mất rất nhiều khí lực mới nắm rõ được điểm huyền bí trong vụ này đó”.

((Hắn cứ từng chữ từng chữ mà nói thế kia, không cần tốn sức đóng tai lên nghe gộp chữ để hiểu mới là lạ =.=’))

“Nhiên Hương sư huynh giống như một viên bạch ngọc thuần khiết, hắn không biết chuyện nam nữ khác biệt, cũng không biết hai người sau khi thành thân thì có gì bất thường. Nghe nói, Sư phụ đã giải thích với hắn rằng, thành thân tức là cho người đi theo hắn, hắn đi đâu, người cũng đi theo... Hương Hương thông minh như vậy, hẳn nên biết phải làm thế nào. Ta đã hỏi hắn rồi, hắn nói sẽ không lập tức trở về Tử Đài đâu, mà muốn đến Nhạn Châu một chuyến. Mà Nhạn Châu, Thịnh Châu cùng với Vân Châu đều giáp với Kinh Thành, Hương Hương chỉ bằng cứ nương theo ý của hắn mà tùy cơ ứng biến”.

“Nhiên Hương sư huynh là người có tâm địa thuần khiết, hắn sẽ không gây hại đến người. Hương Hương cứ an tâm thoải mái mà đi cùng với hắn”.

Cả đêm Hương Hương không ngủ được, nghĩ tới nghĩ lui lời Hạ Mạt nói. Hiện thời, dường như chỉ còn con đường này là có thể đi thôi.

Hương Hương vốn chỉ là một con thỏ, đồ đạc cũng chẳng có gì, nhưng quần áo của Vụ Nguyệt thì nhiều. Hương Hương một bộ cũng không để lại, gom thành cái bao nhỏ. Hai thanh Thanh Sương kiếm cùng Tử Điện kiếm cũng nhét vào luôn. Lúc trước Liên Phong Nguyệt đưa cái vòng xuyên để dụ đồ nàng coi như phát huy được tác dụng rồi.

Hương Hương vừa biến được thành người *, cũng không có may quần áo gì, đồ đang mặc trên người vốn là quần áo cũ của Kỳ Thiên Trần. Lúc này muốn ra khỏi nhà, nghĩ chắc Nhiên Hương cũng sẽ không biết mấy chuyện sẵn sóc mà dẫn nàng đi mua quần áo đâu, vì thế Kỳ Thiên Trần liền gom mấy món quần áo của mình thành một túi, cũng nhét vào chút ít ngân lượng cho Hương Hương, để nàng mang theo trên đường có cái mà dùng. Hạ Mạt thì tặng cho Hương Hương một đôi giày, nghe nói là bảo vật nàng ấy mới nghiên cứu làm ra, mang nó vào, tốc độ chạy có thể nhanh hơn gấp trăm lần, lúc gặp nguy hiểm có thể dùng. Hương Hương cảm tạ nhận lấy, kỳ thực ngẫm nghĩ lại, nếu thực sự gặp phải nguy hiểm, còn có thời gian mà thay giày hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Sau khi cáo từ Lam Thiên Sách, Hương Hương theo Luyện yêu sư rời khỏi Y Thiên. Ở nơi này đã được nửa năm, thời gian so với Linh sơn còn muốn lâu hơn, giờ rời đi, vẫn có chút luyến tiếc. Hạ Mạt an ủi nàng, nói nàng ấy sẽ thường xuyên liên lạc với Luyện yêu sư, những lúc không bận rộn việc gì sẽ qua thăm bọn họ.

Lúc này Hương Hương mới hơi có chút thoải mái. Vừa vặn tìm được cơ hội trở về thăm Chí Chí. Không biết nàng ấy tu luyện thế nào rồi, so với mình, ít nhất chắc sẽ đỡ hơn. Đương nhiên, quan trọng nhất, chính là đi tìm Vụ Nguyệt. Nhưng, Kinh Thành, nghe ra hình như ở rất xa.

Luyện yêu sư gọi tọa kỵ ra, một lão hồ màu trắng oai phong lẫm lẫm, bất luận là khí thế hay hình dáng, so với lúc còn ở Linh sơn đều mạnh mẽ hơn rất nhiều. Xem ra đi theo Luyện yêu sư, tu vi của lão hồ rõ ràng đã tăng lên thật sự rất nhanh. Bất quá lúc này Hương Hương không có tâm tình bàn luận chuyện bạn cũ với hân, chỉ chờ dẫn nhìn Luyện yêu sư nghiêng người ngồi lên lưng hồ, quay đầu nói với nàng: “Lên”.

Hương Hương mím môi, vẻ mặt không vừa ý: “Ta không lên!” Nàng mới không thêm ngồi cùng tọa kỵ với hân, Vụ Nguyệt mà biết, sẽ tức giận.

Luyện yêu sư nhìn nàng một cái, không nói gì, phát tay, từ chỗ tay áo bay ra một cái hồ lô màu vàng, lơ lửng dừng trước mặt Hương Hương. Hương Hương chớp chớp mắt nhìn nó, trong phút chốc hồ lô đã lớn thêm mấy lần, có vẻ giống như cái băng ghế. Hương Hương quay đầu nhìn Luyện yêu sư, hân nhàn nhạt nói: “Đi”. Lão hồ hiểu ý nhảy phốc đi.

“Mau leo lên”. Hạ Mạt mỉm cười vỗ vỗ Hương Hương. “Đây là Kim Hồ Lô của Nhiên Hương sư huynh”.

Dưới sự thúc giục của Hạ Mạt, Hương Hương rốt cục trèo lên ngồi an ổn trên hồ lô, vẫy tay chào từ biệt Hạ Mạt.

Hương Hương vừa ngồi vào chỗ của mình, hồ lô liền ‘vèo’ một tiếng phóng đi, Hương Hương còn chưa chuẩn bị tâm lý, bất ngờ lao đảo, sợ tới mức kêu ‘A’ thảm thiết. Luyện yêu sư cười hồ chạy ở phía trước quay đầu nhìn lại phía Hương Hương, giống như muốn nói: đáng đời người không cười hồ chung với ta, giờ sợ rồi chứ?

Hương Hương ‘Hừ’ một tiếng, cố gắng trấn định, ngàn vạn đừng khiến kẻ này xem nhẹ mình. Tuy rằng bay trên cao như vậy, lại ngồi có một mình, trong lòng có bất an, lòng bàn tay cũng đổ đầy mồ hôi, nhưng... nhưng nếu thật sự bị té, hân là Luyện yêu sư, hân là, sẽ có thể cứu... cứu nàng chứ nhỉ...

Sau khi hồ lô đuổi kịp tốc độ của Bạch Hồ thì tốc độ liền chậm lại. Tim Hương Hương đập loạn từng hồi, cũng thoáng bình tâm. Chính chính tư thế, phía trước bỗng có một trận gió mạnh thổi tới, thiếu chút nữa thổi bay Hương Hương. Hương Hương sợ tới mức vội vã cúi rạp người xuống, ôm chặt lấy hồ lô, một bên ‘oa oa’ hét lớn: “Gió ở đâu thổi tới mà mạnh dữ vậy?!”

Luyện yêu sư không hề rảnh.

Hương Hương nhớ tới lần trước Liên Phong Nguyệt cười Cừu Vĩ Hồ, hân nói lúc bay lên trên cao hiển nhiên sẽ có gió lớn, đối với loại tọa kỵ bậc cao tự bản thân nó sẽ tạo ra kết giới, nhưng nàng đang ngồi đích thị là hồ lô... Hương Hương quay đầu nhìn nhìn Luyện yêu sư, quả nhiên bên hân an ổn như Thái Sơn, áo bào trắng như tuyết thậm chí không thêm động đậy. Trong khi nàng ở bên này, cuồng phong thổi tới tai tán loạn, thậm chí không thể mở mắt ra được.

“Sư huynh...” Hương Hương muốn gọi hân giúp nàng tạo một cái kết giới ngăn trở gió thổi.

Luyện yêu sư lãnh lãnh đạm đạm “Ừ” một tiếng, ngay cả đầu cũng không thèm quay sang nhìn. Hương Hương âm thầm khẽ cắn môi, em gái hân ((chửi á)), ta chịu đựng, không thèm cầu xin hân! Cờ này, vẫn có thể chịu được mà. Nhưng thật không ngờ, gió càng lúc càng lớn, hồ lô cũng theo đó mà cao thấp xóc nảy, mỗi lần nảy lên, Hương Hương cảm thấy bản thân như muốn bay ra ngoài, sợ tới mức hôn bay phách tán, cái này mà té xuống, đừng nói đến tan xương nát thịt, có khi đến bã cũng chẳng còn.

“Sư, sư huynh...” Hương Hương rốt cục không nhịn được nữa, hai hàm răng đầu đá lẫn nhau, nói. “Gió, gió lớn quá...”

Luyện yêu sư quay đầu nhìn nàng một cái, trả lời: “Ừ”.

“Lập, lập kết giới, sẽ không, sẽ tốt, chút...” Khó khăn nói được một câu, đã bị gió thổi đầy miệng, không khỏi bị nghẹn ho khan hai tiếng.

“Ừ”. Luyện yêu sư trả lời hoàn toàn không gọn sóng, tiếp theo vẫn ngồi vững như Thái Sơn, hoàn toàn không có vẻ gì là sẽ tạo kết giới cho Hương Hương.

Hương Hương trừng mắt nhìn hân, nàng nghĩ thế nào cũng cảm thấy là hân cố ý. Hạ Mạt nói hân không hiểu thế sự, trong sáng như bạch ngọc, nhưng nàng đã nói đến mức này, chỉ thiếu không nói thẳng Sư huynh giúp ta tạo kết giới đi, chỉ cần không phải kẻ ngốc hân đều phải nghe hiểu chứ? Hân lại cứ ‘Ừ’ ‘Ừ’, không phải cố ý thì là gì?

Hương Hương cắn giận trong lòng, không thèm nhục nhã đi cầu hân nữa, liền nhắm mắt lại, sống chết ôm lấy hồ lô, động cũng không dám động.

Ước chừng bay được một canh giờ, bỗng nhiên ngừng lại. “Tới rồi sao?” Hương Hương giống như người đang hấp hối được cứu vớt mở to mắt nhìn, lại phát hiện vẫn đang ở giữa không trung. Luyện yêu sư cười trên lưng hồ, cúi đầu nhìn nhìn xuống dưới, nhàn nhạt nói một câu: “Nhầm đường”. Xong đi ngược trở lại.

Hương Hương thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu, cố ý! Khẳng định là cố ý! Cái gì không hiểu thế sự, cái gì trong sáng như ngọc, hoàn toàn là em

già tạo! ((Nguyên văn: em gái hấn già tạo! :>))

Lại qua thêm chừng nửa canh giờ chịu đựng cuồng phong cùng xóc nảy, rốt cục chạm tới đất. Lúc Hương Hương theo hồ lô xoay người đáp xuống, chân căng đều mềm nhũn. Lão đạo ngồi xuống đất, Luyện yêu sư lạnh nhạt thu hồi hồ lô, cũng không thúc giục nàng đứng lên, chỉ đứng một bên nhìn. ((người ta không biết nói thôi chứ cũng biết trả đũa đấy :-))

Hương Hương trừng mắt liếc hắt, an vị trên mặt đất không đứng dậy. Cũng không hấn cố ý, thật sự là trận bay trong không trung vừa rồi vô cùng kinh hãi, nàng bị dọa sợ đến hồng rồi, hoàn toàn chưa bình ổn được khí lực.

Vừa chậm rãi chờ đợi đôi chân có thể hoạt động trở lại, vừa quan sát mọi người tới tới lui lui. Thế giới này thật sự rất kỳ lạ, rất nhiều người điều khiển được hồ, sư tử này nọ, oai phong lẫm lẫm, vô cùng có phong cách. Phía trước không xa là một tòa thành trì, bằng vào thị lực không tệ của mình, nàng mơ hồ thấy rõ trên công thành viết hai chữ ‘Thái Hưng’.

“Thái Hưng thành...” Lần đầu tiên Hương Hương đến thành trấn của nhân loại, trong lòng tự dưng có một loại cảm giác trở về cố hương, giống như bản thân vốn chính là người, chứ không phải một con thú.

Nghỉ ngơi đủ, từ trên đất bò dậy, vỗ vỗ mông phui cát đá, lại phát hiện người qua đường xung quanh giống như đang nhìn chằm chằm vào mình. Hương Hương không khỏi đỏ mặt, nghĩ thầm, ôi chao, trở nên xinh đẹp quá thật cũng không phải chuyện quá tốt, rất bất tiện nha, quay đầu lại trở nên xinh đẹp ngời ngời như vậy, làm sao không biết xấu hổ, ta đây muốn khiêm tốn, khiêm tốn ấy...

Nhưng lập tức phát hiện, ánh mắt mọi người hình như không giống loại ánh mắt kinh diễm, mà là kỳ quái, giống như đang nhìn một quái nhân. Hơn nữa tiêu điểm tầm mắt, có vẻ như không phải dừng trên mặt nàng, mà là... trên đầu...

Hương Hương ngáp ngừng lấy cái gương nhỏ ra, quay lưng lại, soi soi... Khôn! Kiểu tóc! Không ngờ lại... ngổn ngang trong gió! Luyện yêu sư ở bên cạnh nhìn lâu như vậy, thế mà không thêm nhắc nhở nàng lấy một tiếng! Hình tượng bị hủy hoại mạnh, hu hu, Hương Hương là đại mỹ nhân đấy! Hương Hương vội vã lấy tay làm lược, ta chải, ta chải, ta lấy lược chải... Rốt cục ngay ngắn.

“Đi”. Luyện yêu sư lại lãnh lãnh đạm đạm nói một câu, cất bước đi về phía trước.

Hương Hương vội vàng cất gương, chạy bước nhỏ đuổi theo.

Cổng thành có ba cửa vào, cửa lớn đóng chặt, chỉ có trái phải hai cái cửa nhỏ mở ra. Cửa bên phải rất nhiều người đang xếp hàng thành một đội ngũ thật dài. Nhìn kỹ, đều là dân thường áo vải, xem ra là dân chúng bình dân. Cửa bên trái lại rất ít người, phần lớn đều quần áo ngăn nắp, đang cầm giữ hoặc cười chím quý thú lạ.

Luyện yêu sư dẫn theo Hương Hương, còn có một lão hồ, lững thững đi về phía cổng bên phải. Hương Hương ghé mắt liếc nhìn Luyện yêu sư ở phía trước, bình thường hấn đều thu lão hồ lại, lúc này vì không muốn xếp hàng, hấn thế nhưng thả lão hồ ra. Tên này rõ ràng đâu có gốc, hấn chính là già vờ, già vờ! Vờ thuần khiết, già vờ hại, cái trang thành một kẻ ngây thơ cụ! Cái tên Ảnh Đế* chết tiệt này!

((Tựa như Thiên Vương á))

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Chương 33

Hai người thuận lợi tiến vào Thái Hưng thành, dọc đường đi có rất nhiều người dừng chân thi lễ chào Luyện yêu sư, nhưng không ai dám tự tiện đi tới bắt chuyện, đủ thấy bọn họ rất kính sợ Luyện yêu sư.

Thái Hưng là một thành nhỏ, diện tích hẹp, nhưng sự phồn hoa náo nhiệt của nó không ảnh hưởng gì đến hấn. Đi qua dòng phố xá náo nhiệt, tới trước một tòa nhà lớn khí thế. Cửa lớn son son mở ra, một lão giả râu tóc hoa râm vội vàng từ bên trong bước ra nghênh đón. Dáng người hơn sáu mươi tuổi, tựa như cây khô, ánh mắt đục ngầu, rất tiêu tụy.

“Luyện yêu sư đại nhân!” Ông ta tỏ vẻ vội vàng, cảm giác như đang mời mắt chờ mong vương chủ đến. “Rốt cuộc đợi được ngài rồi. Nếu ngài đến trễ qua ngày này, khuyến tử thật sự sẽ bị yêu quái kia hại chết thôi... Cái mạng già này của lão phu, cũng muốn theo nó luôn rồi...”

Nghe ông lão gần trăm tuổi một phen nước mắt nước mũi khóc kể, Hương Hương rốt cục biết Luyện yêu sư không trở về Từ Đài mà muốn tới nơi này trước, thì ra là để thu yêu. Bất quá, Thảo Hương Hương nàng đích thị là một con thú yêu tinh, ôi chao, ai ôi, hấn dẫn theo một con yêu quái đi thu yêu, có phải hơi kỳ quái hay không?!

Quả nhiên, một giây sau, ánh mắt lão giả kia liền chuyển hướng nhìn về phía Hương Hương, hỏi: “Luyện yêu sư đại nhân, vị này là...”

Hương Hương rất sợ người này sẽ nói ‘Con thỏ nhỏ’ ‘Thỏ ngọc’ gì đó, vội vàng cướp lời: “Ta là sư muội của hần, ta gọi là Hương Hương, ha ha...”

Lão già lúc này cũng cung kính cúi chào Hương Hương: “Hương Hương cô nương”.

Lão già một bên dẫn hai người Hương Hương vào trong nhà, một bên giới thiệu tình huống đang gặp phải. Lão già họ Kha, là Thành chủ của Thái Hưng thành. Hơn bốn mươi tuổi mới có được một đứa con, đặt tên Kha Tuấn Vĩ. Lúc con của lão được sinh ra, lại không đủ tháng, từ nhỏ thể trạng yếu, hiển nhiên là vô cùng được yêu thương. Điều khiến đôi vợ chồng già được an ủi chính là Kha Tuấn Vĩ bình bình an an sống đến năm mười bảy tuổi, thân thể tráng kiện, học hành cũng nghiêm túc, thường xuyên được phu tử ((thầy giáo) khen ngợi.

Tất cả chuyện xấu bắt đầu từ một lần nhóm học trò cùng nhau đi du ngoạn. Kha Tuấn Vĩ bị lạc trong núi, sau đó kết bạn với một nữ tử sống một mình trong khe núi. Lúc đó Kha Thành chủ đã nói, một nữ tử trong sạch làm sao có thể sống một mình nơi thâm sơn cùng cốc, khẳng định là yêu quái thôi. Nhưng Kha Tuấn Vĩ không nghe, còn thường xuyên qua lại giao du với nữ tử này, khuyên bảo thế nào cũng không được. Mỗi đầu còn là mỗi ngày đi sớm về trễ, về sau thì thường xuyên ba ngày hai bữa không về nhà. Mỗi lần trở về đều là sắc mặt tái nhợt, thần hình mệt mỏi. Mất thấy con trai ngày một gầy yếu, sức khỏe suy giảm, Kha Thành chủ nóng lòng như lửa đốt.

Bước chân ba người bước đi trên hành lang dài gấp khúc có chút rối loạn, bỗng nhiên một gã nô bộc từ chỗ góc rẽ đột ngột chạy tới, vừa thấy Kha Thành chủ, sắc mặt liền tái nhợt, run run rẩy rẩy tiến lên nói: “Lão gia, không... không tốt rồi! Thiếu gia lại chạy đi!”

“Lại... chạy?!” Kha Thành chủ quá sợ hãi. “Mau, mau đuổi theo bắt trở về!”

“Chu quản gia đã phái người đuổi theo rồi”.

Kha Thành chủ vỗ ngực liên tục, vô cùng đau đớn, kêu rên không ngớt: “Con yêu quái chết tiệt đã bắt mất hồn con trai ta rồi, khiến nó mỗi ngày đều không muốn sống chạy về chỗ nàng ta. Luyện yêu sư đại nhân nhất định phải thu con yêu quái chuyên hút tinh khí con người này, vì dân trừ hại!”

Luyện yêu sư từ nãy đến giờ vẫn im lặng rớt cục “Ừ” một tiếng. “Gian phòng, xem”.

Kha Thành chủ vội vàng dẫn bọn Hương Hương đến phòng của Kha Tuấn Vĩ, Hương Hương đi theo sau lưng Luyện yêu sư, bên này nhìn, bên kia sờ, tư thế hơi có chút giống một đại thám tử đi điều tra vụ án.

Không hổ là người nhà giàu, gian phòng vô cùng sạch sẽ, chẳng qua giường có hơi lộn xộn, nhìn ra được người trên giường vừa mới rời đi không lâu. Nói với phòng ngủ là gian thư phòng, trên bàn học trên giá sách đều ngay ngắn chỉnh tề, dấu vết thể hiện rất rõ đã lâu không người đụng đến. Xem ra quả nhiên giống như Kha Thành chủ nói, vị Thiếu Thành chủ này từ sau khi kết bạn với mỹ nữ ở nơi thâm sơn liền hoang phế chuyện bài vở học hành, mỗi ngày chỉ biết chạy lên núi.

“Vậy động cơ là gì?”

Hương Hương vuốt cằm, học theo dáng vẻ của thám tử. Nàng biết yêu quái muốn tu luyện thành hình người có bao nhiêu gian nan, nhưng một khi đã tu luyện thành hình người, nói lên tu vi đã rất cao rồi, làm như vậy khẳng định sẽ không phải là không có chủ ý. Nếu nàng ta thật lòng thích vị Thiếu Thành chủ này, hần sẽ tìm đủ mọi cách khiến cho người trong nhà hần chấp nhận nàng ta, sao có thể làm loại chuyện đi ngược lại như vậy, khiến mọi người trong nhà oán ghét? Chẳng lẽ có thù oán với nhà Thành chủ? Nàng nhớ đã từng nghe một vị nhân sĩ có địa vị nói qua, khi có thù oán với ai, hãy nuôi dưỡng một đứa con gái hư hỏng, gả cho con trai của hần, vậy cả nhà hần coi như xong rồi...

“Đi”. Luyện yêu sư lãnh lãnh đạm đạm nói một tiếng, đem dáng vẻ trinh thám của Hương Hương hoàn hồn trở về, bước ra ngoài. Hương Hương vội vã nhảy dựng lên đuổi theo. Mới đi tới cửa, xa xa đã nghe một trận ồn ào. Hương Hương vội vàng tập trung nhìn lại, chỉ thấy một đám ước chừng năm sáu người đang lôi kéo một thiếu niên tầm mười sáu mười bảy tuổi qua đây, nếu cẩn thận chăm chút đáng về một chút, phỏng chừng tướng người cũng không tệ. Hần một bên bị kéo đi, một bên ra sức giãy dụa: “Buông ta ra! Buông ta ra, ta muốn đi tìm Cẩm Tâm!”

“Tuấn nhi!” Kha Thành chủ đã nước mắt dọc ngang chạy tới đón. “Con đừng nhớ tới yêu nữ kia nữa, nhìn cha này, nhìn cha này...”

“Cha!” Thần chí Kha Tuấn Vĩ thế nhưng vẫn tỉnh táo, còn nhận ra được người nào. “Cha, cha cho con đi gặp Cẩm Tâm đi, sau này con sẽ chăm sóc cha già, tiễn cha đến cùng! Nếu cha kiên quyết ngăn cản chúng con ở bên nhau, con, con sẽ đoạn tuyệt quan hệ cha con với cha!”

Hương Hương nghe thấy nhin không được thắm mắt “Khốn kiếp” một tiếng, bất hiểu nhưong này, thẳng con bất hiểu!

Kha Thành chủ thờ dốc một hơi, nhất thời ngất đi. Được quản gia bấm huyệt nhân trung mới tỉnh lại, không khỏi lại khóc lóc nức nở, nằng to “Yêu quái khốn kiếp”. Kha Tuấn Vĩ lại còn kêu to “Cẩm Tâm không phải yêu quái”, bị bọn gia đình kéo đi. Lúc bọn họ đi ngang qua cạnh người Hương Hương, Luyện yêu sư bỗng nhiên phát tay, ấn một cái lên trán Kha Tuấn Vĩ. Tiếng hô thất thanh của hần nhất thời ngừng lại, Hương Hương quay đầu nhìn, chỉ thấy trên đầu Kha Tuấn Vĩ có nhiều hơn một tấm bùa.

Kha Thành chủ nghe thấy con trai yên tĩnh lại, liền khăn trương chạy qua xem, phát hiện chỉ là đang ngủ, vội vàng vẫy vẫy tay, ý bảo gia đình đưa hần đi nghỉ ngơi, trông coi cẩn thận. Quay đầu nói với Luyện yêu sư: “Luyện yêu sư đại nhân, có cách nào đối phó với con yêu quái súc sinh kia không? Không dám đòi gạt đại nhân, trước đây, lão phu cũng đã từng mời không ít pháp sư có tiếng đến, nhưng đều không tìm được chỗ ở của con yêu quái súc sinh kia. Đại nhân xem, có cần thi pháp gì đó lên người tiểu nhi, để nó dẫn chúng ta đi?”

“Không cần”. Luyện yêu sư lại cự tuyệt. “Đi”. Nói xong, cất bước đi luôn. Hương Hương mờ mịt nghi hoặc đuổi theo. Kha Thành chủ càng hoang mang, giật mình đuổi theo, hỏi: “Luyện yêu sư đại nhân, vậy...”

Luyện yêu sư cũng không quay đầu lại nói: “Không phải yêu, không cần ta”.

“A, không phải yêu quái sao?” Hương Hương kinh ngạc vô cùng.

Kha Thành chủ há miệng thở dốc, cuối cùng không nói ra lời. Trên thực tế, trước đó ông ta đã mời vài vị pháp sư, cũng đều đưa ra kết luận nói Cẩm Tâm cô nương kia chẳng phải yêu quái. Chỉ là ông ta không cam lòng, con trai ông ta đang êm đẹp tự nhiên biến thành như vậy. Nếu đó là yêu quái, bị pháp sư thu xong, trừ đi yêu pháp trên người con trai, con trai sẽ có thể trở lại bình thường rồi. Còn nếu là người phạm, là người phạm. . .

Lúc bọn Hương Hương ra khỏi Kha phủ, bên trong truyền đến tiếng Kha Thành chủ tuyệt vọng gào khóc. Nếu là yêu quái, thì có thể thu, nếu là người, thật sự không có cách sao? Mỗi nhà đều có quyển sách khó đọc, cho dù là thanh thiên Đại Lão Gia gương sáng treo cao cũng không thể xử được chuyện này?

Hương Hương chạy bước nhỏ đuổi theo Luyện yêu sư, giọng nói: “Kha Thành chủ, thật đáng thương”. Tuổi già mới có con, vốn tưởng rằng có thể dựa vào, không ngờ tới, vất vả nuôi con khôn lớn lại vì một nữ nhân mà trở mặt thành thù. Hương Hương âm thầm thổn thức, đang muốn nói “Có nên giúp ông ta không”, liền nghe thấy Luyện yêu sư lạnh lùng nói một câu “Ý trời”, khiến Hương Hương tích tụ một hơi trong ngực, nhịn không được mắng “Máu lạnh”.

Bước chân càng chạy càng chậm, cuối cùng quay đầu chạy ngược trở về. Vỗ ngực, nói với vị Kha Thành chủ đang ngã ngổ dưới đất khóc rống: “Ta có cách!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Chương 34

Hương Hương chủ động chia tay giúp đỡ, đối với Kha Thành chủ điều này tuyệt không thể nghi ngờ là lò than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, vội vàng mang ơn mời Hương Hương ngồi lên ghế, sai người dâng trà đối đãi như một vị ân nhân. Trước tiên Hương Hương không vội nói lên kế sách của bản thân, mà dùng lý luận phân tích cận kề chuyện này cho rõ ràng: “Ta cho rằng, tình hình hiện nay của Thiếu Thành chủ không phải là vì trúng phải yêu pháp, như vậy chỉ có thể nói đây đơn giản là tuổi trẻ nông nổi dẫn đến hành động phản nghịch”.

“Tuổi trẻ... nông nổi?” Kha Thành chủ không hiểu lặp lại lần nữa. Ông ta sống hơn sáu mươi năm, nhưng lại chưa từng nghe qua danh từ kỳ quái bực này.

“À, cái này...” Hương Hương dừng một chút, giả vờ bày ra dáng vẻ của một người học thức uyên bác, giải thích. “Chính là đứa nhỏ lớn lên, qua từng giai đoạn của tuổi tác mà bước vào cuộc sống, mỗi người sẽ có cá tính ngộ nghĩnh khác nhau. Biểu hiện cụ thể chính là ý thức độc lập cùng với ý thức của bản thân trở nên mạnh mẽ, cho rằng bản thân là một người trưởng thành, nóng lòng muốn thoát ly khỏi vòng kiểm soát của phụ mẫu, muốn tự quyết định mọi việc của bản thân, không thích phụ mẫu can thiệp. Vì muốn biểu hiện sự ‘thành thực’ cùng ‘phi phạm’ của bản thân, sẽ có khuynh hướng bày tỏ thái độ phê phán trước mọi chuyện. Ông càng không cho phép hấn làm cái gì, hấn lại càng muốn làm cái đó”.

“Tựa như Thiếu Thành chủ bây giờ, Thành chủ lão gia càng không cho phép hấn đi gặp Cẩm Tâm cô nương, hấn lại càng muốn đi. Ông càng ngăn cản, hấn liền cảm thấy ông càng đáng giận, mà vị Cẩm Tâm cô nương kia càng tốt hơn. Cho nên, Luyện yêu sư... à, Sư huynh ta cũng có nói, vị Cẩm Tâm cô nương kia chẳng phải yêu quái, vậy Kha Thành chủ không bằng cứ buông lỏng ra, hoặc nói rõ hơn là chu toàn cho đối lứa, đồng ý với cuộc hôn nhân này là được rồi!”

“Chuyện này... không được”. Kha Thành chủ như gặp phải chuyện khó xử. “Nữ tử này sống một mình nơi thâm sơn, sao có thể là loại nữ nhi trong sạch thuần khiết. Cho dù không phải yêu quái, Kha gia chúng ta cũng không thể chấp nhận một nàng dâu lai lịch không rõ ràng được. Hơn nữa sang năm là Tuần nhi được mười tám tuổi, phải lên Kinh diện thánh, nhận thánh dụ, chính thức trở thành người thừa kế của Thái Hưng thành. Nàng kia không biết đại cục, không rõ lẽ nghĩa, để Tuần nhi cưới nàng ta, tương lai tai họa ập xuống sẽ không phải chỉ một mình Tuần nhi, mà còn là toàn bộ Thái Hưng thành nữa... nếu đúng như vậy, lão phu, chết cũng không nhắm mắt!”

Nói vậy cũng có lý. Hương Hương gật đầu nghĩ nghĩ, nói: “Vậy... Giờ hoặc không có con trai, hoặc tương lai con trai sẽ làm hại Thái Hưng thành, Thành chủ lão gia chọn cái nào?”

Tình huống này quả thực khó xử.

“Chuyện này... chuyện này...” Kha Thành chủ khó khăn rồi. Đại nghĩa làm đầu, ông ta đương nhiên không muốn Thái Hưng thành gặp tổn hại, nhưng đứa con trai yêu thương của ông, cũng thật sự khó có thể bỏ qua, không khỏi lâm vào thế khó xử.

Hương Hương đứng lên, cụ non ra vẻ sành đời vỗ vỗ vai Kha Thành chủ: “Thành chủ lão gia, con người sẽ thay đổi, Thiếu Thành chủ bây giờ không nghe lời, nhưng cũng không có nghĩa tương lai hấn sẽ luôn như vậy, hoặc là có cơ hội làm lại một người mới. Như vậy đi, trước mắt Thành chủ lão gia cứ

đồng ý cho bọn họ thành thân, đừng ngăn cản Thiếu Thành chủ đi tìm Cầm Tâm cô nương”.

“Sau đó, chờ đến lúc hắn ra ngoài tìm Cầm Tâm cô nương rồi, liền len lút đi theo hắn, đến gặp vị Cầm Tâm cô nương kia xem nàng ta là loại người gì, biết người biết ta, hắn sẽ tìm được biện pháp giải quyết thôi!”

Trước mắt Kha Thành chủ cũng không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể nghe theo lời Hương Hương nói mà làm.

Việc canh gác ở cổng đối với Kha Tuấn Vĩ được hủy bỏ, hắn liền ngay cả cơm cũng không ăn, lập tức đi ra ngoài. Hương Hương sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, thay đôi giày chạy nhanh mà Hạ Mạt đưa cho, phủ thêm khăn Hoán Thiên Lăng giúp ẩn thân của Liên Phong Nguyệt, rồi chờ sẵn bên ngoài. Hắn chân trước vừa ra khỏi cửa, Hương Hương đã đuổi kịp phía sau.

Ra khỏi đại môn thành Tây, đi đến trước một ngọn núi nhỏ, nhìn thấy tảng đá dưới chân núi ghi rõ chữ ‘Hong Sơn’. Thời điểm Kha Tuấn Vĩ lên núi bắt đầu nhìn chung quanh, vô cùng cẩn thận, dường như sợ có người theo dõi. Hương Hương âm thầm hé miệng cười trộm, xem đi xem đi, trông chừng thì sao chứ, người cũng không thấy ta!

Đang đắc ý, dưới lòng bàn chân bỗng nhiên ‘rắc’ một tiếng, đập gãy một đoạn cành cây khô. Hương Hương không khỏi da đầu một trận rét run, thầm kêu: nguy. Quả nhiên Kha Tuấn Vĩ cảnh giác quay đầu lại, tuy hắn không nhìn thấy Hương Hương, nhưng cơ bản đã đoán được có người theo sau rồi. Liền không đi thẳng tới mục tiêu nữa, mà đi vòng vòng trên núi, hơn nữa còn cố tình chọn đường rậm rạp khó đi.

Hương Hương chỉ đang ẩn thân chứ không phải không tồn tại. Đường núi này lại rậm rạp khó đi, có mấy lần Hoán Thiên Lăng thiếu chút bị vướng cành cây kéo tụt ra, suýt lộ chân tướng. Vội vội vàng vàng thu trở về, vừa ngừng đầu thì phát hiện không còn thấy bóng dáng Kha Tuấn Vĩ ở phía trước.

Mất dấu rồi?!

Hương Hương tròn tròn mắt, tìm vài vòng khu vực xung quanh, không thấy đâu. “Thôi, lần tới lại theo tiếp. Lần này sắp thành công lại thất bại, không ngờ để cho hắn phát hiện, lần tới nhất định phải cẩn thận hơn mới được”. Buồn bực vén Hoán Thiên Lăng lên, nhứt chí ngồi xuống một gốc cây nghỉ ngơi. Đi lòng vòng trong núi lâu như vậy, nàng mệt đến hết hơi rồi, ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc đã rồi xuống núi.

Lấy tay làm quạt cho thoáng không khí, con nóng lui đi chút ít, Hương Hương liền lấy cái gương nhỏ ra, đồng soi soi, tây chiếu chiếu. Sau trận vận động khuôn mặt trở nên đỏ bừng, lấp lánh mồ hôi, thật sự là kiều diễm ướt át. Đôi mắt sáng mang theo chút ửng rù, lười biếng mà mê người. Đôi môi khẽ nhếch, nhẹ nhàng thổi hơi, tràn ngập mê hoặc.

Hương Hương thở dài một tiếng: “Thật không có cách nào, sao mà đẹp quá vậy chứ!” =.=

Từ sau khi biến hình, Hương Hương liền bắt đầu trang điểm. Chiếc gương lúc nào cũng đem theo bên mình thì khỏi phải nói, rảnh rồi không có gì làm sẽ đem ra soi, còn vô si soi gương rồi tự mình biểu diễn, tự say mê chính mình. Thứ cho nàng tâm tình của một tiểu cô nương chưa từng được làm mỹ nữ, dù sao trang điểm một chút cũng đâu ảnh hưởng đến tiến bộ xã hội đúng không?

Đang sửa sang lại đầu tóc, bỗng nhiên từ trong gương nhìn thấy sợi dây mây ở phía sau khiến nàng giật mình, hình như trong chớp mắt nó trở nên dài hơn thì phải. Động tác Hương Hương dừng lại, chăm chú nhìn dây mây kia một lúc, không nhúc nhích, nghĩ nghĩ chắc vừa nãy có gió thổi qua thôi. Khôi phục lại tinh thần, tiếp tục sửa sang lại lọn tóc, còn ngẫu hứng cải biên hát một bài ca dao: “Hương Hương là đại mỹ nữ, quốc sắc thiên hương khuynh thiên hạ, đứng đầu bảng không gì sánh bằng, thiên hạ đệ nhất chính là nàng...” Hát hát, cảm thấy không đúng, Ngũ sư tỷ cũng rất đẹp. Không thể cứ khen ngợi bản thân mà hạ thấp Sư tỷ nhà mình được. Nghĩ nghĩ, sửa miệng hát. “Đẹp nhất thiên hạ có hai người, một trong đó chính là nàng!”

Vừa hát xong, hai cánh tay phút chốc căng thẳng, lập tức phát hiện thân thể của mình đã bay lên không rồi. Nhìn lại, đúng là bị hai sợi dây mây quấn vào cánh tay, treo lên cao. “Sao lại thế này?” Hương Hương giãy dụa loạn lên, phát hiện hoàn toàn không thể thoát được. Lập tức muốn đem mấy món bảo bối bản thân có được ra, nhưng đều không dùng được, chỉ có thể lớn tiếng kêu cứu. “Cứu mạng! Có yêu quái hại người! Cứu mạng...”

Câu kêu cứu của Hương Hương còn chưa nói xong, chợt nghe có tiếng người ở trong rừng ‘phụt’ cười. Hương Hương lập tức cảnh giác trừng mắt nhìn về nơi phát ra tiếng động. “Ai, đi ra! Mau ra đây!”

Tiếng quần áo va chạm vào cây cỏ sột soạt vang lên, một thiếu nữ mặc áo xanh từ chỗ sâu trong rừng rậm bước ra, mái tóc đen không cài trang sức tựa như thác nước tuôn chảy sau lưng. Gió núi thổi qua làm bay bay vài sợi tóc ở chỗ thái dương, lượn lờ trong gió, tạo cảm giác phiêu dật khó nói thành lời.

Kỳ quái chính là, rõ ràng hiện giờ đang vào cuối thu, nàng ta thể nhưng lại đi chân trần, trên cổ chân trắng như tuyết buộc chặt một chiếc khóa vàng nho nhỏ, sáng lấp lánh. Theo bước chân đi, loáng thoáng phản chiếu ánh sáng mặt trời làm chói mắt.

Tuy có thể gọi là mỹ nữ mang vẻ đẹp tự nhiên trong sáng, nhưng nhìn thế nào cũng cảm thấy kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Thiếu nữ áo xanh nhìn Hương Hương đang bị treo lủng lẳng tựa như bao cát trên không trung, mím môi vui cười hớn hờ nói: “Ngươi như vậy không phải gọi là vừa ăn cướp vừa la làng sao? Ở đây có yêu quái thật, bắt quá yêu quái kia chính là ngươi, chứ nào phải ta!”

Hương Hương giật mình, ừ ừ, thiếu chút nữa quên, nàng là một con thỏ yêu, thế nào lại tự xem mình là người rồi? Bắt quá, bản thân tuy là yêu quái, nhưng cũng không phải loại yêu quái thông thường! Không thể để mặc người ta xem nhẹ được!

“Ta là yêu quái thì thế nào, ta chính là đệ tử của Ý Thiên Tuyệt Bích đấy nhé! Nếu ngươi không phải yêu quái thì mau thả ta ra, bằng không, ta sẽ coi ngươi như là yêu quái mà bắt nhốt vào Luyện Yêu tháp!”

Thiếu nữ vừa nghe, không khỏi ‘haha’ cười: “Cười chết ta, nếu con yêu quái chậm hiểu ngươi mà là đệ tử của Ý Thiên, thì ta đây còn không phải là Ý Thiên Bích Tôn sao!”

Hương Hương tức giận trừng mắt: “Ngươi đừng có nghi ngờ, Sư phụ, Sư tỷ, Sư huynh của ta đều là người có đại đại danh tiếng trong Tam Bích, còn có, còn có, ta được Luyện yêu sư Sư huynh đưa tới, hẳn ở gần đây thôi...”

“Ái chà, Luyện yêu sư nha, vậy thì nguy thật rồi”. Thiếu nữ ung dung nói. “Vậy ngươi gọi hắn tới cứu ngươi đi ha?”

“Kêu thì kêu! Sư huynh, Nhiên Hương sư huynh, mau tới cứu ta, ta bị yêu quái bắt...” Hương Hương kêu hai tiếng, trong rừng im ắng, một chút động tĩnh cũng không có.

Hương Hương nhớ lại lúc mình tới đây cũng không nói với hắn một tiếng, có khi hắn còn chưa phát hiện không thấy nàng đâu nữa kia, lúc này gọi hắn đến đây khả năng khẳng định vô cùng nhỏ. Nhưng thiếu nữ áo xanh kia đang mở to hai mắt nhìn nàng, đang chờ đợi cười chê nàng, nàng tuyệt không thể yếu thế. Liền khụ khụ lấy giọng nói: “Cái đó, ta mới chơi trò trốn tìm với Sư huynh. Đến phiên hắn ẩn nấp rồi, cho nên giờ ta không thể kêu hắn được, hẳn khẳng định sẽ nghĩ là ta đang lừa hắn, cho nên mới không ra...”

Thiếu nữ áo xanh ha ha cười hai tiếng, từ bên hông tháo xuống một cái hồ lô màu xanh, nói: “Tuy con yêu quái gốc nhà ngươi nói chuyện rất buồn cười, nhưng ta đang vội dùng tiên đan, cho nên ngươi vẫn cứ ngoan ngoãn vào trong hồ lô của ta đi, giúp ta luyện đan!” Nói xong, nàng ta vận vận miệng hồ lô một chút, Hương Hương cảm thấy cánh tay mình được thả lỏng, còn chưa kịp hồi phục lại tinh thần, lập tức có một nguồn lực rất mạnh hút nàng đi về phía hồ lô bên kia.

Vốn Hương Hương thấy thiếu nữ này cứ luôn miệng cười ha ha, cho rằng nàng ta treo mình lên chẳng qua chỉ là trò đùa dai, không ngờ tới, nàng ta thế nhưng muốn bắt mình đi luyện đan! Lúc này sợ tới mức hồn bay phách tán, cả tay và chân đều ra sức giãy dụa, quên hết tất cả mà kêu cứu. “Oai oái, cứu mạng!”

“Cứu mạng! Hương Hương không muốn chết! Hương Hương không muốn biến thành đan dược! Không muốn! Sư huynh mau tới cứu ta! Cứu mạng...”

Mắt thấy miệng hồ lô tối như mực kia càng ngày càng gần, càng lúc càng lớn, trong thoáng chốc thôi sẽ chui vào. Cả trái tim Hương Hương đều muốn ngừng đập rồi. Bỗng nhiên trước mắt chợt lóe lên ánh hào quang, một lá bùa từ đỉnh đầu bay qua, không tiếng động che lên miệng hồ lô. Sức mạnh cường đại kia chợt biến mất, thân mình Hương Hương nhất thời lơ lửng giữa không trung. Nàng ngẩn ngơ, vung vung tay, sau đó ‘phịch’ một tiếng nặng nề té xuống đất, thực sự là ném cho chó ăn mà. “Ai da, đau, đau, đau...”

“Ngươi là...” Thiếu nữ áo xanh trừng mắt lên. “Luyện yêu sư?”

“Ừm”.

Một chữ lãnh lãnh đậm đậm được phun ra, Hương Hương nghe thiếu chút nữa thì rơi lệ. Quay đầu lại, lập tức nhìn thấy bộ y phục màu tuyết trắng quen thuộc kia. Là Luyện yêu sư! Luyện yêu sư thật sự tới cứu nàng! Bất chấp mới vừa té xuống, vội vàng xoay người bò dậy, chạy vội qua. “Sư huynh, nữ nhân độc ác này muốn bắt Hương Hương đi luyện đan! Nàng ta quá xấu, nàng ta nhất định là yêu quái đó, Sư huynh mau bắt nàng ta lại đi!”

Than thở oán giận của Hương Hương nói với Luyện yêu sư toàn bộ đều vô dụng, về mặt hắn không biểu cảm nói một tiếng: “Xuống”.

“A?” Hương Hương giật mình, lúc này mới phát hiện bản thân thế nhưng đang ôm cổ của hắn, cả người tựa như con bạch tuộc đang treo trên thân hắn. Không khỏi thoáng chốc đỏ mặt lên, buông lỏng tay chân nhảy xuống, xấu hổ cười cười, trốn ra phía sau hắn. Ai, thói quen của thỏ này quả thật không tốt, những lúc bất ngờ đều nhảy bật lên người người ta, cái này toi rồi.

Biểu tình của thiếu nữ áo xanh có chút run rẩy: “Luyện yêu sư không phải muốn ngăn cản ta thu yêu đấy chứ?”

“Ừm”. Luyện yêu sư trả lời vô cùng rõ ràng.

“Hôm nay thật đúng là ngày tốt, gặp được chuyện cười một chuyện so với một chuyện càng buồn cười hơn. Yêu quái vừa ăn cướp vừa la làng, Luyện yêu sư thế nhưng ngăn cản ta thu yêu, ái chà, ta không được rồi, thật sự là cười chết ta rồi”.

Luyện yêu sư không để ý tới nàng ta, xoay người rồi đi. Hương Hương tự nhiên lập tức nín lấy góc áo của hắn, nhắm mắt đuổi theo, mạng nhỏ quan trọng hơn nhà.

Lúc xuống núi thì trời đã tối. Hương Hương sờ sờ cái bụng đã thất lại, đề nghị: “Sư huynh, Sư huynh, chúng ta tìm chỗ nào ăn cơm đi?”

“Ừm”

Khóe mắt Hương Hương mơ hồ treo mấy vạch đen, người này cứ ừm ừm, lại đang giả vờ ngây thơ cụ. Được rồi, nể tình hần vừa mới anh hùng cứu mỹ nhân nàng, không thêm so đo với hần.

Trở về Thành, đi trên con đường phồn hoa, Hương Hương trái lo phải nghĩ, cuối cùng quyết định chọn tửu lâu quý mô tâm trung của Liễu gia. Sở dĩ không chọn quán ven đường, cũng không chọn nơi quá cao sang, bất quá đây cũng là lo lắng cho chính nàng. Xem dáng vẻ này của Luyện yêu sư, cũng không biết hần có tiền hay không. Lỡ như người này bình thường đều ăn đán được sống qua ngày, không biết đi ra ngoài ăn com là phải trả tiền. Bấy giờ vào tửu lâu ăn com, nếu sau khi ăn xong, hần vỗ vỗ mông đít bỏ đi để lại nàng thanh toán thì biết làm sao bây giờ? Tuy rằng nàng có chút tiền riêng, nhưng cái này là để phòng hờ ngày sau hần bỏ rơi nàng thì còn có cái mà dùng đi đim Vụ Nguyệt, không thể tùy tiện tiêu hết.

Vừa tiến vào tửu lâu, chuông quầy liền mừng rỡ như điên từ sau quầy hàng bước ra, nhanh chóng chạy tới đón: “A, Luyện yêu sư đại nhân, ngài thể nhưng đại giá quang lâm tề điểm, thật sự là bông tất sinh huy*! Mời vào, mời vào!” Vừa dứt lời, chợt có rất nhiều người nghe tiếng mà ào ào đi qua, thì lễ chào Luyện yêu sư. Chỉ trong nháy mắt, Luyện yêu sư đã bị sao vây quanh trắng chào đón đưa lên lầu hai, Hương Hương thì bị đẩy ra tới cửa.

((*Nhà tranh tỏa sáng: dùng khi có khách quý tới nhà))

Nửa canh giờ sau, Hương Hương ngồi ở quán ven đường đối diện tửu lâu, vừa cắn bánh bao, vừa căm giận trừng mắt nhìn lên Luyện yêu sư đang ngồi cạnh cửa sổ lầu hai, trong lòng cực lực cảm thấy bất bình đẳng.

Lúc này nàng chen lách mãi cũng không vào được, liền tìm chuông quầy giải đãi với hần mình cùng đi với Luyện yêu sư tới đây, muốn hần đưa nàng lên. Không ngờ chuông quầy kia lại nói, nơi Luyện yêu sư đang ngồi trên kia chỉ dành cho khách quý, vị trí tốt nhất của bốn điểm. Triều đình đã có quy định rất rõ, Luyện yêu sư vì nước vì dân, hàng yêu trừ ma, theo lý phải nhận được khoản đãi. Cho nên bất kể Luyện yêu sư nghỉ trọ hay ở trọ, đều phải dùng lễ nghĩa hoàng thất mà đối đãi, hơn nữa không thu lấy một xu, nhưng người đồng hành thì không được đãi ngộ này rồi. Ý của hần, nói cách khác chính là Hương Hương muốn lên trên kia cùng ngồi với Luyện yêu sư, có thể, nhưng tự nàng phải trả ra phần phí dụng dành cho khách quý của mình.

Hương Hương sờ sờ túi tiền, ngẫm lại vẫn là thôi, nên nói: “Ta ăn com rồi, ta ra ngoài chờ hần”.

Đợi hơn nửa canh giờ, Luyện yêu sư com nước xong xuôi đi ra, sau đó là chọn khách điểm nghỉ qua đêm. Kết quả vẫn giống nhau, Luyện yêu sư nhận được mọi ưu đãi, có thể ngủ trọ ở gian phòng cao cấp hoàn toàn miễn phí, nhưng Hương Hương nàng thì không được. Nàng muốn đặt một gian phòng, tất phải tự bỏ tiền. Luyện yêu sư được miễn, nàng nói cho cùng vẫn không thể mở miệng bảo hần chi tiền thuê phòng cho nàng. Nhưng bản thân lại luyện tiết dùng tiền của mình, liền mặt dày chen lách đi theo vào gian phòng của Luyện yêu sư, rồi sẽ nghĩ cách chiếm lấy giường của hần sau.

Vào phòng, Hương Hương còn đang xoay xoay tròn mắt ngẫm nghĩ chú ý, Luyện yêu sư đã lập tức ngồi lên giường, nhắm mắt định thần, bắt đầu tọa thiền.

“Ôi mẹ nó, không phải chứ, động tác nhanh như vậy?!” Hương Hương có chút đau đầu, chẳng lẽ hần nhìn ra được âm mưu của nàng, phiền phức đây! Hương Hương bắt đầu triển khai kế hoạch, thông thả từng bước, đi tới trước giường, đi qua đi lại, đi lại đi qua, lại lui lui tới tới.

“Chuyện gì?”

Đoán chừng Luyện yêu sư bị tiếng bước chân của nàng làm cho không cách nào tập trung tọa thiền, mắt vẫn nhắm hờ.

“À...” Hương Hương bỗng nhiên ý tưởng chợt lóe, tiến đến trước mặt Luyện yêu sư, nói: “Luyện yêu sư Sư huynh, bỗng nhiên ta nhớ tới một việc vô cùng quan trọng!”

Luyện yêu sư không hề rầy, không có ý tiếp lời nàng.

Hương Hương tiếp tục nói: “Lúc còn ở Linh sơn, vị lớn tuổi nhất, có học vấn uyên bác nhất trên Linh sơn là Cổ thụ gia gia đã từng dạy ta một phương pháp tọa thiền cao cấp. Nghe nói nếu dùng phương pháp tọa thiền kia, hiệu quả không chỉ đạt được gấp bội thôi đâu. Với tu vi của ta thì không có cách nào thử, Sư huynh có muốn thử một lần không?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Chương 36

Luyện yêu sư không lên tiếng.

“Thử đi, Sư huynh! Nói không chừng sẽ thật sự hiệu nghiệm!” Hương Hương gấp gấp chạy tới trước mặt hần cố gắng phân bua, mạnh mẽ túm lấy hần từ

trên giường kéo đi đến tận gian phòng trong. Ngắc đầu chỉ vào hai thanh xà nhà trên đầu nói: “Sur huynh, đầu tiên huynh dùng sợi dây thừng thật chắc chắn một đầu cột thanh xà bên này, một đầu cột vào thanh xà bên kia”.

Luyện yêu sư vẫn không nói gì, chỉ vung tay lên, chỗ Hương Hương vừa mới chỉ vào chợt có ánh hào quang lóe lên, lập tức chỗ thanh xà hiện ra một sợi dây thừng. Chất lượng chắc chắn, vừa vặn theo yêu cầu của Hương Hương, trong lòng Hương Hương vô cùng ngưỡng mộ năng lực cao thâm.

“Sau đó, sau đó, Sur huynh bay lên đi, nằm lên trên đó, rồi mũi nhìn miệng, miệng nhìn tim, hít thở, ngồi xuống...”

Trong lúc Hương Hương còn đang thúc giục, Luyện yêu sư đã tung người bay lên, nằm trên sợi dây, động tác liên tiếp lưu loát vô cùng thanh nhàn mà tự nhiên. Hương Hương ở dưới ngưỡng cổ lên nhìn, nói: “Sur huynh, phải nhắm mắt lại, giữ nguyên tư thế này, sau một canh giờ mới bắt đầu có hiệu lực”.

“Sur huynh, nhắm nài, phải nhắm nài nha!”

Hương Hương vừa nói, vừa lui lại phía sau, sau đó là lui đến chắn êm đệm ấm trên giường, kéo chăn găm qua đắp kín người.

Ấm áp quá, thoải mái quá đi.

Cả ngày lặn lội trên núi, Hương Hương mệt đến ngất ngư. Vui mình trong chốn, rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp. Đang mơ màng trong mộng, Hương Hương thoải mái nghiêng người duỗi tay chân, cảm giác như đụng phải cái gì đó cản trở nàng không thể duỗi người, vô cùng không thoải mái. Miệng lẩm bẩm bất mãn mở mắt ra nhìn, bất chợt nhìn thấy một gương mặt ngay bên cạnh, theo bản năng nghĩ đó là Vụ Nguyệt. Hương Hương nùng nịu gọi một tiếng ‘Vụ Nguyệt’, rồi theo thói quen bò tới gần, đầu cọ sát trong cổ hân. Lựa chọn tư thế thoải mái, đang lúc chuẩn bị ngủ tiếp thì bỗng tỉnh lại, mở to hai mắt, nhìn chằm chằm gương mặt trước mắt ba giây.

“Aaa...” vội vàng ngồi bật dậy, chỉ vào hân oa oa hét lớn: “Sur... Sur huynh! Sao.. làm sao lại... là ngươi?!”

Luyện yêu sư vốn cũng đang ngủ ngon lành, bị Hương Hương kêu to đánh thức giấc ngủ, đôi mắt thuần khiết vô hại mở ra nhìn nhìn nàng, giống như muốn nói: Không phải ta, vậy là ai?

Đương nhiên, trong gian phòng này ngoài Luyện yêu sư ra thì làm gì còn người thứ ba. Hương Hương nâng tay mạnh mẽ chỉ thẳng vào sợi dây thừng đang treo ở bên kia, lắp bắp nói: “Sur... Sur huynh, không phải là... ở bên đó?”

Luyện yêu sư về mặt không biểu cảm nói: “Một, canh giờ, xong”.

“A, ơ...” Hương Hương hoảng loạn tìm tòi. “Ý ta là sau một canh giờ, ý tức là, chính là ít nhất một canh giờ...”

Luyện yêu sư “Ừ” một tiếng, tiếp tục nhắm mắt lại.

Hương Hương giật mình, xem ra ý của hân là, hân đã ngồi đủ thời gian tối thiểu cần thiết rồi? Ôi trời ơi, bực bội, biết vậy đã nói ít nhất hai canh giờ, không, là ba canh giờ! Á, hay là bốn canh giờ đi, ngủ đủ tám tiếng, vừa đúng!

“Sur... cái đó, ngươi, ngươi có cảm thấy hiệu quả hay không?” Trong lòng Hương Hương âm thầm nghĩ: hừ hừ, nếu nói không hiệu quả, lập tức khẳng định ngay một canh giờ quá ngắn, còn chưa hiệu quả đã ngưng lại, bắt hân đi tọa thiền tiếp thêm ba canh giờ nữa.

Không ngờ Luyện yêu sư lại nói “Ừ” một tiếng.

“...” Thế này thì Hương Hương không còn cách nào rồi. Kiểm tra chút quần áo của bản thân, đều còn mặc ngay ngắn chỉnh tề trên người, xem ra người này vẫn rất biết quy củ. Bất quá, nam nữ khác biệt. Trước kia nàng ngủ cùng giường với Vụ Nguyệt, đó là bởi vì nàng là thân thể, bây giờ đã biến thành người *, vẫn phải chú ý chút. đành phải buồn bực bỏ xuống giường, tìm chỗ khác ngủ.

Kê hai cái ghế dựa vào cạnh nhau, cuộn tròn thân mình nằm trên đó, vừa thì có vừa, nhưng hai chân không thể duỗi thẳng, rất không thoải mái. Được một lúc, phát hiện tư thế này hoàn toàn không có cách nào đi vào giấc ngủ, mở to mắt nhìn ngó. Nhảy xuống, rón ra rón rén đi tới trước giường, lén lút bẻ chân xuống. Nhìn nhìn Luyện yêu sư đang an tĩnh ngủ, nhỏ giọng nói: “Sur huynh à, ngươi dùng giường, ta dùng chăn, cái này gọi là phân chia công bằng. Dù sao tu vi của ngươi cao như vậy, cũng đâu biết lạnh đúng không?”

Trải chăn dưới đất, dùng chăn che phủ thân mình như cái bánh chưng, rốt cục lại thư thái. Tiếp tục đi vào giấc ngủ, lật người lại, đi vào trong mơ. Mơ thấy mình đến được Kinh thành, tìm được Vụ Nguyệt. Vụ Nguyệt nói, Hương Hương chúng ta thành thân đi, đến đảo Bali hưởng tuần trăng mật!

Hương Hương vội vàng gật đầu, nói, được được, chúng ta ngồi máy bay đi!

Vụ Nguyệt nói, máy bay đông người lắm, còn hay bị delay, chúng ta vẫn nên Ngự Kiếm Phi Hành thôi!

Hương Hương phì cười, nàng vẫn chưa học được Ngự Kiếm Phi Hành! Vụ Nguyệt nói, ta sẽ ôm Hương Hương bay.

Hai người liền cùng nhau đứng trên thanh Từ Điện, theo gió bay đi. Hương Hương đứng phía trước, Vụ Nguyệt ở phía sau, đón gió thổi, tư thế có hơi giống Jack và Rose kinh điển trong Titanic. Lúc tiếng nhạc du dương chậm rãi vang lên, trên tầng mây bỗng nhiên xuất hiện gương mặt to vĩ đại của Liên Phong Nguyệt, âm trầm nói: Con thảo chết tiệt, đừng mơ tưởng mang theo Vụ Nguyệt bay ra khỏi Ngũ Chi sơn của ta!

Vừa dứt lời, phía trước bỗng xuất hiện một cơn gió mạnh thổi tới. “Cẩn thận, Hương Hương!” Vụ Nguyệt ôm chặt Hương Hương, nhưng Hương Hương

vẫn không can được, bị con cuồng phong thổi trái thổi phải, sau đó lục cục ngã lăn xuống...

Đột nhiên, lưng đụng phải cái gì đó thô ráp, Hương Hương “Ài da” một tiếng, tỉnh lại. Mở to mắt nhìn, phát hiện bản thân ngủ ngủ, thế nhưng lại lăn đến chỗ cái bàn, đụng phải chân bàn rồi.

“Thì ra là nằm mơ!”

Ngoài cửa sổ, trời đã sáng. Hương Hương dụi mắt đứng lên, Luyện yêu sư đã ngồi xếp bằng trên giường. Tối hôm qua Hương Hương chỉ ăn có một cái bánh bao, lúc này bụng đã thâm kêu, liền đi tới gần nói: “Sư huynh, ta đi gọi bọn họ đem thức ăn tới nhé?”

Luyện yêu sư đáp “Ừ”. Hương Hương liền cáo mượn oai hùm đi ra ngoài kêu đem đồ dùng rửa mặt và com vào, còn đặc biệt dặn dò bọn họ đem nhiều điểm tâm một chút. Ánh mắt Tiểu Nhị nghi ngờ nhìn Hương Hương, giống như đang nghi ngờ Hương Hương sẽ ăn vụng. Hương Hương khó chịu trợn mắt nhìn hắn, nói: “Nhìn cái gì! Đừng nhìn ta với ánh mắt đó, tu vi của ta rất cao, đã đến giai đoạn không cần dùng com. Ta gọi mấy thứ này, đều là vì Sư huynh của ta muốn ăn thôi. Khó được hắn cảm thấy mấy món kia của các người ngon, muốn ăn nhiều một chút. Đây là vinh hạnh của các người, còn không mau đi chuẩn bị”.

“Dạ, dạ”. Con người đối với người tu hành, nói thế nào thì vẫn có chút kính sợ. Khẩu khí Hương Hương lại cứng rắn, Tiểu Nhị liền vội vàng đáp ứng rồi đi. Không quá một phút đồng hồ, bữa sáng phong phú liền được đưa tới. Hương Hương rửa mặt qua loa, gọi Luyện yêu sư ăn com một tiếng, bản thân đã ngồi đến trước bàn chọn một chén cháo, một cái bánh bí đỏ, quét hết nửa đĩa dưa muối qua ăn.

Ăn xong, trở lại trước bàn ăn, Luyện yêu sư đang chậm rãi ăn, liền ngồi xuống bên cạnh hắn, nói: “Sư huynh, hôm nay chúng ta có đến chỗ của Thành Chủ không?”

“Không”. Luyện yêu sư trả lời rất kiên quyết.

Hương Hương khó xử nhíu đầu chân mày: “Nhưng, Hương Hương đã hứa với Thành Chủ, phải giúp đỡ khuyên Thiếu Thành Chủ trở về, ôi chao?”

Luyện yêu sư liếc mắt lờm Hương Hương, nói: “Người đi”.

Trước ngày hôm qua, Hương Hương còn có thể vô cùng vui vẻ bỏ hắn qua một bên, tự mình đi. Sau đó hỏi đường đến Kinh Thành, nàng sẽ đi tìm Vụ Nguyệt. Nhưng trải qua sự việc hôm qua, khiến nàng khắc sâu hiểu rõ, nàng chỉ là một con yêu quái, ôi chao!

Yêu quái mà xuất hiện ở trong Thành chỗ của con người, bọn họ sẽ xem yêu quái là giống loài vô cùng nguy hiểm mà bỏ chạy. Tuy đã có văn bản quy định rõ ràng, yêu quái không phạm sai lầm sẽ không thu, nhưng cũng không có luật nào quy định rõ, thu yêu chính là phạm pháp! Cho nên có vài người tu hành, thậm chí là Trảm Yêu sư, Hàng Yêu sư của Tam Bích, chỉ vì lợi ích trước mắt, nếu ở trong nhân gian mà nhìn thấy yêu quái đi lung tung liền thu. Cho nên, vì lo lắng cho cái mạng nhỏ, vẫn nên kéo Luyện yêu sư đi chung thì tốt hơn.

Hương Hương đảo tròn mắt, nghĩ ra một chủ ý. Đứng dậy ngồi xuống trước mặt Luyện yêu sư, nghiêm túc nói: “Sư huynh, Sư phụ bảo hai chúng ta thành thân, người đã đồng ý rồi phải không?”

“Ừ”. Luyện yêu sư gật đầu, dáng vẻ rất ư tao nhã.

“Vậy người có biết thành thân là ý gì không?” Hương Hương hướng dẫn từng bước.

“Ừ”.

“Chính là người đi đâu, ta liền đi đó, có đúng không?”

“Ừ”.

“Cũng có nghĩa ta đi đâu, người liền đi đó, có đúng không?”

“...”

“Giờ ta muốn đến chỗ Thành Chủ, người không đi, tức là đi ngược với ý nghĩa của thành thân, cô phụ kỳ vọng của Sư phụ. Người như vậy không phải là làm cho Ý Thiên thất vọng hay sao, còn có liệt tổ liệt tông của Từ Đài...”

“...” Luyện yêu sư bị Hương Hương nói một tràng không nói được gì, cuối cùng vẫn bị Hương Hương nửa lời nửa kéo đi tới Phủ Thành Chủ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Đến phủ Thành Chủ mới biết ngày hôm qua sau khi Kha Tuấn Vĩ đi ra ngoài thì tới giờ vẫn chưa về nhà. Kha Thành Chủ và phu nhân ở trong phòng chính cả đêm không ngủ, một mực đợi đến hừng đông. Luyện yêu sư nói đó không phải là yêu quái, ông ta cũng không tiếp tục gọi nàng kia là ‘yêu súc’ nữa, cũng không còn chủ động mở miệng cầu xin Luyện yêu sư giúp đỡ, dù sao Luyện yêu sư chỉ là người trông chừng yêu quái, không thể xen vào chuyện nhà của bọn họ.

Nhìn hai người già đã hơn năm mươi năm tuổi đời về mặt tiểu tụy, trong lòng Hương Hương rất áy náy. Dù sao cũng do nàng ngày hôm qua đã đề nghị thả cho Kha Tuấn Vĩ đi, mà nàng trong lúc theo dõi cũng không nghĩ tới sẽ mất dấu hần, đến nỗi khiến hai ông bà già bọn họ lo lắng cả đêm. Khẽ nâng tay, kéo kéo ống tay áo Luyện yêu sư, nhỏ giọng hỏi: “Sư huynh, có cách nào tìm được Thiếu Thành Chủ không? Tỷ như, người quản áo của hần một cái, sao đó sẽ có thể lần theo mùi mà đi tìm?”

Luyện yêu sư quay đầu liếc mắt nhìn Hương Hương một cái, nhàn nhạt nói một câu: “Chớ”.

Hương Hương xấu hổ hé miệng cười, thì ra hần cũng biết nàng đang nói đích thị là chó nhĩ. Giương mắt nhìn lên, thấy hần đã bỏ đi, vội vã đuổi theo.

Luyện yêu sư lại đến phòng của Kha Tuấn Vĩ, lấy một kiện áo bào trên giá áo xuống, hướng cổ áo ra ngoài, xếp ngay ngắn trên bàn. Ở trên bộ áo niệm một câu chú, quần áo liền phập phênh bay trên không trung, ‘vèo’ một tiếng, theo cửa sổ bay ra ngoài. Luyện yêu sư ra khỏi phòng, triệu hồi lão hồ ra, nghiêng người ngồi lên, đang định đuổi theo hướng bay của bộ áo kia. Vừa muốn bay lên, liền cảm thấy trên vai trầm xuống. Nhìn lại, chính là Hương Hương đang ôm cổ hần treo lên. Thấy hần quay đầu nhìn, Hương Hương cười hi hi nói: “Người đi đâu, ta theo đó!”

Luyện yêu sư không hề rảnh, Hương Hương vội vàng chủ động treo lên lưng hồ ngồi an ổn. Đại Bạch Hồ khó chịu rống lên một tiếng, dường như bất mãn việc một con yêu quái leo lên lưng hần. Hương Hương vừa ôm chặt eo Luyện yêu sư, vừa lấy lòng: “Đại Bạch à, ta là Hương Hương nha! Thỏ nhỏ Hương Hương! Chúng ta là đồng hương cùng sống trên núi Linh Sơn! Ta còn là bạn tốt của Chi Chi nữa, là con chim sẻ nhỏ, người biết mà”.

Đại Bạch Hồ rống lên một tiếng: “Ai biết các ngươi!”

“Vậy Hôi Thái Lang ((sói)) người phải biết chứ! Các ngươi từng đánh nhau một trận trên đỉnh núi, ngươi còn bị hần. . .”

Đại Bạch Hồ vội rống một tiếng: “Biết rồi! Lắm mồm, ảnh hưởng tốc độ của ta”.

“Dạ dạ, ta không nói nữa. Tốc độ của ngươi, mau nhìn xem bộ áo bay mất không thấy đâu nữa rồi kia!” Hương Hương mím môi vui vẻ cười trộm. Đại Bạch Hồ hiện giờ là tọa kỵ của Luyện yêu sư, thân phận so với yêu thú rất khác biệt, đương nhiên không muốn Hương Hương nhắc tới chuyện xấu hổ năm đó của hần. Khi đó, hần và Hôi Thái Lang nhìn trúng một đỉnh núi, cả hai đều không chịu nhường nhịn lẫn nhau, thế là đánh. Không ngờ Hôi Thái Lang âm hiểm xảo trá, kết quả hần đánh thua. Lão hồ là vua của muôn thú, vậy mà lại bị đánh bại bởi một con sói, mãi đến hơn nửa năm sau vẫn còn không thể ngẩng đầu lên được đây. Sau đó Luyện yêu sư chọn trúng hần, hần mới một lần nữa hãnh diện trở lại. Ai nhắc tới chuyện đó, hần đều ko để kể đó yên.

“Dài dòng!” Đại Bạch Hồ quả trách Hương Hương một tiếng, nhanh chóng nhảy vọt lên không trung.

Tốc độ của Đại Bạch Hồ quả nhiên rất nhanh, có khi ngay cả đôi hải gia tốc của Hạ Mạt đưa cho cũng không thể so sánh được. Không bao lâu sau đã đến Hồng Sơn. Bộ áo nần nã giữa không trung một lát, rồi lặng lẽ tiến vào rừng. Đại Bạch Hồ cũng giảm tốc độ theo vào, chạy băng băng trong rừng. Qua vài bước nhảy uyển chuyển, tầm mắt trước mặt liền bừng sáng, ở sâu trong rừng cây, xuất hiện một mảnh đất thoáng rộng. Không chỉ có một gian nhà tranh, còn có một con tiểu hồ, bên hồ là một mảng đất xanh tốt dùng trồng rau, cũng nuôi mấy con gà vịt nữa.

Trên tảng đá lớn cạnh hồ có một thiếu nữ thanh xuân, trong tay cầm một sợi dây, vô cùng nhàn nhã điều khiển con điều, tâm tình vui sướng phát ra tiếng “Ha ha ha” cười duyên, giống như đang chơi đùa rất vui vẻ. Ánh mắt Hương Hương theo hướng sợi dây nhìn qua, nhất thời kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm. Giữa không trung là một con điều đang phấp phới đón gió, thế nhưng lại là con người! Hơn nữa còn là một người còn sống!

Lại tập trung nhìn kỹ, Hương Hương càng cả kinh tròn mắt đều muốn rớt xuống luôn rồi. Thiếu nữ đang chơi điều, còn người đang làm con điều kia cũng là người nàng quen biết! Kha Thiếu Thành Chủ! Và kia là thiếu nữ ác độc ngày hôm qua muốn bắt nàng đi luyện đan!

“Không phải là. . .” Hương Hương há miệng thở dốc. “Thiếu Thành Chủ không cần cha, không cần mẹ, chỉ muốn chạy đi tìm cái người tên Cầm Tâm, chính là nàng ta!”

Thiếu nữ chơi điều nhận ra có người xâm nhập, quay đầu nhìn lại. Sợi dây trong tay buông lỏng, người điều kia liền thâm thiết kêu “A” từ trên không trung ngã xuống, “rào” một tiếng, cắm đầu ngã vào trong hồ. Thiếu nữ quay đầu, nhìn thấy Kha Tuấn Vĩ ở trong nước ra sức giãy dụa, không khỏi lại “ha ha” cười đến cong cả người. Chờ hần nuốt thêm vài ngụm nước, mắt thấy sắp chìm xuống nàng ta mới lẳng không, mũi chân chạm nhẹ trên mặt nước, cúi người túm lấy cổ áo Kha Tuấn Vĩ, một tay túm lấy hần quay trở về bờ. Sau đó ném hần ở đó mạnh mẽ ho khan, bản thân thì nhẹ nhàng bay về phía bọn Hương Hương.

Hương Hương nhìn hình ảnh của mình phản chiếu trong đáy mắt của nàng ta, chậm rãi biến thành hình một viên kim đan, vội vàng lui ra phía sau lưng Luyện yêu sư, lộ ra nửa khuôn mặt, cảnh giác trừng mắt nhìn nàng ta.

Thiếu nữ lại cười, nói: “Hôm qua vừa mới gặp, hôm nay liền tìm tới cửa, chẳng lẽ Luyện yêu sư đại nhân cũng đối với tiểu nữ từ nhất kiến chung tình, nhớ mãi không quên?”

Hương Hương nhin không được ngậm cười nhạo một tiếng, người này thật sự so với nàng còn chảnh chọe hơn. “Điều này không có khả năng! Chúng ta

nhận ủy thác của Kha Thành Chủ, đến đòi người trả lại Kha Thiếu Thành Chủ!”

Thiếu nữ nở nụ cười vô cùng khả ái, vừa nghe Hương Hương nói lời này, lại “Ha ha” cười: “Thiếu Thành Chủ là một người sống, cũng không phải hàng hóa, làm sao trả? Hẳn muốn đi đâu, còn phải dựa vào chính suy nghĩ của hẳn”. Dứt lời, nàng ta liền lấy lại tinh thần, cao giọng kêu: “Kha công tử, bọn họ tới tìm người!”

Kha Tuấn Vĩ nghe được tiếng gọi, liền mặc kệ cả người ướt sũng chạy tới. Nhìn thấy bọn Hương Hương, nhận ra đúng là hai người phụ thân mời về nhà, liền trầm mặt xuống nói: “Các người về nói với cha mẹ ta, mấy hôm nay ta phải chăm sóc Cẩm Tâm, sau khi xong việc rồi sẽ về, bảo bọn họ đừng lo lắng vớ vẩn nữa!”

Thiếu nữ Cẩm Tâm kia vừa nghe vậy liền nâng cằm nhìn Hương Hương, ý nói: Nghe đi, là tự hẳn thích ở lại chỗ này. Quay đầu lại mềm mại yếu ớt nói với Kha Tuấn Vĩ: “Cha mẹ người lo lắng như vậy, hay là về trước đi. Một mình ta ở đây cũng không sao, bất quá chỉ tốn thêm ít thời gian, đi đường vòng nhiều hơn chút thôi”.

Hương Hương nghe được không khỏi mắng “Khốn kiếp” một tiếng, câu này mà cũng nói được, rất cố gắng nhỉ?!

Quả nhiên, Kha Tuấn Vĩ liền nói: “Bọn họ cứ thích lo lắng vớ vẩn, nghi thần nghi quỷ, nói nàng là yêu quái, Luyện yêu sư đã nói không phải rồi, bọn họ còn không yên tâm, thật sự là quá không nói lý. Hơn nữa bọn họ tìm ta về, cũng không có chuyện gì khác, chuyện của Cẩm Tâm quan trọng hơn! Đừng để ý bọn họ, chúng ta tiếp tục!”

Cẩm Tâm hé miệng cười mỉm: “Được”.

Hai người lại muốn quay đi, Hương Hương phút chốc tiến lên một bước, gọi bọn họ: “Hẳn nói giúp đỡ, giúp cái gì? Để hẳn trở về, chúng ta giúp người!”

Cẩm Tâm quay đầu lại nhìn Hương Hương, sau đó nhìn Luyện yêu sư, trên mặt lộ ra nụ cười quý dị.

Giao dịch lấy một đổi ba, thấy thế nào cũng có lời!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Chương 38

... Lúc này Hương Hương đang lấy tần suất mỗi năm phút... chạy tới nhà vệ sinh một lần.

Nếu nàng sớm biết giúp đỡ là như thế này, chắc chắn đánh chết nàng cũng không giúp!

Hương Hương vừa ngồi trong nhà vệ sinh, vừa cảm giận suy nghĩ. Cái người Cẩm Tâm này không biết đang làm gì, trong phòng lớn lớn nhỏ nhỏ để mười mấy lò luyện đan, còn chất đầy mấy cái vạc chung nấu đan được gì đó không thể hiểu được, cũng không biết dùng cho việc quái gì. Khuyên can mãi, rốt cục khuyên được Kha Tuấn Vĩ về nhà báo với gia đình một tiếng, lấy đó làm trao đổi điều kiện, để Hương Hương, Luyện yêu sư, còn có Đại Bạch Hổ ở đây. Nghĩ là người nhiều thế mạnh, ba người cùng chia sẻ, ai ngờ...

Đại Bạch Hổ vừa nghe thấy phải thử được, lập tức chui thẳng về chỗ Luyện yêu sư ngốc trong đó. Thể hiện rõ nó chỉ là một con tọa kỵ, không thể làm mấy loại chuyện này. Luyện yêu sư thì sao, giống như đang giả vờ vậy, bất kể ăn được gì, cũng không có chút phản ứng, coi như mục đích thử nghiệm thuốc hoàn toàn vô dụng. Cho nên, Hương Hương người duy nhất còn lại liền bị thảm biến thành con chuột bạch nhỏ.

Đem một đồng chai chai lọ lọ kia ra, ăn đến mức trên vào dưới ra, cả buổi sáng vật lộn hành hạ, toàn thân hồng bết, tay chân mềm nhũn, tựa ở trên giường, một chút khí lực để động đậy cũng không có. Mắt thấy Cẩm Tâm lại bê tiếp một đồng được vào, đầu Hương Hương nhất thời như muốn nổ tung, ngay cả tim cũng chết luôn rồi.

“Hu hu hu, Sư huynh...” Ánh mắt cầu cứu tội nghiệp nhìn về phía Luyện yêu sư.

Luyện yêu sư lãnh đạm ngồi ở bên cạnh, nghe tiếng kêu, mở to mắt liếc nhìn Hương Hương, một câu cũng không nói, thu hồi ánh mắt trở về.

“Sư huynh, hu hu hu...” Cả trái tim của Hương Hương, thoáng chốc trở nên băng giá.

Cẩm Tâm cười mỉm ngồi xuống cạnh Hương Hương, cố ý chậm rãi đặt từng lọ từng lọ xuống, đưa tới trước mặt Hương Hương. Vô cùng hài lòng nhìn thấy gương mặt Hương Hương hoàn toàn run rẩy, cố ý tội nghiệp nói: “Ôi, chịu không nổi thì nói nha, đừng nên cật lực. Ta gọi Kha công tử về là được rồi, sức nhẫn nại của hẳn mạnh hơn nhiều”.

Vừa nghe nàng ta nói muốn gọi Kha Tuấn Vĩ trở về, Hương Hương không biết lấy ở đâu ra khí lực, xoay người ngồi bật dậy, bắt mắt hét lên: “Ai nói hẳn

mạnh hơn so với ta?! Ta còn rất tốt, bất quá chỉ là chạy nhiều quá nên mệt mỏi thôi, nằm nghỉ một lúc là khỏi. Nói, lộ kia chứ gì, ta thử cho người xem!”

“Vậy tốt rồi”. Cầm Tâm bấu môi, tùy tiện chỉ một cái lộ bằng sứ men xanh nhỏ. Hương Hương vừa định giờ tay lấy, Luyện yêu sư ở bên cạnh lặng lẽ hạ tầm mắt. Cầm Tâm lại nói: “À, thôi, thử bình này trước đi”. Nói xong, lấy cái lộ kia để qua một bên, mặt khác nhét một lộ màu tím vào tay Hương Hương.

Hương Hương nhỏ nút lộ, từ bên trong đổ ra một viên dược màu tím. Nhìn màu sắc là lạ, không biết ăn vào sẽ thế nào. Ai, thôi, bất cứ giá nào rồi. Lúc này kiên quyết nhắm mắt, hiên ngang ném viên dược vào miệng, ực một tiếng, nuốt xuống. Tiếp theo chuẩn bị tư thế, sẵn sàng phóng về phía nhà vệ sinh.

Không ngờ, lúc này trái chờ phải đợi, bụng vẫn không có phản ứng gì. Kỳ quái chính là, bỗng nhiên cảm thấy, sau khi uống viên dược kia vào, trong bụng dần dần cảm thấy ấm áp, nâng nâng cánh tay, duỗi duỗi cái chân, khí lực đã trở lại rồi! Hương Hương vừa mừng vừa sợ, xuống giường nhảy bật hai lần, quả nhiên sinh long hoạt hổ trở lại rồi. Vui sướng quay đầu hỏi Cầm Tâm: “Có phải thí nghiệm thành công rồi không?”

Cầm Tâm không chút lưu tình “Hừ” một tiếng, khinh thường nói: “Đây là linh đan ta đã sớm luyện thành công mấy năm nay, thấy người sắp gục rồi, mới cho người ăn. Miễn cho người chịu đựng không nổi, ta lại phải đi tìm người thử dược khác”.

“À”. Hương Hương sờ sờ bụng đáp lời, nghĩ thầm xem ra tâm địa Cầm Tâm cũng không phải tệ, liền muốn thử khuyên bảo một chút. “Người tìm Kha Thiếu Thành chủ, không phải cũng chỉ muốn hấn giúp người thử đan dược chứ?”

“Sai!” Cầm Tâm đứng dậy bước tới, nhéo cái mũi Hương Hương nói. “Là hấn cứ luôn quán lấy ta, cũng không phải ta tìm hấn”.

“Vậy nói cách khác, người không thích hấn?”

Cầm Tâm hừ một tiếng, khinh thường nói: “Phàm phu tục tử, hấn có điểm nào đáng giá để ta thích?”

“Vậy sao người lại không từ chối hấn” Bị người không thích quán lấy, chẳng phải là chuyện vô cùng chán ghét sao?

Cầm Tâm cười nói: “Đồ ngốc người, khó có được một người đàn ông chấp nhận cho ta sai khiến, ta việc gì phải từ chối?”

Hương Hương nóng nảy: “Nhưng, hấn thích người như vậy. Hấn vì người, ngay cả trở mặt với người nhà cũng làm, phụ mẫu hấn đều bị hấn làm cho tức chết rồi kìa. Người đối với hấn như vậy, đâu tốt?”

Cầm Tâm ngẩng đầu, cao ngạo nói: “Mục tiêu của ta là luyện đan, sau khi thành tiên, chuyện nhà hấn tan nát thế nào, ta cần gì hứng thú biết tới? Cho dù phụ mẫu hấn thật sự chết đi, thì sao, đó cũng là do hấn làm họ tức chết, không liên quan tới ta!”

“Cầm Tâm, nàng...” Kha Tuấn Vĩ không biết từ lúc nào xuất hiện ngoài cửa, tay trái cầm theo một gói đồ, tay phải xách hộp thức ăn, dáng vẻ giống như muốn tới nơi này ở dài ngày.

Hương Hương và Cầm Tâm bỗng chốc đều ngây dại.

“Thì ra, ở trong lòng nàng, ta... chỉ là một kẻ ngốc...” Sắc mặt Kha Tuấn Vĩ trắng bệch, thẳng tắp nhìn Cầm Tâm, rõ ràng cho thấy đang đợi Cầm Tâm giải thích gì đó với hấn. Cầm Tâm trong nháy mắt nhìn thấy hấn, tuy rằng sắc mặt có thay đổi, nhưng mà một câu cũng không nói. Xoay người ngồi trở lại giường, không chút để ý đùa nghịch mấy cái chai lọ.

Đôi môi Kha Tuấn Vĩ run run, túi đồ trong tay run rẩy rơi ‘phịch’ xuống đất, cúi đầu vang lên một âm thanh nước nỏ, hấn quay đầu chạy vội đi.

“Kha Thiếu Thành chủ!” Hương Hương giật mình, tiến lên nhẹ nhàng kéo ống tay áo Cầm Tâm, nhỏ giọng nói: “Không đuổi theo sao?”

Cầm Tâm “Hừ” một tiếng, khinh thường nói: “Mới có xú đã khóc sụt sùi, không đáng mặt nam nhi! Để ý đến hấn làm gì! Tôi đây, tiếp tục thí nghiệm dược cho ta!”

“Ờ”. Hương Hương không yên lòng lên tiếng, quay đầu nhìn về phía Luyện yêu sư, hi vọng hấn có thể đuổi theo, tìm Kha Tuấn Vĩ nói chuyện, để hấn đừng nhất thời xúc động làm chuyện điên rồ. Không ngờ Luyện yêu sư ngay cả ánh mắt cũng không thèm mở to lên một chút.

Ở trên núi thử dược ba ngày, rốt cục thử thành công. Cầm Tâm nói nàng ấy ăn dược mới xong, kế tiếp sẽ bế quan tĩnh tu một khoảng thời gian, để mặc bọn Hương Hương tùy ý. Tuy rằng trước đó đã xác nhận Kha Tuấn Vĩ về nhà rồi, nhưng lúc xuống núi, Hương Hương vẫn thúc giục Luyện yêu sư đến nhà Thành chủ trước.

Kha Thành chủ nhìn thấy bọn Hương Hương, đầu tiên là thiên ân vạn tạ, con trai rốt cục đã trở về, hơn nữa còn an ổn ở nhà ngày người ba ngày nay, không chạy ra ngoài nữa. Nhưng điều khiến bọn họ lo lắng chính là, ba ngày qua, hấn một mực nhốt mình trong phòng, không ăn không uống, cũng không ra khỏi phòng. Cứ tiếp tục như vậy, sợ là sức khỏe của hấn sẽ chịu ảnh hưởng.

“Chuyện này...” Hương Hương cũng rất bất đắc dĩ. Nàng muốn khuyên Kha Tuấn Vĩ về nhà, nhưng nàng không ngờ tới phương thức lại quá khích như vậy. Kỳ thực nàng tương đối vẫn có khuynh hướng muốn thuyết phục Cầm Tâm để Kha Tuấn Vĩ qua lại chăm sóc hai bên. Chậm rãi làm cho Kha Thành chủ chấp nhận Cầm Tâm, từ đó về sau tạo thành một đoạn nhân duyên tốt đẹp. Giờ xảy ra tình huống này, thật sự là... đầu như muốn nổ tung mà!

Ngay lúc Hương Hương còn đang than thở, phía trong bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu “Thiếu gia” “Thiếu gia”. Theo tiếng quay đầu lại, rèm cửa lay động mạnh, Kha Tuấn Vĩ sắc mặt tái nhợt chạy nhanh ra ngoài, hướng tới phụ mẫu kêu to: “Cha, nương, con đã nghĩ thông suốt! Ngày mai con sẽ lên

đường vào kinh! Diện thánh, tranh thủ sớm ngày tiếp nhận trông coi Thái Hưng thành, vì cha phân ưu”.

Đứa con hiểu biết đã quay trở lại, Kha Thành chủ cảm động đến rơi nước mắt. Kha phu nhân đau lòng ôm lấy con trai, vuốt gương mặt gầy yếu của hắn, nói: “Có lòng nghĩ tới là tốt rồi, không vội, không vội, chờ qua năm, xuân tới lại đi cũng không muộn”.

Kha Tuấn Vĩ lúc đầu: “Bệ hạ không phải muốn gặp là gặp. Vừa vặn mấy hôm nay, phụ thân của Nhiếp Lạc ở trên Kinh tìm được danh sư cho hắn. Con sẽ cùng hắn lên Kinh, đến viện của Thượng Thư dâng bài thiếp trước, vừa cùng Nhiếp Lạc theo tiên sinh học hỏi chút kiến thức, vừa chờ Bệ hạ triệu kiến”.

Hương Hương nghĩ thầm, Kha Tuấn Vĩ này lúc nghiêm túc, nói chuyện làm việc thế nhưng rất có lý lẽ, cũng rất ra dáng.

“Được!” Kha Thành chủ vỗ tay nói. “Khó được Tuấn nhi có lòng, cha lập tức tìm Nhiếp viên ngoại, nhờ ông ấy giúp con ghi tên làm học trò trên danh nghĩa của vị tiên sinh kia. Học hành cho tốt, tương lai Thái Hưng thành phải dựa vào con rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Chương 39

Đêm đó, một nhà ba người Kha Thành chủ nhiệt tình giữ bọn Hương Hương ngủ lại. Hương Hương đương nhiên vui vẻ đáp ứng, nàng cũng không muốn mỗi đêm đều phải hao tổn tâm sức lừa gạt Luyện yêu sư ngủ trên dây thừng.

Ăn cơm xong, thoải mái tắm rửa, thay quần áo sạch đi ngủ, nằm trên chiếc giường rộng lớn. Vặn eo bẻ cổ, cảm thán, có giường của riêng mình, thật sự là chuyện vô cùng tuyệt vời! Ở trên giường giống như con giun lắc lắc thân thể, tìm tư thế thoải mái, đang chuẩn bị đi vào giấc ngủ, bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng: “Hương Hương cô nương, đã ngủ chưa?”

“Á, Thiếu Thành chủ?” Hương Hương vội vàng lăn lông lốc từ trên giường bò dậy, chạy tới mở cửa. Nhìn trừng trừng thiếu niên mặc áo xanh tao nhã đứng ngoài cửa, thiếu chút nữa thì không nhận ra người kia là Kha Tuấn Vĩ. Mãi đến khi Kha Tuấn Vĩ xấu hổ ngại ngùng nói ngày mai hắn lên đường đến Kinh Thành, có lẽ một năm nửa năm nữa cũng chưa về, muốn Cầm Tâm đến tiễn hắn.

Hương Hương đương nhiên biết hắn muốn nhờ nàng truyền lời đến cho Cầm Tâm. Bọn họ hiện giờ đã ở trong tình trạng này, trong lòng Hương Hương kỳ thực có chút áy náy. Cảm thấy bản thân vì muốn giúp đỡ Kha Thành chủ, lại khiến tình cảm lưu luyến của bọn họ bị phá hủy. Lúc này gật gật đầu đồng ý: “Ta sẽ tận lực khuyên Cầm Tâm cô nương... Bất quá, nàng ấy hình như đã bắt đầu bẽ quan, ta không thể cam đoan nhất định truyền lời được...”

Kha Tuấn Vĩ nói hắn đã hiểu, sau đó thiên ân vạn tạ mà rời đi.

Hương Hương trở lại giường nằm, ngẫm lại dáng vẻ của Kha Tuấn Vĩ bây giờ, cũng không tệ. Diện mạo thanh khiết chỉnh tề, tuấn tú lịch sự. Nói chuyện lễ độ, đối với người cũng khách khí, nào giống với dáng vẻ điên cuồng trước kia? Quả nhiên, chuyên gia chính là chuyên gia. Một chiêu đó thật sự đủ chuẩn, đủ ngoan! Nếu có thù oán với ai, hãy nuôi dạy một đứa con gái hư hỏng cho con trai của hắn! Vậy cả nhà hắn coi như xong đời!

A, đúng rồi!

Hương Hương vỗ chân, từ trên giường ngồi bật dậy. Trước đây Liên Phong Nguyệt có nói, Vụ Nguyệt là công tử quý tộc, Thảo Hương Hương nàng thì chỉ là con tiểu yêu địa vị hèn mọn nơi hoang dã, bọn họ muốn ở bên nhau, trừ phi Liên gia sụp đổ. Vậy thì đưa Cầm Tâm tới Liên gia đi, đúng rồi, đưa nàng ta tới cho Liên Phong Nguyệt! Dựa vào biến hóa của nàng ta, Liên gia khẳng định cũng sẽ sụp đổ hoàn toàn! Như vậy, nàng và Vụ Nguyệt không phải sẽ được ở bên nhau sao?!

Thật tốt quá! Cứ vậy mà làm! Phải mau chóng lừa Cầm Tâm cùng lên Kinh! Sau đó đưa đến chỗ tên Liên Phong Nguyệt cận kề kia!

A, chờ một chút... Liên gia xong rồi, vậy Vụ Nguyệt thì sao? Vụ Nguyệt cũng là người của Liên gia, Liên gia sụp đổ, hắn có phải chịu liên lụy hay không? Hơn nữa người nhà hắn xảy ra chuyện, hắn hẳn sẽ khó chịu nhỉ?

Ài, phiền thật, không thể thực hiện được rồi!

Hương Hương nản lòng nằm trở lại, kéo chăn phủ kín đầu, không nghĩ nữa, phiền muốn chết, ngủ!

Hôm sau, Hương Hương lại mạnh mẽ tha Luyện yêu sư lên Hồng Sơn, Chủ yếu là không có lời nói của hắn, đúng hơn là, không có Đại Bạch Hổ, nàng quả thật không biết đường lên núi. Cầm Tâm quả nhiên đã bẽ quan, một loạt lò luyện đan lớn nhỏ nhỏ đồng loạt tắt lửa, yên yên tĩnh tĩnh, cảm giác như người đi nhà trống.

Hương Hương đi tới trước một cửa nhà duy nhất khép chặt, nâng tay muốn gõ nhẹ lên cửa, không ngờ tay còn chưa chạm đến cửa, đã bị một nguồn lực đánh bật trở về. Hương Hương sờ sờ tay, xem ra có bày kết giới, quay đầu lại hỏi Luyện yêu sư: “Sư huynh, nếu ta đứng ở đây lớn tiếng gọi, liệu bên trong có thể nghe thấy không?”

“Không biết”. Luyện yêu sư hơi hột trả lời.

Hương Hương cũng không còn cách nào, đành đứng bên ngoài lớn tiếng truyền lại lời nhắn của Kha Tuấn Vĩ, xem như bản thân đã tận lực rồi. Cười Đại Bạch Hồ trở về Thành, Hương Hương hỏi: “Sư huynh, Sư huynh, tiếp theo chúng ta cũng đi Kinh Thành nha!” Trước đó Hương Hương còn giận dỗi, không chịu cười chung Đại Bạch Hồ với Luyện yêu sư, bây giờ thì leo lên so với ai kia còn nhanh hơn, ngồi so với ai kia còn tự tại hơn.

“Ừ”.

Hương Hương vốn đã đoán sẵn hần sẽ nói ‘Không đi’. Không ngờ tới hần lại dễ dàng đồng ý như vậy, không khỏi tò mò ngẩng đầu nhìn nhìn cái gáy của hần: “Sư huynh lên Kinh có việc à?”

“Ừ”.

“Chuyện gì vậy?” Người này thật tích chữ như vàng, luôn luôn hỏi một câu mới đáp một câu.

“Thu yêu”.

“Lại thu yêu?” Xem ra nghề Luyện yêu sư này tuy rằng đãi ngộ không tệ, phúc lợi cũng tốt, nhưng quá bận rộn. Chuyện bên này vừa xong, lại phải theo ủy thác đến Kinh Thành giải quyết rồi. “Lần này là loại người nào mời Sư huynh đi thu yêu vậy?”

“Tức Mặc Ly”.

“À”. Hương Hương cái hiểu cái không lên tiếng, bắt quá, Tức Mặc Ly là loại người nào? Tức Mặc, Tức Mặc, nghe qua có vẻ quen tai. Đầu óc Hương Hương nhanh chóng xoay xoay, rốt cục nhớ ra đã nghe cái tên này ở đâu rồi. Trước đây Vụ Nguyệt từng nhắc tới với nàng!

Vụ Nguyệt nói, sở dĩ Liên Phong Nguyệt đưa hần đến Ý Thiên, là vì hiện giờ đang trong thời kỳ hoàng thất tranh giành gay gắt, Liên gia, Mộ Dung gia, Tức Mặc gia đều có vai trò hết sức quan trọng, sợ rằng sẽ bị người ngầm ngầm hoặc công khai tấn công, làm hần bị thương, cho nên mới đưa hần đến Ý Thiên. Tức Mặc Ly này, lẽ nào chính là người của Tức Mặc gia có tầm quan trọng giống Liên gia?!

Hai người về tới phủ Thành chủ, nói rõ tình hình với Kha Tuấn Vĩ. Kha Tuấn Vĩ gật đầu không nói gì, chỉ cảm tạ Hương Hương. Hương Hương thuận thế nói chuyện bọn nàng cũng muốn lên Kinh, Kha Tuấn Vĩ cũng nhiệt tình mời bọn họ đồng hành. Hương Hương yên tâm thoải mái ở lại phủ Thành chủ một đêm, thuận tiện hỏi thăm Kha Tuấn Vĩ tin tức về cái người Tức Mặc Ly kia.

Quả nhiên đúng như Hương Hương đoán, Tức Mặc Ly là người của Tức Mặc gia, cũng chính là Thiên Ngu, Mộ Dung, Liên gia bốn đại sĩ tộc của Kinh Thành, hơn nữa hần còn là gia chủ của Tức Mặc gia. Trong tứ đại sĩ tộc, Thiên Ngu là Hoàng tộc, mọi binh quyền đều do bộ tộc bọn họ khống chế. Mộ Dung gia là Đại Quý Tộc lâu đời nhất của Hoàng Nhiệm Thiên triều, nhiều lần đảm nhiệm chức Tế Phụ đương triều, trông lo việc triều chính. Tức Mặc gia thì nhiều lần đảm nhiệm chức Tư Không, chuyên lo về kinh tế. Liên gia thì trông coi Tế Tự, chuyên lo việc lễ nghi, cầu phúc, nhiều lần đảm nhiệm chức Quốc Sư, Tư Đồ, Tư Tế.

Tuy nhiên vì thế giới này có Thần Ma cùng tồn tại, cho nên trong tứ đại quý tộc thì mọi người thường đối với Liên gia có phần kính sợ nhiều hơn là Thiên Ngu hoàng tộc, mặc dù trên thực tế, Liên gia không có thực quyền, mọi quyền hành đều do ba gia tộc kia nắm giữ!

Kha Tuấn Vĩ tuổi trẻ khí thịnh, giới thiệu đầy đủ mọi điều về Tức Mặc gia xong, còn phân tích cho Hương Hương nghe các mối lợi hại trong quan hệ của tứ Đại Quý Tộc. Thí dụ như chuyện lập Hoàng tử, Hoàng Thái tử hiện thời mà Thiên Ngu gia bảo hộ, chính là người tám năm trước Liên gia dựa theo hiện tượng chiêm tinh của trời đất chọn lựa. Nhưng mấy năm gần đây, Hoàng Thái tử hoang dâm vô đạo, bắt tài bất tỉnh, bị phản động các đại thần không ngừng dâng tấu buộc tội, mà Tam Hoàng tử Phụng Ân, Tư Hoàng tử Phụng Minh lại là nhân tài xuất tiết được nhiều người ngợi khen. Quả so sánh, Hoàng đế bệ hạ quyết định phế Thái Tử. Nhưng Liên gia kiên quyết ủng hộ Hoàng Thái tử, Mộ Dung gia ủng hộ Tam Hoàng tử, Tức Mặc gia lại ủng hộ Tư Hoàng tử, cho nên Hoàng đế bệ hạ cũng không dám xem thường chuyện phe hay lập người nào.

Hương Hương vừa nghe, vừa đảo tròn mắt, nảy ra một ý.

Hôm sau là ngày khởi hành lên Kinh. Phu thê Kha Thành chủ đưa tiễn đến tận cổng Thành, lưu luyến không rời nói lời tạm biệt. Hương Hương nhớ đến lúc Vụ Nguyệt đi, cũng không có dịp tạm biệt hần, trong lòng không khỏi chua xót. Bất quá khi nghĩ đến vào Kinh Thành rồi, sẽ ở gần Vụ Nguyệt, lập tức có thể thấy hần, nàng liền vui vẻ trở lại.

Từ lúc ra khỏi cửa, Kha Tuấn Vĩ cứ đi ba bước thì quay đầu nhìn lại một lần, càng không ngừng nhìn dáo dác xung quanh. Hương Hương biết hần đang mong chờ Cẩm Tâm có thể đến tiễn hần, nhưng mãi cho đến khi Nhiếp Lạc đi cùng cả bọn thúc giục hần ngồi lên xe ngựa, cũng không thấy Cẩm Tâm đâu.

Xe ngựa bắt đầu lộc cộc đi về phía trước, Kha Tuấn Vĩ bỗng chốc nhảy xuống xe ngựa, lao đảo một cái suýt té. Kha phu nhân cả kinh thất thanh hô to, Kha Tuấn Vĩ nhếch miệng cười cười với bà một cái, ý bảo mình không sao. Vội vàng chạy lên thành lâu, không bao lâu, từ trên thành lâu bay lên một con điều màu sắc rực rỡ, đón gió phấp phới. Giống hệt con điều ngày hôm đó, ở chỗ sâu trong Tùng Lâm, nàng từng nhìn thấy thiếu nữ kia thả điều bay lên cao ...

Hương Hương ngẩng đầu nhìn, không khỏi quay đầu nhìn về hướng Hồng Sơn, nghĩ rằng Cẩm Tâm chắc cũng có thể thấy được...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Chương 40

Hương Hương vốn nghĩ cùng đi chung bằng đường lộ với mấy người này không khí sẽ náo nhiệt hơn một chút, nhưng cùng đi chung một ngày đường rồi, mới phát giác tốc độ xe ngựa có bao nhiêu chậm, hơn nữa còn xóc nảy điên cuồng đến mức buồn nôn. Ngày hôm sau, liền viện cớ, cáo từ bọn Kha Tuấn Vĩ, tha Luyện yêu sư đi cười Đại Bạch Hồ lên Kinh trước.

Tại cổng thành Đông của Nhiễm Kinh, cũng giống như Thái Hưng thành có ba cổng vào, bất quá luận về khí thế cùng quy mô thì Thái Hưng thành không thể nào so sánh được. Hương Hương đi theo sau Luyện yêu sư, oai phong hùng dũng khí phách hiên ngang đi vào bằng cổng bên phải. Không ngờ lúc vào cổng thành, lại bị một vị đáng vẻ đạo sĩ nâng tay ngăn lại, lễ phép bước tới bên cạnh chỉ chỉ, nói: “Cô nương tuy là đi cùng Luyện yêu sư tới đây, nhưng vẫn phải theo lệ thường, mời qua cổng bên kia ghi danh lại”.

“Ôi chào, ghi danh lại?” Hương Hương tò mò nghiêng mắt xem xét, quay đầu nhìn Luyện yêu sư, thấy hắn không nói gì, đành phải đi theo đạo sĩ kia quay trở lại. Bên bàn ghi danh có vài vị cũng mặc trang phục đạo sĩ giống người kia, trước mặt mỗi người đặt mấy quyển sách này nọ, một vài người đang cúi đầu điền danh sách. Chờ một người trong đó điền tên xong, đạo sĩ liền dẫn Hương Hương đi qua.

Hương Hương nâng vờ lên xem, tất cả đều là những chữ nàng không biết, đầu không khỏi lại muốn nổi tung. Chẳng lẽ lại là yêu văn? Quay đầu nhìn Luyện yêu sư với ánh mắt cầu cứu. Luyện yêu sư nâng tay phất qua, chữ trên quyển sách chợt lóe, các chữ trên đó lập tức biến thành những chữ Hương Hương đọc hiểu. Ánh mắt mấy người ghi danh ào ào nhìn qua với vẻ kinh dị, Hương Hương vô cùng hưởng thụ, dưới loại ánh mắt kia nâng quyển sách đứng dậy.

Còn tưởng là cái gì ghê gớm, hóa ra là biểu đơn xuất nhập dân cư. Nhìn biểu mẫu khuôn sáo, giống hệt mấy loại đơn đăng ký vào trường học, tỷ như tên họ, giới tính, chủng tộc, vào Kinh để làm việc gì... bắt buộc phải điền, ngoài ra còn có mấy mục như sư môn, vào Kinh tiếp ứng cho ai, người bảo lãnh linh tính, điền hay không điền cũng được.

Hương Hương nhìn nhìn người đang điền phía trước, đều là mèo yêu, chó yêu gì đó, thế mới biết đơn này chỉ dành cho yêu quái. Trong lòng bất mãn hừ hừ, thật sự là đối đãi bất bình đẳng. Yêu quái thì sao, vào Thành còn phải bắt điền biểu đơn, giống như đề phòng trộm cắp đạo tặc vậy, thật khiến người ta khó chịu. Nhưng khó chịu thì khó chịu chứ còn cách nào đâu, vẫn phải ngoan ngoãn điền vào.

Hương Hương cầm bút lên, ở chỗ tên họ gạch một đường, hai chữ ‘Hương Hương’ xiêu xiêu vẹo vẹo coi như điền xong. Còn họ, đều là mây bay, chỉ có các Đại Quý Tộc mới chú ý đến dòng họ, thuận tiện ở trong lòng hung hăng đem tên Liên Phong Nguyệt ra mắng chửi một chút. Chủng tộc, đương nhiên là Con thỏ nhỏ đáng yêu rồi. Kế tiếp đến giới tính, không hề nghi ngờ là nữ. Có điều liếc thấy người phía trước điền, không, là nhóm yêu quái ở phía trước, Hương Hương không khỏi cười thầm. Bọn họ điền chính là ‘Công’, có người điền ‘Gấu’, càng khôi hài, người thì điền ‘không rõ’. Hương Hương không khỏi cười đến cong lưng, thế nhưng còn có người điền là ‘nhân yêu’! Ha ha, đây không phải đồng nghĩa với gay hay sao?

“Cô nương xin nhanh chút, phía sau còn có người chờ”. Đạo sĩ ghi danh nhìn không được Hương Hương chậm chạp, liền thúc giục.

Hương Hương quay đầu nhìn thấy một bé trai đang xếp hàng phía sau mình, đáp lời “Ờ”, sau đó tuyệt bút phẩy một cái, ở chỗ giới tính tùy tiện viết lên hai chữ ‘mỹ nữ’. Viết xong, ngẩng lên cảm thấy còn chưa đủ kinh ngạc, ngay chỗ phía trước chữ mỹ nữ bỏ thêm chữ ‘Đại’ vào. Cộng lại muốn nói Hương Hương chính là Đại mỹ nữ! Ha ha!

Hương Hương rót cục vừa lòng, tiếp tục điền vào mục công việc tại Kinh. Cẩn đầu bút nghĩ nghĩ, ngoài đầu nhìn lại Luyện yêu sư vẻ mặt không biểu cảm bên cạnh, cười ‘hắc hắc’, viết lên: Hộ tống Luyện yêu sư Nhiên Hương vào Kinh. Sau đó ở chỗ sư môn viết lên Ý Thiên Tuyệt Bích, vào Kinh tiếp ứng tất nhiên là Tức Mặc Ly, người bảo lãnh... Hương Hương cân nhắc một chút, lại hắc hắc lần nữa, điền tên Liên Phong Nguyệt.

Trước biểu cảm tròn mắt há hốc mồm của mọi người, Hương Hương nộp biểu đơn đăng ký, theo sau lưng Luyện yêu sư, nhảy nhót đi vào Thành. Để lại một đám người nơi đó liệu mạng phỏng đoán, tiểu yêu quái này từ đâu tới, sao mà người hộ tống – người đi tiếp ứng – người bảo lãnh một người so với một người còn lợi hại hơn như vậy?! Nếu nói nàng chỉ là yêu quái bình thường, vậy khẳng định nàng đang điền bậy bạ thôi, nhưng, bên cạnh nàng quá thật có một Luyện yêu sư đi cùng?! Nếu đây là thật, vậy cũng quá khủng bố rồi!

Kinh Thành quả nhiên so với Thái Hưng to lớn hơn, phồn hoa hơn rất nhiều. Hương Hương ngay từ lúc bước vào đã quay đầu xoay tới xoay lui dòm ngó, trái nhìn, phải ngắm, một lúc sau mặt đến nỗi đầu óc choáng váng. Thật ra Tức Mặc gia này ở đâu vậy, đi cả ngày trời rồi còn chưa tới? Tiến lên tùm tùm ông tay áo Luyện yêu sư, đề nghị: “Sư huynh, Tức Mặc gia xa quá, không bằng để Đại Bạch Hồ ra, cho hắn chở chúng ta đi nhé?”

Luyện yêu sư cái gì cũng không nói, quay đầu nhìn một thanh niên mặc hoa phục đang dẫn theo con báo nhỏ đi lướt qua bên cạnh. Hương Hương giật mình, chẳng lẽ trong Kinh Thành này yêu thú chỉ có thể dắt đi, không thể cưỡi, chẳng lẽ trong Thành nghiêm cấm dùng tọa kỵ? Đang nghĩ ngợi, bên cạnh chợt có chiếc xe ngựa ngừng lại. Một cây quạt màu đỏ thắm nhẹ nhàng xóc màn xe lên, bên trong lộ ra nửa khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp: “Hai vị muốn

đến phủ của Túc Mặc gia phải không?” Người trong xe nhìn quần áo của Luyện yêu sư xong, kinh dị kêu lên “Ôi chao”, nói: “Thì ra là Luyện yêu sư đại nhân tới, gia phụ chờ đã lâu. Mời lên xe”.

Nghe hẳn nói đến ‘Gia phụ’, Hương Hương giật mình, hỏi: “Người là người của Túc Mặc gia sao?”

Hương Hương vừa nói dứt lời, nam tử mặc bộ áo xanh đứng hầu bên cạnh xe lập tức lạnh lùng quát lớn: “Tiểu yêu to gan, dám nói năng với Tư Không đại nhân như thế?!”

Tư Không đại nhân?! Hương Hương liền phát hoảng, Tư Không hình như là đại quan Chính Nhị Phẩm, sao trẻ tuổi vậy? Thăng quan thật là nhanh!

“Không sao”. Người trong kiệu ngăn lại, nói. “Tại hạ Túc Mặc Tú, người gửi thiệp mời Luyện yêu sư đúng là Gia phụ. Tại hạ cũng đang muốn đến Từ Khánh phủ của Gia phụ, hai vị nếu không ngại, xin mời lên xe đi cùng”.

Hương Hương vốn đã không còn sức lực, có chiếc xe tiện lợi để dùng, hiển nhiên là trăm ngàn thuận ý. Quay đầu nhìn Luyện yêu sư, thấy hẳn đường như cũng không phân đối, lúc này liền tay chân lạnh lẽo bò lên xe, ngồi bên cạnh người đánh xe. Tư Không đại nhân là Đại Quý Tộc, bản thân là tiểu yêu nơi hoang dã, tôn ti có khác, vẫn là ngồi bên ngoài đi, miễn cho bị cười nhạo, xấu hổ mặt mũi.

Không ngờ Túc Mặc Tú lại nói: “Cô nương nếu không ngại, mời cùng Luyện yêu sư đại nhân vào chung đi. Một mỹ nhân như cô nương đây, thật sự không nên xuất đầu lộ diện”.

“Ừ”. Chủ nhân đã không để ý, Hương Hương đương nhiên cũng không muốn ngồi ở bên ngoài hứng gió. Xoay người tiến vào toa xe, ngẩng đầu, liền đối mặt với một gương mặt đang cười nhẹ, không khỏi trở nên thất thần.

Kỳ thực bản về mỹ mạo, hẳn không thể sánh được với Luyện yêu sư. Nhưng mái tóc dài uốn lượn tự nhiên, khoe mắt cười như không cười, áo bào tí mỉ tinh tế, chiếc quạt nhỏ đặt dưới cằm, tất cả đều lộ ra một vẻ cao quý tao nhã, tán mắt ra một loại khí phách mê hoặc người.

Thấy Hương Hương nhìn đến ngây người, Túc Mặc Tú nhẹ nhàng cười, hỏi: “Đẹp mắt sao?”

Hương Hương lấy lại tinh thần, phất chốc đỏ mặt lên, ấp úng nói một tiếng: “Đẹp”.

((Xấu hổ quá đi, đại trai một cách lộ liễu thế kia))

Túc Mặc Tú nhẹ nhàng nở nụ cười, Hương Hương bị hắn cười đến lúng túng, vội vàng ngồi xuống cạnh Luyện yêu sư. Túc Mặc Tú cười cười nói: “Cô nương thật sự rất đáng yêu, xin hỏi có thể cho biết phương danh?”

“Ta là Hương Hương”.

“Hương Hương...” Ánh mắt Túc Mặc Tú hơi đổi thần thái một chút, nhưng rất nhanh liền khôi phục về tự nhiên, tươi cười thân thiết gọi. “Hương Hương cô nương”.

“Tư Không đại nhân...” Trong lòng Hương Hương thầm than, vị Tư Không đại nhân này ăn nói thật sự rất lễ phép, đối với người khác vô cùng khách khí, giống hệt tên Liên Phong Nguyệt khắc nghiệt. Đều là con nhà giàu có, sao khác biệt lớn quá vậy?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 40

Chương 41

Xe ngựa lộc cộc dừng lại trước cửa Từ Khánh Hầu phủ.

Gia chủ đương thời của Túc Mặc gia là Túc Mặc Ly, cũng tức là Tư Không tiên nhiệm. Tuổi thọ của ông ta không quá năm mươi, nhưng lấy lý do sức khỏe không tốt thỉnh cầu Hoàng đế bệ hạ cho phép từ quan, tiền cử con trai thứ thuộc dòng chính của gia tộc là Túc Mặc Tú lên kế nhiệm chức vụ Tư Không. Bởi vì thời gian Túc Mặc Ly còn làm quan, vận mệnh của Hoàng Nhiễm Thiên triều hưng thịnh, tiền lời trong quốc khố hàng năm đều tăng trưởng, công lao hiển hách. Đương nhiên ai cũng không thể phủ nhận, nguyên nhân chính là do phu nhân chính thất của Túc Mặc Ly, tức tỷ tỷ của Hoàng đế Từ Anh Công chúa giúp đỡ. Cho nên khi ông ta rút lui ở ẩn, Hoàng đế bệ hạ đặc biệt phong cho ông ta làm Nhất Phẩm Từ Khánh Hầu, cũng ban tặng Từ Khánh Hầu phủ.

Túc Mặc Ly cảm động ơn đức của Hoàng đế, liền quyết định ở ẩn tại đây. Khi nào có chuyện quan trọng mới trở về Tổ Trạch của bốn gia, chủ trì đại cục. Túc Mặc Ly nói cho cùng thì tuổi tác đã cao, chạy qua chạy lại lo lắng hai bên cũng không đủ thể lực, cho nên trong một hai năm trở lại đây mới từ trong số các con cháu lựa chọn ra một người kế nhiệm vị trí Gia chủ. Bởi vì Túc Mặc Tú lấy thân phận con thứ thay phụ thân nhận chức Tư Không rồi, cho nên mọi người ào ào phỏng đoán, người nhận vị trí Gia chủ rất có thể sẽ là con trai lớn của Túc Mặc Ly, Túc Mặc Thu.

Vào Từ Khánh phủ, Tức Mặc Tú liền dẫn hai người Hương Hương đi bái kiến Tức Mặc Ly. Tức Mặc Ly đang đau ốm nằm trên giường, chỉ có thể cách màn lên tiếng chào hỏi bọn Hương Hương, sau đó mời Luyện yêu sư ở lại, để cho nữ quan dẫn Hương Hương lui xuống đến chỗ nghỉ ngơi trước. Xem ra là muốn bọn họ ở lại đây một thời gian dài. Hương Hương nghĩ cũng tốt, bản thân vừa vặn có thể nhân thời gian này nghĩ cách đi tìm Vụ Nguyệt.

Hương Hương được an bài ở tại một tiểu viện yên tĩnh, có đình đài lầu các, núi giả Tể Thủy, phong cảnh hài hòa. Hương Hương ngồi trên giường mềm, được đối đãi tốt bậc này có thể nói là rất hài lòng. Trên đường tới đây, nữ quan cũng đã dẫn Hương Hương đi dạo quanh tham quan gần hồ rồi. Phải biết rằng mấy Đại Quý Tộc gì đó, các thị nữ trong phủ đều là người có cấp bậc, phẩm chất trong triều, hơn nữa còn là xuất thân gia đình giàu có, học vấn kiến thức này nọ, một người so với một người càng giỏi hơn.

“Bảo Huyền tỷ tỷ, ta có thể hỏi người một chuyện được không?” Có việc muốn nhờ, cái miệng của Hương Hương hiển nhiên vô cùng ngọt rồi.

Bảo Huyền cười mỉm: “Hương Hương cô nương quá khách khí, có chuyện gì cứ việc hỏi đi”.

“Dạ! Ta chỉ muốn biết, Liên gia ở chỗ nào trong Kinh Thành, cách đây có xa không, làm thế nào đến được đó?”

“Hương Hương cô nương muốn đến Liên gia nào?”

Hương Hương giật mình: “Chính là cái được xưng một trong tứ Đại Sĩ Tộc, Liên gia”.

Bảo Huyền cười nói: “Ta biết. Liên gia là Đại Sĩ Tộc, có rất nhiều người đang làm quan trong triều. Theo quy định của Thiên triều, quan viên trên Tam Phẩm sẽ được ban dinh phủ. Tựa như Tức Mặc gia có trạch phủ của bốn gia, Từ Khánh Hầu phủ, Từ Không phủ, Liên gia cũng có trạch phủ của bốn gia, Quốc Sư phủ, Từ Đồ phủ. Cho nên ta mới hỏi là muốn đến Liên gia nào”.

“Có nhiều nơi như vậy à?” Hương Hương phiền muộn, trong lòng thầm mắng, thô hào địa chủ đáng chết, thế nhưng có nhiều bất động sản như vậy, bảo nàng đi đâu tìm. Nhưng ngẫm nghĩ Vụ Nguyệt hẳn sẽ ở chung với Liên Phong Nguyệt, liền hỏi: “Nếu ta muốn tìm Liên Phong Nguyệt, vậy phải đi đâu mới được?”

“Liên Thất công tử vẫn chưa nhậm chức trong triều, hẳn là còn ở trạch phủ của bốn gia”.

Ánh mắt Hương Hương sáng lên: “Vậy ta đây sẽ đến trạch phủ bốn gia của Liên gia tìm! Bảo Huyền tỷ tỷ nói cho ta biết phải đi như thế nào đi!”

“Hơi xa, khó nói rõ, ta sẽ vẽ sơ đồ cho người”.

“Cảm tạ Bảo Huyền tỷ tỷ!” Hương Hương vui mừng quá đỗi, sau đó còn mặt dày nhờ vả thêm. “Nhân tiện tỷ tỷ cũng vẽ cho ta những nơi khác luôn nhé”.

Bảo Huyền cười đồng ý, sau khi vẽ xong thì giao cho Hương Hương. Hương Hương cầm đầu xuống bàn tỉ mỉ nghiên cứu mấy bận, chợt phát hiện: “Í, Quốc Sư phủ ở ngay bên cạnh đây sao?”

Bảo Huyền cười trả lời: “Đúng vậy. Gần đây người của Liên gia thường xuyên đến Quốc Sư phủ nghị sự, cho nên nếu đến Quốc Sư phủ tìm, khả năng rất lớn sẽ tìm được Liên Thất công tử”.

“À”. Hương Hương ngoài miệng đáp lời, trong lòng lại cân nhắc suy nghĩ.

Thừa dịp Bảo Huyền tránh đi, không chú ý tới mình, Hương Hương lặng lẽ phủ Hoán Thiên Lăng lên người, mò nếm đến góc tường, ‘học học học học’ bắt đầu trèo tường. Mắt hết sức chín trâu hai hồ mới trèo được lên đầu tường, dè dặt cân trọng tìm chỗ ngồi cho tốt, bắt đầu rình coi Quốc Sư phủ bên cạnh.

Kết cấu của Quốc Sư phủ và Từ Khánh Hầu phủ không hề giống nhau, không có nhiều tiểu viện này nọ phiền phức, cũng ít đình đài lầu các linh tinh, nhìn qua vô cùng trống trải. Hương Hương liếc mắt trông qua, đầu tiên nhìn thấy tế đàn thật lớn ở giữa, đại khái cao khoảng vài mét, tế đàn cách rời mặt đất được kết nối bằng các bậc thềm đá. Trên tế đàn khắc hoa văn trông rất huyền ảo. Tám hướng đặt tám lư hương hình dạng khác nhau lượn lờ nhang khói.

Xa xa hơn, đại khái là góc tây nam của Quốc Sư phủ có một đài cao. Rất cao, ước chừng mấy tầng lầu, trên đó cái gì cũng không có. Hương Hương nghĩ chắc là dùng để buổi đêm lên xem chiêm tinh. Phòng ở trong Quốc Sư phủ tương đối giống cung điện, từng tòa nhà tách biệt ra chứ không liên tiếp ở cạnh nhau. Loại địa thế này, vừa vặn rất tiện lợi để Hương Hương rình xem. Nàng chỉ cần ngồi ở chỗ này là có thể nhìn thấy rất rõ ràng đám người trong Quốc Sư phủ lui tới.

Thế nhưng ngoài dự liệu là Hương Hương ngồi trên đầu tường nửa ngày trời, một Quốc Sư phủ to như vậy, lại không thấy bóng dáng ai đi lại, ngay cả nha hoàn thị nữ gì đó cũng không. Việc này quả là kỳ quái, chẳng lẽ Quốc Sư không có trong phủ? Không phải nói gần đây người của Liên gia thường xuyên đến Quốc Sư phủ nghị sự sao, chẳng lẽ hiện giờ mấy người lớn lớn nhỏ nhỏ trong phủ đều đang tụ họp tại đại điện? Ồ, vậy thì tiếp tục canh chừng.

Hương Hương bất chợt nghĩ đến, bản thân ngồi xỏm ở đây canh chừng, cho dù có cơ hội thấy được Liên Phong Nguyệt thì thế nào, hẳn khẳng định sẽ không cho nàng gặp Vụ Nguyệt. Phiền muộn! Ngẫm lại mắt Vụ Nguyệt không nhìn thấy đường, hành động không tiện, khả năng cao là vẫn ở tại trạch phủ của bốn gia hơn. Xem ra mình cần phải tìm cơ hội đến trạch phủ bốn gia của Liên gia nhìn xem, xem thử có cơ hội vào trong hay không.

Lúc này buông tha cho việc rình coi, vừa quay đầu nhảy xuống khỏi bờ tường, liền nhìn thấy Luyện yêu sư dẫn theo một tiểu chính thái ((thiếu niên trẻ tuổi)) đi đến. Trông dáng vẻ ước chừng mười một, mười hai tuổi, khuôn mặt tròn tròn, trắng trẻo mập mập, giống như cái bánh bao mới ra lò. Áo ngắn

màu xanh, sạch sẽ gọn gàng, sau lưng còn có thanh kiếm chuôi gỗ đào.

Hương Hương trốn vào phía sau gốc cây bên cạnh, kéo Hoán Thiên Lãng xuống, giấu trong tay áo. Vừa ló đầu nhìn ra, đã thấy Luyện yêu sư dừng bước lại, kêu: “Đi ra”.

“Á?” Hương Hương quay đầu nhìn chung quanh một chút, đoán chừng là đang gọi mình, liền lác mình đi ra ngoài, cười tủm tỉm kêu. “Sư huynh, người đã về rồi!” Đôi mắt thì nhìn chăm chăm tiểu chính thái kia, phỏng đoán lai lịch của hắn. Tiểu chính thái kia cũng mở to đôi mắt căng tròn, càng không ngừng đánh giá Hương Hương, xem vẻ rất lạnh lợi cơ trí.

“Sư ca”. Luyện yêu sư còn chưa nói gì, tiểu chính thái đã cười khanh khách mở miệng trước rồi. “Vị tỷ tỷ này xinh đẹp như vậy, nhất định là Sư tẩu tẩu rồi!”

Nghe được nửa câu trước, Hương Hương còn đang khoa trương hừng hực, trong lòng ngây ngất, thỉnh thoảng nghe đến nửa câu sau, khóe mắt không khỏi một trận xoay chuyển, nghiêm mặt lên nói: “Đừng nói bừa!”

Tiểu chính thái le lưỡi với Hương Hương, cũng không trả lời nàng, ngược lại kéo khuỷu tay Luyện yêu sư, lác lư hỏi: “Sư ca, Sư ca, có phải Sư tẩu tẩu không, có phải không?”

“Sư tẩu tẩu...” Luyện yêu sư có vẻ mơ hồ không rõ. “Là cái gì?”

“Chính là nương tử của Sư ca đó!” Tiểu chính thái nháy mắt nói. “Giống như Đỗ sư ca và Lý gia tiểu thư thành thân với nhau, Lý gia tiểu thư chính là Sư tẩu tẩu của chúng ta!”

“Thành thân”. Luyện yêu sư rốt cục nghe được một danh từ quen thuộc, liền nghiêm trang gật gật đầu, trả lời. “Ừ, đúng vậy”.

Hương Hương quýnh lên, vội vàng chạy tới kéo ống tay áo của hắn, nói: “Đừng nói bừa, chúng ta thành thân hồi nào chứ? Chúng ta còn chưa thành thân đâu!”

“Thành thân rồi”. Luyện yêu sư lại nói rất kiên quyết.

“Chưa”.

“Rồi”.

Tiểu chính thái ở bên cạnh nghe được ‘phì’ cười ra tiếng: “Thì ra Sư tẩu tẩu then thùng!”

Hương Hương trừng mắt tiểu chính thái kia nói: “Ai then thùng, người mới then thùng! Không được gọi vậy!”

Tiểu chính thái nghịch ngợm thè lưỡi nói: “Ta cứ gọi, Sư tẩu tẩu, Sư tẩu tẩu!”

“Không được gọi!” Hương Hương một phén túm lấy cái mặt bánh bao của hắn, dùng sức nhéo.

“Đau...” Tiểu chính thái nước mắt lưng tròng nhìn về phía Luyện yêu sư. “Sư ca... Sư tẩu... tẩu, thật hung dữ...”

Hai người rồi loạn thành một đoàn, Luyện yêu sư lại như không có chuyện gì, nhàn nhạt nói: “Thỏ nhỏ, và Sư đệ, về Từ Đà”.

“A?” Hương Hương kinh ngạc, vội vàng nói lỏng tay đang túm lấy tiểu chính thái, chuyển tới trước mắt Luyện yêu sư hỏi. “Vậy còn người?”

Luyện yêu sư lạnh nhạt nói câu: “Có việc. Người về trước”. Liền xoay người bỏ đi.

“Sư huynh!” Hương Hương muốn chạy theo, chợt thấy bên hông căng thẳng. Cúi đầu thì thấy mình đang bị tiểu chính thái kia kéo lại, cái mặt bánh bao ngẩng lên cười với nàng. Trên mặt còn in rõ ràng mấy dấu đỏ hồng, đúng là bị Hương Hương mới rồi nhào nặn thành.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Chương 42

“Buông tay!” Hương Hương giãy ra khỏi tay của thiếu niên trẻ tuổi, giờ tay chỉ vào bậc thềm dưới mái hiên bên kia, nghiêm mặt nói. “Qua đó ngồi đã”.

“Được!” Tiểu chính thái vô cùng nghe lời ngồi xuống.

Hương Hương xoa xoa tay, bày ra dáng vẻ của Đại đại tỷ, nói: “Giới thiệu một chút về người đi”.

“Ta gọi Tác Kim Trữ Cửu, mọi người đều gọi ta là Tiểu Cửu. Sư phụ ta là Thần Vận trưởng lão của Tử Đài, cũng là cùng một Sư tổ với Nhiên Hương sư ca!”

“À”. Hương Hương gật gật đầu, tiểu gia hỏa này, quả nhiên cũng là người tu hành ở Tử Đài. Bất quá, người trong Tam Bích chẳng phải sau khi tu hành đạt đến trình độ nhất định, có thủ hộ tinh linh, đầy đủ tài năng rồi mới được xuống núi sao? Còn thằng nhóc này hung dữ, nhỏ như vậy, lưng đeo kiếm vùng loạn khắp nơi. “Vậy tại sao Sư ca của người lại muốn người đưa ta trở về Tử Đài?”

“Đó là bởi vì đúng lúc ta đang ở Kinh Thành! Ở gần đây nhất, cho nên Sư ca bảo ta đi”.

Hương Hương khoát tay: “Ý ta không phải vậy, ta muốn nói, ta ở góc chỗ này cũng được, sao lại muốn đưa ta về Tử Đài?” Buồn cười, vất vả lắm nàng mới đến được Kinh Thành, còn chưa tìm được Vụ Nguyệt nữa, nàng mới không thêm đi đâu. Hơn nữa nếu để người của Tử Đài biết, Luyện yêu sư góc ngạch mơ hồ, bị Ý Thiên ép mua ép bán nhét củ khoai lang nóng phỏng tay là nàng đây vào người, nàng làm gì còn có ngày lành?

“Chuyện này, ta cũng không biết”. Tiểu Cửu cào cào cái đầu. “Bất quá, chắc là xảy ra chuyện lớn gì đó. Gần đây trong Kinh Thành rất không yên ổn, yêu quái nào loạn khắp nơi, so với bình thường còn hơn gấp bội đó!”

Hương Hương ngăn người: “Người nói người ở Kinh Thành, không phải cũng làm việc thu yêu chứ?”

“Đúng vậy”. Tiểu Cửu tự hào vỗ vỗ ngực. “Ta đây đã là Chém yêu sư rồi!”

“Thật lợi hại!” Hương Hương không dấu vết vuốt mông ngựa. “Đã như vậy, những lúc thế này, không phải càng phải ở lại Kinh Thành sao? Nhân cơ hội này thu thập vài con yêu quái, tăng thêm tu vi cũng tốt?”

“Biết vậy, nhưng lần đầu tiên Sư ca nhờ ta làm việc, ta nhất định phải đưa Sư tẩu tẩu bình an vô sự về Tử Đài mới được! Cùng lắm thì, đưa xong, ta quay trở lại cũng được!”

Hương Hương thầm mắng mủ trong lòng, xú tiểu tử. Tiểu Cửu thấy Hương Hương trầm ngâm không nói chuyện, dáng vẻ tâm sự nặng nề, tự cho là thông minh nói: “Sư tẩu tẩu không muốn về Tử Đài sao, có phải lo lắng Sư ca một mình ở Kinh Thành không?”

“À...” Hương Hương ngập ngừng, xú tiểu tử này, tiểu quỷ thôi, thế nhưng giúp nàng tìm được cái cớ. Nàng liền ngồi xuống bậc thềm, dù sao thì Vụ Nguyệt cũng là Sư ca của hần mà. “Đúng vậy. Bảo ta một mình về Tử Đài, ở đây có chuyện gì thì biết làm sao!”

“Sư ca để Sư tẩu tẩu về Tử Đài trước, cũng là quan tâm Sư tẩu tẩu thôi! Vạn nhất thật sự xảy ra chuyện gì, Sư ca còn phải phân tâm lo lắng cho Sư tẩu tẩu nữa, sẽ không tốt đâu”. Tiểu Cửu bày ra dáng vẻ người từng trải, tận tình khuyên bảo.

“Cho dù thật sự xảy ra chuyện gì, ta ở góc trong Tử Khánh phủ, cũng rất an toàn mà!”

“Nhưng... Sư ca nhất định muốn ta đưa Sư tẩu tẩu về Tử Đài, vừa rồi hần lại dùng thủ hộ tinh linh truyền lời tới thúc giục ta kìa. Bảo phải đi nhanh, qua vài ngày nữa nói không chừng Kinh Thành sẽ hạ lệnh cấm, tất cả các yêu quái đều không được ra vào Kinh Thành”.

“Á?” Hương Hương giật mình, nghe qua hình như thật sự có chuyện nghiêm trọng. Không phải là chuyện phé lập Thái tử sao, thế nào lại liên quan đến yêu quái rồi, quả nhiên có thành kiến! Thấy dáng vẻ Tiểu Cửu vô cùng khó xử, Hương Hương đảo tròn mắt, nói: “Được rồi, ta đây sẽ theo người trở về”.

“Tốt! Tốt! Chúng ta đi mau thôi!” Tiểu Cửu vội vàng tiến lên kéo tay Hương Hương.

“Bất quá...” Hương Hương nán lại, nói. “Trước khi đi, ta phải đi gặp một người bạn đã, nói tạm biệt với hần một tiếng”.

“Ừ”. Tiểu Cửu gật đầu liên tục. “Bạn của Sư tẩu tẩu ở đâu, Tiểu Cửu bồi Sư tẩu tẩu đi”.

“Tiểu Cửu lợi hại như vậy, nhất định phải giúp Sư tẩu tẩu gặp được bạn nha!”

Tiểu Cửu vỗ vỗ ngực nói: “Cái đó đương nhiên! Sau khi Sư tẩu tẩu gặp được bạn rồi, cũng nhất định phải cùng Tiểu Cửu về Tử Đài đấy”.

“Nhất định nhất định! Chúng ta móc ghé nào!”

“Được! Móc ghé, móc ghé, một trăm năm, không được đổi!”

Hương Hương cũng không có đồ đạc gì nhiều để thu dọn, ôm theo tấm bản đồ Bảo Huyền vẽ cho rời khỏi Tử Khánh phủ. Một bên xem bản đồ, một bên tìm đường. Tiểu Cửu cũng muốn xem bản đồ, nhưng vóc người nhỏ bé, luôn lên nhảy xuống vẫn nhìn không thấy. “Bạn của Sư tẩu tẩu ở đâu?”

“À”. Hương Hương ngừng bước chân, giơ ngón tay chỉ, nói. “Chính là chỗ này”.

Tiểu Cửu quay đầu, theo hướng ngón tay Hương Hương chỉ nhìn theo, không khỏi choáng váng: “Liên... Liên gia!”

“Đúng vậy”. Về mặt Hương Hương vô tội gật đầu. “Bạn của ta, chính là Thập Tam công tử của Liên gia, Liên Vụ Nguyệt”.

“Cái này, cái này...” Tiểu Cửu gấp đến độ gãi gãi đầu. “Người của Liên gia, không gặp được...”

“Tại sao?” Hương Hương nháy mắt hỏi.

“Liên gia không phải trông coi Tế Tự sao, từ trước đến nay thần thần bí bí. Nghe nói không thể trực tiếp tới bái phỏng Liên gia đâu, muốn gặp người của Liên gia, trước tiên phải đến viện của Thượng Thư dâng lệnh bài, chờ gặp được Thượng Thư đại nhân, so với gặp Hoàng đế bề hạ đều phiền toái như nhau”.

“Không phải chứ?” Hương Hương có chút khó mà tin được. “Gặp bất kỳ người nào của Liên gia đều phải vậy à?”

Tiểu Cửu gật đầu: “Đúng vậy, trừ phi tự tâu có cách gặp được bọn họ”.

“À, cái này...” Đang nói, khóe mắt đột nhiên nhìn thấy một cỗ kiệu chậm rãi dừng lại trước cửa Liên gia.

Mắt Tiểu Cửu sáng lên, vội vàng kéo ống tay áo Hương Hương, nói: “Sur tẩu tẩu, có người đến đây! Xem hoa văn trên kiệu, hẳn là người của Liên gia rồi!”

Hương Hương chăm chú nhìn lại, chỉ thấy một nam tử mặc áo bào được người hầu hầu hạ, khom người bước ra khỏi kiệu. Hương Hương vừa thấy bóng dáng kia, Liên Phong Nguyệt! Lúc này liền phát hoảng, vội vàng trốn phía sau gốc cây đại thụ bên cạnh.

“Hình như là Liên Thất công tử, ôi chào, ai ôi!” Tiểu Cửu vừa quay đầu lại, phát hiện không thấy bóng dáng Hương Hương đâu, không khỏi hoang mang kêu to. “Sur tẩu tẩu?”

Hương Hương từ phía sau gốc cây lộ đầu ra, làm động tác chó có lên tiếng: “Ta không thể để hắn thấy ta được”.

“Tại sao?” Tiểu Cửu không hiểu hỏi.

“Bởi vì...” Lời nói đến miệng, Hương Hương bỗng giật mình. Vô đầu, mình đúng là bị choáng váng ngốc rồi! Liên Phong Nguyệt từng gặp nàng, nhưng Liên Phong Nguyệt từng thấy chỉ là con thỏ nhỏ Hương Hương, chứ đâu đã gặp đại mỹ nữ Hương Hương. Ngày đó hắn đến Ý Thiên đem Vụ Nguyệt đi, cũng là trực tiếp bắt lấy Vụ Nguyệt đem đi, cũng không hề tới gặp nàng. Bây giờ cho dù hắn có nhìn thấy, khẳng định hắn cũng không thể nhận ra được.

“E hèm!” Hương Hương thoáng chốc thẳng thắt lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực bước ra, lại chỉ nhìn thấy góc áo Liên Phong Nguyệt biến mất chỗ cánh cửa đang chậm rãi khép lại.

Tiểu Cửu túm ống tay áo Hương Hương: “Hắn vào rồi... Làm sao bây giờ, Sur tẩu tẩu?”

“À...” Hương Hương xoa xoa mặt, đầu óc xoay chuyển, nói. “Đúng rồi! Không phải người là Chém yêu sử sao, cứ nói trong nhà hắn có yêu khí, chúng ta đi thu yêu!”

“Sur tẩu tẩu, tẩu đừng đùa ta nữa. Liên gia tùy tiện xách một người ra, tu vi đều cao hơn so với ta đấy. Nếu thực sự có yêu quái, còn đến lượt ta ra tay thu sao!”

“À, vậy...” Nàng vốn cho là Liên gia cai quản Tế Tự gì đó, chính là giả thân giả quý thôi, hóa ra cũng có tu vi. “Vậy, vậy... Vậy chúng ta treo tấm bảng tới cửa bên đó bán thân chôn cha đi!”

Tiểu Cửu vừa nghe, gương mặt bánh bao nhăn lại, lộ ra biểu cảm so với khóc còn khó coi hơn: “Sur tẩu tẩu tha cho ta đi, cha ta còn sống rất khỏe mạnh đấy. Dám nói ông ấy chết rồi, không đánh chết ta là không dùng cho coi!”

“Vậy thì chôn cái gì đó đặc biệt vào, chôn... tiểu cường được rồi!”

“Tiểu cường là cái gì?”

“À, tiểu cường... Thôi, chúng ta vẫn nên tiếp tục ngồi đây chờ đi, xem có người nào của Liên gia ra vào không! Đúng rồi, Sur ca của người nếu lại tiếp tục thúc giục người, người hãy nói chúng ta đã rời Kinh rồi nhé”.

“À? Muốn gạt Sur ca á, không được đâu! Sur ca sẽ tức giận!”

Hương Hương ngẫm lại gương mặt vạn năm không đổi kia, thật sự không tưởng tượng nổi đáng về hắn tức giận sẽ ra sao, vội vàng khoát tay nói: “Không sao, tất cả có ta! Ta bảo đảm cho người!”

PS: Hôm nay tặng kèm hai phiên ngoại nho nhỏ:

Lớp học rất xấu hổ – Một

Hương Hương: Sư huynh, người cứ luôn nói có hai, ba chữ, rất tổn hại đến hình tượng Luyện yêu sư huy hoàng của người. Từ hôm nay trở đi, ta sẽ dạy người nói chuyện. Bắt đầu học nói bốn chữ trước đi! Ta nói một câu, người nói một câu.

Nhiên Hương: Ừ.

Hương Hương: Quốc sắc thiên hương.

Nhiên Hương: Quốc sắc thiên hương.

Hương Hương: Khuynh quốc khuynh thành.

Nhiên Hương: Khuynh quốc khuynh thành.

Hương Hương: Bể nguyệt tu hoa.

Nhiên Hương: Bể nguyệt tu hoa.

Hương Hương: Hương Hương đại mỹ nữ!

Nhiên Hương: ...

Hương Hương: ? ?

Nhiên Hương: Năm chữ rồi.

Hương Hương: ...

~~~~~
Lớp học rất xấu hổ – Hai

Hương Hương: Bốn chữ không thành vấn đề rồi, kế tiếp, bắt đầu học năm chữ. Vẫn là ta nói một câu, Sư huynh nói một câu.

Nhiên Hương: Ừ.

Hương Hương: Mặt trời trên cao soi.

Nhiên Hương: Mặt trời trên cao soi.

Hương Hương: Hoa nhỏ cười với ta.

Nhiên Hương: Hoa nhỏ cười với ta.

Hương Hương: Chim nhỏ nói chào chào chào.

Nhiên Hương: Chim nhỏ nói chào chào chào.

Hương Hương: Hương Hương đại mỹ nữ!

Nhiên Hương: ...

Hương Hương: ? ?

Nhiên Hương: Nhiều hơn một chữ.

Hương Hương: Câu trước đó mới nhiều hơn một chữ mà?!

Nhiên Hương: Đếm sai rồi.

Hương Hương: ...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Chương 43

Trên con đường này người lui tới tuy rằng ko ít, nhưng trước cửa Liên gia thì xe ngựa rất thưa thớt, dòng người hiếm hoi. Một mực đợi đến mặt trời ngã về tây, màn đêm buông xuống, bọn Hương Hương vẫn không thu hoạch được gì. Chẳng lẽ Liên gia này thật đúng như lời Tiểu Cửu nói, thích thần bí, thần long kiến thủ bất kiến vĩ? ((bí ẩn, rồng thần chỉ thấy đầu không thấy đuôi))

Hương Hương một bên cắn bánh bao Tiểu Cửu mua, một bên nhìn chăm chăm cửa lớn Liên gia, cảm giác nghĩ.

“Xe của Liên gia!” Tiểu Cửu bỗng nhiên hô nhỏ một tiếng.

Hương Hương vội vàng nhìn theo hướng ngón tay Tiểu Cửu, quả nhiên, trong bóng đêm, phía đối diện có một chiếc xe ngựa chậm rãi đi tới, trước xe có treo đèn lồng, mặt trên viết rõ hai chữ ‘Liên’ ở hai bên. Lúc này Hương Hương ném bánh bao trong tay sang một bên, vỗ vỗ Tiểu Cửu, nói: “Mau, y kế hành sự”.

“Ừm!” Tiểu Cửu nặng nề gật đầu.

“Nhớ kỹ, đừng gọi Sur tẩu tẩu, phải gọi Sur tỷ!”

“Dạ”.

Xe ngựa Liên gia chậm rãi dừng lại, nó bọc theo hầu trên xe nhìn thấy một thiếu nữ xinh đẹp đang đâm đầu đi tới, bất chợt lặn xuống ra đất, lập tức có đứa bé trai vội vàng chạy tới, đỡ thiếu nữ đang hôn mê dậy, cao giọng khóc gọi: “Sur tỷ! Sur tỷ, tỷ làm sao vậy?!”

“Xảy ra chuyện gì?” Một giọng nói ôn hòa như nước từ trong xe chậm rãi vang lên.

“Công tử”. Nó bọc liền trả lời. “Có vị cô nương té xỉu, Sur đệ của nàng ấy đang khóc”.

Một bàn tay thon dài trắng nõn nhấc màn xe lên, nhìn ra ngoài một lúc, nói: “Hình như là đệ tử của Tam Bích, mời bọn họ vào nhà, bảo Tích Nguyệt đến xem qua”.

“Dạ, Công tử”.

Vận khí của Hương Hương không tệ, vừa vận gặp phải người nổi tiếng tốt bụng nhất Liên gia Tam công tử, Liên Bích Nguyệt. Liên Bích Nguyệt mặc dù đã có chức vụ trong triều, có điều chỉ là chức quan Ngũ Phẩm nhỏ bé, cho nên không có phủ riêng, vẫn ở tại trạch phủ của bốn gia.

Liên Bích Nguyệt thu xếp cho bọn Hương Hương vào phủ xong xuôi, liền phân phó nô bộc đi mời người có kỹ năng y thuật cao nhất Liên gia Liên Tích Nguyệt đến. Hương Hương vừa nghe muốn mời người đến xem bệnh cho nàng, ‘bệnh tình’ tự nhiên hồi phục ngay lập tức, phút chốc từ trên giường ngồi dậy, mờ mịt hỏi: “Đây là đâu, xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Cửu vội vàng ngồi xuống trước giường, nói nàng đang đi trên đường bỗng nhiên té xỉu, may mắn Liên Bích Nguyệt đi ngang qua, tốt bụng cứu giúp bọn họ vào đây. Sau đó còn giải thích việc Hương Hương bỗng nhiên ngất xỉu, nói là gần đây trong Kinh thành yêu ma tác loạn, có lẽ do nàng bị trúng chú thuật mà sinh bệnh.

Liên Bích Nguyệt cũng không nói gì thêm, chỉ chú ý đến chuyện chăm sóc cho bọn Hương Hương thật tốt, dặn dò ra ngoài nhất định phải cẩn thận chú ý an toàn. Bảo bọn họ hãy an tâm nghỉ lại nơi này một đêm, nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai rồi lên đường. Hương Hương hiển nhiên cầu còn không được, lập tức thiên ân vạn tạ. Liên Bích Nguyệt đi rồi, Hương Hương thoát thác nói muốn ngủ, đuổi hết bọn thị nữ đi, sau đó phủ Hoán Thiên Lãng lên người, lén lút ra ngoài tìm Vụ Nguyệt.

Để phòng hờ lạc đường, Hương Hương đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ trước khi đi. Cũng cầm theo giấy bút, vừa đi vừa vẽ sơ đồ. Nhưng bố cục tại Liên gia hệt như một mê cung, xoay xoay một hồi, Hương Hương vẫn không thể tránh thoát được số phận, lạc đường rồi...

“Đây là đâu chứ?” Hương Hương lau mồ hôi trên trán, rầu rĩ nhìn quanh các gian phòng ở bốn phía. Đừng nói tìm đường, xoay người lại, ngay cả đi từ đường nào đến đây cũng nhận không ra nữa. Bất quá may mắn nơi này thanh thoảng vẫn có thị nữ lui tới. Hương Hương vốn muốn tìm nơi có nhiều người lui tới, hi vọng có thể nghe ngóng được chút tin tức trong lúc bọn thị nữ nói chuyện với nhau, từ đó suy đoán đường đến viện ở của Vụ Nguyệt. Không ngờ đám thị nữ này tựa như cầm điếu, lui lui tới tới, một câu cũng không nói. Hương Hương bắt đắc dĩ, chỉ có thể làm con mèo mù, tùy tiện theo đuổi một thị nữ mà đi.

Đi, đi, rồi tới... phòng bếp! Hẳn là nhóm chủ tử đã ăn cơm xong, cho nên đến phiên bọn thị nữ kéo tới phòng bếp ăn cơm. Ánh mắt Hương Hương sáng lên, trên bàn ăn là nơi tốt nhất để nghe ngóng chuyện mà! Hơn nữa một đám con gái tụ tập lại với nhau, không tin không có đề tài gì để nói tới! Vội vàng rón rén đi qua, ngồi xuống phía dưới bàn ăn lớn, nghe bọn họ nói chuyện. May mắn thị nữ ở Liên gia được dạy dỗ rất tốt, không có chuyện thi thoảng quăng xương cá, xương gì gì đó xuống dưới.

“Tiểu Vân, hôm nay Thanh Nguyệt tiểu thư lại không ăn cơm à?”

“Đúng đó, từ lúc biết chuyện hôn sự với Tư Không đại nhân, Tiểu thư liền một mực không ăn không uống, ta xem sắp chịu không nổi rồi. Lão gia nếu

không nhường một bước, với tính tình của Thanh Nguyệt tiểu thư, nói không chừng thật sự cứ thế mà ra đi”.

Tư Không đại nhân? Hương Hương giật mình, đó không phải Tức Mặc Tú sao! Vậy không phải rất tốt ư, quyền cao chức trọng, vẻ ngoài đẹp trai, tính tình lại ôn nhu, Liên gia Tiểu thư có gì mà không vừa lòng, muốn đòi sống đòi chết chứ? Chẳng lẽ trong lòng đã có người khác?

“Tư Không đại nhân cũng thật bậy hết sức! Trước đây lúc còn tình đầu ý hợp với Thanh Nguyệt tiểu thư, không cưới Tiểu thư, lại đi cưới Đức Chiêu quận chúa, khiến Tiểu thư tức giận đến tê phiến đoạn tâm ((xé quạt bẻ tâm)), cắt đứt với hắn. Giờ lại quay đầu muốn cưới Tiểu thư làm trắc phu nhân, với tính tình của Tiểu thư, khẳng định sẽ thế sống chết không theo, à!”.

Không ngờ Tư Không đại nhân lại quá đáng như vậy! Phụ lòng bội bạc cưới người khác, giờ còn mơ tưởng cưới người ta về làm tiểu thiếp, thực sự rất quá đáng rồi! Ủng hộ Liên gia Tiểu thư không gả cho hắn! Bất quá, Liên gia Tiểu thư dùng cái chết để chống đỡ. Nếu nói không gả, hắn phải chết. Hương Hương không khỏi lo lắng cho Liên gia Tiểu thư.

Đang nghĩ nghĩ, ngoài cửa có một người dáng vẻ như là mama tiến vào, nói: “Tiểu Vân, Nhị phu nhân phân phó, đưa chút com canh và thang dược đến chỗ Thanh Nguyệt tiểu thư kia, nếu nàng ấy không ăn, thì tùy nàng ấy”.

“Dạ...”

Nhị phu nhân... Hương Hương chỉ cảm thấy lời nói này rất lạnh nhạt thờ ơ, tùy nàng ấy, ý là tùy nàng ấy tìm đến cái chết ư? Đây gọi là thân nhân sao? Lòng Hương Hương chợt lạnh, nhìn thấy cạnh bàn có một đôi chân rời đi. Đoán người hầu kia chắc hẳn là thị nữ Tiểu Vân của Thanh Nguyệt tiểu thư rồi, suy nghĩ một chút, vội vàng đuổi theo.

Tiểu Vân một lần nữa đặt thức ăn bên giường Liên Thanh Nguyệt, Liên Thanh Nguyệt vung tay lên, đẩy ngã tất cả thức ăn xuống đất. Tiểu Vân và một vài thị nữ vội chạy tới dọn dẹp, sau đó bắt đầu đi lui ra. Chỉ để lại một mình Liên Thanh Nguyệt sắc mặt tiêu tụy chậm rãi nằm xuống giường, thờ ơ học. Xem ra đã tuyệt thực nhiều ngày, hấp hối đến nơi.

Hương Hương dạo quanh một vòng bên ngoài, xác định không có thị nữ ở đây, mới nấp xuống dưới giường Liên Thanh Nguyệt nhỏ giọng kêu: “Thanh Nguyệt tiểu thư”.

Liên Thanh Nguyệt mệt mỏi nằm trên giường, nhắm mắt lại: “Ra ngoài hết đi. Để ta yên tĩnh vài ngày, chờ ta tắt thở rồi hãy tới nhặt xác”.

Hương Hương nghe thấy mà đau xót trong lòng, vị Tiểu thư này nhìn qua mềm mại yếu ớt, thanh thanh tú tú, không ngờ tính tình lại cương liệt như thế, nói không gả là không gả, tình nguyện tìm đến cái chết. “Thanh Nguyệt tiểu thư, ta không phải người của Liên gia. Ta là đệ tử của Ý Thiên Tuyết Bích”.

“Ý Thiên...” Liên Thanh Nguyệt chậm rãi mở mắt.

“Ta hiện thân ra rồi, Thanh Nguyệt tiểu thư đừng sợ hãi nhé”. Thấy Liên Thanh Nguyệt không nói gì thêm, nghĩ một người đã quyết tâm tìm đến cái chết, chắc sẽ không còn gì sợ hãi nữa, Hương Hương liền kéo Hoán Thiên Lăng xuống, lộ ra vóc dáng bản thân. Liên Thanh Nguyệt giật mình: “Đây không phải là Hoán Thiên Lăng của Thất ca sao, người và Thất ca là...”

Hương Hương vội vàng xua tay giải thích nói: “Ta không có quan hệ gì với hắn hết, ta là bạn tốt của Vụ Nguyệt!”

“Ý Thiên... Vụ Nguyệt đệ đệ...” Liên Thanh Nguyệt thì thào, bỗng nhiên nghĩ tới. “Chẳng lẽ, người là, con thỏ nhỏ Hương Hương?”

Hương Hương kinh hãi: “Người biết ta?”

Liên Thanh Nguyệt vừa định gật đầu, chợt nghe tiếng Tiểu Vân từ ngoài cửa truyền vào: “Tiểu thư, Tích Nguyệt tiểu thư đến thăm người”.

“Bảo nàng ấy về đi”. Sau khi nói xong, ngừng một chút, thở gấp một hơi, Liên Thanh Nguyệt lại nói thêm một câu. “Muốn ta ăn com, bảo Vụ Nguyệt đến đây”.

“... Dạ”.

Chờ người ngoài cửa đi rồi, Hương Hương kích động vô cùng bước tới bên giường: “Thanh Nguyệt tiểu thư muốn Vụ Nguyệt tới đây, là vì Hương Hương sao?”

Liên Thanh Nguyệt suy yếu cười: “Chuyện của người và Vụ Nguyệt, ta có biết. Vụ Nguyệt về mấy ngày nay, đều khóc ròng đến hồng luôn. Từ nhỏ đệ ấy đã là một đứa trẻ yên tĩnh ôn hòa, cho tới bây giờ chưa từng gây náo loạn hay cãi nhau, đệ ấy nhất định rất thích người, mới có thể như vậy... Vụ Nguyệt là một đứa bé ngoan, đệ ấy sẽ không giống như kẻ kia...” Liên Thanh Nguyệt trầm ngâm cười, quay đầu nhìn lại Hương Hương.

“Người là một tiểu yêu tinh, từ Ý Thiên chạy tới Kinh Thành, lại trà trộn vào Liên gia, khẳng định đã ăn không ít cực khổ. Ta là kẻ có hôm nay không có ngày mai, có thể giúp, sẽ tận lực giúp các người một chút...”

“Thanh Nguyệt tỷ tỷ...” Trong lòng Hương Hương vô cùng cảm động, kéo bàn tay lạnh như băng của Thanh Nguyệt qua, run giọng nói: “Rời khỏi nơi này là được rồi, chúng ta cùng nhau rời khỏi cái nơi chán ghét này. Ta nhất định sẽ nghĩ cách, để Thanh Nguyệt tỷ tỷ, còn có Vụ Nguyệt, chúng ta cùng nhau rời đi, đi thật xa, ai cũng không tìm được chúng ta!”.

Liên Thanh Nguyệt hiểu ý hé miệng cười: “Hương Hương thật tốt...”

Bên ngoài lại vang lên tiếng của Tiểu Vân: “Tiểu thư, Vụ Nguyệt công tử đến”.

“Vụ Nguyệt...” Cả trái tim Hương Hương thỉnh thoảng nháy loạn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Chương 44

Liên Thanh Nguyệt lên tiếng “Mời người vào”, cánh cửa nhẹ nhàng bị đẩy mở ra, Hương Hương trừng lớn mắt, nhìn bộ quần áo màu xanh đang dần dần tiến vào, bóng dáng quen thuộc, khuôn mặt quen thuộc, trong nháy mắt, hốc mắt Hương Hương nhìn không được đã ươn ướt. Vụ Nguyệt, rốt cục tìm thấy Vụ Nguyệt rồi, cảm giác như bạn tốt lâu rồi không gặp mặt, phảng phất như ngàn năm, vạn năm trôi qua vậy...

... Bất quá, trong lồng ngực của Vụ Nguyệt sao lại đang bế một con thỏ? Trắng trắng, tròn vo, giống như bản thân mình trước đây... Hương Hương chợt nghĩ, khẳng định là Vụ Nguyệt rất nhớ mình, cho nên nuôi một con thỏ khác, mang theo bên người. Ôm nó, giống như đang ôm mình, rất cảm động...

Thấy ngoài Vụ Nguyệt ra, không còn ai khác theo vào, Hương Hương nhìn không được tâm tình kích động từ trên giường của Liên Thanh Nguyệt nhảy xuống, chạy như bay ra đón: “Vụ Nguyệt, rốt cục được gặp người rồi, rất nhớ người, Vụ Nguyệt...”

Âm thanh bất ngờ vang lên khiến Vụ Nguyệt lấp bắp kinh hãi, con thỏ trong lòng hấn cảnh giác tròn tròn mắt trừng nhìn, lớn tiếng chát vắn nói: “Người là ai?”

Hương Hương giật mình, con thỏ này có thể nói, chẳng lẽ cũng là thỏ yêu? “Ta là Hương Hương, Vụ Nguyệt, ta là Hương Hương!” Hương Hương đi đến trước mặt Vụ Nguyệt, vui mừng nói với hấn, bọn họ xa cách lâu ngày nay gặp lại có biết bao vui mừng.

“Người cũng tên Hương Hương?” Ánh mắt con thỏ kia tròn tròn, hùng hổ nói. “Không cho người dùng chung tên với ta”.

“A, người cũng tên Hương Hương...” Hương Hương chợt ngẩn ra, mơ hồ có dự cảm xấu, ánh mắt xoay chuyển nhìn sang Vụ Nguyệt. “Vụ Nguyệt...” Xa cách lâu ngày nay gặp lại, tâm tình của mình kích động như vậy, vì sao Vụ Nguyệt một chút phản ứng cũng không có?

Ánh mắt Vụ Nguyệt không có tiêu cự đảo qua gương mặt Hương Hương, nhẹ nhàng hỏi: “Hương Hương, là ai vậy?”

Hương Hương giật mình, con thỏ nhỏ kia đáp lời nói: “Là một cô nương trẻ tuổi, trông đáng vẻ ước chừng mười sáu mười bảy, nói tên của mình là Hương Hương, bề ngoài... hơi khó coi một chút!”

“À”. Vụ Nguyệt đáp lời, liền không đề ý nữa đôi giọng hỏi. “Từ từ đâu?”

“Ồ trên giường, đi về phía trước...”

Nghe con thỏ nhỏ kia chỉ đường cho Vụ Nguyệt đi giống như nàng trước đây, thấy Vụ Nguyệt lạnh nhạt đi về phía trước, Hương Hương nhìn không được xông lên giữ chặt tay Vụ Nguyệt, gấp giọng nói: “Vụ Nguyệt, ta là Hương Hương! Ta từ Linh Sơn theo người lên Ý Thiên, con thỏ nhỏ Hương Hương đó!”

Hương Hương đột nhiên nắm lấy Vụ Nguyệt hiển nhiên đã khiến hấn bị dọa sợ, lui thân mình ra sau, gương mặt trắng bệch nhìn về hướng của Hương Hương. Con thỏ trong lòng hấn phút chốc nhảy lên, móng vuốt đá vào trán Hương Hương, phần nộ quát: “Yêu quái thôi, dám giả mạo ta!”

Hương Hương bị đá lão đảo không đứng vững, ‘phịch’ một cái ngã ngồi xuống đất. Đụng phải bàn trà bên cạnh khiến ly tách trên bàn rơi xuống, âm thanh ly tách vỡ liên tiếp vang lên. Liên Thanh Nguyệt thấy tình huống xảy ra ngoài dự tính, vội vàng dùng chút hơi sức còn lại ló đầu ra khỏi giường, suy yếu nói: “Vụ Nguyệt, đệ về trước đi”.

“Ừ. Lần sau đệ lại đến thăm Tứ tỷ”. Rõ ràng cho thấy Vụ Nguyệt đã bị dọa sợ, lên tiếng cáo từ, lập tức ôm theo con thỏ nhỏ vội vàng vàng đi ra cửa.

“Vụ Nguyệt!” Hương Hương bò dậy, muốn đuổi theo ra ngoài. Liên Thanh Nguyệt ở phía sau kêu lên: “Đừng đuổi theo, xem ra đệ ấy đã trúng vong tình chú rồi”.

“Vong tình chú?” Hương Hương vội vàng quay ngược trở lại, bỏ nhào đến trước giường Liên Thanh Nguyệt, nước mắt lưng tròng hỏi. “Thanh Nguyệt tỷ, Vụ Nguyệt vì bị trúng chú nên mới không nhận ra Hương Hương, thật sự không nhớ gì hết sao?”

Liên Thanh Nguyệt gật đầu, thương xót nhìn Hương Hương: “Không ngờ, vì muốn đoạn tuyệt quan hệ giữa các người, Thất ca thế nhưng làm đến bước này”.

Hương Hương gấp giọng hỏi: “Trúng phải chú thuật, có phải chỉ cần cởi bỏ chú thuật là được, đúng không?” Hiện giờ trong lòng Hương Hương rất rối loạn, nàng thầm nghĩ muốn Vụ Nguyệt nhanh chóng nhận ra nàng, hai người sẽ lại như trước kia thân thiết bên nhau. Đùng giống như vừa rồi, gần trong gang tấc mà không nhận ra nhau, cái loại cảm giác này, gần như khiến nàng ngã gục...

Liên Thanh Nguyệt gật đầu: “Quả thật là vậy”.

“Ta sẽ tìm Sư huynh đến giải chú!” Hương Hương đứng lên, khoác áo ngoài. Vừa vội vàng chạy tới cửa, bên ngoài đột nhiên có người đẩy cửa bước vào. Hương Hương hơi giương mắt, thỉnh thoảng đối mặt với gương mặt tựa như trong ác mộng, lòng run lên, theo bản năng lui về sau một bước. Liên Phong Nguyệt mỉm cười: “Quả nhiên là người, thô nhỏ! Bản lĩnh không tệ, thế nhưng có thể qua mặt được ta. Thế nào, đối với loại tình huống này, có vừa lòng không?”

“Liên Phong Nguyệt!” Hương Hương không chút nào yếu thế gầm lên một tiếng. “Người mau giải chú thuật trên người Vụ Nguyệt đi. Vụ Nguyệt là đệ đệ ruột thịt của người, vậy mà người lại ra tay với hắn, người có còn là người không?!”

“Ta cũng vì muốn tốt cho nó thôi”. Liên Phong Nguyệt tựa tiểu phi tiểu*. “Người cũng đừng nên tự cho là đúng, cho rằng ở trong lòng Vụ Nguyệt người quan trọng đến mức nào. Có thấy không, tùy tiện tìm một con thỏ khác cũng có thể thay thế được người. Vụ Nguyệt chẳng qua là thích một con thỏ ở bên cạnh cùng chơi đùa với nó, chẳng phải không có người thì không được”.

((*cười như không cười))

“Người! Đó cũng do người hạ chú thuật mà ra!”

Liên Phong Nguyệt “Ha ha” cười rộ lên: “Tùy người muốn nghĩ sao cũng được, dù sao, mọi việc cũng đã giải quyết xong rồi!” Âm giọng của hắn bỗng trở nên tàn khốc, Hương Hương thoáng chốc cảm thấy trên người căng cứng, giống như bị cái gì đó trói buộc. “Thất ca!” Liên Thanh Nguyệt cảm giác được sát ý của Liên Phong Nguyệt, sốt ruột bỏ nhào tới, từ trên giường té “phịch” xuống đất.

“Tứ muội...” Thần sắc Liên Phong Nguyệt khê dao động, bỏ mặc Hương Hương không thể động đậy, chạy tới trước giường đỡ Liên Thanh Nguyệt.

“Thất ca”. Liên Thanh Nguyệt nắm chặt ống tay áo của Liên Phong Nguyệt, khẩn cầu. “Thất ca, từ nhỏ đến lớn, ta chưa từng cầu xin huynh. Hôm nay, xem như ta xin huynh, đừng hại thô nhỏ... Huynh có thể ngăn cản bọn họ ở bên nhau, nhưng đừng làm hại nàng ấy...”

“Thanh Nguyệt tỷ tỷ...”

Liên Phong Nguyệt trầm ngâm một phen: “Ta có thể đáp ứng muội, nhưng, muội phải ngoan ngoãn ăn cơm, chăm sóc thân mình thật tốt, suy nghĩ thông suốt chuyện lập gia đình...”

((Mới đầu thích Liên Phong Nguyệt, giờ ghét rồi >^<))

“Không...” Liên Thanh Nguyệt nắm lấy vạt áo Liên Phong Nguyệt, thở hổn hển, đứt quãng nói. “Ta đã không phải là lựa chọn đầu tiên của hắn, như vậy, ta cũng không còn bất cứ lựa chọn nào cho hắn. Thất ca, huynh hiểu ta mà, Thất ca...”

Nhờ có Liên Thanh Nguyệt cầu tình, Liên Phong Nguyệt rốt cục vẫn buông tha cho mạng nhỏ của Hương Hương, cầm một cái hồ lô thu nàng vào trong. Hương Hương nhớ tới ngày đó Cẩm Tâm muốn nhốt nàng vào hồ lô để luyện đan, lập tức kinh hồn táng đảm*, nghĩ nghĩ phải chăng Liên Phong Nguyệt muốn nuốt lời, sau lưng Liên Thanh Nguyệt muốn đem nàng đi luyện đan. Sau một lúc ngây ngốc, phát hiện không có phản ứng gì xảy ra. Trong hồ lô này tuy rằng tối đen, nhưng lại rất ấm áp, không mưa không gió, thế nhưng rất thích hợp để ngủ một giấc.

((*Vô cùng hoảng sợ))

Rồi lại nghĩ đến, phải chăng Liên Phong Nguyệt muốn nhốt nàng ở trong này cả đời. Không! Nàng còn muốn tìm Luyện yêu sư giải chú thuật cho Vụ Nguyệt! Nàng còn muốn cứu Vụ Nguyệt và Thanh Nguyệt thoát khỏi Liên gia! Không thể bị nhốt ở nơi này. Thế là vội vàng chà sát Hộ hoa chuông, rống lớn: “Liên Phong Nguyệt! Mau thả ta ra! Liên Phong Nguyệt!”

“Liên Phong Nguyệt, tên cận bã này!”

“Liên Phong Nguyệt, ta nguyện rửa người!”

Đang mắng, bỗng nhiên trời đất như đảo lộn, thỉnh thoảng Hương Hương bị đẩy mạnh té nhào, trước mắt trở nên sáng ngời, chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra, liền nghe “phịch” một tiếng, thực sự bị ném ngã ra đất. Hương Hương té đến choáng váng, còn chưa kịp hồi thần, đã nghe giọng nói quen thuộc kêu to: “Sư tẩu tẩu!”. Sau đó thấy gương mặt bánh bao của Tiểu Cửu khóc đến tang thương nhào tới: “Sư tẩu tẩu, tẩu sao rồi, Sư tẩu tẩu?”

“Không, không sao cả!” Hương Hương còn chưa lấy lại tinh thần, đã bị Tiểu Cửu hoảng loạn va mạnh vào người, càng là đầu vàng mắt hoa, thật vất vả trấn định lại tinh thần, mới dần dần thấy rõ Liên Phong Nguyệt đang ngay ngắn ngồi bên cạnh, còn có Luyện yêu sư đứng kế bên. “Sư huynh!” Hương Hương giống như nhìn thấy cứu tinh, vội vàng bò dậy, xoay người lăn lông lốc từ trên đất chạy qua. Vẫn chưa kịp bắt đầu ôm cánh tay hắn khóc kể chuyện Liên Phong Nguyệt đề tiện hạ chú thuật lên người Vụ Nguyệt, còn ác độc giam nàng vào trong hồ lô, đã thấy Luyện yêu sư nhanh như chớp nâng tay lên, hào quang chói lòa trước mắt, “bộp” một tiếng, như có cái gì dán vào trên trán, nhất thời không nói được ra lời. Mặc cho Hương Hương kích

động vung vẩy hai tay cố gắng lên án, thế nhưng một chút âm thanh vang lên cũng không có.

Hương Hương vội vàng đưa tay muốn kéo, không ngờ bùa chú kia giống như mọc rễ trên trán nàng vậy, làm thế nào cũng không kéo xuống được. ‘Sur huynh’. Hương Hương nắm chặt góc áo Luyện yêu sư, nước mắt lưng tròng nhìn hắn, muốn nói cho hắn biết bản thân có bao nhiêu ủy khuất.

Thế nhưng Luyện yêu sư nhìn cũng không thèm nhìn đến nàng.

Liên Phong Nguyệt tựa tiểu phi tiểu nói: “Theo luật của Thiên triều, tự ý xông vào nhà dân, bất kể là người hay yêu, chủ nhà đều có quyền xử tội chết. Tại hạ xem như nề tình Nhiên Hương tiên sinh, mới nương tay cho một lần. Mong rằng Nhiên Hương tiên sinh sau này hãy quản thúc tôn phu nhân thật tốt, đừng đến quấy rầy tệ xá nữa. Nếu còn có lần sau, đã có thể không cần nề mặt nữa rồi”.

Tuy rằng trên đầu Hương Hương bị dán bùa chú, cũng không quên oán hận trừng Liên Phong Nguyệt. Tên đề tiện vô sỉ cận bã nhà người, rõ ràng là Liên Thanh Nguyệt giúp nàng cầu tình, hắn mới không giết nàng, bây giờ hắn thế nhưng lại bày ra vẻ ban ơn với Luyện yêu sư! Làm người sao có thể vô sỉ đến vậy!

“Biết”. Luyện yêu sư đáp lời, liền xoay người rời đi.

Tiểu Cửu tiến lên kéo kéo Hương Hương đang bị dán bùa chú: “Đi thôi, Sư tẩu tẩu”.

Hương Hương nghĩ Vụ Nguyệt đã bị Liên Phong Nguyệt biến thành như vậy, cho dù nàng có đi tìm hắn, phỏng chừng cũng không làm gì được, vẫn nên trở về với Luyện yêu sư trước. Nghĩ cách cầu xin hắn giúp đỡ giải chú thuật cho Vụ Nguyệt, mặt khác còn phải đi tìm Tư Không đại nhân. Nhờ hắn nhanh chóng hủy bỏ hôn sự, nếu không, Liên Thanh Nguyệt coi như gián tiếp bị hắn bức tử rồi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Chương 45

Hương Hương đành phải chuyển tới trước mặt Luyện yêu sư, nghiêng người về phía trước, hai mắt lưng tròng nhìn hắn. Tuy rằng Hương Hương không phải loại người đặc biệt thích nói chuyện, nhưng làm người là vậy, bình thường bất kể có thích nói hay không, bây giờ không cho nàng nói, liền cảm thấy rất muốn được nói. Hương Hương cảm nhận rất rõ lời đã muốn nói ra tới miệng, nhưng bị nghẹn ở cổ họng, rõ ràng muốn nói, nhưng lại không thể thốt nên lời, cái loại cảm giác này, vô cùng khó chịu.

Vậy mà Luyện yêu sư ngay cả mắt cũng không thèm liếc nhìn nàng một cái, giữ tốc độ như cũ đi thẳng về phía trước.

Sur huynh tức giận chẳng? Hương Hương âm thầm nghĩ, hắn là giận nàng thông đồng với Tiểu Cửu cùng nhau lừa hắn, nói đã rời Kinh thành rồi. Nhưng nàng có nỗi khổ mà! Nàng và Vụ Nguyệt cùng nhau rời Linh sơn đến Ý Thiên, sớm chiều làm bạn, nương tựa lẫn nhau, Liên Phong Nguyệt đột nhiên dẫn hắn về nhà, cũng không kịp nói tiếng ‘Tạm biệt’. Nàng lâu như vậy không gặp được Vụ Nguyệt, rất nhớ hắn, một mực muốn đến Kinh thành, chủ yếu để gặp được hắn. Nàng đã nghĩ gặp Vụ Nguyệt rồi sẽ đi, nhưng ai ngờ bị tên Liên Phong Nguyệt phá hỏng, giam nàng vào trong hồ lô. Cho nên ngàn sai vạn sai, đều tại tên Liên Phong Nguyệt cả! Hắn còn hại Vụ Nguyệt trở thành như vậy, Vụ Nguyệt không nhận ra nàng, nhận con chó khác làm bảo bối bên mình, coi nàng như người qua đường, trong lòng rất khổ sở...

Hương Hương càng nghĩ càng ủy khuất, tiếp tục dùng thế hai mắt nhắm lệ không nói gì mà tấn công: Sur huynh...

Luyện yêu sư mặt không biểu cảm, cũng không đáp lại nàng. Tiểu Cửu đi theo bên cạnh bỗng nhiên biến sắc, thất thanh gọi: “Cẩn thận, Sư tẩu tẩu!” Vừa dứt lời, cái gậy Hương Hương “Rầm” đập mạnh vào bức tường. Oa hu hu! Hương Hương ôm đầu, đau đến ngồi xồm xuống, trong lòng thầm mắng: xú tiểu tử, gọi cẩn thận có ích gì, phía sau đầu nàng lại không có mắt! Khóe mắt nhìn đến Luyện yêu sư bước chân vẫn không hề dừng lại, cứ thế rẽ phải, đi luôn.

Sur huynh! Hương Hương bất chấp đau đớn, vội vàng đứng lên đuổi theo.

Trở về Tư Khánh Hầu phủ, Luyện yêu sư về phòng ngồi xuống rồi. Hương Hương vẫn không thể nói chuyện, gấp đến độ nhảy lên nhảy xuống. Chuyện Vụ Nguyệt có thể từ từ giải quyết không sao, nhưng quan trọng là chuyện của Liên Thanh Nguyệt, nàng không thể nói chuyện, vậy sẽ không cách nào đi tìm Tư Không đại nhân.

Sur huynh... Hương Hương lần la ngồi kề bên cạnh Luyện yêu sư, tội nghiệp đưa tay kéo kéo cánh tay áo hắn.

Luyện yêu sư nhắm mắt tĩnh tọa, không phản ứng.

Sur huynh... Hương Hương ôm chầm cánh tay Luyện yêu sư, thân mình lắc lắc, dùng sức quơ quơ.

Luyện yêu sư vẫn một dáng vẻ nhập định, quyết không phản ứng.

Hương Hương kiên quyết leo lên giường, ôm cổ hần từ phía sau, toàn bộ thân mình đu lên người hần, dùng sức lắc lắc: sư huynh, sư huynh, sư huynh...

Luyện yêu sư bị rung lắc đến mất hết kiên nhẫn, rốt cục mở to mắt, nói: “Nói dối, cấm ngôn ((cấm nói chuyện)), ba ngày”.

Quả nhiên giận chuyện nàng lừa hần, nhưng muốn cấm ngôn ba ngày?! Hần cho mình là quản lý diễn đàn, tay to vùng lên, liền ban lệnh cấm ngôn! Hay quá nhỉ, muốn nàng không nói chuyện ba ngày, có cho người ta sống nữa hay không?

Hương Hương vội vàng nhảy xuống giường, chạy đi tìm giấy bút, viết lên: “Kháng nghị! Sư huynh như vậy là xâm phạm nhân quyền!” Bút lông vẽ vội vàng, đến nỗi chữ viết đều xiêu xiêu vẹo vẹo.

Luyện yêu sư mặt không biểu cảm lườm một cái, nói: “Phạm lỗi, phải chịu phạt”. Nói xong, một lần nữa nhắm mắt lại.

Hương Hương nghĩ nghĩ, địch mạnh ta yếu, thế lực kém quá xa, kháng nghị gì chứ, đứng nói chuyện đến mõi cả lưng, hoàn toàn không hiệu quả! Khẽ cắn môi, xem ra chỉ có thể lui một bước! Lúc này lại chạy đi ‘rẹt rẹt’ viết mấy chữ, sau đó cầm tờ giấy viết ‘Thà rằng giam cầm, không thể cấm ngôn’ chạy trở về, giờ giờ trước mặt Luyện yêu sư.

Luyện yêu sư tròn mắt nhìn thoáng qua, cảm thấy nói dối nên phạt cấm ngôn, không nên phạt cái khác, một lần nữa nhắm mắt. Hương Hương lại bị lờ, quyết tâm, nhất định phải được nói chuyện. Nàng hôm nay không nói chuyện là không thể! Thấy hần không đáp ứng, lại leo lên giường, ôm cổ hần, lại dùng sức lắc. Luyện yêu sư bất chợt đứng lên, rời giường. Hương Hương cho là hần bị lắc đến phiền nên muốn bỏ đi, vội vàng chạy đuổi theo, nắm chặt cánh tay hần: Liễu mạng với người! Không cho ta nói chuyện, ta sẽ không cho người đi!

Luyện yêu sư đứng vững, nhàn nhạt nói một tiếng: “Tùy”.

Vừa dứt lời, bên chân Hương Hương liền xuất hiện một vòng sáng đường kính tầm một thước, Hương Hương giật mình, bỗng dừng nghĩ đến, chẳng lẽ muốn nhốt nàng trong cái vòng tròn này? “Sư huynh!” Quả nhiên, có thể phát ra âm thanh rồi. Hương Hương mừng rỡ như điên, giống như người đói khát trong sa mạc, bất ngờ tìm thấy nguồn nước. “Ta có thể nói chuyện rồi! Ta rốt cục lại có thể nói chuyện rồi! Sư huynh!” Thấy Luyện yêu sư muốn đi ra cửa, Hương Hương vội vàng bỏ nhào qua định giữ hần lại, kễ lể đầy bụng ủy khuất của bản thân, không ngờ mũi chân vừa ra khỏi vòng sáng kia, liền có một nguồn lực kéo nàng quay trở về, giống như nam châm vậy, giữ chặt nàng trong vòng sáng, không cho nàng rời đi nửa bước.

“A, a, sao lại như vậy?” Hương Hương buồn bực hiểu ra, Luyện yêu sư thật sự đổi từ cấm ngôn thành giam cầm, hơn nữa phạm vi giam cầm là trong vòng một thước. “Sư huynh, sư huynh! Ta nói giam cầm, là muốn cầm ở trong Từ Khánh Hầu phủ mà!” Thế nhưng Luyện yêu sư không thèm quay đầu lại, bước thẳng ra ngoài, bỏ lại Hương Hương một mình một người ở trong vòng sáng kêu la thảm thiết. “Ta không muốn bị cầm trong phạm vi nhỏ như vậy. Ta làm sao ăn cơm? Làm sao ngủ hả? Còn có, còn có, ta làm sao đi toilet, aaaaa...”

Hương Hương gọi “Sư huynh” nửa ngày, vẫn không thấy hồi âm, rốt cuộc biết hần đã đi xa rồi, trong lòng âm thầm cảm giận mắng hần mấy tiếng, sau đó đổi giọng gọi: “Tiểu Cửu! Tiểu Cửu!”

Gọi mấy tiếng, Tiểu Cửu mới từ ngoài cửa thò đầu vào chậm rãi dò xét, tội nghiệp nhìn Hương Hương, nhỏ giọng nói: “Sư tẩu tẩu, ta ở đây, nhưng ta không thể nói chuyện với tẩu. Sư ca nói, ba ngày không được để ý đến tẩu, bằng không ta cũng sẽ bị phạt”.

Hương Hương vừa nghe, giận hết sức. Quá đáng, cấm ngôn, giam cầm, còn không cho Tiểu Cửu để ý nàng, chẳng qua là lời nói dối vô hại thôi mà. Nếu là ở trường học, bất quá chỉ bị giáo viên phê bình một chút, hần dựa vào cái gì phạt nàng như vậy? “Quá đáng! Rất quá đáng rồi!” Hương Hương tức giận đi vòng quanh trong vòng tròn, sau nghĩ lại, giờ không phải lúc tức giận, cần phải nhanh chóng tìm Từ Không đại nhân mới được. Nhưng bản thân đang bị nhốt trong cái vòng tròn bé tẹo này, nửa bước cũng không đi được. Xem dáng vẻ Tiểu Cửu, đoán chừng dù hần có thể phá được vòng này, hần cũng không dám phá...

“Tiểu Cửu, giúp Sư tẩu tẩu một việc cấp bách...”

Hương Hương còn chưa nói xong, đầu Tiểu Cửu đã lắc như trống bỏi, rút đầu biến mất khỏi cửa. Hương Hương liền giả vờ đau lòng nức nở: “Sư huynh khi dễ ta, thối Tiểu Cửu cũng đến khi dễ ta! Sư huynh đệ các người đều là đồ trúng thối! Ta cũng không thèm để ý đến các người! Ta sẽ về Ý Thiên! Trở về nói với Sư phụ, Sư huynh, Sư tỷ của ta, nói người Từ Đài các người là những kẻ khi dễ người!”

Tiểu Cửu vừa nghe đến khả năng mâu thuẫn giữa Ý Thiên và Từ Đài sẽ tăng cao, vội vàng quay đầu lại, sốt ruột giải thích: “Không phải như thế! Ba ngày thôi! Ba ngày sau, Tiểu Cửu vẫn để ý Sư tẩu tẩu mà!”

Hương Hương không để ý hần, một mực kêu khóc “Hu hu”, bảo phải về Ý Thiên. Tiểu Cửu sợ Hương Hương thực sự không bao giờ để ý đến hần nữa, gấp đến độ gãi gãi đầu, do dự nói: “Hay... hay Sư tẩu tẩu nói ta nghe trước chuyện gấp là chuyện gì, ta xem xem có thể giúp đỡ hay không...”

Hương Hương vừa nghe, lập tức ngừng tiếng khóc, nói: “Đương nhiên, thực sự rất gấp đấy. Người giúp ta qua chỗ Hầu gia bên kia, mời Bảo Huyền tỷ đến đây”.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Chương 46

Tiểu Cửu thuận lợi mời được Bảo Huyền đến. Sở dĩ Hương Hương nghĩ đến chuyện mời Bảo Huyền, là vì đánh giá với năng lực của Tiểu Cửu sẽ không mời được Tức Mặc Tử. Bảo Huyền là nữ quan thân cận của Từ Khánh Hầu, không chỉ có quyền lợi nhất định trong phủ, hơn nữa rất có khả năng biết rõ hành trình của Tức Mặc Tử, và lại trước đây nàng từng nói chuyện với Bảo Huyền rồi, cảm thấy nói chuyện với nàng ấy rất hợp, không chừng sẽ giúp được nàng.

Bảo Huyền vừa vào phòng, nhìn thấy Hương Hương ngồi trong vòng sáng, hé miệng cười nói: “Hương Hương cô nương đang luyện pháp thuật?”

Cái gọi là chuyện xấu trong nhà không thể để lộ, Hương Hương đương nhiên khó mà nói ra chuyện mình đang bị Luyện yêu sư phạt, ngồi xổm trong vòng tròn không thể đi đâu được, liền xấu hổ cười nói: “Phải, đúng vậy... Đúng rồi, Bảo Huyền tỷ tỷ biết hiện giờ Từ Không đại nhân đang ở đâu không?”

“Từ không đại nhân mỗi ngày đều đến phủ Hầu gia thỉnh an, bất quá vừa rồi hần có phải người tới, nói Bệ hạ triệu hần tiến cung thảo luận chính sự, khả năng hôm nay không tới được rồi”.

“A... Từ không đại nhân tiến cung rồi?” Thật sự là chuyện càng gấp vội, càng dễ nảy sinh vấn đề ngoài ý muốn.

Bảo Huyền hỏi: “Hương Hương cô nương tìm Từ Không đại nhân có việc?”

“Ừm”. Hương Hương gật gật đầu, nghĩ nghĩ, hỏi. “Bảo Huyền tỷ tỷ có biết chuyện của Từ Không đại nhân và Thanh Nguyệt tiểu thư Liên gia không?”

Bảo Huyền khẽ cười nói: “Đương nhiên biết. Đây chính là đại hỷ sự của Tức Mặc gia mà, mười lăm tháng sau là ngày đại hôn”.

“Không, ta muốn nói đến chuyện trước khi Từ Không đại nhân cưới chính phu nhân hiện giờ...”

Bảo Huyền cả kinh, vội vàng ngắt lời Hương Hương, nói: “Từ Không đại nhân và Quận chúa vốn là đôi bạn thanh mai trúc mã, vô tư trong sáng, cảm tình rất tốt, sau được Bệ hạ ngự bút tứ hôn, trở thành thân thuộc, chính là một đoạn giai thoại”.

Nghe nàng ấy nói vậy, Hương Hương kể như đã hiểu rõ. Thì ra Tức Mặc Tử là bị Hoàng đế tứ hôn, mới cưới Chiêu Dương Quận chúa. Mặc kệ lúc đó hần có bị ép buộc hay không, sau khi được tứ hôn với tiểu thư cành vàng lá ngọc, còn muốn một lần nữa tổ chức đại hôn cưới trắc phu nhân, nghĩ lại cũng rất không dễ dàng đây. Qua nhiều năm, Tức Mặc Tử còn nhớ rõ lời hứa thời niên thiếu, muốn cưới Liên Thanh Nguyệt vào cửa, xem ra hần đối với Liên Thanh Nguyệt hần cũng có một phần chân tình, có lẽ hần sẽ không nhẫn tâm nhìn nàng ấy tìm đến cái chết. Có lẽ hai người họ vẫn còn yêu nhau, nhưng Liên Thanh Nguyệt đã không cách nào chấp nhận chuyện hần lúc trước bỏ nàng ấy mà cưới Quận chúa, vậy không bằng buông tay đi, thả cho nàng ấy một con đường sống.

“Bảo Huyền tỷ tỷ, có thể nhờ người tiện thể nhắn lời đến Từ Không đại nhân được không. Mời hần mau chóng đến Liên gia một chuyến, để hần gặp Thanh Nguyệt tỷ tỷ. Thanh Nguyệt tỷ tỷ bệnh nặng, sắp chết...”

Bảo Huyền đi rồi, còn lại một mình Hương Hương ngồi xổm trong vòng tròn ngăn người. Nghĩ đến Liên Thanh Nguyệt, nghĩ đến Vụ Nguyệt, lại nghĩ đến bản thân. Cảm thấy cứ như vậy không được, chuyện gì cũng phải nhờ tới Luyện yêu sư, quá vô dụng. Tuy rằng hần có lúc ngốc nghếch hồ đồ, rất dễ lừa, nhưng một khi lộ chuyện, bị hần phạt, nàng liền kêu trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng hay. Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là bản thân phải học được pháp thuật thật lợi hại mới được. Nhưng năng lực của mình bị cái gì đó ngăn chặn, vẫn phải trông cậy vào Luyện yêu sư nghĩ cách. Trước khi hần nghĩ ra phương pháp giải quyết, nàng không có cách nào học được gì cả, vậy phải làm sao đây?

Hương Hương trái nghĩ, phải ngẫm, thỉnh linh nghĩ tới, vỗ tay một cái, nghĩ ra rồi: Thủ hộ tinh linh!

Sư phụ từng nói, nàng không phải đệ tử chính thức, cho nên không thể giống như Vụ Nguyệt cắm đá cuội vào vách đá tạo thành Thủ hộ tinh linh. Nhưng Luyện yêu sư thì có thể vào trong Luyện yêu tháp, luyện hóa ra một con yêu quái cho nàng. Thủ hộ tinh linh, thủ hộ tinh linh, nghe nói không những có thể dùng làm tọa kỵ, còn có thể tự động tạo ra kết giới phòng vệ, đạt đến trình độ nhất định sẽ có thể bảo hộ an toàn cho nàng, còn có thể dùng để truyền tin, liên lạc với người có Thủ hộ tinh linh, giống như điện thoại di động vậy, bấm một dây số là kết nối được, vô cùng tiện lợi. Nếu vậy, nàng sẽ có thể bất kỳ lúc nào cũng có thể liên lạc được với Hạ Mạt, Kỳ Thiên Trần, còn có Thôi Phụng Vũ, như thế nàng sẽ không còn tứ cố vô thân nữa, bị Luyện yêu sư phạt cũng chỉ có thể ngồi xổm nơi này giương mắt nhìn.

Đúng là chỗ nào cũng tốt! Quyết định rồi, nhiệm vụ quan trọng kế tiếp, chính là lừa Luyện yêu sư đi tạo một Thủ hộ tinh linh! Đúng rồi, đúng rồi, sau khi mình gieo trồng, trứng thủ hộ tinh linh được ấp ra, gieo cái gì thì sẽ là cái đó, như vậy Luyện yêu sư đi vào luyện hóa, sẽ biến nó thành loại thượng đẳng. Oa ha ha, nên chọn cái gì thì mới tốt đây?

Thỏ đi, thỏ rất đáng yêu! Á, đợi chút, nàng cũng là thỏ, thỏ cười thỏ, có phải có chút ‘huynh đệ tương tàn’ không?

... Hay là giống Luyện yêu sư đi, cười hồ cũng không tệ! O, bất quá Bạch Hồ không phải Thủ hộ tinh linh của Luyện yêu sư. Nói mới nhớ, Thủ hộ tinh linh của Luyện yêu sư là cái gì nhỉ, chưa bao giờ thấy!

Kỳ thực gấu cũng không tệ, gấu bắc cực màu trắng, vừa đáng yêu lại có cảm giác an toàn, ái chà, còn có Hóa Phượng Thanh Loan gì đó, vừa nghe tên đã thấy rất có phong cách rồi...

Hương Hương càng nghĩ càng muốn, gần như sắp chảy nước miếng tới nơi. Hơi giương mắt, phát hiện Luyện yêu sư không biết từ lúc nào đã đứng trước mặt, giật mình nhảy dựng. Vội vàng bày ra vẻ mặt khóc tang, đáng thương tội nghiệp nói: “Sư huynh, ta muốn đi toilet...”

“Cái gì?” Luyện yêu sư mặt không biểu cảm hỏi.

Hương Hương bắt đầu dĩ, giải thích: “Muốn đi toilet... đi giải quyết... còi... giải tỏa...” Lời còn chưa nói hết, chỉ thấy vòng sáng bên người lóe lên, biến mất. Hương Hương vội vàng lắc mình chạy trốn ra ngoài, kỳ thực nàng cũng không phải quá mắc, nhưng ngồi trong cái vòng tròn bé tí kia rất khó chịu. Chạy ra đến sân, nghĩ nghĩ Luyện yêu sư chắc chỉ định thả mình ra ngoài một tí thôi, hơn nữa cho dù mình đi ra ngoài được thì cũng không thể làm được gì. Liền làm bộ làm tịch dạo một vòng quanh nhà xí, sau đó buồn bực quay trở về.

Luyện yêu sư lại tiếp tục tọa thiền trên giường. Hương Hương cân nhắc một chút, chuyện Thủ hộ tinh linh, không thể gấp vội nhất thời, nếu bị hấn phát hiện nguyên nhân, nói không chừng sẽ thành kiểm cũi ba năm thiêu một giờ, cho nên, phải tính toán kỹ lại thì hơn. Mà trước mắt thế cục đã định, nàng vẫn phải nương tựa vào hấn sống qua ngày. Liền tiến tới muốn lấy lòng, ngồi bên cạnh hấn, sảm hỏi nói: “Sư huynh, ta biết sai rồi. Ta cũng chỉ nhất thời sốt ruột muốn gặp Vụ Nguyệt, mới dụ dỗ Tiểu Cửu nói dối, giờ ta đã khắc sâu hiểu rõ sai lầm của mình, sau này tuyệt đối không tái phạm nữa. Sư huynh đại nhân đại lượng, đừng so đo với ta được không?”

Luyện yêu sư không hề rằng.

Hương Hương liền chậm rãi lay lay cánh tay hấn, tiếp tục dùng bi thương kếp: “Sư huynh, hôm đó ta chuẩn đi gặp Vụ Nguyệt, chỉ muốn nhìn một cái mà thôi, thế nhưng Liên Phong Nguyệt lại muốn giết ta, may mắn nhờ Thanh Nguyệt tỷ tỷ của Liên gia cứu ta. Nhưng Thanh Nguyệt tỷ tỷ đang bệnh nặng, ta không yên lòng, Sư huynh dẫn ta đi gặp Thanh Nguyệt tỷ tỷ một lần nha, sau đó ta sẽ ngoan ngoãn về Tử Đài, được không?”

“Không đi được”. Luyện yêu sư nhàn nhạt nói.

“Ta biết Liên gia không phải chỗ tốt, nhưng Sư huynh pháp lực cao như vậy, len lút đưa Hương Hương tới một chút... Hương Hương thật sự chỉ muốn liếc mắt nhìn Thanh Nguyệt tỷ tỷ một cái rồi đi ngay, không gặp Vụ Nguyệt, cũng tuyệt đối không chạy loạn, ta có thể thề với trời!”

“Tử Đài, không đi được”.

“Hả?” Hương Hương thu hồi bàn tay đang giờ lên chuẩn bị thề, hỏi. “Tại sao?”

“Lệnh cấm hạ”.

“Là lệnh cấm yêu quái không được ra vào Kinh Thành kia á?” Hương Hương giật mình. “Không phải nói mấy ngày nữa mới hạ lệnh sao?”

“Người trong hồ lô, ba ngày”.

“Cái gì?! Ta bị nhốt trong hồ lô ba ngày?” Hương Hương cả kinh nhảy dựng lên. “Ta rõ ràng chỉ ở bên trong ngân người có một lúc!”

Chẳng lẽ ở trong hồ lô kia, cũng giống như trên tiên giới, bên trong một ngày, bên ngoài một năm? Nếu vậy, Hương Hương càng nóng vội, ôm cánh tay Luyện yêu sư, bắt đầu nước mắt lưng tròng khóc kếp: “Hôm đó bệnh của Thanh Nguyệt tỷ tỷ đã rất nghiêm trọng rồi, mọi người trong Liên gia đều không để ý nàng ấy, nàng ấy không ăn cơm, cũng không có ai khuyên nàng ấy. Giờ đã qua nhiều ngày như vậy, không biết hiện giờ thế nào, nói không chừng đã, đã..... Oa, hu hu, Thanh Nguyệt tỷ tỷ... Tỷ đã cứu ta, ta lại ngay cả gặp mặt tỷ lần cuối cũng không thể nhìn, hu hu hu...”

“Thanh Nguyệt tỷ tỷ, ta xin lỗi tỷ, cả đời ta sẽ không thể nào an lòng...”

Luyện yêu sư nhíu nhíu mày, đứng lên, nói: “Đi”.

Hương Hương vui mừng quá đỗi, vội vàng thu lại âm thanh nức nở, vội vàng tung tăng đuổi theo.

Chương 47

Luyện yêu sư dẫn theo Hương Hương tới Liên gia, lúc đứng trước cổng chỉ lẳng lặng nhìn, giống như đang quan sát cái gì. Đột nhiên kéo tay Hương Hương, Hương Hương chỉ cảm thấy cảnh sắc trước mắt như sóng nước đập chồm, đợi đến lúc bình tĩnh lại, cảnh sắc đã thay đổi. Quay đầu nhìn, vốn dĩ mình đang đứng trước cửa giờ đã ở bên trong cửa rồi.

“Oa, đi xuyên tường, giống quỷ quá...”

Luyện yêu sư quay đầu liếc mắt nhìn Hương Hương, Hương Hương vội vã thức thời cảm miệng, bọn họ đang lên vào, làm kinh động người thì không hay.

“Ở đâu?” Luyện yêu sư lạnh nhạt hỏi.

“A...” Hương Hương giật mình, chắc Luyện yêu sư đang hỏi phòng Liên Thanh Nguyệt ở đâu. “Cái này...” Hương Hương khó khăn rồi, ngày đó nàng đi theo đuôi Tiểu Vân, giờ bảo nàng chỉ đường, thật đúng là... Hương Hương dè dặt cân trọng liếc mắt một cái thăm dò Luyện yêu sư, ấp úng nói: “Ta

không biết ôi chao, a, ôi...”

Luyện yêu sư liếc Hương Hương một cái xoay người rồi đi. Hương Hương nhìn vào mắt hần thấy hần không được vui, đoán chừng hần đang cho rằng lại bị mình lừa, vội vàng xông tới kéo hần, nói: “Sư huynh, đường đi lỗi lại trong Liên gia ta quả thực không biết, nhưng ta nhớ trong viện của Thanh Nguyệt tỷ tỷ có một gốc cây đại thụ rất lớn, nở đầy hoa màu tím thơm ngát, chắc cũng dễ tìm...”

“Sư huynh...” Từ lúc biết dùng chiêu bị thương đối phó với Luyện yêu sư rất có tác dụng, Hương Hương dùng phải nói là càng ngày càng lên tay.

Quả nhiên, Luyện yêu sư quay lại rồi. Hần rút từ trong người ra một lá bùa, xoay xoay hai lần, sau đó ném lên không trung, lá bùa thoáng chốc biến thành con chim nhỏ màu vàng nhạt, vỗ cánh bay sâu vào trong đại trạch Liên gia. Hương Hương nhìn xem mà cực kỳ hâm mộ, phải chi mình cũng lợi hại được như vậy, thiệt tốt biết bao nhiêu!

Đi tới, đi tới, Luyện yêu sư dẫn đầu đi trước nửa bước bỗng nhiên dừng chân, hướng về phía sau giương tay lên, lập tức có một lá bùa từ trong tay áo hần bay ra. Hương Hương quay đầu nhìn mới thấy rõ giữa không trung lơ lửng có một điểm đen đang di động, thử kia bỗng chốc bị lá bùa trời chặt, thẳng tắp bay trở lại chỗ Luyện yêu sư.

“Cái gì vậy?” Hương Hương vội vàng đi qua thăm dò, phát hiện thứ lá bùa trời chặt đem về cũng chỉ là một tờ giấy trắng. Mới rồi nàng nhìn vật thể màu đen kia, rõ ràng thấy nó hơi hơi giống ruồi bọ linh tinh gì đó.

Luyện yêu sư nhàn nhạt nói: “Giám thị”.

“A?” Hương Hương quá sợ hãi. “Chúng ta bị giám thị rồi hả? Ai?! Là ai giám thị chúng ta?!”

Luyện yêu sư không nói gì, chỉ thu tờ giấy kia vào, nói: “Đi”. Sau đó tiếp tục đi theo con chim nhỏ dẫn đường phía trước. Nếu hần đã không thêm đề ý, nói vậy cái gọi là ‘giám thị’ này hần cũng không có gì đáng ngại, Hương Hương không thêm nghĩ ngợi nữa, vội vàng cất bước đuổi theo.

Con chim nhỏ kia quả thực đưa được bọn Hương Hương tìm đến phòng của Liên Thanh Nguyệt, cũng không biết Luyện yêu sư làm pháp thuật gì, dọc theo đường đi, gặp không ít thị nữ lui tới, nhưng bọn họ giống như hoàn toàn không nhìn thấy bọn Hương Hương, chỉ đi lui đi tới. Vào đến viện của Liên Thanh Nguyệt, không thấy một bóng người, so với lần trước còn muốn lạnh lẽo hơn. Trong lòng Hương Hương chấn động, không lẽ Liên Thanh Nguyệt thật sự đã xảy ra chuyện? Vội vàng vàng vọt đẩy cửa bước vào trong, liền nghe thấy một chuỗi tiếng ho rất nhỏ.

“Thanh Nguyệt tỷ tỷ!” Tốt quá, vẫn còn kịp! Hương Hương vội vàng chạy tới bên giường, đã thấy Liên Thanh Nguyệt cả người tái nhợt mong manh, đôi gò má thanh lệ mấy hôm trước giờ đã lõm sâu xuống, ánh mắt kiên định trước đây nay trở nên đục ngầu. Mấy ngày không gặp, bệnh tình của nàng ấy đã trầm trọng hơn rồi. Nghe tiếng gọi, ánh mắt chậm rãi chuyển qua, thấy là Hương Hương, thoáng lập bấp kinh hãi, cố hết sức nói: “Hương Hương... Sao lại đến đây, nếu để Thất ca nhìn thấy...”

“Ta đến thăm Thanh Nguyệt tỷ tỷ, không phải để gặp Vụ Nguyệt. Ta không đến gần Vụ Nguyệt, hần cũng sẽ không làm gì được ta”.

Liên Thanh Nguyệt thăm đạm cười: “Người rất có lòng, còn nhớ đến ta”.

Hương Hương vội vã nói: “Tur Không đại nhân cũng nhớ tỷ, giờ hần đang ở trong cung hợp, hợp xong, hần sẽ lập tức đến thăm Thanh Nguyệt tỷ tỷ ngay”.

Nhắc tới Tức Mặc Tú, ánh mắt Liên Thanh Nguyệt phút chốc thay đổi, âm u nói: “Hần... coi như hết...”

“Tur Không đại nhân là bị Hoàng thượng tứ hôn, bắt đắc dĩ mới phải cưới Quận chúa. Trong lòng hần nhất định vẫn còn thích Thanh Nguyệt tỷ tỷ, hần vẫn nhớ lời hứa cưới Thanh Nguyệt tỷ tỷ qua cửa. Là thê hay thiếp, thì sao chứ, chỉ cần hai người có thể ở bên nhau, trong lòng người có ta, trong lòng ta có người, vậy được rồi”. Hương Hương cố gắng giải thích cho Tức Mặc Tú, mặc dù tất cả những điều này nàng chỉ dựa vào tin tức nghe được, tưởng tượng của bản thân mà nói ra. Bởi vì bất kể thế nào, nàng cũng tình nguyện tin tưởng, Tức Mặc Tú và Liên Thanh Nguyệt, bọn họ đều yêu thương nhau!

“Đương nhiên, đây chỉ là những suy nghĩ trong lòng Hương Hương, nếu Thanh Nguyệt tỷ tỷ không nghĩ như vậy, không muốn tha thứ cho hần, vậy cũng nên chờ hần đến, chính miệng nói với hần: Ta không đồng ý. Đùng nên im lặng ở trong này kháng nghị, được không?”

Liên Thanh Nguyệt nhẹ nhàng lắc đầu: “Hương Hương, người không biết...”

“Phải, ta không biết. Nhưng Thanh Nguyệt tỷ tỷ bệnh nặng hấp hối ở trong này, Tur Không đại nhân lại hoàn toàn không biết gì ở bên kia vui sướng chuẩn bị hôn lễ, ta không thể để mặc như vậy, ta chịu không nổi! Ta tin tưởng Tur Không đại nhân vẫn còn yêu Thanh Nguyệt tỷ tỷ, ta cũng tin tưởng, Tur Không đại nhân vì muốn mang lại hạnh phúc cho Thanh Nguyệt tỷ tỷ mới cưới Thanh Nguyệt tỷ tỷ!”

“Hương Hương...” Liên Thanh Nguyệt suy yếu nâng tay lên, Hương Hương vội vàng đưa tay qua nắm lấy. “Ta có thể chịu được một lần hần phản bội ta mà không oán hận hần, nhưng ta không thể chịu được lần thứ hai, thứ ba...”

“Thanh Nguyệt tỷ tỷ?”

“Bệ hạ tứ hôn, ta biết, nhưng ta cũng biết thánh chỉ tứ hôn tới tay Hầu gia, ai cưới Quận chúa, người đó sẽ được nhậm chức Tur Không... Hần, là con trai thứ, vị trí gia chủ từ trước đến nay chỉ truyền cho con trai trưởng, nếu hần không tranh thủ giành lấy chức Tur Không, vậy hần sẽ hai bàn tay trắng, cho nên hần không chút do dự lựa chọn ruộng bỏ...”

Nghĩ đến chuyện cũ, Liên Thanh Nguyệt càng thêm xúc động, nhìn không được ho khan kịch liệt. Hương Hương vội vàng vỗ vỗ lưng cho nàng ấy, giúp nàng ấy thuận khí, đợi tốt hơn một chút, liền rót trà đem đến, uy nàng ấy uống một ngụm. Không ngờ nước vừa nuốt vào, liền buồn nôn phun trào ra.

Hương Hương vô cùng hoảng loạn, bỗng nhiên nhớ tới lúc mình rời khỏi Ý Thiên, có mang theo một ít linh đan, có thể chống đói khát, lại có thể tăng cường sức khỏe. Vội vàng lấy túi đồ ra một viên uy cho Liên Thanh Nguyệt ăn. Liên Thanh Nguyệt đã nhiều ngày không ăn cơm, ăn một lần thì nôn một lần. Hương Hương gấp đến độ không biết phải làm sao mới tốt, Luyện yêu sư đi tới, điểm lên trán Liên Thanh Nguyệt một cái, đan dược lúc này mới thuận lợi nuốt xuống được.

Liên Thanh Nguyệt nằm nghỉ được một lúc, có vẻ tốt hơn chút, quay đầu lại nhìn về phía Hương Hương, ần ần nói: “Hương Hương, ngươi có biết vì sao ta như vậy, mà người trong nhà cũng không quan tâm ta không?”

Hương Hương ngẩn ngơ, chẳng lẽ không phải vì người Liên gia trời sinh lạnh lùng, đều giống như tên trùng thối Liên Phong Nguyệt sao? Đương nhiên ngoại trừ Vụ Nguyệt, à, Liên Bích Nguyệt cũng có thể loại ra...

Liên Thanh Nguyệt thâm đạm cười: “Bởi vì, đối với bọn họ mà nói, ta bây giờ, chính là gánh nặng. Bệ hạ đã quyết tâm muốn phế bỏ Thái tử, trong Tam hoàng tử Tứ hoàng tử, ai sẽ là người đảm nhiệm vị trí Thái tử, vẫn sẽ do Quốc sư định đoạt. Hẳn lúc này mới nhớ tới chuyện cưới ta, đơn giản là mong muốn trong cuộc tranh giành vị trí Thái tử này, Liên gia có thể nghiêng về hướng chọn Tứ hoàng tử. Liên gia không muốn hẳn được toại nguyện, ta cũng không muốn...” Liên Thanh Nguyệt bỗng nhiên cười lạnh. “Hắn suy nghĩ thật hay, muốn đẹp cả đôi đường, ngồi hưởng tề nhân chi phúc, hẳn nằm mơ!”

“Thanh Nguyệt tỷ tỷ...” Hương Hương không nghĩ tới trong chuyện này thế nhưng lại khúc mắc phức tạp như vậy.

Luyện yêu sư đứng bên cạnh bỗng nhiên nói: “Tốt nhất, tự sát”.

Liên Thanh Nguyệt nhất thời ngật đại, há miệng thở dốc, cuối cùng nói không ra lời.

Hương Hương nhất thời cũng tỉnh ngộ, nếu thật sự Liên Thanh Nguyệt muốn chết, không để Tức Mặc Tử được như nguyện, hoàn toàn có thể tự sát. Treo cổ, uống thuốc độc, nhảy giếng linh tinh gì đó, có trăm ngàn phương pháp, nàng ấy lại lựa chọn phương thức vô cùng chậm chạp, cách thức yếu đuối nhất: bệnh chết. Tuy ngoài miệng nàng ấy nói hận hắn, tuyệt không tha thứ cho hắn, kỳ thực sâu trong đáy lòng, theo bản năng nàng ấy vẫn muốn hắn có thể đến thăm mình, có thể đến giải thích với mình, không phải như thế, tất cả không phải như mình suy nghĩ...

Hương Hương không nói toạc ra tâm tư suy nghĩ của nàng ấy, chỉ đứng dậy rót một chén nước khác, đỡ Liên Thanh Nguyệt dậy uy nàng ấy uống. Lần này nàng ấy không nôn ra nữa, Hương Hương biết, nàng ấy rút cuộc vẫn không thể lừa dối bản thân, nàng ấy muốn gặp Tức Mặc Tử, nàng ấy muốn nghe hắn giải thích...

Liên Thanh Nguyệt không nói thêm gì nữa, Hương Hương không muốn không khí tiếp tục nặng nề như vậy, liền kể cho nàng ấy nghe chuyện nàng và Vụ Nguyệt gặp nhau ở Linh Sơn, cả những chuyện ở Ý Thiên nữa, Liên Thanh Nguyệt vẫn luôn mỉm cười lắng nghe, giống như chưa bao giờ bình tĩnh như vậy.

Từ chiều cho đến tối, Liên Thanh Nguyệt đều lẳng lặng tựa bên người Hương Hương nghe kể chuyện, nhưng Tức Mặc Tử vẫn chưa tới. Hương Hương có chút nóng vội, thấy Liên Thanh Nguyệt nhắm mắt lại, dường như đang dần chìm vào giấc ngủ, liền thấp giọng gọi một tiếng “Sư huynh”. “Ngươi về Hầu phủ hỏi thăm Bảo Huyền tỷ tỷ xem, sao Tư Không đại nhân còn chưa tới đây?”

Luyện yêu sư không nói một lời lập tức đi ra ngoài, không đến một phút sau đã quay trở lại, nói với Hương Hương một tiếng “Lập tức”. Hương Hương nhẹ nhàng thở ra, Tức Mặc Tử tới ngay là tốt rồi. Hắn tới, hai người nói rõ mọi chuyện, nói không chừng có thể giải tỏa được khúc mắc, cả những hiềm khích trước kia nữa. Nhưng chờ mòn chờ mỏi, thẳng đến đêm càng sâu, trăng cao quá đỉnh đầu, vẫn không thấy Tức Mặc Tử đến.

Hương Hương nhìn không được lại gọi “Sư huynh”. “Phiền huynh đi xem lần nữa”.

Luyện yêu sư cũng không nói gì, quay đầu đi ra. Một lát sau, quay trở lại, nói một tiếng: “Lập tức”.

Thế nhưng đợi hơn nửa canh giờ sau, vẫn không thấy bóng người, Hương Hương có chút nóng nảy: “Ngươi nói lập tức, đến cùng là lúc nào chứ?”

Luyện yêu sư trầm mặc không nói, xoay người đi ra ngoài tiếp. “Sư huynh...” Nhìn bóng lưng hắn rời đi, Hương Hương bỗng có chút áy náy. Chuyện này vốn đâu liên quan tới hắn, cũng vì mình thỉnh cầu, hắn đã giúp nàng tới lui bốn ba mấy bận, bản thân lại vì Tức Mặc Tử chậm chạp không tới mà giận lây sang hắn, thật sự quá không phải với hắn rồi.

Liên Thanh Nguyệt ở trong lòng giật giật, Hương Hương vội vàng thu hồi thần trí, gọi “Thanh Nguyệt tỷ tỷ”.

“Hương Hương... Còn ở đây ư?”

“... Sư huynh có việc phải đi, ta chờ hắn về, rồi cùng nhau đi”.

Liên Thanh Nguyệt nhàn nhạt cười: “Ta hơi mệt, ngủ trước”.

“Ừm”. Hương Hương gật đầu, nghĩ nghĩ, nói: “Lúc ta đi, sẽ gọi báo Thanh Nguyệt tỷ tỷ một tiếng”. Ngụ ý nàng ấy cứ an tâm ngủ, chờ Tức Mặc Tử đến đây, nàng sẽ gọi nàng ấy dậy.

Liên Thanh Nguyệt nhàn nhạt cười: “Hương Hương thật tốt... Hương Hương nhất định sẽ hạnh phúc...”

Ánh mắt âm u chậm rãi nhắm lại, lúc nàng ấy đang chìm vào giấc ngủ say, Hương Hương nghe âm thanh ‘phịch’ một tiếng, quay đầu nhìn lại nơi vang ra tiếng động, kinh ngạc thấy Luyện yêu sư thể nhưng trực tiếp kéo Tức Mặc Tú từ cửa sổ bay thẳng vào. Tức Mặc Tú vẫn đang mặc triều phục trên người, xem ra là bị Luyện yêu sư lôi từ trong cung đến đây.

“Tur Không đại nhân!” Hương Hương vui mừng quá đỗi, vội vàng đẩy đẩy Liên Thanh Nguyệt trong lòng, cao giọng gọi. “Tur Không đại nhân đến rồi! Thanh Nguyệt tỷ tỷ! Mau tỉnh lại! Thanh Nguyệt tỷ tỷ!”

“Thanh Nguyệt tỷ tỷ...”

Gương mặt trong lòng tái nhợt, khóe môi thể nhưng vẫn nở nụ cười mỉm. Tuy hai mắt nhắm chặt, có điều dường như vẫn cảm nhận được, phải không?

Hắn tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Chương 48

Chuyện này, tránh không khỏi kinh động đến người Liên gia, nguyên nhân chủ yếu vẫn là hành động vĩ đại trực tiếp xông vào cung của Luyện yêu sư, tha Tức Mặc Tú đi.

Tức Mặc Tú sau khi ở trong thư phòng nghị sự xong, lúc cáo lui đi ra mới nhận được tin nhắn từ Khánh Hầu phủ, nói Liên Thanh Nguyệt bệnh tình nguy kịch. Đang định xuất cung lại bị Tứ hoàng tử phái người mời qua dự tiệc. Hiện giờ Tức Mặc gia và Tứ hoàng tử đang ở chung một chiến tuyến, không thể chối từ, đành phải đi qua. Tứ hoàng tử và Tức Mặc Tú ngồi đối diện nhau, vừa ăn vừa thương lượng thể cục trong triều, không ngờ mới uống xong ly rượu, ngược mắt nhìn lên, Tức Mặc Tú ở trước mặt đã không thấy đâu nữa.

Tứ hoàng tử ngăn người, lúc này gọi Thiếu phó đại nhân đứng hầu bên cạnh, hỏi: “Tur Không đại nhân đâu?”

“Mới rồi có người tới, lời Tur Không đại nhân dĩ”.

Tứ hoàng tử nhíu mày không vui, chất vấn nói: “Kẻ nào lớn mật như vậy? Sao tiên sinh không ra tay ngăn cản?”

“Bởi vì đó là Nhiên Hương sư diệt, vi thần dù muốn ra tay, cũng không thể ngăn cản nổi”. Thiếu phó của Tứ hoàng tử, chính là Lê Dương trưởng lão của Ý Thiên.

Trong Tam Bích và triều đình, từ xưa đến nay có một quy định, tức vi thỉnh phong chế. Tức là lấy danh nghĩa Hoàng đế, gửi chiếu thư đến Tam Bích, mời một vị vào triều nhậm chức, nói chung, là mời bọn họ đến bảo hộ Hoàng Tử Công chúa. Người bảo hộ Thái tử gọi là Thái phó, còn lại chính là Thiếu phó. Luyện yêu sư nhân số vốn dĩ đã ít, công việc hàng yêu phục mại lại cực kỳ trọng đại, mà Tân tiên từ trước đến nay vẫn lấy thanh tu làm chính đạo, tham dự triều sự sẽ dễ dàng bị người đời lên án, cho nên cuối cùng, đối tượng được mời đều là Trưởng lão trong Tam Bích.

Tứ hoàng tử nổi giận, phát tay áo đứng dậy: “Một tên Luyện yêu sư nho nhỏ, dám cả gan cướp người ngay trước mặt bản vương, vô pháp vô thiên rồi sao?! Ta đi tìm phụ hoàng!”

Lê Dương thiếu phó vội vàng đuổi theo, nói: “Theo thần biết, Nhiên Hương sư diệt chính là người được Khánh Hầu gia đặc biệt mời vào Kinh. Vi thần khuyên Điện hạ, vẫn không nên làm lớn chuyện”.

“Tur Khánh Hầu?” Tức Mặc gia hiện giờ là người ủng hộ Tứ hoàng tử mạnh mẽ nhất, đã là khách quý do Tur Khánh Hầu mời tới, Tứ hoàng tử hiển nhiên chỉ có thể đem một bụng tức nhìn xuống, nói với Thiếu phó: “Đi xem thử, rốt cuộc xảy ra chuyện gì!”

Thiếu phó đại nhân nhận lệnh, một đường đuổi theo đến Liên gia. Luyện yêu sư ra vào Liên gia như chôn không người, nhưng Thiếu phó đại nhân thì không được như vậy, vẫn phải theo lễ mà đến. Đứng trước cửa một hồi, vừa vặn gặp phải Liên Phong Nguyệt ra ngoài trở về. Liên Phong Nguyệt nhìn thấy vị khách Lê Dương thiếu phó vốn ít lui tới này đến, không khỏi lắp bắp kinh hãi. Thiếu phó đại nhân liền kể chuyện Nhiên Hương sư diệt mang theo Tur Không đại nhân đi vào đây.

Liên Phong Nguyệt vừa nghe đến hai chữ ‘Nhiên Hương’, chân mày liền nhíu chặt, lại nghe nói tới ‘Tur Không đại nhân’, lập tức đoán ngay chuyện gì đang xảy ra, lúc này dẫn theo Thiếu phó đại nhân vào cửa, tiến thẳng đến phòng của Liên Thanh Nguyệt. Vừa vào cửa, quả nhiên nhìn thấy con thỏ chết tiệt chuyên lợi dụng cơ hội, khiến hắn không cách nào đề phòng, cũng thấy rõ Luyện yêu sư đang đứng bên cạnh, còn có người ngồi trước giường không nói một lời, chỉ nắm chặt tay Liên Thanh Nguyệt, Tức Mặc Tú.

Liên Phong Nguyệt cười lạnh một tiếng: “Thế này là muốn gây chuyện nào loạn phải không, Nhiên Hương tiên sinh, Tur Không đại nhân?”

Luyện yêu sư và Tức Mặc Tú đều giống như không nghe thấy gì cả, Hương Hương quay đầu lại, đôi mắt đỏ ngầu, quả thực giống hệt con thỏ, hướng về hân khóc lóc kêu gào: “Thanh Nguyệt tỷ tỷ... chết rồi...”

Liên Phong Nguyệt ngẩn ngơ. Muội muội này của hân, từ sau khi Tức Mặc Tú đón dâu ba năm trước, vẫn luôn triền miên trên giường bệnh. Gần đây càng là com nuốt không trôi, thuốc uống vào nôn trở ra, cái chết kẻ như đã dự liệu rồi. Là người thân, hân còn chưa từng có chút cảm giác bi thương hay đau lòng, nhưng cái con thỏ không chút nào liên quan này lại khóc đến ruột gan đứt từng khúc, sao lại như vậy? Liên Phong Nguyệt không nói gì, thông thả bước tới, chậm rãi ngồi xuống, dáng vẻ như chuyện không liên quan đến mình.

Thấy dáng vẻ này của hân, trong lòng Hương Hương vừa khổ sở lại vừa phần nộ, khóc lên án nói: “Đều tại Liên gia các người hại chết Thanh Nguyệt tỷ tỷ! Nếu không phải các người luôn mặc kệ nàng ấy, không đem tình hình của nàng ấy nói cho Tư Không đại nhân biết, Thanh Nguyệt tỷ tỷ sẽ không chết! Đều tại các người hại, các người là hung thủ giết người!”

Liên Phong Nguyệt nhủ nhủ mày, lên giọng gọi: “Nhiên Hương tiên sinh?”

Luyện yêu sư trừng mắt, còn có một lá bùa bay ‘vèo’ tới, dán lên trán Hương Hương, Hương Hương nhất thời không thốt được nên lời.

Sư huynh! Hương Hương còn hơn cả phần nộ rồi! Giờ phút này, sao hân có thể giúp tên Liên Phong Nguyệt cận bã kia khi dễ nàng! Lúc này vọt tới trước mặt Luyện yêu sư, nắm tay như mưa ném lên người hân. Ta muốn nói! Để cho ta nói! Để cho ta nói! Ta muốn nói!

Luyện yêu sư ngại bi thương kẻ, chứ không ngại dáng vẻ khóc lóc om sòm này, nâng tay vỗ lên trán của nàng. Trước mắt Hương Hương bỗng tối sầm, thân thể mềm nhũn ngã lao đảo. Luyện yêu sư ôm lấy Hương Hương, nói với Liên Phong Nguyệt một tiếng “Đi”, rồi nhẹ nhàng bước ra cửa.

Đối với việc hân nói đến là đến, nói đi thì đi, Lê Dương thiếu phó chỉ có mỉm cười thân nhiên, nhận lỗi cùng Liên Phong Nguyệt: “Nhiên Hương sư diệt chưa từng học qua lễ tiết thể diện, mong Thất công tử tha thứ”.

Liên Phong Nguyệt cười nhạt một tiếng, đứng dậy đáp lễ.

Hương Hương tỉnh lại lần nữa, đã là giữa trưa ngày hôm sau. Mờ to mắt, nhìn đỉnh màn trước mắt ngây ngốc, hồi tưởng lại sự việc tối hôm qua, không khỏi lại đau buồn. Đáng thương Liên Thanh Nguyệt thật vất vả bỏ qua khúc mắc, cuối cùng vẫn không đợi được Tức Mặc Tú. Lúc Tức Mặc Tú đến nơi, y nhân* đã qua đời, hân ngơ ngác đứng trước giường, chỉ nói ba chữ: thật không ngờ...

((* người ấy, chỉ rõ về người con gái nào đó))

Không ngờ bệnh tình nghiêm trọng như vậy? Không ngờ bản thân ngàn tính vạn tính, cuối cùng lại không tính đến bước này? Hoàn toàn không ngờ tới kế hoạch hoàn mỹ bản thân nghĩ ra, cuối cùng lại kết thúc bằng phương thức thảm thiết nhất này?

Hương Hương tức giận Tức Mặc Tú đến chậm, cũng giận Liên Phong Nguyệt lạnh lùng vô tình, càng giận Luyện yêu sư vào thời điểm mấu chốt cánh tay lại rẽ ra ngoài, không cho nàng nói chuyện, không cho nàng tìm Liên Phong Nguyệt tính toán sổ sách. Bất chợt ngồi dậy, nhìn quanh một vòng trong phòng, không thấy Luyện yêu sư. Xuống giường đi ra cửa, thấy Tiểu Cửu đang luyện kiếm trong sân.

Tiểu Cửu thấy Hương Hương, vội vàng thu kiếm chạy tới. “Sư tẩu tẩu, tẩu tỉnh rồi!”

Hương Hương tức giận hỏi: “Sư huynh đâu!”

“Sáng sớm hôm nay Sư huynh nhận được lệnh gọi của Bích Tôn trở về Từ Đài rồi”.

Hương Hương căm giận nghĩ, xem như hân chạy nhanh! Ngay thời điểm đó lại giúp tên Liên Phong Nguyệt cận bã kia khi dễ nàng, nàng sẽ không dễ yên cho hân!

Com trưa xong, Bảo Huyền đem theo một đồng này nọ đến thăm Hương Hương, nói là Tức Mặc Tú đưa, cũng nói cho nàng biết tình hình cụ thể. “Tư Không đại nhân đã đưa ra lời từ hôn với Liên gia, cũng xin thỉnh tội với Bệ hạ rồi. Đại nhân rất cảm tạ Hương Hương cô nương, chỉ là mấy ngày nay hân bận rộn quá, không cách nào tự mình đến đây, chờ qua đợt bận rộn này, lại đến cửa nói lời cảm tạ”.

Hương Hương “À” một tiếng, hỏi Bảo Huyền: “Bảo Huyền tỷ tỷ, Tư Không đại nhân có thích Thanh Nguyệt tỷ tỷ, đúng không?”

Bảo Huyền thế nhưng chỉ nhàn nhạt cười, từ chối cho ý kiến.

Hương Hương vẫn cho rằng thích hay không thích một người, là chuyện rất rõ ràng. Vì sao trong chuyện này, lại trở nên mơ hồ? Nàng luôn luôn tình nguyện tin tưởng, Tức Mặc Tú yêu Liên Thanh Nguyệt, nhưng nàng ấy bệnh tình nguy kịch, mời gọi ba bốn lần, hân đều không đến. Lúc đến, thấy nàng ấy đã chết, cũng chỉ nhàn nhạt. Ngay hôm sau ngày nàng ấy mất, hân liền vội vàng bận rộn chuyện triều đình. Loại tình huống tốt đẹp bề ngoài này, Hương Hương thật chịu không nổi.

“Phía bên Từ Đài, đại nhân cũng đã gửi thư cầu tình giải thích, Luyện yêu sư đại nhân sẽ không phải chịu trừng phạt quá nặng đâu, Hương Hương không cần lo lắng”.

Hương Hương gạt mình, không hiểu hỏi: “Trừng phạt?” Sao Luyện yêu sư phải chịu phạt?

“Luyện yêu sư đại nhân tự tiện xông vào hoàng cung, bắt cóc mệnh quan triều đình, theo lý vị phạm trọng tội, đúng theo luật định sẽ trực tiếp phán tội chết”.

Tự tiện xông vào hoàng cung, bắt cóc mệnh quan triều đình... Hương Hương quá sợ hãi: “Chẳng lẽ là...”

Bảo Huyền vỗ nhẹ tay Hương Hương, nói: “Hầu gia vừa phái người đưa thư lên Từ Đài rồi, yên tâm, nhất định không sao đâu”.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Chương 49

Hương Hương sao mà yên tâm cho được? Càng bảo nàng yên tâm, không cần lo lắng, càng nói lên tình thế nghiêm trọng đến mức nào.

Chuyện này vốn không liên quan gì tới hấn, là do nàng vô dụng, nên kiên quyết lôi kéo hấn vào giúp đỡ. Cũng vì tức giận Tức Mặc Tử chậm chạp không đến nên giận chó đánh mèo lên hấn, mới khiến hấn trực tiếp xông vào hoàng cung bắt người. Nếu hấn thật sự vì vậy mà gặp phải chuyện gì, nàng biết làm sao đây!

Sau khi tiễn Bảo Huyền, Hương Hương túm lấy Tiểu Cửu, bảo hấn liên hệ với Luyện yêu sư, hỏi xem tình hình hấn ta thế nào rồi. Tiểu Cửu vật lộn nửa ngày, vẫn không liên lạc được. Hương Hương càng gấp đến độ kiến bò trên chảo nóng, ở trong sân đi qua đi lại, càng không ngừng thì thào tự nói: “Có phải xảy ra chuyện rồi không, có phải bị xử tử rồi không...”

Tiểu Cửu vội vàng nói: “Không đâu, Bích Tôn sao có thể xử tử Sư ca được? Sư tẩu tẩu không phải lo lắng, ta hỏi Sư phụ thử xem”.

“Hỏi mau! Hỏi mau!”

Lại vật lộn một hồi, Tiểu Cửu nói: “Sư phụ cũng không liên lạc được, ta hỏi Quân Tuệ sư tỷ, sư tỷ nói đang mở hội nghị Trưởng lão. Đợi chút sẽ biết kết quả, Sư tẩu tẩu không nên gấp vội”. Mãi cho đến lúc chạng vạng tối, Tiểu Cửu mới liên lạc được với Sư phụ của hấn là Thần Vận trưởng lão: “Sư phụ nói Sư ca phạm vào tội lớn, Bích Tôn phạt hấn úp mặt vào tường sám hối rồi”.

“Chỉ là úp mặt vào tường sám hối thôi hả?” Hương Hương dè dặt hỏi.

“Đúng vậy!” Hoàn toàn khác với vẻ mặt khẩn trương của Hương Hương, Tiểu Cửu thể nhưng vô cùng thản nhiên. “Ta nói Sư tẩu tẩu không cần lo lắng rồi thôi! Bích Tôn xử tử ai cũng sẽ không bao giờ xử tử Sư ca!”

Hương Hương chớp chớp mắt: “Tại sao?” Chẳng lẽ Bích Tôn của Từ Đài là cha ruột của hấn?! Không phải nói hấn được Sư phụ nhặt về nuôi à?

“Bởi vì Sư phụ của Sư ca, cũng là Thiên Quyền sư bá, lúc qua đời đã từng dặn dò Sư ca không nên làm Luyện yêu sư. Sư ca vốn cũng đã chuẩn bị đi tu Tán tiên, nhưng do Sư ca là đệ tử có pháp lực mạnh nhất trong các đại đệ tử, cũng có khả năng thuận lợi nhất trở thành Luyện yêu sư. Mà lúc đó, số lượng Luyện yêu sư của Từ Đài và Ý Thiên lại vừa vặn đang ngang nhau, nếu Sư ca thành công trở thành Luyện yêu sư, đó sẽ là lần đầu tiên Từ Đài vượt qua được Ý Thiên. Vốn dĩ vào thời khắc lịch sử đó, Bích Tôn thậm chí đã liều mạng khuyên bảo Sư ca chọn thẳng cấp thành Luyện yêu sư, thậm chí nếu cần thiết có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ trên đời nữa kia. Khi đó ta còn chưa nhập môn, mấy chuyện này chỉ nghe Sư tỷ nói lại, về phần khuyên bảo cụ thể thế nào, ta cũng không rõ lắm. Dù sao thì ở Từ Đài, Sư ca làm cái gì đều được hết. Có thứ gì tốt, Bích Tôn cũng sẽ ưu tiên dành cho Sư ca”.

Nhân vật quan trọng... trong truyền thuyết?! Loài vật quan trọng phải bảo vệ?! Hương Hương nháy mắt, kinh ngạc hỏi: “Vậy các Luyện yêu sư khác không có ý kiến sao?”

Tiểu Cửu xòe xòe tay, lời nói thâm thúy: “Có ý kiến cũng vậy thôi, Bích Tôn bao che rất ghê gớm”.

“À”. Hương Hương trầm mặc một lúc, hỏi. “Vậy nếu Bích Tôn kia biết Sư huynh hấn bị người ta khi dễ, coi hấn như kẻ ngọc mà lừa gạt, đương nhiên... ý ta là nếu có... Bích Tôn sẽ thế nào?”

“Đám lừa Sư ca, Bích Tôn khẳng định sẽ không bỏ qua cho kẻ đó!”

Hương Hương không khỏi rung mình. Trời ạ, nếu để Bích Tôn của Từ Đài biết, Luyện yêu sư bị Ý Thiên áp bức lừa gạt cứng rắn nhét củ khoai lang nóng phỏng tay là nàng qua cho hấn, sẽ thế nào đây? Ông ta chắc sẽ không trực tiếp gây khó dễ cho Ý Thiên đâu? Dù sao vì chuyện như vậy mà hai Bích trở mặt, truyền ra ngoài khẳng định rất dọa người. Như vậy như vậy, hứng chịu mọi tai ương chỉ có một mình nàng mà thôi? Ông ta khẳng định sẽ hung hăng đem nàng ra khai đao rồi!?

“Làm sao bây giờ?” Hương Hương nằm trên giường, nghĩ ngợi chuyện này, lăn qua lộn lại ngủ không được. Nhất định phải nghĩ cách thanh minh mới

được. Bằng không thực sự đến Từ Đài, bản thân xác định vững chãi hứng tai ương!

Suốt ba ngày sau đó, Hương Hương liều mạng vắt óc suy nghĩ làm thế nào để thanh minh về mối quan hệ giữa nàng và Luyện yêu sư.

Qua ba ngày tiếp theo lại suy nghĩ, sau khi cùng Luyện yêu sư trở về rồi. Lỡ như hấn ngốc ngếch hồ đồ, không nghĩ ngợi gì nói cho người ta biết hấn đã thành thân, mà đối tượng thành thân lại là con thỏ tiềm ẩn năng lực nguy hiểm trong người, vậy chẳng phải chuyện lớn không tốt sao?

Chờ thêm ba ngày nữa, Hương Hương vô cùng buồn bực, sao Luyện yêu sư vẫn chưa trở lại. Không có hấn ở đây, nàng không dám ra cửa, lỡ như gặp phải tên nào đó xằng bậy giống như Cẩm Tâm, thu nàng đi luyện đan thì biết làm sao bây giờ? Nàng còn trẻ, chuyện tốt chuyện xấu đều chưa làm qua, cũng không thể chết một cách không minh bạch.

Sáng sớm ngày thứ mười, nghe thị nữ đem bữa sáng tới nói Luyện yêu sư hôm nay đã trở lại rồi. Hương Hương mừng rỡ như điên, vội vàng lôi kéo bọn họ hỏi Luyện yêu sư đang ở đâu. Thị nữ nói đang tiếp chuyện Hầu gia, hấn sẽ nhanh chóng qua đây, Hương Hương vội vàng bới com, kích động ngồi xồm ngoài cửa viện chờ đợi. ((Ồ, không giận hấn nữa à??))

Ước chừng nửa canh giờ, trong tầm mắt bỗng nhiên bay vào bóng dáng bộ áo dài quen thuộc của Luyện yêu sư, Hương Hương theo bản năng nhảy cẫng lên: “Sư huynh!” Nhưng tập trung nhìn kỹ, liền ngây ngẩn cả người. Vóc dáng xa lạ, gương mặt xa lạ, đặt trong biển người liền tìm không ra loại người này, hoàn toàn không có nét siêu phàm thoát tục của Luyện yêu sư. Tuy rằng đúng là bộ áo của Luyện yêu sư, nhưng hấn mặc vào trên người chính là hồn nhiên thiên thành ((đẹp)), thanh thoát xuất trần, mặc trên người kẻ này, nhìn thế nào cũng thấy quái dị.

Đang lúc Hương Hương tràn đầy khó chịu đánh giá hấn, đồng thời vị Luyện yêu sư kia cũng chú ý tới Hương Hương. Trong phủ Từ Khánh Hầu thế nhưng có một con tiểu yêu quái hạnh nông cạn như vậy, chuyện này có chút vượt quá sự tưởng tượng của hấn. Hấn chăm chú nhìn Hương Hương một hồi, thấy nàng tỏ vẻ thần nhiên, dường như còn đang soi mói mình nữa, nhất thời dờ khóc dờ cười.

“Tiểu yêu, ngươi ở trong phủ này hả?”

“Ngươi chính là Luyện yêu sư mới tới?” Cùng lúc hấn mở miệng hỏi, Hương Hương cũng không chút khách khí nêu ra câu hỏi.

Luyện yêu sư hơi hơi kinh ngạc: “Đúng vậy, ngươi là...”

“Vậy Sư huynh đâu?”

“Sư huynh?”

Hương Hương giật mình, nói: “Ta muốn nói đến Dạ Nhiên Hương”. Nàng thật sự không thích cái tên này của hấn, gọi cái gì không gọi, lại gọi Nhiên Hương, sao không trực tiếp thấp hương luôn đi!

“Ngươi gọi hấn là Sư huynh?”

“À... Ta là đệ tử của Ý Thiên. Bởi vì phương pháp tu hành có chút kỳ quái, cho nên Sư phụ bảo ta tạm thời theo Nhiên Hương sư huynh học”.

“Ra vậy”. Luyện yêu sư gật gù đầu. “Ta họ Dư, tên Diên Nhạc, cũng là Luyện yêu sư của Từ Đài. Nhiên Hương sư đệ hôm trước phạm vào sai lầm, bị Bích Tôn phạt ở Đăng Minh Phong úp mặt vào tường sám hối. Chuyện bên Từ Khánh Hầu gia tạm thời do ta đảm nhận. Nghe nói Tiểu Cửu sư đệ, còn có một vị sư muội nữa đang ở đây, cho nên ta qua tìm”.

Vừa dứt lời, liền thấy Tiểu Cửu xoa xoa mắt nhắm nhèm buồn ngủ từ trong phòng đi ra, có lẽ nghe tiếng nói chuyện ngoài viện. Hấn giương mắt nhìn thấy Dư Diên Nhạc thì ngẩn ra. Lập tức nở rộng hai tay, vui mừng chạy tới: “Diên Nhạc sư ca, huynh cũng tới rồi!”

Dư Diên Nhạc gật đầu: “Vừa tới, ta đến thay cho Nhiên Hương sư ca”.

Hương Hương ở bên cạnh âm thầm bĩu môi, nghĩ rằng, ngươi thay thế được sao, không có lấy một phần mười vẻ đẹp của Sư huynh! Đang cảm giận nghĩ, chợt nghe Tiểu Cửu nói: “Chẳng nào thì Nhiên Hương sư ca trở lại, Sư tẩu tẩu...” Hương Hương liền phát hoảng, vội vàng nhào qua che cái miệng của hấn, kéo hấn qua một bên, thấp giọng hung tợn cảnh cáo: “Gọi Sư tỷ! Dám kêu Sư tẩu tẩu, không bao giờ để ý ngươi nữa!”

“Có nghe không?!”

Dư Diên Nhạc ở sau lưng kỳ quái hỏi: “Sao vậy?”

Thấy Tiểu Cửu gật đầu, Hương Hương mới nói tay, vội vàng bày ra vẻ tươi cười quay mặt lại, nói: “Ý hấn nói, chẳng nào thì Nhiên Hương sư huynh trở lại, chúng ta đều rất nhớ hấn đó?”

“Nhiên Hương sư đệ bị phạt úp mặt vào tường sám hối ba tháng, giờ mới qua có mười ngày, hấn là còn hơn hai tháng nữa”.

“À? Ba tháng! Lâu vậy?” Hương Hương còn tưởng rằng nhiều nhất mười ngày tám ngày thôi, không ngờ lại lâu như vậy.

Dư Diên Nhạc gật đầu: “Chuyện lần này, quan hệ trọng đại. Nếu không phải Từ hoàng tử điện hạ không so đo, còn giúp che giấu với Bệ hạ, ít nhất sẽ phải phạt giam cả đời. Cho nên, vậy là nhẹ rồi”.

Tiểu Cửu bước tới kéo kéo ống tay áo Hương Hương, nói: “Sur tàu... Sur tỷ yên tâm, Bích Tôn nhất định sẽ giúp đỡ tìm lý do rút ngắn thời hạn cho Sur huynh. Khẳng định qua vài ngày sẽ trở lại, yên tâm đi”.

Lo lắng cũng đâu làm gì được! Hương Hương bắt đầu đi thờ dài. Lập tức trong lòng oán hận nghĩ, đáng đời trướng thối ngươi cấm ngôn ta ba ngày, giờ chỉ là báo ứng thôi, bị phạt úp mặt vào tường ba tháng! Úp chết ngươi luôn!

Chương 50

Cũng không biết Từ Khánh Hân nhờ và chuyện gì, Dư Diên Nhạc mỗi ngày đều đi sớm về trễ, trên cơ bản rất khó gặp mặt. Mỗi ngày Hương Hương nhàm chán vô nghĩa ở ngốc trong viện, không phải chán nản lẫn lộn trên giường thì là đi tìm Tiểu Cửu học chút Ngự Kiếm Thuật cơ bản. Luyện yêu sư không có đây, bọn họ không có tâm tình đi ra ngoài chơi, cảm thấy mình vừa ra khỏi cửa, sẽ bị bắt đem đi luyện đan. Nhưng nàng đã quên, lúc trước nàng dẫn theo Tiểu Cửu chuồn ra ngoài, cũng chưa từng gặp chuyện bị bắt đi luyện đan.

Lại một ngày trôi qua trong nhàm chán, sáng sớm hôm nay thức dậy, mờ to mắt, thờ dài: Lại một ngày nhàm chán. Đang chuẩn bị thay đổi tư thế tiếp tục ngủ, bên tai vang lên một tràng âm thanh “sột soạt”, Hương Hương dựng dưng lỗ tai, bất chợt có âm thanh phần nộ xuất hiện trong phòng: “Con thô chết tiết!”

Hương Hương sợ tới mức từ trên giường nhảy dựng lên, nhất thời con buồn ngủ toàn bộ tan biến, cảnh giác quát: “Ai đang mắng ta?!”

“Con thô chết tiết, dám chuồn vào phủ đem Vụ Nguyệt đi!”

“Liên Phong Nguyệt!” Hương Hương rốt cục nhận ra giọng nói, trừng mắt nhìn vào không khí kêu to ‘Oa oa’. “Ngươi là cái tên Liên Phong Nguyệt cận bã kia!”

“Ngươi dám không để ý đến lời cảnh cáo của ta, tái phạm lần nữa, đừng trách ta không nể mặt, con thô chết tiết!”

Giọng nói vừa dứt, cửa phòng liền “Rầm” một tiếng, bị một trận gió lớn thổi văng. Thịnh linh một ánh hào quang màu tím lóe lên trước mắt, càng ngày càng lớn, con hồ ly trắng như tuyết thoáng chốc từng bước dồn ép bước tới trước mắt. Hương Hương ngo ngắc chớp mắt, lấy lại tinh thần, thăm thiết kêu “Oa”, ôm góc chân vội vàng lui đến mép giường, chỉ vào con Cửu vĩ hồ ly của Liên Phong Nguyệt kêu to: “Ngươi, ngươi, xông vào nhà dân! Xông vào phòng ngủ của mỹ nữ! Ngươi, ngươi không biết xấu hổ!”

Thấy Hương Hương còn mặc áo ngủ mỏng manh, đáng vẻ như vừa mới tỉnh ngủ, Liên Phong Nguyệt không khỏi hí hóp mắt, lạnh lùng hỏi: “Vụ Nguyệt đâu?”

“Vụ Nguyệt?” Hương Hương giật mình, nhớ lại trước đó hình như hắn có nói cái gì mà đem Vụ Nguyệt đi, ngờ vực bối rối hỏi “Không thấy Vụ Nguyệt ư?”

“Già vờ với ta? Trừ ngươi ra, còn ai muốn đem Vụ Nguyệt ra khỏi Liên gia. Nói mau, ngươi đưa Vụ Nguyệt đi đâu, bằng không chui vào trong Thiên lý hồ lô của ta ở ngốc cả đời đi!”

Thấy hắn từ trên lưng hồ ly nhảy xuống dưới, chuẩn bị ra tay với nàng, Hương Hương liên tục xua tay biện bạch: “Không phải ta! Vụ Nguyệt không phải do ta đem đi! Máy ngày nay ta đều ở trong này, căn bản không ra khỏi cửa! Tiểu Cửu, còn có các thị nữ tỷ tỷ trong phủ làm chứng, họ đều có thể làm chứng!”

“Không phải ngươi, còn ai vào đây? Xem ra ngươi chưa thấy quan tài chưa rơi lệ rồi!” Dứt lời, bàn tay Liên Phong Nguyệt chợt lóe hào quang, cái hồ lô màu vàng xuất hiện trên tay. Hương Hương vội vàng ôm chặt cột giường, một bên la hét kêu to: “Cứu mạng! Tiểu Cửu! Tiểu Cửu mau tới cứu ta!”

Đang kêu, trong viện có người hét lên “Ái?”, lập tức có hai bóng người xông vào bày ra tư thế chuẩn bị nghênh chiến. Vừa thấy Liên Phong Nguyệt, không khỏi dừng một chút, chỉ vào hắn nói: “Liên Thất công tử?”

“Sur tàu tàu!” Tiểu Cửu cũng tiến đến.

Hương Hương vội vàng hét lớn: “Tiểu Cửu, ngươi mau nói cho hắn biết, mấy ngày nay ta đều không có ra khỏi cửa, có đúng không? Ta không có ra ngoài, Vụ Nguyệt không phải do ta đem đi!”

“A?” Tiểu Cửu cả kinh, ngây người một lúc sau mới phản ứng kịp. “Sur tàu tàu thực sự đã lâu không ra ngoài rồi... Liên Thất công tử mắt tích sao, vậy tuyệt đối không liên quan đến Sur tàu tàu đâu! Máy ngày nay Sur tàu tàu nhớ Sur ca, chuyện gì cũng không có tinh thần làm, toàn ở ngốc trong phòng!”

Giờ phút này, Hương Hương cũng không có tâm tư so đo với lời nói của Tiểu Cửu, chỉ cố gắng hét lên: “Không phải ta, thực sự không phải ta làm! Vụ Nguyệt mắt tích, ngươi còn không mau đi tìm hắn, ở trong này gây rối cũng chẳng được gì. Nếu Vụ Nguyệt thực sự có chuyện gì, ta cũng không để yên cho ngươi!”

Liên Phong Nguyệt cười lạnh một tiếng: “Nói giống nhau quá nhỉ, ta có thể tin bất quá con thô chết tiết nhà ngươi vào trong hồ lô của ta mà ngốc đi!” Giọng nói vừa dứt, ‘vèo’ một tiếng, trước mắt Hương Hương một trận trời đất đảo lộn, chờ lấy lại tinh thần, đã một lần nữa ở trong hồ lô rồi.

“Khốn kiếp, Liên Phong Nguyệt!” Mắng to một tiếng, vội vàng chà chà Hộ hoa chuông, rống to với hắn. “Tên cận bã bại hoại cầm thú Liên Phong Nguyệt nhà ngươi, nói không phải ta là không phải ta! Ngươi không đi tìm Vụ Nguyệt, chăm chăm canh giữ ta làm gì! Mau thả ta ra ngoài! Ngươi không đi tìm thì ta đi! Liên Phong Nguyệt! Liên Phong Nguyệt ngươi có nghe không!”

Liên Phong Nguyệt ở bên kia thế nhưng một âm thanh đáp trả cũng không có.

Có điều, một cây làm chẳng nên non, Hương Hương quất to một trận, mệt mỏi, cũng cảm thấy mắt mịt, ngồi xuống tại chỗ ngẫm nghĩ mọi chuyện. Sao đột nhiên không thấy Vụ Nguyệt nữa? Liên gia canh gác nghiêm ngặt, đường đi lối lại bên trong lại giống như mê cung, nếu không có công lực của Luyện yêu sư, ai có thể im hơi lặng tiếng lên vào Liên gia đem Vụ Nguyệt đi? Còn cái tên Liên Phong Nguyệt kia nữa, phát hiện Vụ Nguyệt mất tích, không đi tìm hẩn, nhốt nàng ở đây làm gì?

Chẳng lẽ Liên Phong Nguyệt có ý muốn tìm mình tra hỏi, chứ Vụ Nguyệt căn bản không hề mất tích?! Nhưng nhìn dáng vẻ hẩn sốt ruột lo lắng, cũng không giống giả vờ. Nhưng không để nàng cùng đi tìm Vụ Nguyệt, nhốt nàng ở trong này, vậy là sao?!

Bực, bực muốn chết! Bất quá may mắn có Tiểu Cửu nhìn thấy mình bị Liên Phong Nguyệt bắt, hi vọng hẩn mau chóng báo cho Luyện yêu sư biết, để hẩn đến cứu nàng.

Hương Hương ngồi rồi nằm, nằm lại ngồi, chán nản hốt hoảng, lại lo lắng không biết có phải Vụ Nguyệt xảy ra chuyện rồi không, buồn bực vô cùng. Vì thế Hương Hương lại chà Hộ hoa chuông, bắt đầu quấy rầy Liên Phong Nguyệt, hẩn nhốt nàng ở trong này, nàng cũng sẽ không để hẩn sống tốt.

“Liên Phong Nguyệt! Liên Phong Nguyệt! Ta đói bụng! Cho ta ăn! Ta chết đói, xem ngươi làm sao giao phó với Sư huynh và Ý Thiên, cả Thanh Nguyệt tỷ tỷ nữa!”

“Liên Phong Nguyệt... Ta đói quá, Liên Phong Nguyệt...”

Vừa dứt lời, liền có gì đó “bộp bộp bộp” rớt xuống đầu nàng. Hương Hương vội vàng ôm đầu quay cuồng chạy quanh, tránh không khỏi bị rớt trúng người nàng một ít. Nhìn kỹ lại, thế nhưng toàn là hoa quả, điểm tâm linh tinh gì đó.

“Coi như có lương tâm!” Hương Hương hừ hừ hai tiếng, quay trở lại, lột chuối ăn, vừa tiếp tục chà Hộ hoa chuông, vừa bắt đầu ranh mãnh kêu la: “Ôi, chỗ quái quỷ này, cái gì cũng không có, chán quá đi! Liên Thất công tử đưa vài cuốn sách vào cho tỷ tỷ xem đi, Liên Thất công tử, ta muốn đọc sách, Liên Thất công tử... Liên Thất... Liên tiểu Thất... Liên Thất nhi...” Ngay lúc Hương Hương càng kêu càng cảm thấy ghê tởm, trên đầu lại “rào rào” rơi xuống một đồng sách.

Hương Hương thích chí bò tới, nhặt sách lên mở ra xem, cái gì cũng có, xem ra là tùy tiện túm từ trên giá sách thả xuống.

Ấn này nọ, đọc sách, tương đối thú vị, có điều không hoàn hảo là chỗ này không có giường êm, nằm không thoải mái. Nếu có giường êm chăn ấm, lại có vài cái gối ôm lớn, càng đã rồi. Vì thế lại chà Hộ hoa chuông, miễn cưỡng kêu to: “Tiểu Thất, Thất nhi...” Giọng nói còn chưa dứt, chợt nghe đỉnh đầu “rào” một tiếng, lại có thêm mấy thứ này nọ rớt xuống. Hương Hương ngẩng đầu nhìn, nhất thời sắc mặt trắng bệch, “Oa” kêu thảm thiết, chạy loạn khắp nơi: “Má ơi, chuột...”

“Oa, đừng ăn bánh ngọt hương cao của ta! Con chuột chết tiệt!”

“Oa, Liên Phong Nguyệt ngươi là tên cặn bã...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Chương 51

Lần đầu tiên Hương Hương thật sâu cảm thấy cái hồ lô này của Liên Phong Nguyệt quả thực không tệ, đó là vì lúc nàng được thả ra, vừa giương mắt nhìn lên liền thấy Luyện yêu sư đứng ngay trước mặt, thì ra thời gian ở trong hồ lô kia thoáng chóp mắt, đã hơn một tháng trôi qua.

“Sư huynh đã về?” Hương Hương dụi mắt. Bộ quần áo trắng trong thuần khiết của Luyện yêu sư trước sau như một, vẻ mặt không biểu cảm kia cũng như trước không khác. “Sư huynh!” Hương Hương mừng rỡ như điên chạy qua, quên hết mọi thứ ôm chầm lấy hẩn, cọ cọ cánh tay của hẩn.

Luyện yêu sư liếc mắt xuống, nhàn nhạt nhìn nàng một cái. Hương Hương há miệng thờ dốc, lại không biết nói gì cho phải. Gãi gãi đầu, xấu hổ cười, tiếp theo bắt đầu sinh động như thật lên án Liên Phong Nguyệt không phân biệt tốt xấu oan uổng nàng, còn ngược đãi nàng. Liên Phong Nguyệt ở bên cạnh nghe cái loại miêu tả không chân thật kia không khỏi cười lạnh một tiếng, Hương Hương lập tức quay đầu không chút lưu tình nhìn chằm chằm: “Ngươi nói đi! Vụ Nguyệt không thấy đâu, không đưa ta đi tìm Vụ Nguyệt thì cũng thôi đi, còn nhốt ta làm gì? Vụ Nguyệt đâu, đã tìm được Vụ Nguyệt về chưa?”

Liên Phong Nguyệt lạnh lẽo liếc mắt lườm Hương Hương một cái, nghiêng người đi, không thèm để ý tới nàng.

Luyện yêu sư nói một tiếng: “Đi”.

“Sur huynh!” Hần mà đi, Hương Hương hiển nhiên cũng phải đuổi theo. “Sur huynh, Vụ Nguyệt đã về rồi sao?”

“Không”.

“A?” Hương Hương nhất thời sững sờ tại chỗ, sau một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, chậm chạp đuổi kịp, lo lắng trùng trùng hỏi. “Đã hơn một tháng, có phải Vụ Nguyệt gặp chuyện gì không may rồi?”

“Không”.

“Hả?” Hương Hương giật mình, nghĩ lại, cũng đúng, nếu thật sự muốn hại Vụ Nguyệt, lúc lên vào Liên gia cũng có thể xuống tay luôn, đâu cần bắt hần đi cho phiền toái. Có điều bọn họ bắt Vụ Nguyệt đi, hẳn là muốn dùng hần để uy hiếp Liên gia, nhưng nhìn Liên Phong Nguyệt như vậy, đáng vẻ giống như không có chuyện gì. Đến cùng là kẻ nào đem Vụ Nguyệt đi, mà đưa đi đâu? “VẬY, CÓ MẠNH MỐI GÌ KHÔNG?”

Luyện yêu sư dừng bước, mở tay ra, trong lòng bàn tay xuất hiện một tờ giấy trắng. Hương Hương chớp mắt, bỗng nhiên “A” một tiếng, nhớ ra: “Ngày đó... Lúc chúng ta đi gặp Thanh Nguyệt tỷ tỷ, Sur huynh nói có người giám thị, thì ra không phải giám thị chúng ta, mà là giám thị Liên gia?!”

Luyện yêu sư gạt đầu, thu hồi tờ giấy, tiếp tục đi về phía trước.

Hương Hương đuổi theo mấy bước, hỏi: “Không biết ai làm à?”

“Không biết”.

“Ồ”. Hương Hương yên lặng đáp lời. Nghĩ tới lúc đó Vụ Nguyệt bị người ta theo dõi, mà mình lại ngốc nghếch không biết, thật sự quá kém cỏi. Bản thân trước kia còn nói sẽ bảo vệ Vụ Nguyệt nữa.

Rầu rĩ trở về Tử Khánh Hầu phủ, Tiểu Cửu thấy Luyện yêu sư về, vô cùng cao hứng, lôi kéo hần đầy trời thổi phồng, nói hần và Hương Hương có bao nhiêu nhớ hần ta. Hương Hương lại bước tới, dùng sức捏 cái mặt bánh bao của hần. Xú tiểu tử, nói chuyện chỉ biết khoa trương! Tuy rằng nàng có khi cũng thích khoa trương một chút, nhưng đâu có quá đáng vậy!

“Thu dọn đồ”. Luyện yêu sư nói. “Đi”.

“Í?” Hương Hương giật mình, buông Tiểu Cửu ra, đuổi theo Luyện yêu sư, hỏi. “Đi đâu?”

“Về Tử Đài”.

Hương Hương thoáng chốc phát hoảng, nghe mấy chữ này, đến chân cũng nhũn luôn. Đối với Hương Hương mà nói, ‘về Tử Đài’, cũng đồng nghĩa chuyện xấu bắt đầu, nhất định sẽ bị hung hăng tấn công, bản thân kêu trời trời không biết, gọi đất đất chẳng hay, sau đó là nhận đủ tra tấn, sống không bằng chết! Nàng không đi, chết cũng không đi!

Luyện yêu sư sau một lúc không thấy Hương Hương vào, nhìn lại thì thấy nàng đứng ngoài cửa, đáng vẻ như không có ý định đi vào, không khỏi nhíu nhíu mày: “Sao?”

“Ta...” Hương Hương ở ngoài cửa rụt rè, nghĩ nghĩ, nói. “Ta lo lắng Vụ Nguyệt...” Ngoài nguyên nhân ‘về Tử Đài’ đáng sợ kia, còn có Vụ Nguyệt mất tích nữa, nàng cũng không thể bỏ mặc, cứ như vậy bỏ đi.

“Liên gia, sẽ tìm”.

“Chúng ta cũng cùng tìm đi. Nhiều thêm một người, sẽ thêm một phần lực lượng!”

“Bọn họ, không vui”.

Hương Hương sững sờ, phỏng đoán ‘bọn họ’ hẳn đang nói tới hần là mấy người Liên gia. Nàng cũng biết, Liên Phong Nguyệt khẳng định không muốn nàng nhúng tay vào chuyện của Vụ Nguyệt. A, Liên Phong Nguyệt, thật sự quá đáng ghê!

“Sur huynh không phải có chuyện phải làm ở Hầu phủ sao?”

“Không có”.

“Không phải nói Kinh Thành hạ lệnh cấm sao, yêu quái không thể ra vào Thành?”

“Bỏ rồi”.

...

“A... Ta không đi, không muốn đi! Chết cũng không đi!”

Luyện yêu sư cũng không để ý tới nàng, chỉ đứng trong phòng một lúc, rồi xoay người đi ra ngoài. Hương Hương giật mình, quay đầu lại, thấy bóng lưng

hắn nhẹ nhàng lướt đi, không phải muốn vứt bỏ mình ở trong này rồi chứ. Trong lòng mơ hồ rục rịch, chạy nhanh tới giữ chặt hắn, nói: “Được rồi, Sur huynh, ta về với ngươi là được, nhưng, nhưng mà...”

Giương mắt lên nhìn hắn, thấy hắn không có biểu cảm gì, tiếp tục nói: “Ta không muốn ngồi trên hồ lô bay về, cũng không muốn làm phiền Đại Bạch Hồ... Hương Hương muốn thủ hộ tinh linh của riêng mình...” Lại giương mắt nhìn hắn, tiếp tục khởi động bị thương kể.

“Giống như mấy hôm trước, vừa ngủ dậy, Sur huynh đột nhiên biến mất, Hương Hương lo lắng gần chết, tìm kiếm khắp nơi. Sau nghe Tiểu Cửu nói, Sur huynh bị Bích Tôn phạt, nhốt rồi. Hương Hương muốn liên hệ với Sur huynh, hỏi thăm tình hình một chút, cũng không được. Còn có, Liên Phong Nguyệt vô duyên vô cớ bắt ta đi, ta vốn muốn tìm Sur huynh tới cứu ta, cũng không có cách nào tìm Sur huynh, chỉ có thể bị hắn nhốt, bị hắn khi dễ, hu hu hu...”

Hương Hương giả vờ ủy khuất nước mắt hai tiếng, nói: “Sur phụ nói Hương Hương không phải đệ tử chính thức, không có thủ hộ tinh linh, nhưng Luyện yêu sư có thể cho ta một cái... Sur huynh có thể tùy tiện luyện hóa một con yêu quái hay không, cho Hương Hương dùng làm thủ hộ tinh linh...” Lại giương mắt lên, đáng thương nhìn nhìn Luyện yêu sư.

Luyện yêu sư trầm mặc một lát, nói: “Có thể”.

Hương Hương ngần ngại một hồi, phút chốc hai mắt bắt đầu sáng lên, kéo chặt cánh tay hắn, không dám tin hỏi: “Thật sự có thể? Có thật không?”

Luyện yêu sư gật gù đầu, vung tay lên, trong viện chợt lóe lên hào quang, hiện ra một con gì đó đen như tro than. “Oa!” Hương Hương không ngờ tới sẽ có ngay lập tức như vậy, mừng rỡ như điên. “Cảm ơn Sur huynh!” Lúc này vội vàng chạy đi. Thủ hộ tinh linh ôi chào, ai, ôi! Từ nay về sau Thủ hộ tinh linh này là của nàng, nhất định phải tạo mối giao hảo thật tốt, cơ mà đừng giống như Thanh Sương kiếm ghét bỏ nàng nhé.

Lúc chạy tới gần nhìn, nhất thời trợn mắt. Má ơi, cái gì đây?! Răng nanh trắng như tuyết, ánh mắt hung ác, gương mặt muốn bao nhiêu dữ tợn có bấy nhiêu dữ tợn. Một cái ánh mắt quét tới, Hương Hương liền run rẩy cả người, tay chân mềm nhũn. Vội vã chạy trở về, ôm lấy cánh tay Luyện yêu sư, run giọng nói: “Sur huynh, có con nào đáng yêu hơn, dịu dàng hơn chút không?”

“Đáng yêu?” Luyện yêu sư đối với từ này tỏ vẻ không hiểu.

“Chính là Q một chút, nhìn dễ gần một chút... A, mắt lớn lớn, tròn tròn, mập mập cũng được, đương nhiên cũng muốn xinh đẹp một chút...”

Luyện yêu sư trầm mặc một lúc lâu, lại vung tay lên. Trong viện lóe lên ánh hào quang, sau đó một vật thể hình tròn màu đỏ hiện ra. Hương Hương giật mình, lần nữa bước tới gần nhìn, phát hiện trên thân nó có một lớp vảy lấp lánh sắc đỏ, trên lưng còn có cái vây nho nhỏ. Hai mắt tròn căng, ngập nước, miệng còn không ngừng phun bong bóng.

Đây là... cá?!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Chương 52

Hương Hương chậm rãi bước tới gần, chần chờ vươn tay, nhẹ nhàng xoa lớp vảy tỏa ánh sáng màu hồng nhạt. Lạnh lạnh, trơn bóng, cảm giác rất tốt. Hương Hương nhìn không được sờ thêm hai lần, viên cầu màu đỏ kia liền vận vẹo thân mình tròn vo, có sức vòng đi vòng lại, ánh mắt căng tròn tò mò nhìn chăm chăm Hương Hương dò xét, miệng phun bong bóng hỏi: “Ngươi là ai?” Âm giọng nhẹ nhàng thanh thanh, đúng là giọng nói của tiểu cô nương chưa trưởng thành.

Hương Hương ngần ngại, bỗng nhiên nhớ tới, Thủ hộ tinh linh trên Tam Bích phải trải qua luyện hóa trong Luyện yêu tháp, có kỹ năng riêng, nhưng lại không biết nói. ‘Viên cầu’ này thế nhưng còn có thể tự nói chuyện được, ôi chào, ai, ôi, xem ra khẳng định là con vật rất giỏi. Hơn nữa hình dáng đáng yêu, nhan sắc lại xinh đẹp, thật sự quá tốt, thích quá đi! Hương Hương vui mừng không thôi, bỏ nhào qua ôm lấy thân mình tròn vo kia, quay đầu nói với Luyện yêu sư: “Sur huynh! Sur huynh! Chọn này đi, thật đáng yêu, ta thích!”

Viên cầu kia vừa nghe, bỗng nhiên nước mắt lưng tròng: “Luyện yêu sư muốn tặng Tiểu Bảo cho người ta sao?”

“Phải”

Lời Luyện yêu sư vừa nói xong, viên cầu kia liền ‘Oa’ lên khóc lớn: “Luyện yêu sư không cần Tiểu Bảo rồi! Hu hu! Luyện yêu sư muốn ném bỏ Tiểu Bảo, hu hu...”

Hương Hương nhất thời bối rối, vội vàng nói: “Không đâu, không phải không cần ngươi đâu, chỉ là Luyện yêu sư muốn giao cho ngươi một nhiệm vụ quan trọng thôi!”

Viên cầu dùng cái vây ngăn ngăn dụi mắt, bán tín bán nghi hỏi: “Thật không?”

“Đương nhiên rồi! Từ nay về sau ngươi sẽ đến bảo vệ vị Sư muội quan trọng nhất nhất của Luyện yêu sư, là ta!” Hương Hương vỗ vào ngực mình nói. “Còn nữa, ở chỗ của ta, đãi ngộ so với bên Luyện yêu sư tốt hơn nhiều lắm đấy! Ta sẽ không mỗi ngày nhốt ngươi trong Luyện yêu thư, mà sẽ để ngươi ra ngoài, cùng nhau đi khắp nơi vui chơi, đi dạo phố này nọ, còn mua đồ chơi thật tốt nữa!”

“Thật à? Tiểu Bảo thích cái gì sáng lấp lánh ấy!” Ánh mắt viên cầu cũng lấp lánh lên.

“Vậy thì mua thật nhiều đồ sáng lấp lánh gì đó!” Hương Hương vỗ ngực, vô cùng hào phóng, trước tiên cứ lừa được Thủ hộ tinh linh vào tay đã rồi tính sau.

“Được được! Được được!” Tiểu Bảo cũng vui vẻ rồi.

Thấy hai người hợp ý nhau, Luyện yêu sư liền thu hồi viên cầu nhỏ kia. Sau đó lấy ra một viên linh châu màu đỏ đặt vào tay Hương Hương. Hương Hương nghe Luyện yêu sư cúi đầu niệm một tràng chú ngữ, viên linh châu chợt lóe lên ánh hào quang, sau đó biến mất trong lòng bàn tay, đồng thời thân thể cũng bắt đầu nóng lên. Nhiệt độ giảm co ước chừng một phút đồng hồ, mới dần hạ thấp, khôi phục lại trạng thái bình thường. “Vậy là được rồi hả?”

“Ừm”

“Sau này, sau này, làm thế nào để gọi Tiểu Bảo ra?”

Thình lình có được Thủ hộ tinh linh, trong lòng Hương Hương vô cùng hưng phấn không nói được nên lời, khẩn cấp muốn đưa Tiểu Bảo đi chơi khắp nơi. Lúc này ngẩng đầu, vô cùng hưng phấn hỏi phương pháp, hai tay bỗng nhiên bị hãm không hề báo trước nắm giữ. Hương Hương kinh ngạc, theo bản năng muốn rút tay về, Luyện yêu sư lại nắm thật chặt, đồng thời dùng một ánh mắt vô tội mà khó hiểu nhìn nàng.

Hương Hương đỏ mặt lên, không rút về nữa, mặc cho Luyện yêu sư bẻ bẻ ngón tay nàng, bày ra một tư thế kỳ quái, nói: “Triệu hồi”.

“A?” Hương Hương thế mới biết thì ra Luyện yêu sư đang muốn dạy nàng câu lệnh triệu hồi Thủ hộ tinh linh, lúc này đang hướng dẫn rõ tư thế tay, hơn nữa còn ghi tạc thật sâu trong đầu nàng, tiếp theo phải tập trung tinh thần nghĩ đến Thủ hộ tinh linh Tiểu Bảo, mau ra đây. Lập tức cảm thấy trong cơ thể tựa như có trận gió nóng tràn tới, giương mắt nhìn liền thấy thân thể tròn tròn kia của Tiểu Bảo xuất hiện trước mặt.

Mới gọi lần đầu đã linh nghiệm, trong lòng Hương Hương khỏi phải nói cao hứng biết bao nhiêu, vội vàng ba chân bốn cẳng tiến lên, leo lên lưng Tiểu Bảo ngồi an ổn, quay đầu lại nói với Luyện yêu sư: “Sư huynh! Sư huynh! Ta có thể cưỡi Tiểu Bảo đi một vòng trong Kinh Thành không?”

“Không thể”.

“Á... Vậy trong Hầu phủ thì sao?”

“Không được”.

Hương Hương có chút nhụt chí: “Vậy trong viện này, chắc là được chứ?”

“Được”.

Kết quả là, Hương Hương cưỡi Tiểu Bảo, ở trong sân chao đảo đứng lên. Lúc Tiểu Bảo hành động, mấy chiếc vây ngăn ngăn đong đưa đong đưa, thân mình tròn tròn quay tới quay lui, còn có một chuỗi bong bóng nước không ngừng phun ra ngoài không trung, cảnh tượng vừa huyền ảo vừa đáng yêu. Tiểu Cửu từ bên ngoài trở về, thấy một màn này, không khỏi “Oa” lên một tiếng, nói: “Đây là cá chép tinh ở Bích Thủy đàm ((ao)) phải không?”

“Nàng ấy là Tiểu Bảo”. Hương Hương vội vàng giới thiệu Thủ hộ tinh linh của mình với Tiểu Cửu, không quên nhếch miệng lên cười. Thì ra Tiểu Bảo là cá chép, vậy nàng ấy nhất định là cá chép đầu đàn. Màu sắc đỏ thẫm, còn mập mạp như vậy.

“Nghe nói nàng ấy là loài duy nhất sau khi luyện hóa còn có thể nói chuyện nữa đấy!”

Hương Hương đắc ý, mình thật tinh mắt, chọn một cái là trúng! Duy nhất trong Tam Bích đấy, vô cùng hiếm, quá oai phong!

“Bất quá, hình như nàng ấy cũng là loài duy nhất trong Tam Bích sau khi luyện hóa mà không có kỹ năng yêu quái!”

“Hả?” Trong lòng Hương Hương ngừng một chút, không phải chứ, không có kỹ năng, chỉ để ngắm thôi hả? “Tiểu Bảo, ngươi có kỹ năng gì không?”

“Có”. Tiểu Bảo dùng âm thanh giòn tan trả lời. “Tiểu Bảo có thể phun bong bóng, sẽ sáng lấp lánh, sẽ bay, sẽ bơi...”

Hương Hương cảm thấy trên gáy có giọt mồ hôi lạnh chảy xuống, mấy thứ này mà là kỹ năng gì! Minh thật là chọn ngay thứ chỉ có thể nhìn chứ không dùng được, bất quá không có kỹ năng thì không có kỹ năng, dù sao mình muốn có Thủ hộ tinh linh, chủ yếu cũng là vì muốn liên lạc được với các Sư tỷ của nàng. Sùng vật lợi hại, sau này rồi có cũng được!

“Sư huynh!” Hương Hương cưỡi Tiểu Bảo đi tới trước mặt Luyện yêu sư, nhảy xuống, nói. “Sư huynh, dùng Thủ hộ tinh linh truyền tin tức thế nào, dạy ta, dạy ta”.

Luyện yêu sư lại nhàn nhạt nói: “Không thể truyền”.

“A?” Hương Hương kinh hãi. “Tại sao?” Tiểu Bảo không phải ngay cả kỹ năng truyền tin cũng không có chứ?

“Không có, trăm yêu thư”.

Hương Hương chớp chớp mắt không hiểu. Tiểu Cửu giúp đỡ giải thích nói: “Sư tẩu tẩu, các Thủ hộ tinh linh trên Tam Bích đều phải dựa vào Trăm yêu thư, chủ nhân ra lệnh cho Thủ hộ tinh linh, Thủ hộ tinh linh thông qua Trăm yêu thư truyền tin tức ra bên ngoài, Thủ hộ tinh linh của người bên kia cũng sẽ thông qua Trăm yêu thư mà nhận tin. Trăm yêu thư chỉ có Bích Tôn cấp cho, sau khi về Từ Đài, chỉ cần Sư ca nói với Bích Tôn một lời, vậy là được”.

Bích Tôn... Ánh mắt Hương Hương thoáng chốc tối sầm, sao lại phải lấy từ chỗ Bích Tôn chứ, thâm quá đi. Về mặt Hương Hương cầu xin hỏi: “Vậy Tiểu Bảo có phải chỉ dùng để làm tọa kỵ thôi không?”

Tiểu Cửu nói: “Trước đây nàng ấy là do Sư ca luyện hóa trong Luyện yêu thư, sau này nếu Sư tẩu tẩu gặp nguy hiểm, vẫn có thể thông qua Tiểu Bảo liên lạc với Sư ca”.

“À”. Con hăng hái của Hương Hương vui đi hẳn, lần qua lần lại nửa ngày, thì ra vẫn chỉ có thể dựa vào Luyện yêu sư.

Tiểu Cửu tiếp tục ở lại Kinh Thành hoàn thành việc tu luyện của hắn, Hương Hương theo Luyện yêu sư trở về Từ Đài. Ra khỏi Thành, Hương Hương liền cười lên Tiểu Bảo, chậm rãi bay lên không trung. Tiểu Bảo tuy không có kỹ năng riêng cần có của một Thủ hộ tinh linh, nhưng tạo mây kết giới cơ bản như che nắng che mưa thì vẫn làm được. Hương Hương chao đảo cười, nghĩ đến tình huống hồng phúc phải đối mặt khi về tới Từ Đài, liền đầy bụng buồn bực. Nhìn Luyện yêu sư cười lão hồ chạy ở phía trước, lải nhải nói: “Sư huynh, ta muốn học pháp thuật lợi hại”.

“Ừ”. Luyện yêu sư trả lời.

“Sư huynh, ta muốn học được kỹ năng có thể tự bảo vệ bản thân, không thể cứ làm phiền Sư huynh hoài được!”

“Ừ”.

“Sư huynh, chừng nào thì ta có thể học?”

Luyện yêu sư trầm mặc một lúc: “Không biết”.

“...”

Một đường yên lặng đi đi, thỉnh thoảng Luyện yêu sư đang chạy ở phía trước ngừng lại. Hương Hương hơi ngượng, hỏi: “Sư huynh, không phải đi nhầm đường chứ?”

Luyện yêu sư quay lại nói với lão hồ: “Trở lại Kinh Thành”.

“A?!” Không phải chứ, quay lại, không cần đi Từ Đài nữa hả? Hương Hương che giấu không được cảm giác hưng phấn tràn ngập.

“Liên gia”.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Chương 53

Sau hai lần tìm cách lên vào Liên gia, lần đầu tiên Hương Hương quang minh chính đại bước vào Liên gia. Ngoài dự liệu, tiếp đãi bọn họ chính là gia chủ của Liên gia Liên Hoài Ngọc, hơn nữa lúc này còn có Nhị đương gia của Liên gia Liên Thúc Ngọc, cùng với Liên Bích Nguyệt và Liên Phong Nguyệt. Hương Hương không ngờ tình huống lại trịnh trọng đến vậy, ngồi bên cạnh Luyện yêu sư mà trong lòng có chút không yên. Nhất là cái tên Liên Phong Nguyệt kia, mỗi lần ngẫu nhiên liếc thấy ánh mắt của hắn nhìn mình, đều giống như đang nhìn một kẻ trộm vậy. Hương Hương âm thầm hừ một tiếng, Thanh Nguyệt tỷ tỷ đã qua đời, Vụ Nguyệt không ở đây, Liên gia hiện giờ trên thực tế chẳng có gì hay để nâng đỡ ý tới!

Liên Hoài Ngọc nhìn qua còn rất trẻ, cũng rất có tinh thần, sau vài lời khách sáo, liền đi thẳng vào vấn đề: “Hôm nay mời riêng Nhiên Hương tiên sinh tới đây, quả thật có chuyện quan trọng muốn ủy thác. Lão phu có một diệt nhi, tháng trước vô cớ mất tích, tìm đã lâu mà vẫn chưa thấy. Việc này vốn không nên kinh động đến Tam Bích, chỉ là trước đêm Quốc Sư xem số tử vi, bầu trời phía tây Ma Lâm xuất hiện tình huống khác thường, gần đây Kinh Thành cũng có chút cổ quái, e là hai chuyện này có liên hệ với nhau. Nếu quả thực như vậy, chuyện này xem ra nghiêm trọng rồi. Cho nên để cẩn thận, vẫn phải thông báo cho Tam Bích nắm rõ”.

“Ừm”. Luyện yêu sư đáp lời.

Liên Hoài Ngọc còn nói thêm: “Nghe Phong Nguyệt nói, Nhiên Hương tiên sinh từng cảm thấy có giám thị lén lút ẩn náu trong Liên gia, hơn nữa còn gián tiếp giao thủ với hắn, không biết Nhiên Hương tiên sinh có ý kiến gì về vụ này không?”

“Không có”.

Trong lòng Liên Hoài Ngọc trầm xuống, vẫn nghe nói vị Luyện yêu sư này vô cùng cường đại, nhưng lại là người tích chữ như vàng, thật không có cách nào trao đổi. Hiện thời việc này rất có khả năng liên quan đến yêu ma, hơn nữa lại không có dấu vết, khiến người ta trong lòng run sợ. Cho nên cần phải thương lượng thật tốt, bàn bạc kỹ hơn, đồng lòng tìm ra đối sách. Hắn cứ như vậy không cho ý kiến, mà một chữ cũng không chịu nhiều lời, làm sao thảo luận ra nguyên do?

Liên Hoài Ngọc chuyển ánh mắt nhìn về phía Hương Hương, hi vọng Hương Hương có thể nói rõ ràng được một chút. Hương Hương vốn định coi mình như không khí ngồi cạnh bên Luyện yêu sư rồi cáo từ rồi đi, bỗng nhiên bị loại ánh mắt này nhìn vào, toàn thân vô cùng khiếp sợ. Thấy tả hữu đều không tránh khỏi, chỉ có thể ngượng ngùng mở miệng nói: “Liên đại nhân, là như vậy. Hôm đó Sư huynh phát hiện có người giám thị, nhưng giám thị kia không phải là một con người, mà chỉ dùng một tờ giấy trắng, hóa thành con chim nhỏ... Cũng có thể là muỗi linh tinh, dùng pháp thuật biến chúng thành giám thị. Sư huynh phát hiện, bắt được nó, cũng chỉ là một tờ giấy trắng bình thường, cho nên không biết ai là người đứng sau”.

Liên Hoài Ngọc than thở một tiếng, nói: “Xem ra đối thủ lần này thực sự không phải chuyện đùa, làm phiền Nhiên Hương tiên sinh hao tổn nhiều tâm tư rồi. Trên dưới Liên gia cũng sẽ toàn lực phối hợp truy tra việc này, hy vọng có thể sớm ngày giải quyết”.

Bởi vì lần này là ủy thác của Liên gia, cho nên những ngày tiếp theo bọn Hương Hương liền tạm thời ở lại Liên gia. Đêm đó Liên Hoài Ngọc mở tiệc tiếp đãi bọn họ, tiệc xong, các thị nữ đưa bọn họ đến chỗ ở, lại phát hiện, chỉ có một gian phòng ngủ! Hương Hương vội vàng kéo thị nữ dẫn đường lại, nói: “Vị tỷ tử này, chúng ta có hai người lận đây, sao chỉ có một phòng?”

Thị nữ khom người đáp: “Thất công tử phân phó, nói hai vị là vợ chồng mới cưới, chỉ cần an bài một phòng. Nếu cô nương cảm thấy có vấn đề, nô tì lại đi xin chỉ thị của công tử”.

Quả nhiên là tên Liên Phong Nguyệt căn bản! Hương Hương không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi, hắn rõ ràng cố ý, cho dù đi tìm hắn, khẳng định cũng sẽ không an bài thêm phòng cho mình. Hương Hương nghĩ nghĩ, kéo Tiểu Bảo đẩy tới trước mặt, nói: “Vậy còn Tiểu Bảo! Tiểu Bảo cũng là con gái đây, cũng không thể ngủ chung phòng với bọn ta chứ?”

Tiểu Bảo bị đẩy ra làm tám chân chớp chớp đôi mắt to vô tội, mờ mịt nhìn thị nữ kia.

Thị nữ ngần ngại, nói: “Nô tì phải hỏi bẩm lại với Công tử đã, hai vị đợi chút”.

Thị nữ đi rồi, Luyện yêu sư liền vào nhà ngồi xuống. Hương Hương còn chưa cam lòng cười Tiểu Bảo đi vòng vòng quanh sân, coi như giết thời gian. Ước chừng hơn nửa canh giờ sau, ngoài viện có tiếng vang, dường như có người đang đi về phía này. Hương Hương vội vàng cười Tiểu Bảo qua xem, lại nhìn thấy thị nữ kia dẫn theo hai gã nô bộc cường tráng khiêng một bồn nước to đi tới. Vào trong viện, liền đặt bồn nước kia xuống đất, phút chốc, bồn nước trên đất dần dần phình to ra thành một hồ nước.

“Nước! Nước!” Tiểu Bảo nhìn thấy nước giống như chó thấy xương vậy, khoan khoái chạy qua, phịch một tiếng nhảy thẳng vào trong hồ, bọt nước bắn tung tóe đầy mặt Hương Hương.

Thị nữ hạ thấp người thi lễ, nói: “Công tử nói, đầm nước này được thiết kế dành riêng cho Tiểu Bảo cô nương, hi vọng Tiểu Bảo cô nương thích”.

Không đợi Hương Hương mở miệng phủ nhận, Tiểu Bảo liền hoan hô kêu lên: “Thích! Thích! Tiểu Bảo thích!”

“...” Hương Hương bất đắc dĩ, giơ tay áo lau nước trên mặt, trèo lên bờ, gương mặt xám xịt đi vào nhà. Nhìn Luyện yêu sư đã ngồi ngay ngắn trên giường, nghĩ rằng thời thì cứ ngồi như vậy cả đêm, nói không chừng còn có thể tăng được chút công lực. Vì thế liền ngồi xuống cạnh Luyện yêu sư, học theo dáng vẻ của hắn.

“Luyện yêu sư đại nhân, Hương Hương cô nương, nước ấm để tắm rửa đã chuẩn bị xong”. Thị nữ ở ngoài cửa kêu gọi.

Hương Hương bỗng dưng mở mắt, phát hiện bản thân không biết từ lúc nào ngã nhào trên người Luyện yêu sư. Mà Luyện yêu sư vẫn như cũ bảo trì tư thế ngồi kia, động cũng không động. Hương Hương xấu hổ cười cười, tuy đã biến thành người, thế nhưng vẫn không đổi được thói quen cứ tựa thiên là ngủ gà ngủ gật. Thừa dịp Luyện yêu sư không phát hiện, vội vàng bò xuống giường, từ trong túi hành lý lấy ra một bộ áo sạch sẽ, sau đó theo thị nữ đi tắm rửa.

Lúc tắm xong trở về, nhìn thấy Tiểu Bảo bơi qua bơi lại trong sân, buồn bức nghĩ, ngoại thì hay rồi, như cá gặp nước, còn ta phải ngủ dưới đất. Hương Hương than thở đẩy cửa vào nhà, phát hiện không thấy Luyện yêu sư đâu. “Í” một tiếng, ra cửa hỏi Tiểu Bảo: “Tiểu Bảo, ngoại có thấy Sư huynh không?”

Tiểu Bảo đáp đập nước bơi tới, nói: “Luyện yêu sư vừa ra ngoài rồi”.

“Ồ”. Hương Hương đáp, nghĩ đã trễ thế này, hắn còn chạy đi đâu? Chẳng lẽ bỗng nhiên nghĩ ra điều gì, đuổi theo rồi? Như có điều đăm chiêu trở về phòng, ngồi trước bàn đợi một lúc, không thấy người về, nghĩ nghĩ cứ lên giường ngủ trước một lúc đi, không nên lãng phí. Vì thế trèo lên giường, nhắm mắt lại, nhớ tới Vụ Nguyệt không biết hiện giờ đang ở đâu, đến cùng là bị ai bắt, có ngược đãi hắn hay không... Dần dần tiến vào mộng đẹp.

“Hương Hương...”

Xa xa nghe có giọng nói quen thuộc gọi, rất giống tiếng của Vụ Nguyệt, Hương Hương vừa xoay người, phía sau thế nhưng là một biển hoa. Màu tím, hồng nhạt, màu cam... đủ các loại màu sắc, từ gần cho tới xa, xinh đẹp cực kỳ. Vội vàng kéo một khóm hoa tới sát mũi người, hương thơm ngào ngạt thấm vào ruột gan, nhất thời tựa như đang lạc vào tiên cảnh.

Hương Hương hít một hơi thật sâu, hương thơm ngát tràn đến tận đáy lòng, còn chưa kịp lo lắng đây là nơi nào, thế nhưng xinh đẹp như vậy, bất chợt có một nam tử mặc áo trắng chậm rãi băng qua biển hoa bước tới. Mái tóc đen dài nhẹ nhàng bay theo gió, đẹp tựa như tấm lụa đen, từng luồng bay bay vô cùng rõ ràng. gương mặt mơ hồ, Hương Hương cố gắng tập trung tinh thần nhìn thật kỹ vẫn không nhìn rõ được diện mạo của hắn.

“Người là ai?” Hương Hương tò mò hỏi.

“Ta là Sư Tề, chủ nhân nơi này. Ta mời người đến đây, vì muốn ký kết một ước định”.

“Ước định?”

“Về Liên Vụ Nguyệt”.

“A, Vụ Nguyệt?” Hương Hương vui mừng quá đổi. “Người biết Vụ Nguyệt? Vậy người biết hiện giờ hắn đang ở đâu sao?”

Người nọ mỉm cười: “Đúng vậy, ta biết hắn đang ở đâu, hơn nữa ta cũng có thể giúp người gỡ bỏ vong tình chú của hắn, để hắn một lần nữa nhớ ra người”.

“Thật sao?” Hương Hương mừng như điên.

Người nọ tiếp tục mỉm cười: “Thực hiện trao đổi, ta cũng có một điều kiện... Người đáp ứng không?”

“Điều kiện gì, người lặp lại lần nữa, ta nghe không rõ”. Hắn nói hắn có điều kiện, nàng nghe, nhưng đoạn sau đó, bỗng nhiên mơ hồ, không biết đến cùng là hắn nói gì, vậy đương nhiên không thể tùy tiện đáp ứng rồi, lỡ như kêu nàng đi giết người phóng hỏa thì biết làm sao bây giờ. Nhưng người này lại không thèm nhìn đến câu hỏi của Hương Hương, chỉ không ngừng hỏi: “Người đáp ứng không, người đáp ứng không?”

Đầu tiên là một giọng đang hỏi, dần dần, bốn phương tám hướng đều vang lên âm thanh này, càng không ngừng lặp lại, dường như muốn nuốt chửng Hương Hương. Hương Hương chỉ cảm thấy đầu và tai ong ong, cuối cùng gần như cái gì cũng không nghe được. Bỗng trên gáy đập mạnh, Hương Hương bị đau, phụt chốc tỉnh lại, vừa mở mắt liền nhìn thấy gương mặt Luyện yêu sư, dọa cho nhảy dựng. Luyện yêu sư không phân trần gì cả đảo Hương Hương từ trong đồng chắn kéo ra, ‘xoạt xoạt’ kéo mở vạt áo của nàng.

“Oa, người làm gì?” Hương Hương cả kinh kêu to lên, hắn mặc kính phong gì vậy, lại làm nên chuyện đáng khinh thế này? Tay chân luống cuống đẩy hắn ra, kéo quần áo về. Luyện yêu sư cũng không nói một lời chỉ chỉ trước ngực Hương Hương, Hương Hương cúi đầu nhìn, không khỏi ngáy người, trên da thịt trắng nõn thế nhưng xuất hiện một đóa hoa sen màu xanh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Chương 54

“A, đây là cái gì?” Hương Hương kinh hãi, vội vàng dùng sức chà xát hai lần, phát hiện chà xát không được, đóa sen xanh kia giống như được khắc vào trong thịt.

“Minh ước”.

“Minh ước?” Hương Hương ngần ngừ, nhớ lại tình hình trong mộng mới vừa rồi, sắc mặt tái nhợt, lời kéo Luyện yêu sư nói. “Sư huynh, trong mơ người kia nói hắn biết Vụ Nguyệt ở đâu, cũng có thể giúp ta cởi bỏ vong tình chú của Vụ Nguyệt, nhưng muốn ta đáp ứng hắn một điều kiện. Ta nghe không rõ hắn nói điều kiện gì, cho nên không có đáp ứng...”

“Người đáp ứng rồi”. Luyện yêu sư mặt không biểu cảm nói. “Hoa sen, mới xuất hiện”.

“Ta không có đáp ứng!” Hương Hương vội vàng biện bạch, nhưng nghĩ tới sau khi bản thân bị các âm thanh kia ùn ùn kéo tới bao vây xung quanh, vì thế cũng không chắc đến cùng là có đáp ứng hay chưa. “Nếu, nếu thực như vậy, vậy Sư huynh... Làm sao bây giờ? Ta hoàn toàn không biết điều kiện của hắn là gì, lỡ như ta làm không được, hoặc không có cách nào thực hiện, sẽ thế nào?”

Luyện yêu sư nhàn nhạt nói: “Biến, con rồi”.

“Biến thành con rồi bị người kia khống chế?”

“Phải”.

Nghĩ tới mình sẽ biến thành cái xác không hồn bị người khống chế, toàn thân Hương Hương dựng hết lông tơ, kích động lôi kéo Luyện yêu sư: “Không được, ta không muốn biến thành con rồi, hu hu, Sư huynh, Sư huynh, làm sao bây giờ?”

“Mình ước, bất không thành, là được”. Luyện yêu sư nói xong, liền xoay người đi ra ngoài.

“Mình ước không thành?” Hương Hương ngăn người. Trước khi người ở trong mộng tìm được Vụ Nguyệt, cõi bỏ vong tình chú của hắn, như vậy thì mình ước sẽ không thành công thôi? Lúc này Hương Hương nhảy xuống giường, chạy ra sân gọi Tiểu Bảo, vội vàng đuổi theo bước chân Luyện yêu sư.

“Sư huynh, Sư huynh”. Hương Hương cười Tiểu Bảo theo sát phía sau, nói. “Trong mơ ta bị người nọ đưa đến một nơi, ta mơ hồ nghe thấy tiếng Vụ Nguyệt gọi ta. Nơi đó hình như là một bình nguyên, rất rộng lớn, phóng mắt nhìn tất cả đều là hoa, một biển hoa, liệu có liên quan đến nơi Vụ Nguyệt đang ở không?”

Luyện yêu sư trầm ngâm một lúc, liền gọi bạch hồ quay lại, chạy về hướng khác. Hương Hương hiển nhiên cho Tiểu Bảo nhanh chóng đuổi theo. Ở chỗ cổng Thành ngừng lại một lát, chào hỏi mấy người thủ Thành, sau đó cùng nhau ra khỏi Thành. Cứ thế đi mãi, sau đó đến một sườn núi nhỏ, địa thế hơi giống với cảnh tượng Hương Hương nhìn thấy trong mộng, theo triền núi đi lên, đến một nơi bằng phẳng, phóng tầm mắt nhìn, toàn hoa là hoa. Nhưng bởi vì đang trong đêm, màu sắc của hoa không nhìn thấy được rõ ràng, nên không có loại kinh diễm giống như lúc thấy trong mộng.

Đại Bạch Hồ cúi xuống, chậm rãi đi trên hoa cỏ, vừa cảnh giác nhìn quanh bốn phía. Tiểu Bảo theo đuôi phía sau, Hương Hương đuổi thẳng cổ nhìn chung quanh, nhỏ giọng gọi: “Vụ Nguyệt... người có đây không, Vụ Nguyệt?” Gọi một tiếng, không thấy Luyện yêu sư tỏ ý ngăn cản, liền dần dần gọi lớn tiếng hơn. “Vụ Nguyệt, Vụ Nguyệt, người ở đâu?”

Bỗng nhiên trước mắt thấp thoáng có bóng trắng, bóng dáng Luyện yêu sư nhanh như chớp lao đi, mà xa xa trên bề mặt bình nguyên bất chợt dâng lên một cái bóng đen, tựa hồ muốn chạy trốn. Nhưng tốc độ của Luyện yêu sư so với hắn nhanh hơn, hai người gặp nhau trong không trung, ra tay rất mạnh. Khoảng cách xa như vậy, Hương Hương cũng có thể cảm nhận được mặt đất chấn động vì đối chiến mà truyền tới. Cao thủ so chiêu, Hương Hương biết mình đi qua cũng chỉ gây cản trở, liền thức thời không tới gần, chỉ nắm chặt tay âm thầm ủng hộ Luyện yêu sư cố lên.

Trước đây từng nhìn thấy Luyện yêu sư ra tay, đều là hai ba chiêu đã phân định được thắng thua, không ngờ lần này thế lực hai bên không chênh nhau mấy. Luyện yêu sư thiết lập phù trận, định vây khốn người nọ. Hương Hương không khỏi phỏng đoán lai lịch của bóng đen này rốt cuộc là dạng gì, thế nhưng cường đại đến vậy. Nhưng nếu hắn đã cường đại vậy rồi, sao còn muốn đặt điều kiện với nàng, chuyện nàng có thể làm, hắn không thể làm được sao?

Đang nghĩ ngợi, trong gió bỗng truyền tới âm giọng suy yếu gọi: “Hương Hương...”

“Vụ Nguyệt?” Là giọng của Vụ Nguyệt!

“Hương Hương!” Đường như vì nghe thấy hồi âm của Hương Hương, tiếng gọi lớn hơn nữa, càng rõ ràng hơn, rất gần đây...

“Vụ Nguyệt! Vụ Nguyệt!” Hương Hương nhận ra hướng âm thanh truyền đến, quay người lại, liền nhìn thấy một bóng dáng gầy yếu trong màn đêm mờ mịt chậm rãi bước tới. “Vụ Nguyệt!” Là Vụ Nguyệt! Hương Hương mừng rỡ như điên, theo bản năng xoay người xuống đất, vội vàng chạy tới chỗ Vụ Nguyệt. Chợt nhớ tới tự mình chạy, không bằng Tiểu Bảo công mình đi nhanh hơn, vì thế quay đầu chạy trở về, cười Tiểu Bảo bay tới cạnh Vụ Nguyệt, xoay người từ trên lưng Tiểu Bảo nhảy xuống, gần như là nhào qua. Nắm chặt tay Vụ Nguyệt, nhìn khuôn mặt quen thuộc tái nhợt, nhất thời không dám tin Vụ Nguyệt mất tích hơn một tháng, thế nhưng cứ như vậy tìm thấy rồi.

“Vụ Nguyệt, thật là người sao, Vụ Nguyệt?”

“Hương Hương, là Hương Hương sao?”

Hiển nhiên đối với việc gặp lại này, Vụ Nguyệt cũng rất ngạc nhiên, rất không ngờ tới. Trở ngược lại nắm lấy tay Hương Hương, cẩn thận vuốt vuốt, sau một lúc lâu, mới hơi giật mình nhận ra, mỉm cười nói: “Suýt nữa quên, Hương Hương giờ không còn là thỏ nữa, sờ không giống nữa rồi...”

“Vụ Nguyệt, người nhớ ra rồi sao?!” Hương Hương mừng rỡ như điên. “Trước đây người không nhớ chuyện Hương Hương đã biến thành người, cũng không biết Hương Hương...” Nói xong, bỗng nhớ tới chuyện mình ước, không khỏi biến đổi sắc mặt. “À, Vụ Nguyệt tìm được, cũng nhớ lại chuyện trước kia, vậy... vậy mình ước có phải có hiệu lực rồi không?!”

“Phải”. Tiếng Luyện yêu sư thỉnh thoảng xuất hiện phía sau.

“Sư huynh!” Hương Hương vội vàng quay người lại, giữ chặt Luyện yêu sư, không yên bất an hỏi. “Vậy, vậy giờ phải làm sao?”

“Chờ hắn, sẽ tìm người”.

Hương Hương ngần ngừ, nhìn triền núi trống trải sau lưng Luyện yêu sư, hỏi: “Người kia đâu?”

“Đi”.

“Sur huynh, hần là ai, trông có vẻ rất lợi hại?”

“Yêu ma”.

“Yêu ma... So với yêu quái lợi hại hơn rất nhiều sao?”

“Ừ”. Luyện yêu sư vừa đáp, vừa đi. Hương Hương theo quán tính đuổi theo, đi được vài bước mới nhớ tới Vụ Nguyệt ở phía sau, vội vàng quay trở lại, lôi kéo Vụ Nguyệt giống như dâng hiến vật quý nói. “Vụ Nguyệt, giờ Hương Hương có Thủ hộ tinh linh rồi nha! Là Sur huynh đưa! Nàng ấy gọi là Tiểu Bảo, hơi giống Hồng Lý Ngư ((cá)) béo béo mập mập”.

Tiểu Bảo vừa nghe, bất mãn reo lên: “Tiểu Bảo mới không mập! Tiểu Bảo một chút cũng không mập!”

Hương Hương phụ họa nói: “Ừ, ừ, Tiểu Bảo không mập, Tiểu Bảo đáng yêu nhất!”

Luyện yêu sư phát hiện Hương Hương không có theo tới, dừng bước quay đầu lại, thấy Hương Hương kéo tay Vụ Nguyệt qua sờ lên lưng Tiểu Bảo.

“Vụ Nguyệt sờ thấy không, đây là vảy trên mình cá. Đương nhiên, Tiểu Bảo so với những loài cá khác xinh đẹp hơn! Mỏng manh, lạnh lạnh, dưới ánh mắt trời sẽ tỏa ra ánh hào quang trong suốt màu hồng nhạt, cực kỳ xinh đẹp”.

Đang giải thích, khước mắt nhìn thấy Luyện yêu sư ngồi lên lưng Đại Bạch Hồ. Hương Hương “A” một tiếng, vội vàng đỡ Vụ Nguyệt ngồi lên lưng Tiểu Bảo, sau đó bản thân ngồi phía sau, nhanh chóng đuổi theo bước chân Đại Bạch Hồ, hỏi: “Trở về Liên gia sao, Sur huynh?”

“Ừm”.

Hương Hương nghĩ nghĩ, nói: “Có thể đừng quay về không?” Trở về Liên gia, Liên Phong Nguyệt khẳng định sẽ không cho Hương Hương gặp Vụ Nguyệt nữa. Nàng và Vụ Nguyệt lâu rồi không ở bên nhau, muốn nán thêm một lúc, nhưng nàng cũng biết, tìm Vụ Nguyệt về, là ủy thác Luyện yêu sư tiếp nhận, dù sao cũng không thể không để hần hoàn thành, liền chần chừ bỏ thêm một câu. “Hay, hay là, ở bên ngoài chơi vài ngày rồi về, được không...”

“Không thể”. Luyện yêu sư phản đối vô cùng quyết đoán.

“Sur huynh, một ngày thôi, được không...” Hương Hương lại muốn dùng bi thương kén.

“Hương Hương...” Không đợi Luyện yêu sư mở miệng, Vụ Nguyệt đã kéo tay Hương Hương lại, nhẹ giọng kiên định nói. “Không cần xin hần. Ta về nói chuyện với huynh trưởng”.

“Nhưng, Liên Phong Nguyệt xấu lắm!” Hương Hương lên án nói. “Hần sẽ không cho Vụ Nguyệt và Hương Hương ở bên nhau! Sau khi trở về, nói không chừng hần sẽ lại hạ chú Vụ Nguyệt, làm cho Vụ Nguyệt không nhớ Hương Hương nữa!” Nói chưa hết lời, nhận thấy tay Vụ Nguyệt hơi run run, cúi đầu, trầm mặc không nói. Hương Hương kinh ngạc, bỗng dưng nhận ra giọng điệu của mình mới rồi có phải quá ác liệt không, khiến Vụ Nguyệt cảm thấy mình đang trách hần không nhận ra mình. Vội vàng kéo kéo tay Vụ Nguyệt, giải thích: “Hương Hương không có ý trách Vụ Nguyệt, chủ yếu là Liên Phong Nguyệt quá xấu xa, nỡ đối xử như vậy với đệ đệ ruột thịt của mình!”

“Đương nhiên, Hương Hương cũng tin tưởng Vụ Nguyệt! Vụ Nguyệt muốn đi nói chuyện với Liên Phong Nguyệt, Hương Hương cũng cùng đi, nếu hần còn dám xuống tay với Vụ Nguyệt, chúng ta sẽ cùng nhau đánh hần! Đúng không, Tiểu Bảo!” Hương Hương không quên kéo Tiểu Bảo tham gia cùng, tuy rằng nó tương đối là một Thủ hộ tinh linh vô dụng, nhưng dù sao so với nàng và Vụ Nguyệt thì vẫn mạnh hơn một chút.

“Ừ”. Tiểu Bảo lúc lắc đầu, mơ màng đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Chương 55

Trở lại Liên gia, người Liên gia giống như đã phong thanh nghe được tin tức rồi, đang ở phòng khách chờ sẵn. Chuyện đầu tiên Liên Phong Nguyệt làm chính là kéo Vụ Nguyệt đang ở cạnh Hương Hương đi. Hương Hương biết hần sẽ làm vậy, bất quá thấy hần cũng lâu rồi không gặp Vụ Nguyệt, nên để cho hần đoàn tụ với huynh đệ nhà mình thì hơn. Dù sao nàng có chân, hần lôi Vụ Nguyệt đi, chẳng lẽ nàng không chạy theo được?

Liên Phong Nguyệt rất nhanh phát hiện phía sau mọc thêm một cái đuôi, ngoái đầu nhìn lại liếc mắt lờm Hương Hương, ánh mắt tuy rằng khinh thường, nhưng giọng điệu ngược lại vẫn rất khách sáo. “Đạ phu nhân, bên kia mới là chỗ chiêu đãi khách”. Ngụ ý, người là khách đi theo chủ nhà làm gì, có phải

rất không biết lễ nghi không?

Hương Hương thần nhiên nói: “Ta muốn đi theo Vụ Nguyệt! Thất công tử không nhớ sao, ta là sủng vật do người và Vụ Nguyệt thu nhận ở Linh Sơn đây! Sơn Quân đại nhân cùng khắp các nhóm tiểu yêu trên núi Linh Sơn đều nhìn thấy”.

Liên Phong Nguyệt không ngờ tới Hương Hương thế nhưng trước mặt mọi người mặt không đỏ hơi thở không gấp nói mình là một sủng vật, không chút nào che giấu dùng ánh mắt khinh thường nhìn nhìn nàng, lạnh lùng nói ra một câu: “Xuất giá tòng phu”.

“Ta còn chưa xuất giá, Thất công tử đừng nên nói lung tung! Tôn hại danh dự của người ta sẽ không tốt lắm đâu, tuy ta chỉ là sủng vật, nhưng cũng có nhân quyền”.

Liên Phong Nguyệt nhũ nhũ mi tâm, bày ra biểu tình ‘Không ngờ tới người thật đúng không biết xấu hổ là gì’. Vụ Nguyệt sờ soạng kéo tay Hương Hương qua, thấp giọng nói: “Đừng nói nữa, Thất ca”.

Liên Hoài Ngọc cũng phát giác tình huống khác thường ở bên này, quay đầu gọi: “Phong Nguyệt, sao vậy?”

“Không có gì”. Trước mặt công chúng, cùng tranh luận với một con thỏ vấn đề nhảm chán như vậy, thật sự tổn hại đến thân phận Liên thất công tử của hắn.

Liên Hoài Ngọc cũng là người có tu vi, trước đó bọn họ tranh luận, ông ta tự nhiên đều nghe rất rõ ràng, chỉ là cảm thấy có chút thất lễ nên mới giả vờ hỏi. Thấy Liên Phong Nguyệt hiểu ý nói ‘Không có gì’, cho nên sau khi ngồi xuống, ông ta liền lập tức đổi đề tài, nói: “Nhiên Hương tiên sinh không hổ là Luyện yêu sư cường đại nhất Tam Bích, chưa đến một ngày thời gian, đã tìm được Vụ Nguyệt trở về, lão phu vô cùng cảm kích. Có điều việc này vẫn chưa kết thúc, trong chuyện này e còn có nội tình, càng khiến người ta lo lắng. Cho nên, vẫn mong Nhiên Hương tiên sinh nán lại hàn xá thêm mấy ngày, cùng hợp lực điều tra chuyện này rõ ràng, chấm dứt hậu họa”.

“Ừ”. Luyện yêu sư cũng không khiêm tốn, trực tiếp nhận lời.

Vừa nghe còn có thể tiếp tục ở lại Liên gia, Hương Hương như được giải đúng chỗ ngứa, vui mừng ôm lấy cánh tay Vụ Nguyệt. Thấy Liên Phong Nguyệt dùng ánh mắt không tốt nhìn chăm chăm nàng, Hương Hương khiêu khích nhún nhún mũi với hắn, bày ra cái mặt quý. Hiện giờ nàng là khách quý của Liên gia nhà hắn, băng vào hắn cũng không dám ra tay với nàng đâu. Vụ Nguyệt tìm về được rồi, liền muốn qua cầu rút ván đá văng bọn họ đi, nghĩ thiệt hại! Không có cửa đâu!

“Vụ Nguyệt”. Liên Hoài Ngọc lên tiếng gọi.

“Thúc phụ”. Vụ Nguyệt kính cẩn đứng dậy.

“Hơn một tháng qua, còn đều ở chung chỗ với kẻ bắt con sao?”

“Đúng vậy, thúc phụ”. Vụ Nguyệt lên tiếng trả lời. “Bất quá, hắn tuy rằng bắt con đem đi, nhưng đối xử với con rất khách khí. Mỗi ngày đúng hạn có ăn, buổi tối cũng có chỗ ở. Có vài lần thay đổi địa điểm, nhưng luôn luôn đối xử rất tốt. Cho nên, con vẫn luôn cảm thấy kỳ quái vì sao hắn muốn dẫn con đi, kết quả là muốn làm gì, con từng hỏi hắn, mỗi lần hắn chỉ cười cười. Giọng nói rất lạ, trước giờ con chưa từng gặp qua người nào có giọng nói như vậy”.

Hương Hương nói tiếp: “Vụ Nguyệt, người kia tên là Sư Tề đấy!”

“Hương Hương?!” Vụ Nguyệt có chút kinh ngạc, thất thanh hô lên. “Sao người...”

Hương Hương nói: “Là tự hắn nói với ta, hắn nói hắn tên Sư Tề, nói biết người ở đâu, nhưng lại muốn ta đáp ứng điều kiện của hắn, còn muốn đánh mình ước gì đó”.

“Mộng ma, mình ước”. Luyện yêu sư cũng mở miệng.

“Mộng ma?” Liên Hoài Ngọc kinh ngạc. “Là ma sao?”

Luyện yêu sư gật đầu.

Liên Hoài Ngọc không khỏi thay đổi sắc mặt: “Ma tộc quả nhiên lại bắt đầu hành động rồi sao?”

“Thúc phụ”. Liên Phong Nguyệt bỗng nhiên lên tiếng. “Mộng ma một khi ký kết mình ước, không chết không ngừng, tương đương hung hiểm. Vì lo lắng cho an toàn của Hương Hương cô nương, đề nghị vẫn nên chuyển đến ở tại Quốc Sư phủ, mời Quốc Sư đại nhân thiết lập pháp trận Trường Minh Đăng bảo vệ trong đêm, để phòng ngừa mộng ma lại một lần nữa lên vào”.

Liên Phong Nguyệt?! Hương Hương tức giận đến nghiêng rằng đối với cái khuru giác tìm ra cơ hội đá văng Vụ Nguyệt ra xa khỏi mình của hắn, thật đúng so với câu còn nhảy bén hơn! “Ai nói có ký kết mình ước, chỉ là hắn muốn thôi, ta không hề đáp ứng hắn, mình ước cũng chưa ký kết, có được không?”

“A?” Liên Phong Nguyệt hơi hé mắt nhìn. “Người xác định không có ký kết sao... Nhiên Hương tiên sinh?”

“Liên Phong Nguyệt!” Hương Hương không ngờ tới hắn nửa câu đầu còn đang hỏi nàng, mà nửa câu sau lại chuyển sang hỏi Luyện yêu sư rồi. Luyện yêu sư khờ khạo, khẳng định có chuyện sẽ nói thẳng!

“Ký kết rồi”. Luyện yêu sư quả nhiên nói thật.

“Sư huynh...” Hương Hương thật hết chỗ nói, trong lòng âm thầm oán giận, Sư huynh thật là, thời khắc mấu chốt không giúp đỡ nàng thì thôi đi, còn luôn phá vỡ bộ đỡ của nàng.

Liên Hoài Ngọc nói: “Một khi đã vậy, lão phu sẽ viết một bức thư, gửi đến Quốc Sư đại nhân, mời ông ta vì Hương Hương cô nương mà lập trận...”

“Thúc phụ”. Vụ Nguyệt nhỏ giọng xen ngang, nói. “Kỳ thực, con... cũng dính mình ước...”

Sắc mặt Liên Hoài Ngọc căng thẳng, quay đầu lại liếc mắt nhìn Liên Phong Nguyệt một cái. Liên Phong Nguyệt không cần nghĩ cũng biết Vụ Nguyệt hẳn đang nói dối rồi. Đệ đệ này của hắn, từ nhỏ rất ngoan ngoãn, rất nghe lời, thế nhưng còn biết học người ta nói dối, khẳng định là do con thỏ chết tiết kia dạy! Con thỏ đáng chết! “Vụ Nguyệt, đệ đáp ứng hắn cái gì?”

“Hắn chỉ nói đáp ứng hắn, là có thể thả đệ về, nhưng cũng không nói rõ muốn đệ đáp ứng hắn cái gì, cho nên, hắn chắc cũng sẽ đến tìm đệ lần nữa...”

Hương Hương vốn tưởng Vụ Nguyệt cũng bị buộc dính cái mình ước đồ bỏ kia, không khỏi âm thầm lo lắng, nghe đến đó mới hiểu được dụng ý của Vụ Nguyệt, thì ra hắn vì muốn cùng đến Quốc Sư phủ với mình mà nói dối trước mặt người nhà. Hương Hương vội vàng theo lời của hắn, nói: “Vậy Vụ Nguyệt cũng theo chúng ta đến Quốc Sư phủ đi. Mong ma nhất định sẽ đến tìm chúng ta nữa, chúng ta ở chung, tập trung bảo vệ cũng dễ hơn, miễn cho mọi người phân tâm hai đầu”.

Đã như vậy, Liên Hoài Ngọc đương nhiên cũng không thể vạch trần lời nói dối của Vụ Nguyệt ngay trước mặt mọi người, chỉ có thể nói theo: “Thế thì Vụ Nguyệt cũng đi chung luôn thôi”.

Hương Hương nhất thời tâm hoa nộ phóng ((vui mừng quá cỡ)), chỉ cần có thể ở chung với Vụ Nguyệt, dù là Liên gia hay Quốc Sư phủ, thì có gì khác nhau đâu? Đang lúc trong lòng tràn đầy vui mừng, chợt nghe Liên Hoài Ngọc chậm rãi bỏ thêm một câu: “Hành động của Vụ Nguyệt không tiện, Phong Nguyệt cũng đi chung luôn đi”.

Cái gì, Liên Phong Nguyệt cũng đi?! Trong lòng Hương Hương trầm xuống, hận không thể vỗ ngực liên tục, cái tên cặn bã này sao cứ như âm hồn không tan!

“Dạ, thúc phụ. Con nhất định sẽ chăm sóc Vụ Nguyệt thật tốt, sẽ không để mấy thứ lòng tà bất chính thừa cơ gây chuyện phiền toái này nọ đâu”. Liên Phong Nguyệt một bên chậm rãi nói, một bên dùng khóe mắt cố ý lườm liếc Hương Hương.

Liên Phong Nguyệt! Hương Hương tức giận đến hận không thể ngay lúc này nhào qua xé hắn ra làm hai, còn phải dùng chân dẫm đạp thêm cho tan nát. Người mới là đồ gây chuyện phiền toái! Cả nhà người đều là đại đại đại phiền toái!

—— Ngoại trừ Vụ Nguyệt!

Hôm nay tặng kèm một phiên ngoại nho nhỏ: Về việc đăng ký nhân khẩu

Chỗ đăng ký: Chúng tộc?

Hương Hương: Thỏ.

Chỗ đăng ký: Tên?

Hương Hương: Hương Hương.

Chỗ đăng ký: Họ?

Hương Hương: ... (Cỏ?! 囧)

Chỗ đăng ký: Không có họ thì có thể theo họ chồng.

Hương Hương: (Đêm... Đêm hương, hương?!) Ta vẫn dùng họ Cỏ thì hơn...

*Thảo: cỏ

*Dạ: đêm

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Chương 56

Đem đó Liên gia liền chuẩn bị xe, đưa bọn họ đến Quốc Sư phủ, lúc đến nơi, trời đã tờ mờ sáng. Quốc sư sai hai Tiểu Đạo Đồng ra đón ở cửa, dẫn bọn họ tới Điện tiếp khách chờ trước. Khoảng thời gian trên xe ngựa, Liên Phong Nguyệt cực kỳ thần nhiên làm bình phong ngăn cách Hương Hương và Vụ Nguyệt.

Lúc vào Điện, Hương Hương hừ một tiếng, chuyển qua kéo tay bên kia của Vụ Nguyệt. Liên Phong Nguyệt trừng mắt lên, dưới chân Hương Hương bắt chợt trông xuống, thỉnh linh “Á” một tiếng rơi nửa người xuống một cái hố cao.

Vụ Nguyệt nghe tiếng kêu, vội vàng dừng chân hỏi: “Sao vậy, Hương Hương?”

“Không có gì”. Hương Hương không muốn hấn lo lắng, liền giấu đi. Học học học học bỏ ra khỏi hồ, nghĩ nghĩ, cười lên Tiểu Bảo, chao đảo bơi qua, cùng đi song song với Vụ Nguyệt. Nghĩ cho dù ngươi có biến ra thêm mấy cái hồ trên đất ta cũng không sợ!

“Vụ Nguyệt...” Vừa mới gọi một tiếng, Tiểu Bảo chợt “Phanh” thật mạnh, đầu đụng trúng cái gì đó, nhất thời choáng váng hoa cả mắt. Tiểu Bảo hô đau, đứng tại chỗ loạng choạng lúc lắc một phen. Chờ trấn định lại, Liên Phong Nguyệt đã dẫn theo Vụ Nguyệt tiến vào Điện.

“Liên Phong Nguyệt! Tên cặn bã này!” Hương Hương dí dí nắm đấm, nghiêng răng nghiêng lợi thảm róng. “Nguoi không cho ta và Vụ Nguyệt ở bên nhau, ta sẽ bằng mọi cách ở bên cạnh Vụ Nguyệt cho nguoi xem!”

Sau khi vào Điện, phát hiện Liên Phong Nguyệt dẫn theo Vụ Nguyệt ngồi ở hàng ghế bên trái. Hương Hương nghĩ nghĩ, đi qua ngồi hàng ghế bên phải, sau đó vỗ vỗ vị trí bên cạnh, vui vẻ hô: “Vụ Nguyệt, Vụ Nguyệt, qua đây ngồi nè!”. Hừ, không cho nàng qua đó, nàng có thể kêu Vụ Nguyệt tới đây mà! Để xem Vụ Nguyệt nghe theo nàng, hay nghe lời của hắn? Hừ hừ, có bản lĩnh thì biến ra cái hồ trên đất cho Vụ Nguyệt rơi vào đi!

Vụ Nguyệt nghe tiếng gọi, quả nhiên đứng lên. Hương Hương ngao nghễ liếc mắt nhìn Liên Phong Nguyệt, cao hứng chỉ dẫn: “Cứ đi thẳng về phía trước, chừng sáu bảy bước chân là tới rồi”.

“Ừ”. Vụ Nguyệt theo hướng dẫn đi tới. Ngay lúc còn cách chỗ ngồi một bước chân, bất chợt cả người và ghế của Hương Hương bị lùi ra sau hai bước. Hương Hương “r” một tiếng, mắt thấy Vụ Nguyệt đã ngồi xuống, nàng lại bị đẩy ‘vèo’ lùi thêm hai bước nữa.

Vụ Nguyệt vươn tay sờ sờ chỗ ngồi bên trái, không chạm được tới Hương Hương, sốt ruột hỏi: “Hương Hương, người ở đâu?”

“Ta ở đây!” Hương Hương vội vàng nhảy khỏi ghế, chạy tới chỗ hắn, còn chưa chạy được mấy bước, dưới chân lại trống rỗng, “A”, lần nữa rơi vào trong một cái hố to. Hương Hương không thể nhìn được nữa, bò ra khỏi hố, chạy tới kéo cánh tay Sư huynh, chỉ vào cái kẻ đang thân nhiên ngồi đằng kia, Liên Phong Nguyệt, tức giận lên án: “Sư huynh, hắn khi dễ ta!”

Luyện yêu sư còn chưa lên tiếng, Liên Phong Nguyệt đã lớn tiếng cười: “Thật buồn cười, người công khai cho Nhiên Hương tiên sinh đội nón xanh, còn muốn tìm hấn cáo trạng trước?!”

“Người không được nói lung tung!” Hương Hương tròn mắt trừng hắn. “Rõ ràng người y mạnh hiệp yếu, khi dễ ta!”

“Nón xanh, là gì?” Luyện yêu sư vô cùng có tinh thần học hỏi.

Hương Hương tranh trả lời trước: “Chỉ là màu của cái nón, Sư huynh vốn không có dùng nón mà, đúng không? Hấn gạt người thôi, Sư huynh, đánh hấn!”

“Ồi chà, lời giải thích thật xuất sắc!” Liên Phong Nguyệt lạnh lùng chế giễu. “Thì ra Nhiên Hương tiên sinh là bị thể loại này làm cho trở nên ngốc nghếch”.

“Liên Phong Nguyệt, người nói cái gì?” Hương Hương tròn mắt nhìn.

Liên Phong Nguyệt miễn cưỡng nâng mí mắt: “Nghe không hiểu sao, là vậy đấy, ý nghĩa trên mặt chữ”.

“Ngươi...” Hương Hương cực kỳ phẫn nộ, nhưng đánh không lại hắn, chỉ có thể quay đầu níu lấy tay Luyện yêu sư. “Sư huynh, hắn cười nhạo chúng ta kia!”

“Cái gì, lúc nào?” Luyện yêu sư vẫn là đáng vẻ bối rối chẳng hiểu gì.

“Sư huynh...” Hương Hương đuổi rồi. “Hắn thật sư đang khi dễ chúng ta đó, Sư huynh...”

“Náo nhiệt thật”. Phía sau nhẹ nhàng vang lên giọng nói. Hương Hương vội vàng quay đầu lại, nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi mặc áo bào trắng chậm rãi bước tới. Liên Phong Nguyệt đứng lên, thi lễ nói: “Quốc sư đại nhân”.

Hóa ra Quốc Sư tới. Hương Hương vội vàng hành lễ, có điều nàng hình như từng nghe nói Quốc Sư đại nhân đương thời là trưởng bối của Vụ Nguyệt, nhưng sao nhìn thế nào cũng thấy đáng vẻ khá giống Liên Phong Nguyệt?

Quốc Sư ngồi trên ghế chủ vị, nói: “Gia chủ đã báo tin cho ta, trận Trường Minh Đăng cũng đã thiết lập rồi, chỉ cần Vụ Nguyệt và Hương Hương cô nương dời bước qua đó là được. Bất quá, vẫn còn một chuyện nữa cần Nhiên Hương tiên sinh giúp đỡ”.

“Mộng ma tuy rằng âm hiểm, khiến người ta khó đề phòng, nhưng pháp lực cũng không cao, khả năng hành động một mình là cực thấp, cho nên, lần này ẩn náu trong Kinh Thành, chỉ sợ còn có nhân vật Ma tộc khác lợi hại hơn. Có điều bọn chúng không để lộ dấu vết, nên khó truy tìm ra, chỉ có thể lợi dụng Mộng ma để lần ra manh mối”.

“Hôm nay sắc trời đã tối, mọi người hãy nghỉ ngơi trước. Trưa mai, nhờ Nhiên Hương tiên sinh giúp ta hành pháp, tìm địa điểm của Mộng ma”.

“Ừm”. Luyện yêu sư gật đầu.

Trường Minh Đăng của Quốc Sư được thiết lập tại công phòng*, có trận đồ bát quái ở bốn phía, các ngọn đèn được bày khắp nơi. Nô bọc ôm một đồng chân vào, trải lên bát quái trận. Hương Hương thấy hai cái giường đặt song song nhau, xem ra có thể ngủ chung với Vụ Nguyệt rồi, vội vàng vui mừng chạy vào. Vừa nhảy vào trong bát quái trận, chợt nghe Liên Phong Nguyệt nói: “Quốc Sư đại nhân, nam nữ khác biệt, như vậy không tốt lắm đâu?”

((*Tra từ thấy có nghĩa công việc và công phu, không biết là phòng làm việc hay phòng luyện công nữa =.=))

Liên Phong Nguyệt! Khỏe mất Hương Hương co quắp một trận.

Quốc sư hiểu ý vuốt cằm, phẩy phẩy tay. Hương Hương liền cảm thấy dưới chân rung lên, cho rằng Liên Phong Nguyệt lại muốn biến ra cái hố để mình té vào, theo bản năng né qua bên cạnh. Lại chỉ thấy từ đường biên ngăn cách âm dương trong bát quái tách ra hai bên, một đen một trắng, ở giữa xuất hiện một khoảng cách. Hương Hương cúi đầu nhìn, bên trong hình như có nước trong vắt. Ngẩng đầu lên thì thấy Liên Phong Nguyệt đỡ Vụ Nguyệt đi vào nửa kia của bát quái. Lúc bọn họ ở bên ngoài, rõ ràng còn nhìn thấy được, vào trong rồi, lại không nhìn thấy nữa.

Hương Hương cả kinh, vội vã kêu: “Vụ Nguyệt, Vụ Nguyệt!”

“Hương Hương?” Phía đối diện cách đó không xa truyền đến giọng nói bất an của Vụ Nguyệt.

Quốc Sư khẽ cười nói: “Hương Hương cô nương đừng sợ, chỉ là hai không gian khác nhau, không nhìn thấy nhau thôi. Việc này cũng vì lo lắng cho danh dự của Hương Hương cô nương”.

“Ờ”. Hương Hương nghĩ dù sao Vụ Nguyệt cũng không thể nhìn thấy nàng, chỉ cần còn có thể nghe được giọng nói của nhau, đối với Vụ Nguyệt mà nói, đâu khác gì. “Vay được rồi, cảm ơn Quốc sư đại nhân! Ta muốn đi ngủ, Sư huynh, các người cũng đi nghỉ ngơi đi”.

Luyện yêu sư gật đầu, liền đi ra ngoài. Liên Phong Nguyệt cũng không thể không rời đi, sau khi Quốc sư thi pháp khởi động Trường Minh Đăng, nói với Hương Hương: “Trận Trường Minh Đăng đã mở, sẽ không ai có thể ra vào, các người không cần hoảng sợ. Ta có sắp đặt cho hai tiểu đồng canh giữ ngoài cửa, có việc cần cứ gọi”.

“Ừm, cảm ơn Quốc sư đại nhân”.

Quốc sư lệnh cho mọi người đóng cửa lại đi ra ngoài, trong phòng lúc này xem như là thế giới riêng của Hương Hương và Vụ Nguyệt rồi. Hương Hương kích động chui vào trong chăn nằm, lập tức bắt đầu kêu: “Vụ Nguyệt, lâu rồi không có ngủ chung nhỉ!”

“Ừ”. Vụ Nguyệt gật đầu nói: “Lúc đó ta đột ngột rời khỏi Ý Thiên, Hương Hương nhất định rất buồn hả?”

Hương Hương theo bản năng trả lời “Ừ”, lập tức xua tay nói: “Cũng không hẳn, trước đó Sư tỷ đã nói với ta, Liên Phong Nguyệt tới, ta biết nhất định Liên Phong Nguyệt đã dẫn người đi rồi. Hơn nữa Sư tỷ cũng giúp ta cầu tình, cho nên mấy người Sư phụ không ép ta thành thân với Sư huynh nữa, nên muốn Sư huynh trở về tự mình nói với Bích Tôn của Tử Đài trước rồi mới tính!”

Không nghe Vụ Nguyệt bên kia hé răng, Hương Hương vội vàng nói: “Yên tâm, Sư huynh dễ bị lừa lắm, ta có thể đối phó được!”.

Vụ Nguyệt rầu rĩ nói: “Nhưng, ta cũng không thể để Hương Hương không danh không phận đi theo ta, ta...”

“Chúng ta rời khỏi Liên gia là được, thích đi đâu thì cứ đi đó!”

“Sẽ bị Thất ca bắt trở về...”

“Vay, tìm Sư huynh bảo vệ cho chúng ta!”

Vụ Nguyệt trầm mặc một lúc lâu, sau đó có chút hờn dỗi nói: “Ta muốn bảo vệ Hương Hương!”

“Vay... Sau này ta sẽ chỉ do Vụ Nguyệt bảo vệ!”

“Nhưng ta bây giờ...” Hắn bây giờ, ngay cả hành động cũng không tiện, còn cần Hương Hương ở bên cạnh chỉ dẫn. Không liên lụy đến nàng đã tốt lắm rồi, nói gì tới bảo vệ cho nàng. “Ta, nhất định sẽ trở nên cường đại!”

“Ừ! Hương Hương cũng muốn học được pháp thuật lợi hại, bảo vệ Vụ Nguyệt!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Chương 57

Sáng sớm hôm sau, tên Liên Phong Nguyệt đáng ghét lại xuất hiện, bất quá Hương Hương cũng đã hiểu rõ, cái gọi là hảo hán phải biết tránh đi cái hại trước mắt, biết rõ đầu không lại hân, thì không nên đi lấy trứng chọi với đá. Hơn nữa nàng và Liên Phong Nguyệt náo loạn, Vụ Nguyệt bị kẹp ở giữa cũng không vui. Dù sao thì bây giờ mỗi ngày đều có thể nhìn thấy Vụ Nguyệt, còn có thể ở xa xa nói chuyện, quyết định làm người tốt không thêm so đo với hân. Chờ sau này học xong pháp thuật lợi hại, sẽ tìm hân tính sổ một lần no đủ.

Liên Phong Nguyệt và Vụ Nguyệt ngồi đầu bàn bên kia ăn cơm, Hương Hương và Luyện yêu sư ngồi ở đầu bàn phía bên này. Liên Phong Nguyệt thấy Hương Hương sau một đêm thì không còn làm chuyện thiếu đầu óc kè kè bám lấy Vụ Nguyệt, cảm thấy có chút kỳ quái. Giương mắt nhìn Hương Hương cầm bát ăn cơm, ngón tay khẽ ấn nhẹ lên mặt bàn một cái, bát cơm trong tay Hương Hương phút chốc biến thành củ cải rất mập mạp to tròn. Hương Hương choáng váng, lập tức nghĩ, nhất định là chuyện tốt của Liên Phong Nguyệt rồi. Quả nhiên, một giây sau, Liên Phong Nguyệt liền “Ha ha” cười: “Thỏ mà, ăn củ cải mới đúng, ăn cơm làm gì!”

Hương Hương tròn mắt nhìn, sau đó nghe giọng Vụ Nguyệt bắt mẫn khuyên bảo, nhẩn nại kiềm chế cơn giận, cứng ngắc cong khóe miệng cười nói: “Củ cải tốt mà, mĩ dung dưỡng nhan, còn bổ sung vitamin!”. Nói xong, gọi tiểu đồng đứng hầu gần đó. “Phiền người giúp ta đem đi rửa sạch”. Quay đầu lại, chợt thấy Luyện yêu sư ngừng động tác ăn cơm, nghiêm túc hỏi: “Vitamin, là gì?”

“Là...” Hương Hương nghĩ nghĩ, nói. “Chính là một loại nguyên tố giúp duy trì sinh mệnh, giống... giống như đan dược trên Tam Bích vậy đó”.

“À”. Luyện yêu sư nghe xong thì gật gù đầu, rất rõ ràng, hân đối với mấy loại đan dược gì đó trên Tam Bích, hoàn toàn không hứng thú.

Hương Hương vẫn cho là Vụ Nguyệt vì muốn cùng đi với nàng đến Quốc Sư phủ nên mới nói bản thân cũng có minh ước, mãi đến khi Quốc Sư thi pháp, nhìn thấy trên cánh tay Vụ Nguyệt cũng có đóa sen xanh y hệt nàng, mới biết thì ra là sự thật. Lúc này kinh hãi, vội vàng lời kéo hân hỏi đã đáp ứng cái gì với Mộng ma, nhưng hân cũng như nàng, cũng không nghe rõ đến cùng thì điều kiện của Mộng ma là gì.

Sau khi Quốc Sư dùng Tầm Tung Chi Pháp, Luyện yêu sư lập tức đi truy tìm. Bởi vì Quốc Sư không thể tùy tiện rời khỏi Quốc Sư phủ, cho nên Liên Phong Nguyệt liền đi theo để tương trợ lẫn nhau. Liên Phong Nguyệt vừa đi, Hương Hương thoáng chốc thoải mái cả người, vội vàng kẻ đến bên cạnh Vụ Nguyệt, ôm lấy cánh tay của hân, cọ cọ, cười đến mức muốn bao nhiêu vui mừng liền có bấy nhiêu, hệt như con mèo hoàn thành được việc ăn vụng vĩ đại.

Quốc Sư nhàn nhạt cười, vung tay về phía cái chậu bằng vàng chứa đầy nước, một ánh hào quang lấp lánh lướt qua mặt nước, lập tức xuất hiện hình ảnh Luyện yêu sư cười Đại Bạch Hồ chạy băng băng, ngay sau đó là Liên Phong Nguyệt cười Cửu Vĩ Hồ cũng xuất hiện, mà trước mặt bọn họ, dường như có một điểm đen đang mờ mờ chuyển động rất nhanh. Đang xem, cửa nhẹ nhàng bị người mở ra, tiểu đồng ở ngoài cửa bẩm báo nói: “Đại nhân, Thái tử điện hạ đến đây”.

Quốc sư gật đầu nói: “Mời Thái tử đến Quảng Lan điện, ta lập tức qua ngay”. Sau đó quay sang nói với bọn Hương Hương một tiếng. “Ta đi một chút sẽ trở lại”, rồi đứng dậy rời đi.

Hương Hương quay trở lại, chuẩn bị xem tiếp tình huống của mấy người Luyện yêu sư bên kia, lại kinh ngạc phát giác bản thân thể nhưng đứng lên đi về phía cửa. “À? Sao lại như vậy?”. Hương Hương hoảng sợ la lên, nàng đâu có muốn đứng lên, sao thân thể lại không chịu nghe theo khống chế của mình?

Vụ Nguyệt nghe tiếng la, vội vàng hỏi: “Sao thế, Hương Hương?”

“Vụ Nguyệt, mau giữ chặt ta! Ta... thân thể của ta không chịu nghe theo khống chế...”

“À?” Vụ Nguyệt lắp bắp kinh hãi, vội vàng đứng lên đi về hướng phát ra âm thanh của Hương Hương. Nhưng hân không nhìn thấy đường, vừa cất bước liền va vào chậu nước, toàn bộ nước thoáng chốc bị hất đổ ra đất. Chậu nước ‘lách ca lách cách’ lăn lộn rơi ra ngoài, phát ra một tràng âm thanh chói tai. Vụ Nguyệt giật mình, nhớ tới chuyện của Hương Hương, vội vàng vàng đuổi theo. Trong lúc hoảng loạn, vấp phải cửa, té thật mạnh. Nhịn đau đứng lên, không chú ý có bậc tam cấp, hụt chân, liền từ trên bậc thang ngã nhào xuống.

“Vụ Nguyệt!” Hương Hương quá sợ hãi, vốn định gọi Tiểu Bảo ra ngăn cản bản thân, lúc này chỉ có thể kêu Tiểu Bảo chạy qua chỗ Vụ Nguyệt bị té bên kia. Ở cửa viện vừa quẹo một cái, bóng dáng Vụ Nguyệt đã khuất khỏi tầm mắt rồi. Thật đáng giận, cái Quốc Sư phủ to như vậy, thể nhưng phóng tầm mắt không thấy bóng dáng một người nào, muốn tìm ai đó đến giữ chặt bọn họ lại cũng không tìm ra.

“Muốn đi đâu cơ chứ?” Hương Hương dưới tình huống không thể khống chế được bản thân, phát hiện một việc kỳ quái. Thân thể rất kỳ lạ không chịu khống chế, nhưng tốc độ di chuyển quả thực so với bình thường nhanh hơn rất nhiều... Chẳng lẽ là năng lực tiềm ẩn trong truyền thuyết bị kích thích bộc

phát?

Dần dần đi tới một cái Điện lớn ngoài cửa, trong đầu bỗng nhiên xông vào một ý niệm: “Giết hắn”. Ánh mắt vừa động, xuyên qua cánh cửa, dừng ở trên người nam tử mặc hoa phục đang ngồi ngay ngắn trong Điện. Tuổi tác so với Liên Phong Nguyệt không khác biệt lắm, nhưng không có vẻ mặt phấn chấn rạng ngời của hắn ta, mà ngược lại, hơi có chút u ám sâu lo.

Hương Hương còn đang suy nghĩ “Người kia là ai?”, sau một giây bản thân cũng đã tới gần trước mắt người nọ. Nhìn thấy sắc mặt kinh hoàng của hắn, Hương Hương không khỏi ngẩn đầu nhìn lại, tay phải của bản thân đang cầm gì đó giờ cao lên, thế nhưng là một con dao nhọn sáng loáng! Sắc mặt Hương Hương thoáng chốc trắng bệch, này, đây chính là giết người?!

Còn chưa hiểu ra chuyện gì, bên cạnh bỗng dưng có một luồng hào quang bay tới, đánh lên thân thể của nàng, thoáng chốc nàng bị đánh bay ra ngoài, đập mạnh vào cửa, sau đó té ngã trên đất, rất rất đau, chỉ có thể quỳ rạp trên mặt đất sau một lúc lâu không dậy nổi. Ngực giống như bị cái gì ngăn chặn, hoảng loạn ho nhẹ một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi. Sắc đỏ kia nhìn rất ghê người, từng trận choáng váng hoa mắt. Đỉnh đầu mơ hồ có một nguồn lực áp tới, trước khi hôn mê, nàng nghe được giọng ai đó vội vàng hô to: “Thái Phó đại nhân! Xin thủ hạ lưu tình!”

“Hương Hương! Hương Hương!”

“Con thỏ chết tiệt!”

Trong mơ mơ màng màng, Hương Hương nghe có người đang gọi tên mình, gắng sức mở mắt, rất mơ hồ, tầm mắt dần dần nhìn thấy rõ, thấy được Vụ Nguyệt, còn có Liên Phong Nguyệt.

“Vụ Nguyệt?” Hương Hương giãy dụa thân thể muốn ngồi dậy, phát giác ngực rất đau, thét lớn một tiếng ngã sấp trở về, cúi đầu kêu đau.

“Hương Hương!” Vụ Nguyệt nghe tiếng kêu, biết Hương Hương đã tỉnh, liền thúc giục Liên Phong Nguyệt uy dan được chữa thương cho Hương Hương, vừa lo lắng trùng trùng hỏi. “Đau lắm hả, Hương Hương?”

“Ừ... Thật ra, tốt lắm...” Hương Hương xoay người ngồi dậy, nhìn Liên Phong Nguyệt đưa đan dược qua, do dự một chút, ngấm lại đến cùng thì hắn cũng không thể hại nàng trước mặt Vụ Nguyệt, liền nhận lấy nuốt xuống.

Liên Phong Nguyệt lạnh lùng nói: “Đúng là mệnh càng tiền, càng khó chết. Một chương kia của Thái Phó đại nhân, theo lý thuyết với tu vi năm trăm năm của một tiêu yêu trên cơ bản phải mất mạng ngay tại chỗ, con thỏ chết tiệt nhà ngươi thế nhưng còn có vẻ không sao!”

“Ca, ca đừng nói vậy. Hương Hương vô tội mà, việc này nói lên ông trời có mắt đã bảo vệ Hương Hương”.

“Thái Phó đại nhân...” Hương Hương giật mình, giương mắt nhìn khắp nơi, mới phát giác chỗ mình đang ở, hình như là nhà lao. Lập tức, mơ hồ nhớ tới tình huống bản thân trước khi hôn mê. Thân thể không chịu nổi khống chế đi ám sát một người, sau đó bị đánh ngất xỉu... “Chẳng lẽ, người kia, là Thái tử điện hạ?!”

“Rốt cục phản ứng kịp rồi, con thỏ ngu xuẩn!” Liên Phong Nguyệt lập tức nói lời nhạo báng. “Một con thỏ không hề có tu vi đáng kể, mà dám đi ám sát đương kim Thái tử điện hạ ngay trước mặt Thái Phó đại nhân và Quốc Sư đại nhân, quả thật khiến người ta cười rớt cả răng hàm. Bất quá, cũng phải chúc mừng ngươi, ngươi bây giờ nổi danh rồi! Hơn nữa sắp được đưa lên Trảm Yêu đài, đối đầu với yêu quái đệ nhất, có ngàn năm tu vi”.

“Trảm Yêu đài...” Hương Hương tròn tròn mắt. “Ta sắp bị giết hả?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Chương 58

“Ca, huynh đừng dọa Hương Hương”. Vụ Nguyệt kéo tay Hương Hương, an ủi nói. “Hương Hương bị người ta khống chế mà, không phải tự bản thân muốn ám sát Thái tử. Chúng ta sẽ giúp Hương Hương cầu tình, Hương Hương sẽ không sao đâu”.

“Ừ!” Hương Hương vội vàng gật đầu, không ngờ mình lại có thể phạm vào đại họa ngập trời như vậy, không khỏi có chút hoảng loạn. “Lúc đó, thân thể đột nhiên không chịu nghe theo khống chế của bản thân, Vụ Nguyệt biết mà, ta còn kêu Vụ Nguyệt giữ chặt ta lại. Ta bị người ta khống chế mới như vậy, ta thậm chí còn không biết người kia là Thái tử, sao có thể muốn giết hắn?”

Vụ Nguyệt gật đầu, tự trách thật nhiều: “Cũng tại ta, nếu lúc đó nhìn thấy đường, đúng lúc bắt kịp Hương Hương giữ chặt, thì sẽ không có chuyện như vậy xảy ra”.

Hương Hương vội vàng nói: “Không liên quan đến Vụ Nguyệt, muốn trách thì trách cái kẻ đã khống chế ta kia! Cuối cùng là kẻ nào có thù oán với ta

như vậy, muốn hại ta, thật sự quá âm hiểm”. Nói tới đây, ý nghĩ trong đầu Hương Hương chợt động, ánh mắt chuyển qua nhìn chằm chằm Liên Phong Nguyệt.

Liên Phong Nguyệt cảm giác được Hương Hương đang chuyển mắt nhìn qua, quay đầu nhìn lại nàng, hiểu ý của nàng, liền nở nụ cười cực kỳ chế nhạo: “Người không phải đang nghỉ ngơi ta chứ?”

Hương Hương tiếp tục trừng hấn, nghĩ thầm chẳng lẽ không đúng sao, người nàng có thể nghĩ đến, người cực kỳ ghét bỏ nàng, chính là Liên Phong Nguyệt, hơn nữa không có một trong! (ý là không phải một trong những kẻ ghét mình nhất, mà chỉ có duy nhất một người này hận mình thôi ỉ)

Liên Phong Nguyệt cười cười, bỗng nhiên âm giọng trở nên sắc bén: “Con thô ngu xuẩn, người ám sát Thái tử ở Quốc Sư phủ, lại là người do Liên gia đưa tới, người gây ra loại chuyện hồng bét này còn khiến Liên gia bị liên lụy theo. Ta chưa tìm người tính toán sổ sách, còn ở đó nghỉ ngơi đồ tội lên đầu ta trước!”

Hương Hương bị hấn mắng đến rụt rụt cổ. Được rồi, coi như lời hấn nói có đạo lý, vậy đến cùng là ai chứ? Nàng nghĩ tới nghĩ lui, thật sự nghĩ không ra mình đã đắc tội với người nào. “Sư huynh đâu?”

“Trước đó Nhiên Hương tiên sinh có đến thăm người, bây giờ hấn là đang ở chỗ Quốc Sư đại nhân. Chỉ có cách bắt người đã khống chế người, mới có thể chứng minh là người vô tội. Bằng không, với tội danh ám sát Thái tử, người dù có 100 cái mạng cũng không đủ chết đâu”.

“Là ta gây thêm phiền toái cho mọi người”. Hương Hương ảo não nói. “Ta cũng không biết vì sao lại như vậy, không hề định liệu mình sẽ bị người ta khống chế, đi làm loại chuyện bản thân không hề muốn, thật đáng sợ... Có phải đến lúc nào đó lại...”

“Hương Hương...”

“Ít nhất thì ở trong này sẽ an toàn”. Liên Phong Nguyệt nói. “Nơi này là Tù Yêu Thất ((buồng giam dành cho yêu quái)), chuyên môn nhốt những loại yêu quái phạm phải tội lớn tày đình, có thiết lập kết giới trùng trùng, nếu không có Hoàng đế bệ hạ và Quốc Sư đại nhân cho phép, dù là ai cũng không thể vào đây. Với pháp lực của người, có thể được nhốt ở nơi này, coi như vinh hạnh cả đời rồi đấy”.

Hương Hương nhìn hấn một cái, không thêm để ý hấn. Dù sao mỗi câu nói của hấn nếu không cười nhạo nàng, hay chà đạp nàng thì trong lòng hấn sẽ không thoải mái.

Vụ Nguyệt đỡ Hương Hương ngồi xuống, còn để lại rất nhiều thức ăn cho Hương Hương, nói hai ngày nữa sẽ đến thăm nàng, sau đó trở về. Hương Hương nằm sấp trên cửa sổ nhỏ, nhìn theo bọn họ rời đi, trong lòng có loại cô đơn cùng khổ sở không nói nên lời. Chờ nhìn không thấy bóng dáng bọn họ nữa, mới ngồi trở lại, sờ soạng quả đào cắn cắn, vừa ăn vừa đánh giá gian thạch thất vắng vẻ này.

“Không biết sư huynh có bắt được Mộng ma chưa? Không chế mình, chắc là Mộng mà nhỉ?”

“Sư huynh mau bắt Mộng ma, cứu ta ra ngoài nha. Một mình ở trong này, hơi sợ đó”.

Hương Hương lúi thân mình di chuyển vào trong góc, ngồi dựa lưng vào tường, giống như làm thế sẽ an toàn hơn vậy. Vụ Nguyệt đem đến một hộp điểm tâm, một rổ trái cây, còn có hai chai nước ép trái cây, lúc ở Liên gia nàng từng được uống, ngọt ngọt, thanh mát, uống ngon lắm. Mặt khác còn có một cái túi vải, tròn vo. Mở ra mới thấy, bên trong thể nhưng đầy sách.

Hương Hương không khỏi giật mình, mắt Vụ Nguyệt không nhìn thấy, sao có khả năng nghĩ tới chuyện đem sách đến đây cho nàng đọc giải buồn. Mà nếu không phải Vụ Nguyệt, chẳng lẽ là Liên Phong Nguyệt?! Hương Hương lập tức lắc đầu phủ nhận, rất không có khả năng, cái tên đó!

Đỏ hết sách ra, lựa lựa chọn chọn, sau đó cầm lên một quyển đề là Y Cẩm Ký, lật ra xem. Nội dung nói về một cô gái con nhà nghèo, đáng vẻ rất xinh đẹp, nàng ấy cùng với một vị thiếu gia con nhà quan lại quyền quý yêu nhau. Bởi vì nàng ấy xuất thân quá hèn mọn, nên không thể làm chính thất, chỉ có thể làm tiểu thiếp. Lúc thành thân, vị thiếu gia kia cam đoan với nàng ấy sẽ không cưới vợ nữa, nhưng sau khi thành thân, vì áp lực trong ngoài, không thể không cưới một thể từ chính thất có gia thế hiển hách, còn cùng lúc cưới thêm một tiểu thiếp nữa. Kết cục cuối cùng, cô gái nhà nghèo kia chết trong cuộc chiến tranh đấu giữa các thể thiếp.

Hương Hương xem mà một bụng lửa, cảm giận đóng sách lại, ném qua một bên. Nàng khẳng định, quyển sách này, nhất định do tên Liên Phong Nguyệt mang đến! Hấn cố ý! Mượn sách để cười nhạo nàng! Hừ, không xem nữa! Nằm xuống ngủ, nhưng lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được, một mình, luôn có cảm giác bất an trong lòng. Tiểu Bảo không có đây, không thể truyền lời nhắn đến Luyện yêu sư, vậy thì quấy rầy Liên Phong Nguyệt đi!

Lúc này chà chà Hộ Hoa Chuông trên cổ tay, nhẹ nhàng gọi: “Liên Phong Nguyệt”.

Rất nhanh, trên mặt chuông liền lóe lên ánh sáng nhạt, âm giọng trong trẻo của Liên Phong Nguyệt truyền đến: “Gi?”

Hương Hương nghĩ nghĩ, hỏi: “Vụ Nguyệt có đó không?”

“Không có”. Liên Phong Nguyệt dừng một chút. “Trước đó hấn bị té nhào xuống bậc thang, té không nhẹ, vừa thay thuốc, về nghỉ ngơi rồi”.

“À”. Hương Hương cảm thấy tự trách. “Cũng tại ta không tốt, biết rõ hấn không thấy đường, còn gọi hấn đến kéo ta”.

“Hai người các người...” Giọng Liên Phong Nguyệt có chút bất đắc dĩ. “Rõ ràng người nào cũng cần có người quan tâm lo lắng, mà cứ đòi ở bên nhau, thể này bảo người ta làm sao yên tâm?”

Hương Hương trầm mặc một lúc lâu, nói: “Chờ Sư huynh tìm được phương pháp tu luyện cho ta rồi, ta nhất định sẽ học tốt pháp thuật, sau này bảo vệ Vụ Nguyệt!”

Qua một lúc lâu không thấy bên kia nói gì, đang lúc Hương Hương cho là hẳn đã ngừng truyền lời, bỗng nhiên truyền đến một câu nói ‘Con thỏ ngu xuẩn’. Vừa định đáp trả, ngoài cửa chợt vang lên một tràng tiếng bước chân, Hương Hương giật mình, nói với Liên Phong Nguyệt: “Có người đến đây, lát nữa sẽ tìm người”. Nói xong, kéo ống tay áo xuống, cũng đem đồng sách gom gom lại, bỏ vào trong túi. Vừa xong hết thấy, cửa liền có người mở ra.

Người mở cửa đáng vẻ đích thị là một người tu đạo, vào tiếp theo là một lão giả mặc cảm y, râu tóc bạc phơ, vừa thấy đã biết cao thủ. Theo sau người kia, Hương Hương cũng biết, đó chính là mục tiêu ám sát của nàng ngày đó, Hoàng Thái tử!

Hoàng Thái tử vừa bước vào trong, lập tức có người chuyển ghế dựa vào. Thái tử lui ra sau một bước ngồi vào chỗ của mình, vừa lòng nhìn đáng vẻ cảm như hèn của Hương Hương, cười khế nói: “Người có biết ta là ai không?”

Hương Hương khiếp sợ gật đầu: “Bọn họ nói ta... ám sát Thái tử, ngày đó, ta có nhìn thấy người...”

Hoàng Thái tử vừa lòng cười: “Quả nhiên là một tiểu gia hỏa thành thật. Người muốn ra ngoài không?”

Hương Hương thành thành thật thật trả lời: “Muốn”.

“Vây giúp ta một việc”. Thái tử nói, liếc mắt nhìn bên trái ra hiệu, vị đạo nhân bên cạnh lấy từ trong lòng ra một mũi tên, ném tới trước mặt Hương Hương. “Giữ cái này, khi có người tới thăm vấn, thì nói là do Từ Khánh Hầu phái người tới ám sát bản Thái tử”.

“Từ Khánh Hầu?” Hương Hương giật mình. “Đó không phải phụ thân của Túc Mặc đại nhân sao?”

“Không sai. Ta biết người từng ở trong Từ Khánh Hầu phủ một thời gian, cho nên chỉ cần người một mực chắc chắn nói Từ Khánh Hầu phái người tới, lời chứng sẽ có độ tin cậy rất lớn”.

“Như vậy không được”. Hương Hương vội vàng phủ nhận nói. “Khổng chế ta là Mộng ma, không phải Từ Khánh Hầu, ta không thể nói oan cho hắn”.

“Mặc kệ phải hay không phải, người chỉ cần nói như ta bảo là được”.

Hương Hương vẫn lắc đầu.

“Lại còn chính nghĩa như thế?” Thái tử chậm rãi đứng lên, từng bước một, chậm rãi tới gần Hương Hương. “Phải biết rằng, giết chết một tiểu yêu quái như người, so với giết chết một con kiến còn dễ dàng hơn, người không muốn suy xét cân nhắc sao?”

Hương Hương tuy rằng sợ tới mức càng không ngừng rụt vào trong góc khuất, nhưng vẫn kiên trì lắc đầu: “Không được, ta không thể vu oan cho người khác”.

Thái tử dừng bước chân, nhìn Hương Hương co rút thành một cục trong góc tường, lạnh lùng cười: “Tự tìm”. Nói xong, liền xoay người đi ra ngoài. Hương Hương ngẩn người, còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm mạng nhỏ không sao nữa, thì thấy một đạo nhân quay trở lại, trong tay cầm theo thanh kiếm chói lọi, sắc mặt Hương Hương trắng bệch, rét run từng trận.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Chương 59

Thái tử vừa ra khỏi Từ Yêu Thất, đạo nhân kia đã vội vàng đuổi tới, thất thanh gọi “Điện hạ”. Thái tử dừng bước lại hỏi: “Thế nào, một tiểu yêu cũng trị không được?”

Về mặt đạo nhân vô cùng kỳ quái: “Rất khó nói, Điện hạ trở lại xem sẽ biết”.

Thái tử chần chờ một chút, xoay người quay trở lại Từ Yêu Thất. Hương Hương còn đang ngồi sững sờ tại chỗ, quanh thân nàng là từng đoạn kiếm rơi hỗn loạn trên đất. Thái tử cau mày, nhìn Hương Hương đang sờ sờ ngực, sau đó nhìn vào bàn tay chính mình, vẻ mặt đầy kinh ngạc, liền nghiêng đầu hỏi: “Chẳng lẽ, giết không chết?”

Đạo nhân vội vàng cúi đầu thỉnh tội: “Bản đạo cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, mỗi lần kiếm đâm vào thân thể, đều tự động gây làm hai đoạn, bất kể dùng loại kiếm sắt bén thế nào đều không được”.

“Thật không?” Thái tử trầm ngâm một phen. “Nói mới nhớ, lúc trước ở Quốc Sư phủ, một chương kia của Thái Phó vốn cũng không nhẹ, với công lực của nàng ta, không mất mạng ngay tại chỗ đã là rất khó tưởng tượng rồi, nàng ta thể nhưng một chút đáng về bị thương cũng không có...” Thái tử nói xong, quay đầu nhìn lão giả ở phía sau liếc mắt một cái.

Lão giả kia hiểu ý, tiến lên ngồi xổm trước mặt Hương Hương, bóp bóp nhẹ vai và cánh tay của nàng, đứng dậy trả lời: “Điện hạ, căn cốt quả thực vô cùng bình thường, tu vi gần như không có, nhưng đạo thương bất nhập, vậy cũng chỉ có một giải thích. Hẳn là trong cơ thể nàng ta có ẩn dấu Nguyên Hồn đan của cao nhân, nguồn lực trong đó, tuy rằng nàng ta vẫn chưa sử dụng được, nhưng lại có thể giúp bảo vệ tâm mạch, phòng chống được nguy hiểm bên ngoài. Thứ nhất là bảo vệ ngũ thể, thứ hai cũng là vì bảo hộ cho nguồn lực này không chịu sự xâm hại”.

“Nguyên Hồn đan của cao nhân?” Ánh mắt Thái tử khẽ nhú, lập tức quay đầu nhìn về phía Hương Hương, khóe môi gọi lên một chút cười lạnh. “Bản Thái tử, muốn!”

Vốn Liên Phong Nguyệt đang trò chuyện cùng Hương Hương, lúc nghe nàng nói có người tới, hẳn liền cảm thấy có chút không ổn. Hẳn không nghĩ ra được ngoài bọn họ, còn có ai sẽ phí sức như vậy chạy tới thăm nàng, hơn nữa, hôm nay cũng không phải ngày thăm vấn, giờ này tới, thật sự có chút kỳ quái, lúc này liền đi tìm Quốc Sư xin phê chuẩn, định đến đó nhìn xem sao.

Thế nhưng khi hắn và Vụ Nguyệt tới xin lệnh phê chuẩn, Quốc Sư lại không muốn cho, sợ bị người có lòng nói thành giả công mưu cầu tư lợi. Đang nói chuyện, liền nhận được giọng run rẩy cầu cứu của Hương Hương truyền tới, nói có người muốn giết nàng. Vừa nghe như thế, Quốc Sư lúc này cũng không chậm trễ nữa, vội vàng giao lệnh phê chuẩn cho Liên Phong Nguyệt. Nhưng đợi đến khi Liên Phong Nguyệt đuổi tới, trong Tử Yêu Thất đã không còn thấy bóng người nữa. Liên Phong Nguyệt vội vàng thử dùng Hộ Hoa chuông liên hệ Hương Hương, nhưng không có phản ứng. Chỉ có thể chạy về Quốc Sư phủ, nhờ Quốc Sư tra một chút vừa rồi thật ra là ai đã vào Tử Yêu Thất.

Lệnh phê chuẩn chỉ có Hoàng Đế và Quốc Sư có thể cấp, nếu không phải Quốc Sư cấp, vậy hiển nhiên là ở phía Hoàng đế Bệ hạ cấp. Quốc Sư tiến cung hỏi, sau đó trở về báo cho Liên Phong Nguyệt biết, người đi vào đích thị là Thái tử. Thái tử nói muốn biết rõ loại tiêu yêu nào to gan như vậy, mơ mộng muốn ám sát hắn, nhất định phải tự mình đến hỏi nàng ta một chút, xem là ai cho nàng ta lá gan này. Nhưng sau khi Thái tử trở về, lại nói tiêu yêu kia rất thú vị, nên bảo Thái Phó đại nhân bắt lại, đem về cung chơi.

“Đem một tiêu yêu quái về cung chơi?” Liên Phong Nguyệt không dám tin hỏi. “Chuyện hoang đường như vậy? Bệ hạ phê chuẩn sao?”

“Bản thân Hương Hương cô nương pháp lực thấp kém, hiện giờ đã bị đánh trở về nguyên hình rồi, hoàn toàn không có tính nguy hiểm, so ra không khác gì một con thỏ bình thường. Hơn nữa bên người Thái tử Điện hạ còn có Thái Phó đại nhân, nên Bệ hạ đồng ý”. Quốc Sư nhìn Liên Phong Nguyệt, nói. “Người cũng đừng quá lo lắng, đã mang về cung, còn nói rõ rằng tạm thời Điện hạ sẽ không giết nàng ấy. Ở trong Hoàng cung, so với Tử Yêu Thất, vẫn rất an toàn”.

Liên Phong Nguyệt tuy rằng vẫn cảm thấy tình hình không mấy lạc quan, nhưng chỉ có thể gật đầu, nói: “Đừng để Vụ Nguyệt bên kia biết chuyện này, ta sợ hắn lo lắng vô vãn, cứ coi như con thỏ kia vẫn còn trong Tử Yêu Thất thì hơn”.

Quốc Sư hiểu ý gật đầu.

Liên Phong Nguyệt nghĩ nghĩ, nói: “Chỗ Nhiên Hương tiên sinh bên kia, ta sẽ đi thông báo”.

Hương Hương ở trong Tử Yêu Thất bị Thái Phó đánh ra một linh phù ngắt đi, chờ đến lúc tỉnh lại, liền phát hiện bản thân đã bị biến trở về hình dạng thỏ, hơn nữa còn bị nhốt trong lồng, là một cái lồng thỏ bằng vàng. Hương Hương bò dậy, xoay xoay đầu nhìn quanh bốn phương tám hướng, phát hiện bản thân hiện đang ở trong một cung điện xa hoa. Đập vào mắt là màu vàng, nhìn có chút chói mắt. Nàng móng vuốt dụi mắt, nhìn thấy bên cạnh có gì đó giật giật, vội vàng quay đầu, nhìn thấy Thái tử ngồi trên ghế bên cạnh, chậm rãi cúi người xuống nhìn nàng: “Tỉnh rồi?”

Hương Hương gật gật đầu. Tuy rằng bản thân vất vả lắm mới biến được thành hình người nay không còn nữa, nhưng mạng nhỏ còn là tốt rồi.

Ngón tay Thái tử nhẹ nhàng gõ gõ trên mặt bàn, trầm ngâm một lúc lâu, một tay chống cằm, hỏi: “Nguyên Hồn đan trong bụng ngươi, từ đâu mà có?”

Hương Hương thành thật lắc đầu: “Sư tỷ từng nói trong bụng ta có một viên trân châu, nhưng ta không biết tại sao có nó. Sư huynh cũng nói hạt châu này chính là nguyên nhân khiến Hương Hương không học được pháp thuật”.

“À?” Thái tử cười cười. “Đã như vậy, giao hạt châu cho ta đi”.

“Ta không gọi nó ra được, kỳ thực cũng không muốn đột nhiên trở nên quá cường đại, ta chỉ muốn nỗ lực tu luyện công lực, có thể tự nhiên tăng trưởng là được, cho nên ngươi muốn, cầm đi cũng không sao”. Hương Hương nghiêm túc nói. “Nhưng, Sư huynh nói nguồn lực trong hạt châu kia rất cường đại, một khi bạo phát ra, ta sẽ không chịu nổi”.

“Đó là ngươi. Được rồi, nể tình ngươi hiểu chuyện như vậy, bản Điện hạ sẽ thương cho ngươi thật tốt”.

Lời này nói ra khiến Hương Hương có chút chần chờ, nghĩ nghĩ, nghiêm túc hỏi: “Lấy linh châu ra rồi, Hương Hương hẳn là sẽ không chết?”

Thái tử mỉm cười: “Sẽ không, đương nhiên sẽ không”.

Hương Hương vẫn cảm thấy nụ cười của hắn có chút gian trá, trong lòng lo lắng không thôi, chờ sau khi hắn bị Hoàng đế gọi đến Ngự Thư Phòng, liền vội vàng chà chà Hộ Hoa chuông, liên hệ với Liên Phong Nguyệt.

Liên Phong Nguyệt biết Hương Hương nếu không có chuyện gì, nhất định sẽ tìm hắn, cho nên lúc này vừa thấy nàng truyền tin đến, hắn lập tức hồi âm ngay. “Hiện giờ người thế nào, Thái tử thật ra vì cái gì muốn đem người về cung?”.

“Không có gì thì đúng là không có gì, chỉ bị biến trở về thân thể thôi. Về phần nguyên nhân, Thái tử muốn viên trân châu trong bụng của ta, nhưng tạm thời hắn có vẻ như không có biện pháp lấy ra, cho nên đem ta nhốt ở trong lồng”. Mới rồi nghe hắn nói chuyện với Thái Phó, dường như ngay cả Thái Phó cũng không xác định vị trí chính xác của hạt châu, cho nên không dám vội vàng xuống tay. Sợ chẳng những không lấy ra được, ngược lại sẽ bị nguồn lực của hạt châu kia gây ra thương tích.

“Hạt châu?” Liên Phong Nguyệt kinh ngạc hỏi.

“Ta cũng không biết là hạt châu gì, dù sao Sư huynh biết đấy. Đúng rồi, giờ Sư huynh đang ở đâu, chừng nào thì tới cứu ta?” Hương Hương ai oán hỏi, mình bị nhốt lâu như vậy, Luyện yêu sư cũng không đến thăm nàng.

“Ngay bên cạnh”. Liên Phong Nguyệt nói một câu, dường như quay đầu nói chuyện với Luyện yêu sư. Qua một lúc, Liên Phong Nguyệt nói: “Nhiên Hương tiên sinh nói, viên trân châu kia tuyệt đối không thể lấy ra”.

“A?!” Hương Hương cả kinh. “Có phải lấy ra Hương Hương sẽ chết không?”

Liên Phong Nguyệt lại nhìn không được cười nhạo: “Mạng nhỏ của người có đáng gì, so ra thì chuyện này còn nghiêm trọng hơn. Tóm lại, chúng ta sẽ nghĩ cách mau chóng vào cung gặp mặt Thái tử, trước khi chúng ta tới, người nhất định phải tận lực kéo dài thời gian, đừng để bọn họ ra tay”.

“Ồ, biết rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Chương 60

Cái lồng vàng kia thoát nhìn không khác gì mấy loại lồng thông thường, nhưng hiển nhiên cũng đã thiết lập qua pháp thuật, Hương Hương thử đủ mọi cách, đều không cách nào ra ngoài được, nó thậm chí còn không thêm lắc lư này may. Đánh phải nhằm chán nằm sắp trong lồng, sớm biết vậy, lúc trước nên đem hết sách mà Liên Phong Nguyệt đưa tới cất vào trong vòng tay, vậy thì giờ có cái mà đọc giải buồn rồi.

Đang nằm mơ màng màng, chợt nghe có giọng trẻ con gọi: “Thỏ thỏ!”. Ngay sau đó vang lên giọng nói nhẹ nhàng của một nữ tử: “Hạo nhi muốn xem thỏ sao?”. “Di di*, muốn thỏ thỏ”. ((* Di))

Bên cạnh có bóng người lướt tới, Hương Hương ngẩng đầu liền thấy bên ngoài lồng xuất hiện gương mặt của một đứa bé trắng trẻo mập mạp. Trông đáng yêu ước chừng hai ba tuổi, mắt to to, môi hồng đào, xinh đẹp như tượng đứa bé làm bằng sứ. Đứa bé đang được một thiếu nữ mặc trang phục của Hoàng cung bế, gục xuống bàn, trên cổ tay mập mạp còn đeo vòng bạc. Trên vòng tay có hai cái lục lạc, mỗi khi vung lay liền vang lên âm thanh ‘đینگ’, vô cùng trong trẻo.

“Thỏ thỏ, thỏ thỏ”. Đứa nhỏ vẫy tay, muốn vươn tay tới chỗ Hương Hương, nhưng chớp tới chớp lui chỉ đụng được đến cái lồng, liền quay đầu xin thiếu nữ mặc trang phục Hoàng cung giúp đỡ. “Di di, muốn thỏ thỏ”.

Thiếu nữ nghĩ thầm, Thái tử không có chuyện gì tự nhiên mang thỏ về, đoán chừng là để Tiểu Điện hạ chơi đùa đây, đã nói: “Đừng lo, di di thả thỏ ra cho Hạo nhi chơi”.

Vừa nghe sẽ thả nàng ra ngoài, Hương Hương lập tức không lên tiếng giả vờ như một con thỏ bình thường. Nhưng tay thiếu nữ vừa chạm đến cái lồng, liền không biết từ đâu thình lình xuất hiện một đạo nhân, cung kính nói: “Quận chúa, lồng này không chạm vào được”.

Thiếu nữ hiếu kỳ: “Đây là loài thỏ gì, không thể để Trượng tôn Điện hạ chơi được sao?”

“Hỏi Quận chúa, là một con thỏ yêu. Tuy rằng pháp lực thấp kém, nhưng vẫn không nên để Trượng tôn Điện hạ đến gần thì tốt hơn”.

Thiếu nữ chần chờ một chút, nói một tiếng “Hiểu rồi”, đạo nhân kia liền tự động ẩn mình lui đi.

Trượng tôn Điện hạ? Hương Hương nằm úp sấp trong lồng suy nghĩ, Hoàng Trượng tôn, xem ra đây là con trai của Thái tử! Bề ngoài trông thật đáng yêu. Hắn gọi thiếu nữ kia là Di di, vậy nàng kia chính là muội muội của Thái Tử Phi rồi! Sao Thái Tử Phi không tự mình chăm sóc con, mà phải để muội muội làm?

“Di di, muốn thỏ thỏ!”

“Ở bên ngoài có nhiều thỏ lắm, chúng ta ra ngoài tìm nhé”.

Thấy thiếu nữ muốn bé Hoàng Trường tôn đi, Hương Hương nghĩ bọn họ bỏ đi rồi, một mình nàng lại phải tiếp tục đơn độc nhàm chán ở nơi này, vội vàng kêu: “A, đừng đi, chúng ta nói chuyện chơi, được không?”

Nghe tiếng nói chuyện, thiếu nữ ngần ngại: “Ngươi có thể nói à?” Lập tức nhớ ra gì đó, mỉm cười nói: “Phải ha, ngươi là thỏ yêu, đương nhiên có thể nói”.

Hương Hương vội vã nói: “Đừng, hơn nữa, ta cũng không phải loại thỏ yêu bình thường!”

Thiếu nữ kia sinh ra trong gia đình danh môn vọng tộc, từ nhỏ sống dưới sự bảo vệ trùng trùng mà lớn lên, chưa bao giờ gặp qua yêu tinh. Trong lòng luôn nghĩ yêu quái đều rất đáng sợ, nhưng thấy Hương Hương so với những con thỏ bình thường khác giống hệt nhau, hơn nữa lại đang bị nhốt trong lồng, không có nguy hiểm, yên tâm hẳn, liền nổi lên hứng thú, bé Hoàng Trường tôn ngồi trở lại, nói: “Thật sao, nói nghe thử!”

Hương Hương tự hào nói: “Ta là đệ tử của Ý Thiên Tuyệt Bích đó! Sư huynh của ta là Luyện yêu sư!”

“Oa, Luyện yêu sư!” Thiếu nữ hiển nhiên cũng từng nghe nói qua về Luyện yêu sư, lộ ra ánh mắt sùng bái, lập tức nghĩ nghĩ, hỏi: “Luyện yêu sư có phải đều rất xấu xí khó coi không?”

Hương Hương vội vàng lắc đầu: “Đấy chỉ là lời đồn, là lời đồn! Sư huynh của ta đáng vẻ rất ưa nhìn!”

“So với Thái tử Điện hạ còn đẹp hơn sao?”

Hương Hương không chút suy nghĩ trả lời ngay: “Cái đó đương nhiên, so với Thái tử đẹp trai hơn, hoàn toàn không cùng cấp bậc”.

Thiếu nữ vừa nghe, sắc mặt nhất thời trở nên khó coi: “Con thỏ ngươi nói chuyện không xuôi tai, ta không thèm nói với ngươi nữa”. Nói xong, đứng dậy muốn bỏ đi.

Hương Hương ngăn ra, sao đột nhiên thay đổi sắc mặt rồi. Nghĩ lại, chẳng lẽ tiểu cô nương này thích tỷ phu của nàng ấy, thích Thái tử? Hương Hương vội vàng đổi lời nói: “Kỳ thực Thái tử Điện hạ cũng rất tuấn tú! Chẳng qua Sư huynh của ta là Luyện yêu sư, các Luyện yêu sư thông thường đều không đẹp mắt, cho nên hạc trong bầy gà, Sư huynh liền có vẻ đẹp trai hơn trong số họ! Chừng nào ngươi trông thấy Sư huynh của ta sẽ biết!”

“Nói cũng đúng”. Thiếu nữ nghĩ nghĩ, lại bé Hoàng Trường tôn ngồi trở lại. Cái miệng của anh bạn Trường tôn vẫn còn đang la hét ‘thỏ thỏ’, vung tay nhỏ bé mập mạp muốn chồm tới Hương Hương. Lúc này Hương Hương cảm thấy có chút may mắn mình đang ở trong lồng, bằng không tiểu tử này xuống tay không phân biệt được nặng nhẹ, lỡ như móng vuốt cào trúng một cái, phá hủy dung nhan của nàng thì biết làm sao?

“Đừng rồi, các ngươi tu luyện như thế nào?” Thiếu nữ lại hăng hái hỏi chuyện.

“Hay ngồi thiền, học pháp thuật này nọ...”

Hai mắt thiếu nữ bắt đầu sáng lên: “Dạy ta đi! Dạy ta đi!”

“Dạy cái gì vậy?” Phía sau truyền đến giọng nói của Thái tử. Thiếu nữ quay đầu nhìn lại, thấy Thái tử và Thái phó đã trở lại, vội vàng vui mừng bé Trường tôn tiến ra đón, gọi: “Tỷ phu, huynh đã về rồi”.

“Phụ vương”. Hoàng Trường tôn cũng nhẹ nhàng gọi.

“Hạo nhi ngoan”. Thái tử bế đứa nhỏ qua, xoa bóp gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nó, nghiêng đầu nói với thiếu nữ kia. “Dung nhi muốn học pháp thuật sao, ta tìm một vị đạo trưởng có tu vi cao đến dạy cho ngươi. Con thỏ này cái gì cũng không biết lắm, rất vô dụng, không dạy được gì cho ngươi đâu”.

Hương Hương còn chưa hừ ra tiếng tỏ vẻ khinh thường, thiếu nữ kia đã hừ giọng trước: “Ta mới không thèm thối lỗi đạo chỉ dạy!”

Thái tử nhẹ giọng cười: “Dung nhi không thích đạo sĩ, ta sẽ xin Phụ hoàng mời một vị nữ sư phụ đến dạy ngươi”.

Thiếu nữ kia còn nói thêm: “Không cần, ta không thèm học!”

“Được, không học thì không học”. Thái tử đối với nàng ta thế nhưng cực kỳ cung chiêu, hoàn toàn không có vẻ hung tàn nham hiểm như lúc đối đãi với Hương Hương.

“Được rồi, tỷ phu, Hạo nhi thích thỏ, có thể thả thỏ ra cho Hạo nhi chơi một lúc không?”

Thái tử quay đầu nhìn Thái phó. Thái phó hiểu ý, liền đi tới mở cửa lồng ra. Hương Hương bị tóm lấy lỗ tai đem tới đặt trên ghế dài, sau đó thiếu nữ liền ôm Tiểu Hoàng tôn tới. Bàn tay nhỏ bé mập mạp kia chỉ quơ một cái, đã tóm được một lỗ tai của Hương Hương. Một bàn tay khác thì bắt đầu lúi lúi kéo kéo cái tai còn lại.

Hương Hương thế mới biết nằm sấp trong lồng là chuyện hạnh phúc cỡ nào. Tuy rằng sức lực của đứa bé rất yếu, cũng không phải quá đau, nhưng bị kéo kéo như thế rất khó chịu, liền bắt đầu trái trợn phải tránh. Tiểu Hoàng tôn thấy thế càng vui hơn, leo qua bên này, bò qua bên kia vờn tới bắt Hương Hương. Thái tử đứng ở một bên nhìn cười, điều này càng khiến Hương Hương vô cùng buồn bực.

Có người đứng ngoài Điện bẩm báo nói: “Điện hạ, Liên Thất công tử cầu kiến”.

Hương Hương vừa nghe, hai cái lỗ tai thoáng chốc dựng đứng lên. Cứu tinh rốt cuộc đã tới, cảm động đến rơi lệ. Chân cẳng chậm một bước, thỉnh thoảng bị bàn tay mập捏éo đuôi, “Ui da” lời qua. Hương Hương tưởng đâu có cơ hội bỏ trốn, nhưng Thái tử tuy rằng đi ra ngoài, có điều vẫn để lại hai đạo nhân ở đây trông chừng. Bản thân vừa định nhảy xuống khỏi ghế, đã bị tóm trở lại, quăng về ghế dài. Đang nghĩ không biết Liên Phong Nguyệt lẳng nhăng cái gì mà còn chưa tới giải cứu mình, chợt nghe một giọng nói nhàn nhạt quen thuộc vang lên.

“Thỏ ngọc”.

“Sur huynh?” Hình như là tiếng của Sur huynh. Hương Hương ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn người đứng trước ghế dài, không dám tin dụi mắt. “Sur huynh! Thật là Sur huynh rồi!” Hương Hương lại rơi lệ, đập đập lên bàn tay mập đang túm lấy nàng, quay cuồng giãy dụa thoát ra, ra sức nhảy nháy vào lòng Luyện yêu sư, túm lấy vạt áo của hắn ụy khuất khóc rống lên. Còn chưa khóc được mấy tiếng, liền phát hiện thân thể mình đang tuột xuống. Cúi đầu nhìn lại, thì ra sau khi nàng nhảy lên người Luyện yêu sư, Luyện yêu sư cũng không giống như Vụ Nguyệt đưa tay ôm lấy nàng vào lòng, mà là không nhúc nhích, mặc kệ nàng từng chút từng chút một rơi xuống đất. “Oa, Sur huynh!”

Liên Phong Nguyệt vừa tới, thấy Hương Hương một bên khóc, một bên ra sức túm áo của Luyện yêu sư bỏ lên, không nhịn được phụt cười ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Chương 61

Nhìn thấy Thái tử vào tới, Liên Phong Nguyệt mới nhìn không cười nữa, nhắc nhở nói: “Nhiên Hương tiên sinh, con thỏ nhỏ sắp rớt xuống đất rồi kìa”.

Lúc này Luyện yêu sư mới phản ứng kịp, rốt cục đưa tay nắm lấy Hương Hương. Hương Hương cuối cùng có thể mượn lực, thuận thể chui vào vạt áo của hắn, ở bên trong vận vẹo thân mình tìm tư thế thoải mái làm tổ, chỉ lộ cái đầu ra ngoài. Nhìn nhìn Liên Phong Nguyệt đang đứng ở cửa, lại nhìn nhìn Tiểu Hoàng tôn trên ghế dài, thở dài một hơi: rốt cuộc an toàn rồi.

“Luyện yêu sư tiên sinh, nơi này là tẩm cung của Thái tử, người không được sự cho phép mà tự tiện xông vào, phải chăng quá vô lễ?” Thái tử lạnh lùng mở miệng.

Trong lòng Hương Hương âm thầm hừ một tiếng, chỗ của Tử Hoàng tử Sur huynh cũng đã xông qua rồi, chỗ này của người có là gì?

Liên Phong Nguyệt cười nói: “Điện hạ, ngài bắt giữ con thỏ này, không may lại chính là phu nhân của Nhiên Hương tiên sinh. Cho nên Nhiên Hương tiên sinh vì quá yêu thương phu nhân, nhất thời thất lễ, về tình có thể tha thứ mà”.

“Phu nhân?” Thái tử cười lạnh hỏi lại. Ánh mắt của thiếu nữ đang ngồi ôm Tiểu Hoàng tôn trên ghế dài lộ ra vẻ mặt sùng bái, nhìn về phía Hương Hương. Giờ phút này, Hương Hương đương nhiên nào có gan phủ nhận, lập tức giơ tay lên đầu, “E hèm” một tiếng, bày ra dáng vẻ ‘Đừng nhìn hình dạng ta thế này, chồng của ta là Luyện yêu sư đây’.

“Muốn lừa à? Luyện yêu sư tiên sinh giữ con thỏ này ở bên người, chẳng qua cũng là coi trọng liên linh châu trong người nàng ta thôi?”

Hương Hương giật mình, lập tức phản nộ địa phản bác nói: “Mới không phải ni! Sur huynh tài không giống người như vậy lòng tham!”

“Tham lam?” Ánh mắt sắc bén của Thái tử chuyển sang nhìn Hương Hương. “Người không nhớ đã đáp ứng điều gì sao?”

“Á...” Hương Hương biết hắn đang muốn nói tới chuyện nàng đã đồng ý giao hạt châu cho hắn. Nàng vốn cảm thấy hạt châu kia gây trở ngại đến chuyện tu luyện của nàng, lấy ra được là tốt nhất, còn ai thích thì cứ việc giữ. Nhưng Sur huynh đã nói không thể lấy ra, vậy đương nhiên sẽ không thể cho rồi. Tục ngữ nói Quân vô hí ngôn, lời của Hoàng đế tuyệt không phải đùa, nàng ngay cả quân tử cũng không phải, một câu nói đùa sao lại không thể nói? Lúc này đúng lý hợp tình nói: “Ta dối ý!”. Hiện giờ có Luyện yêu sư làm hậu thuẫn, chẳng việc gì phải sợ hãi cả!

Thái tử biến sắc: “Con thỏ to gan, đừng tưởng có Liên gia bảo vệ người, thì ta không trị được tội của người...”

“Điện hạ, Điện hạ...” Liên Phong Nguyệt vội vàng khuyên ngăn. “Điện hạ là Thái tử một nước, cần gì so đo với một con thỏ hoang đã không có chút kiến thức, viện này cần bàn bạc kỹ hơn. Không nên quấy rầy đến Nhan Dung Quận chúa và Hoàng Trưởng tôn Điện hạ, chúng ta ra ngoài nói chuyện”.

Liên Phong Nguyệt khuyên can mãi, rốt cục được Thái tử đi ra ngoài, Luyện yêu sư cũng đi theo. Sau khi ai nấy an vị ngồi vào chỗ của mình trong Điện, Liên Phong Nguyệt nói: “Điện hạ, không phải chúng thần không muốn giúp ngài đạt được ý nguyện, có điều viên Nguyên Hồn đan trong bụng thỏ nhỏ, vốn dĩ vẫn chưa biết rõ chủ nhân của nó là loại người nào, chẳng may mạnh mẽ động chạm đến nó, thật sự rất nguy hiểm. Điện hạ là thân thể ngàn vàng, thật sự không thể mạo hiểm như vậy”.

“Của ai thì có quan hệ gì, vật có pháp lực này, nếu ai sở hữu thì là của người đó, có gì mà nguy hiểm, cần gì phải quan tâm đến mấy chuyện làng nhàng?” Ngay cả Hương Hương cũng nhìn ra được, Thái tử điện hạ đang vô cùng bức bối.

“Điện hạ là Thái tử, có kết giới vô cùng nghiêm mật bảo vệ. Điện hạ ra vào, luôn luôn có Thái Phó đại nhân đi theo bảo hộ. Quốc Sư đại nhân cũng luôn luôn vì Thái tử điện hạ mà đo lường tính toán phúc họa mỗi ngày, giúp Điện hạ xu cát tị hung, cam đoan Điện hạ an toàn tuyệt đối. Thử thần nói thẳng, Điện hạ thật sự không tất yếu phải mạo hiểm để giữ hạt châu này”.

Thái tử chuyển mắt liếc Liên Phong Nguyệt một cái, lại quay đầu nhìn nhìn Luyện yêu sư, chậm rãi nói: “Muốn ta không chú ý tới con thỏ này, cũng được, bất quá... Luyện yêu sư tiên sinh phải ở lại, bảo vệ an toàn cho Quận chúa”.

Liên Phong Nguyệt nghe vậy, thần sắc hơi đổi, hỏi: “Nhan Dung Quận chúa?”

“Không sai”. Thái tử gật đầu, một lần nữa nhìn về phía Luyện yêu sư. “Ý người thế nào?”

Luyện yêu sư nhàn nhạt nói: “Được”.

Thần sắc Thái tử lúc này mới giảm bớt, quay đầu nói với Thái Phó: “An bài chỗ ở cho Luyện yêu sư tiên sinh, bên chỗ phụ hoàng, ta sẽ đi nói rồi”.

Thái phó lĩnh liễu mệnh liền ra điện đi. Thái tử trầm mặc liễu chỉ chốc lát, đối Luyện yêu sư nói rằng: “Khả dĩ nói, tận lực đãi nằng đến các nơi đi một chút, thế nhưng nhất định phải bảo hộ an toàn của hần. Của nằng mỗi một thiên, đều rất trọng yếu... Trọng yếu phi thường”.

Thái Phó nhận lệnh lập tức ra khỏi Điện. Thái tử trầm mặc một lúc, nói với Luyện yêu sư: “Nếu có thể, tận lực đưa nằng đi đây đó một chút, nhưng nhất định phải bảo đảm an toàn cho nằng. Mỗi ngày của nằng, đều rất quan trọng... vô cùng quan trọng”.

Vì vậy, Luyện yêu sư theo sự an bài ở lại chỗ của Thái tử. Còn Hương Hương có thể tùy ý quyết định ở lại bởi Luyện yêu sư hay theo Liên Phong Nguyệt về Liên gia cũng được, sau một chút do dự, cuối cùng Hương Hương vẫn chọn ở lại. Có hai nguyên nhân. Một là, giữa Liên Phong Nguyệt và Luyện yêu sư, thì đi theo Luyện yêu sư đương nhiên sẽ an toàn hơn. Thứ hai, Luyện yêu sư vì nằng mới đáp ứng yêu cầu của Thái tử, giờ để lại hần một mình nơi này, còn mình rời đi, rất không có tình thần đạo nghĩa, trong lòng có ý nghĩ không nên đi. Cho nên mới quyết định ở lại. Kỳ thực nằng còn một nguyên nhân nữa, chính là Thái tử muốn Luyện yêu sư ở lại, không phải để bảo vệ Thái Tử phi vợ của hần, cũng không phải bảo hộ Tiểu Hoàng tôn con của hần, ngược lại là muốn bảo vệ em vợ, việc này cũng quá kỳ quái rồi?

Sau khi nghe ngóng trong phòng cung nữ, mới biết khoảng hai năm trước lúc Thái Tử phi sinh Tiểu Hoàng tôn, đã qua đời rồi. Thái tử thương nhớ Thái Tử phi, liền đến nhà mẹ đẻ của Thái Tử Phi – Vinh Quốc Công quý phủ, đem muối muối ruột của nằng ấy, cũng là Nhan Dung Quận chúa về đây. Tuy rằng đối với bên ngoài nói rằng giữ Quận chúa là để chăm sóc Tiểu Hoàng tôn, nhưng trong lòng mọi người đều biết rõ, hôm nay là Quận chúa, tương lai chắc chắn sẽ là Thái Tử phi. Có điều Quận chúa đã ngăn ngại ở tại phủ Thái tử hai năm rồi, mà thiếu thư sắc phong vẫn chậm chạp không thấy đến. Vì thế, trong cung lại có đồn đãi mới. Rằng Hoàng đế bệ hạ gần đây đã quyết tâm thay đổi ngôi vị Thái tử, cho nên thỉnh cầu sắc lập Nhan Dung Quận chúa làm Tân Thái Tử phi của Thái tử vì thế mà bị cản trở. Ý ở ngoài lời, đó là chức vị Thái tử đã không được bảo đảm, còn lập Thái Tử phi gì nữa?

Hương Hương còn nghe nói, Thái tử trước đây được sắc lập, là thuận theo thiên mệnh. Sau khi sắc lập, về mặt học tập luôn cố gắng, huynh đệ hòa ái, đức thiện lễ nghĩa đều tốt, hoàn toàn không phụ kỳ vọng của Hoàng đế cùng triều thần. Nhưng từ sau khi Thái Tử phi qua đời, Thái tử liền bắt đầu thay đổi. Lời đồn đãi ngày càng xấu, các đại thần trong triều có ý kiến khác, vì thế trong huynh đệ cũng bắt đầu nảy sinh bất hòa, Hoàng đế cũng bắt đầu cân nhắc chuyển phế Thái tử rồi.

Về điểm này, Hương Hương kỳ thực rất cảm thông với Thái tử. Trong lúc đau buồn tang chế của vợ, xảy ra hành vi thất thường âu cũng là chuyện thường tình dễ hiểu của con người. Nhưng hần là Hoàng Thái tử, vậy thì khác rồi, trong ngoài bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chăm vào. Một bước đi sai, chính là thất nghi thất đức. Một lời nói sai, sẽ bị buộc tội có ý đối nghịch.

“Sur huynh!” Hương Hương hỏi thăm xong các tin tức bất quái, nhảy nhót đến ngồi trên ghế cạnh Luyện yêu sư hỏi. “Sur huynh, bắt được Mộng ma chưa?”

Luyện yêu sư mở to mắt, nói: “Hần, bị thương, trở về”.

“Trở về? Là trở về Ma giới gì đó hả?”

“Ừ”.

“Vậy sẽ không tìm tới nữa?” Hương Hương vẫn có chút đề ý rút cục mình đã đáp ứng hần ta chuyện gì.

“Thời gian ngắn, sẽ không”.

“À”. Vậy Hương Hương có thể yên lòng một chút rồi. Nằm sấp một lúc, bỗng nhiên nhớ đến một chuyện càng quan trọng hơn. “Đúng rồi, Sur huynh, ta bị Thái Phó đại nhân đánh trở về thân thể, chừng nào thì ta có thể biến trở lại hình người?”

“Biến trở lại, như trước?”

Hương Hương vội vã gật đầu: “Ừ!” Biến trở về người, sẽ không dùng lại bị tiểu hoàng tôn niết xong chỗ chạy trốn, còn có thể niết trở về! Hương Hương một người tìm cách còn không có quá đi, tựa thấy Luyện yêu sư nhị chỉ khép lại, để tại cái trán của nằng thượng, cúi đầu niệm nổi lên chú ngữ. Hương

Hương nghi toàn thân nóng hầm hập lên, lập tức liền tại Luyện yêu sư trong suốt đích đôi mắt đề, thấy được một mảnh bạch quang đích hiện lên, sau đó trừu thấy được thiếu nữ giao tốt khuôn mặt, tuyết trắng đích bộ ngực, hòa mảnh khánh vòng eo.

Hương Hương vội vàng gạt đầu: “Ừ ừ!” Biến về hình người, sẽ không còn lo trốn tránh bị Tiểu Hoàng tôn túm lấy, bắt mình lại! Hương Hương còn chưa suy nghĩ hết, đã thấy Luyện yêu sư điểm nhẹ lên trán nàng, cúi đầu niệm chú ngữ. Hương Hương cảm thấy toàn thân nóng hầm hập, lập tức từ đáy mắt trong suốt của Luyện yêu sư, thấy một ánh hào quang lướt nhanh qua, sau đó liền nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của thiếu nữ, bộ ngực tuyết trắng cùng vòng eo mảnh khánh.

Hương Hương phản ứng kịp, hét “A” lên một tiếng, vội vàng chạy loạn kéo chân gắm bên cạnh quần quanh thân thể thật chặt chẽ, vừa đỏ mặt kêu to: “Sư huynh chán ghét! Sư huynh là lưu manh!”

Luyện yêu sư lúc này còn mang vẻ mặt nghiêm trang hỏi: “Lưu manh, là gì?”

“Chính là sư huynh! Lưu manh là Sư huynh! Sư huynh là lưu manh!”

“Ồ”.

“...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Chương 62

Hương Hương bảo cung nữ tìm cho mình một bộ quần áo, vừa chui vào trong chăn vất vất vả vả mặc vào xong, chợt nghe bên ngoài có người gọi: “Luyện yêu sư đại nhân, Quận chúa và tiểu Điện hạ đến”.

Quận chúa ôm tiểu Hoàng tôn chậm rãi tiến vào, thấy Hương Hương ở sau lưng Luyện yêu sư từ trong chăn mền chui ra, còn đang thắt đai lưng trên người nữa, thoáng chốc ngây dại, khuôn mặt thoáng ửng đỏ. Cúi đầu nói một tiếng “Quấy rầy rồi”, quay đầu chạy thẳng ra ngoài.

Hương Hương giật mình, hiểu ra nàng ấy hiểu làm chuyện gì, cũng ảm ảm đỏ mặt, lập tức nhảy xuống giường, vội vã đuổi theo. “Quận chúa, Quận chúa, người hiểu làm rồi, ta là thỏ, là thỏ mà!”

Nhan Dung ngan ngơ: “Người vien thanh người?”

“Đúng vậy”. Hương Hương vội vàng gạt đầu, đỏ mặt giải thích nói. “Vừa rồi... biến trở về hình người, không có quần áo, cho nên mới...”

Nghĩ đến chuyện vừa rồi, Quận chúa phất chốc lại đỏ mặt lên, quanh co nói: “Ta, đã biết. Cái đó... cái đó, tỷ phu nói, Luyện yêu sư tiên sinh có thể đưa ta đi chơi, cho nên, ta muốn biết có thể đi đâu chơi”.

“Đương nhiên là Quận chúa muốn đi đâu thì sẽ đi đó!”.

Nhan Dung khó xử nhăn mày lại: “Nhưng, ta không biết có nơi nào hay để đi chơi”. Nàng từ nhỏ lớn lên ở Dinh Quốc phủ, lần đầu tiên ra cửa là lúc mười ba tuổi, Thái Tử Phi tỷ tỷ thân phận cao quý qua đời, nàng tiến cung để chăm sóc Tiểu Hoàng tôn vừa mới sinh. Qua hai năm, vẫn luôn ở trong cung Thái tử, ngay cả nơi khác của Hoàng cung cũng chưa từng đi.

Hương Hương suy nghĩ một chút, đề nghị nói: “Không bằng, chúng ta tới Linh Sơn chơi đi! Bạn tốt Chi Chi của ta đang ở đó!”

“Tốt ! Tốt!” Quận chúa rất vui vẻ, rồi nghĩ nghĩ, nói. “Linh Sơn xa quá, đi rồi có quay lại ngay được không?”

“Không đi được à?” Tuy nàng không biết vị trí chính xác của Linh Sơn, nhưng cách Kinh Thành khẳng định rất xa, vừa đi vừa về, hơn nữa còn thời gian chơi đùa, ít nhất cũng cần đi mấy ngày, sao có thể về ngay lập tức?

Quận chúa nghe vậy, nhúu nhúu mày, nói: “Vậy không đi được”.

“Ồ”. Hương Hương nghĩ Quận chúa này thật đúng biến ảo vô thường, vừa mới cao hứng nói muốn đi, chớp mắt đã nói không đi nữa.

Kết quả cuộc thương lượng, kết luận có được, vẫn là đến Ngự Hoa Viên đi dạo, lý do nghe nói phong cảnh ở đó đẹp, hơn nữa đi dạo xong, lập tức có thể trở về. Quận chúa đại tiểu thư không chịu đi quá xa, ngay cả khi rời cung rồi còn lo lắng không thể gấp vội trở về trong ngày. Nàng nói nàng nhất định phải mỗi ngày nhìn thấy Thái tử, mới an tâm.

Hương Hương và Luyện yêu sư liền cùng Quận chúa đến Ngự Hoa Viên. Nàng thích hoa, muốn hai một ít về, đặt trong tủm điện của Thái tử. Hương Hương liền giúp nàng ôm Tiểu Hoàng tôn, cho nàng hái. Tiểu Hoàng tôn năm nay hơn hai tuổi, dáng vẻ trắng trẻo mập mập, đôi mắt to tròn, trông rất lạnh lợi. Nhưng đáng yêu thì đáng yêu, Hương Hương cũng không quên bị hấn kéo tới gào khóc kêu cứu. Liền nhân cơ hội giãy vò khuôn mặt nhỏ nhắn mập mập của hấn, Tiểu Hoàng

tôn cũng không yêu thế, vung tay nhỏ bé nắm lấy mặt của Hương Hương, miệng thì thầm nói: “Thỏ, thỏ”.

Hương Hương lấp bắp kinh hãi, xú tiểu tử này thế nhưng cũng biết nàng là thỏ. Chẳng lẽ cấu tạo mắt của đũa nhỏ so với con người khác biệt, có thể nhìn thấy bản thể của vật chủ?

Quận chúa hái được một bó hoa to, vui vui mừng mừng trở về. Ngày thứ hai, lại đầy mặt uể oải tới tìm Hương Hương kể khổ, nói Thái tử không thích hoa nàng hái, còn muốn nàng hôm nay đi nơi xa một chút chơi. Nhan Dung buồn bã ngồi một lúc, đột nhiên hỏi: “Hương Hương, tỷ phu có phải không thích ta, cho nên mới bảo ta đi xa một chút?”

“Đương nhiên không phải!” Hương Hương vội vàng nói. “Thái tử điện hạ rất quan tâm Quận chúa, bằng không sao lại mời Sư huynh đến bảo hộ riêng cho Quận chúa? Phải biết rằng, ngay cả Hoàng đế bề hạ ra lệnh mời, cũng mời không được Luyện yêu sư đâu!”

“Vậy hẳn, tại sao...”

“Thái tử điện hạ hẳn là thấy Quận chúa luôn ở góc trong cung, sợ buồn đến hỏng, mới hi vọng Quận chúa ra ngoài một chút, giải sầu chăng?”

Quận chúa trầm mặc một lúc, nói: “Nhưng buồn mới cần giải sầu, ta cũng không cảm thấy buồn...”

"Cái này..." Hương Hương cũng có chút hồ đồ. Tục ngữ nói vào cung sâu như biển, nữ tử trong cung mấy năm không ra ngoài chẳng phải chuyện thường sao, vì sao Thái tử muốn Quận chúa ra ngoài đi dạo như vậy, thật kỳ quái. "Thái tử diện hạ đối với Quận chúa cũng là có ý tốt! Nếu không, ngày mai chúng ta ra ngoài cùng tới đường cái chơi đi, trước khi mặt trời xuống núi là có thể về!"

Quận chúa suy nghĩ một chút, nói: "Được rồi".

Nói là ra cung, sẽ không thể đem Tiểu Hoàng tôn cùng đi, bởi vì Hoàng đế không cho, cho nên giao Tiểu Hoàng tôn cho nãi mama của hắn. Hương Hương lần nữa có tư tâm, ra cung, trước tiên dẫn Quận chúa tới Liên gia, muốn mời Dụ Nguyệt và Tiểu Bảo cùng đi ra đường chơi. Nhưng Liên Phong Nguyệt nói thế nào cũng không chịu thả Dụ Nguyệt ra ngoài, nói sẽ có nguy hiểm. Hương Hương tức giận lại cãi nhau ầm ĩ với hắn một trận, vẫn là Dụ Nguyệt đứng giữa điều đình nói trong người không khỏe, không tiện ra ngoài, bảo Hương Hương các nàng ra ngoài chơi vui vẻ.

Hương Hương đối với Liên Phong Nguyệt có rất nhiều oán giận, tức giận nói với Quận chúa: "Quận chúa phải biết Thái tử tốt lắm, còn suy

nghe người ở trong cung sẽ buồn, tên Liên Phong Nguyệt căn bã này cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe tới Dự Nguyệt có buồn hay không. Chờ ta học xong pháp thuật lợi hại, nhất định đem Dự Nguyệt ra khỏi Liên gia, đi chơi nơi nơi! Đúng không, Sư huynh!”

“Ừ”. Luyện yêu sư đáp lời.

Đạo xong một con phố, Quận chúa mua rất nhiều này nọ, nhưng không mua cho Thái tử, đó đều là mua cho Tiểu Hoàng tôn. Hương Hương mua một bộ váy áo xinh đẹp, Quận chúa nói trong cung mình có rất nhiều, không thiếu. Hương Hương mua một cái vòng tay, Quận chúa cũng nói trong cung rất nhiều, dùng còn không hết. Mới qua khỏi giờ trưa, ăn chút gì đó lấp đầy bụng, Quận chúa liền thúc giục. Hương Hương bọn họ vội vàng hồi cung. Về cung rồi, Quận chúa liền vô cùng cao hứng xách bao lớn bao nhỏ gì đó, tìm Thái tử hiến vật quý.

Ngày thứ hai, Hương Hương đợi đến giữa trưa cũng không thấy Quận chúa tới, liền đến Nguyệt Hoa điện nàng ở tìm nàng. Mama hầu hạ nói tới hôm qua Quận chúa và Thái tử ảm ỉ một trận, hiện tại đang hôn dỗi. Mama dẫn Hương Hương đi qua, Quận chúa nhìn thấy Hương Hương đến, liền thở phì phì nói: “Ta không đi, nơi nào cũng không đi! Ta cứ thích ngốc ở nơi này!”

“Dâu thì không đi”. Hương Hương nãy nãy.

ngồi vào bên cạnh Quận chúa, nhỏ giọng hỏi. “Thái tử điện hạ bảo người đi nơi xa hơn chút chơi à?”

“Đúng vậy”. Nhắc tới chuyện này, Quận chúa liền căm tức. “Ta nói với hần, có Hạo Nhi chơi với ta, ta không buồn. Nhưng hần cứ bảo ta đi ra ngoài, đi xa một chút. Hần rõ ràng đang phiền chán ta, không muốn thấy ta rồi!”

“Thời điểm ta tiến cung, tất cả mọi người nói, ta sẽ thay tỷ tỷ trở thành Thái Tử Phi, chăm sóc Thái tử và Hạo Nhi. Ta không để ý, cho dù là vật thay thế, ta cũng rất cao hứng. Nhưng ta vào rồi, hần chưa từng tỏ vẻ gì, ta cũng không để ý, chỉ cần mỗi ngày thấy hần là tốt rồi, cái khác, ta đều có thể đợi. Nhưng, ta chờ, ta luôn luôn chờ... Hần lại bảo ta cách hần thật xa, ta... hần, sao hần có thể như vậy?” Quận chúa càng nói càng ỷ khuất, túm cái khăn khóc nức nở.

“Cái này...” Hương Hương gãi gãi mặt, cũng không biết nên khuyên từ đâu. “Nếu Quận chúa nói về chuyện sắc lập Thái Tử Phi, cái đó không thể trách Thái tử điện hạ...”

“Không phải chuyện này! Có làm Thái Tử Phi hay không, ta mới không cần!” Quận chúa căm giận ngắt lời, vẻ mặt lập tức biến đổi, lại hiện ra vài phần ngượng ngùng. “Ta nói chính là, cái kia, cái kia...”

“Cái gì?” Hương Hương tò mò hỏi.

Quận chúa đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Chính là, cùng phòng... Ta tiến cung gần ba năm, hẳn cho tới bây giờ đều không cùng ta, cùng ta... Vợ chồng không phải đều ở cùng phòng sao, tựa như người và Luyện yêu sư tiên sinh?”

“A?!” Hương Hương âm âm đỏ mặt, vội vàng xua tay nói. “Không có! Chúng ta mới không có! Quận chúa người hiểu lầm rồi”.

“Gạt người! Ta thấy rồi!”

Hương Hương dùng sức lắc đầu: “Thực sự không có! Chúng ta luôn luôn là Sư huynh ngủ giường, ta ngủ sàn!”

Quận chúa đẩy Hương Hương ra, lau lệ nói: “Thôi, ta biết người đang an ủi ta. Dù sao ta đều đã biết, tỷ phu chính là không thích ta, không muốn nhìn thấy ta, ta đây còn ở chỗ này để làm gì, ngoan ngoãn dọn dẹp một chút này nọ về nhà thì hơn!” Nói xong, nàng đứng dậy đi tới trước bàn trang điểm thu thập này nọ, còn gọi mama tới, bảo các nàng giúp nàng tìm mấy cái thùng to, nàng muốn thu thập này nọ về Vinh Quốc phủ.

Hương Hương biết nàng đang muốn thử Thái tử, muốn hẳn đến giữ nàng lại, đành cáo từ đi ra. Ra cửa rồi, không quên nhắc nhở đám cung nữ

mama nên mau chóng đi thông báo cho Thái tử.
Nguồn: 0o0g3mini0o0.wordpress.com

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

Chương 63

Hương Hương trở lại chỗ ở, liếc thấy Duyên yêu sư đang ngồi trên giường, nhớ đến vừa rồi nói chuyện với Quận chúa, không khỏi lại đỏ mặt, thầm nghĩ Quận chúa cũng thật là, sao lại đem nàng và Sư huynh hiểu lầm thành loại quan hệ này được?! Nhưng mấy hôm trước, Sư huynh đột nhiên biến nàng từ thân thỏ trở lại thành người... Nghĩ đến tình cảnh ngày đó, mặt Hương Hương liền có chút nóng, giống như bị đặt trong lò nướng, nóng rất nóng.

Dội vàng ngồi vào trước bàn, rót hai chén trà lạnh đổ xuống bụng, sau đó dùng sức lắc lắc đầu tự an ủi bản thân: bình tĩnh bình tĩnh, đừng suy nghĩ nhiều! Sư huynh không biết nam nữ khác biệt, cũng không biết con người không mặc quần áo và con thỏ không mặc quần áo khác nhau chỗ nào, cho dù là đã nhìn thấy, cũng sẽ không để trong lòng, không đâu...

Hương Hương vừa nói lảm nhảm, vừa liếc
mama rất nước mắt mà mắt dần nhìn lên lông

mang về nước, gương mặt gầy nhợt tén, bỗng phát hiện Luyện yêu sư không biết từ lúc nào đã đứng trước bàn, nhất thời phát hoảng, co rút lại thiếu chút nữa té ngã xuống đất. “Sư huynh...”

“Sao?” Luyện yêu sư ngồi xuống đối diện Hương Hương, dường như là muốn uống trà. Lật tách trà để trước mặt, lúc cảm bình lên rót mới phát hiện trong bình hết nước, đều bị Hương Hương ban nãy rót hết nước rồi. Hương Hương xấu hổ cười đón lấy bình trà trong tay Luyện yêu sư: “Ta đi châm lại bình khác nhé”. Nói xong, hơi chật vật chạy ra khỏi phòng.

Tìm được cung nữ châm lại bình trà, xách trở về, đứng ngoài cửa chỉnh đốn lại tâm tình. Nghĩ rằng không thể gặp Sư huynh là gương gao xấu hổ như vậy được, Sư huynh căn bản đâu để ý chuyện kia, mình ở trong này suy nghĩ lung tung làm gì? Càng thêm khó chịu, nếu Sư huynh tò mò hỏi rõ, vậy không phải càng xấu hổ sao?

Lúc này hít sâu, ngẩng đầu uốn ngực bước vào, đặt bình trà về lại chỗ cũ, sau đó tận lực bày ra dáng vẻ vui vui mừng mừng như thường ngày kể đến ngồi bên cạnh Luyện yêu sư, ra vẻ thoải mái hỏi: “Sư huynh, Sư huynh, khi nào thì ta có thể học được pháp thuật lợi hại?”

Luyện yêu sư rót cho mình một chén trà, nghe được vấn đề của Hương Hương, nghiêm túc suy

nghĩ một chút, sau đó quay đầu nhìn Hương Hương. Bốn mắt nhìn nhau, Hương Hương ngẩn ngơ, kiên trì không đến ba giây, mắt lại không nhìn được một lần nữa ừng hồng. Ơi chao, sao lại như vậy! Cái gì cũng không xảy ra, cái gì cũng đừng suy nghĩ, biểu cảm phải thật tự nhiên! Muốn giống như thường ngày! Năm giây, mười giây... Không được, không kiên trì nổi rồi! Hương Hương xoay mặt, cúi người, phịch một cái chúi tọt xuống phía dưới bàn.

“Sao vậy?” Luyện yêu sư ở trên bàn hỏi.

Hương Hương vội vàng trả lời: “Ta, ta bị rớt đồ, ta đang tìm”.

“Ồ”.

Thấy hắn không hỏi nhiều, Hương Hương ôm gương mặt đang nóng lên từng trận, đến khi cảm giác tốt hơn rồi, nhưng vẫn không dám bò ra khỏi gầm bàn, chỉ tiếp tục hỏi: “Sư huynh còn chưa trả lời vấn đề vừa nãy ta hỏi?”

“Có thể học”. Luyện yêu sư trả lời. “Học không thành”.

“Vậy là vì viên trân châu kia sao?”

“Ừ”.

Hương Hương buồn bực, hạt châu này quả nhiên thật vương bận, cũng không biết mình nuốt nó vào lúc nào. “Hạt châu kia có thể lấy ra rồi chưa nhỉ, thực không thích!” Hương Hương nói thăm, bỗng ánh mắt sáng lên, nói. “Đúng rồi, Sư huynh, năng lượng của hạt châu kia rất mạnh, Hương Hương tiếp nhận không nổi, vậy nếu là Sư huynh, nhất định có thể tiếp nhận rồi! Hơn nữa, Sư huynh khẳng định biết rõ vị trí chính xác của hạt châu, vậy Sư huynh đem hạt châu chuyển qua đi, không phải được rồi sao! Như vậy Sư huynh sẽ càng cường đại hơn, Hương Hương cũng có thể học được pháp thuật lợi hại, đẹp cả đôi đường! Thật tốt!”

Hương Hương càng nghĩ càng cảm thấy biện pháp này rất tốt, nhưng Luyện yêu sư lại không nói gì nữa. Hương Hương không khỏi tò mò chui ra khỏi gầm bàn, ngồi trở lên ghế, hỏi: “Không tốt sao, Sư huynh?”

Luyện yêu sư gật đầu: “Hạt châu, không thể động vào”. Thấy sắc mặt Hương Hương trầm xuống, hắn chân chừ, bổ thêm một câu. “Tạm thời”.

Hương Hương lại nhìn không được nghiêng người qua, ôm lấy cánh tay của hắn lắc lắc: “Sư huynh, vậy chừng nào mới có thể động? Hạt châu kia khiến Hương Hương học pháp thuật không thành, Hương Hương không muốn hạt châu kia, Sư huynh mau nghĩ cách đi!” Đang nói, cửa bất chợt

có người đẩy vào, Hương Hương kinh ngạc, vội vàng rời lỏng tay, nhanh chóng bước lui ra bên cạnh mấy bước, bảo trì khoảng cách an toàn, tránh gây ra chuyện khiến người ta hiểu lầm nữa.

Người vào là mama ở Điện của Quận chúa, run giọng nói: “Quận chúa đã xảy ra chuyện”.

Hai người Hương Hương vội vàng theo mama tới Nguyệt Hoa điện, mới biết Quận chúa giận dữ đòi về Vinh Quốc phủ, kết quả bởi vì Thái tử đã xuất cung ra ngoài, nhất thời không về kịp.

Quận chúa không xuống đài được, nàng lại không thể thực sự trở về Vinh Quốc phủ, dưới cơn giận dữ, liền đem mấy bình rượu Hoa quý được Thái tử ban tặng ra uống. Thế chất Quận chúa không thể uống rượu, vừa uống vào, toàn thân liền nổi mẩn đỏ. Nhóm cung nữ mama lưng túng rồi thành một đoàn, vừa thỉnh thái y, lại chạy tới xin Hương Hương và Luyện yêu sư giúp đỡ. Bởi vì Thái Phó đại nhân khẳng định đang ở chung một chỗ với Thái tử, Luyện yêu sư có thể thông qua Thủ hộ tinh linh trực tiếp đưa tin đến cho Thái Phó đại nhân, như thế so với phái người xuất cung tìm Thái tử sẽ nhanh hơn.

<

<

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

chương 64

Mấy ngày nay Quận chúa bị nổi mẩn đỏ phải nằm trên giường tịnh dưỡng, Thái tử không theo lệ thường đến chỗ Ngự thư phòng của Hoàng đế ở bên kia, chỉ ở tại Nguyệt Hoa điện. Sau khi Quận chúa khỏi bệnh, lúc đến tìm Hương Hương, liền tươi cười rạng rỡ, khắp người tràn đầy vẻ hạnh phúc vì tình

yêu viên mãn. Vừa hồi rồ, quả nhiên, mấy ngày nay Quận chúa nhân lúc trong người có bệnh, đem hết tâm sự của bản thân toàn bộ nói cho Thái tử nghe. Thái tử rốt cục tỉnh ngộ, không tiếp tục đuổi nàng đi chơi, hơn nữa còn hứa hẹn vài ngày nữa sẽ lại thượng tấu với Hoàng đế bệ hạ, chính thức sắc phong nàng làm Thái tử phi.

Thấy nàng vui vẻ hạnh phúc, Hương Hương cũng cao hứng chúc mừng nàng: “Ta đã nói rồi thôi, Thái tử điện hạ lo lắng Quận chúa buồn, mới muốn Quận chúa ra ngoài đi chơi khắp nơi. Thái tử điện hạ rất quan tâm Quận chúa, ở trong lòng Thái tử điện hạ, Quận chúa so với Trường Tôn điện hạ còn quan trọng hơn!”

Quận chúa xấu hổ đỏ mặt, khóe miệng lại không nhịn được cong lên, đầu cúi thấp, vẫn nhìn không được cười ra tiếng: “Đúng vậy, thật sự quá tốt. Ta chưa từng nghĩ tới, tỷ phu thế nhưng quan tâm ta như vậy, suy nghĩ vì ta, ta quả thật... Rất cao hứng!”. Quận chúa kích động nắm lấy tay Hương Hương, hạnh phúc như sóng trào dâng trên gương mặt, nàng có chút không biết làm sao.

Nàng ngồi một lúc, bỗng nhiên nhảy lên: “Hương Hương giúp ta chọn một bộ quần áo đi!” Không phân trần gì liền lôi kéo Hương Hương trở lại Nguyệt Hoa điện, phân phó cung nữ mama đem đồ đạc quần áo của nàng đều lấy ra, bảo Hương Hương giúp đỡ chọn lựa. Nói muốn chọn một bộ đẹp nhất, nàng sẽ mặc vào ngày đại hôn.

Hương Hương cười nói: “Thái tử và Thái tử phi đại hôn, nhất định sẽ yêu cầu may lễ phục mới, khẳng định so với mấy đồ này còn xinh đẹp hơn gấp trăm, ngàn lần!”

“Đúng ha”. Quận chúa si ngốc mà cười, vỗ đầu chính mình nói. “Xem ta này, vui vẻ đến văng đầu rồi”. Liền gọi mama đem quần áo đi cất, bản thân kéo Hương Hương, đi vào phòng ngủ. Nàng ngửa mặt nằm vật xuống đệm giường, nhìn đỉnh màn nở nụ cười, xoay người trở lại, nắm tay Hương Hương, nói: “Hương Hương, ta thật sự thật sự rất vui, rất hạnh phúc, cho dù bảo ta chết liền bây giờ, ta cũng cảm thấy mỹ mãn”.

Hương Hương dùng vai đẩy nhẹ nàng một chút, cười nói: “Ngày hạnh phúc của Quận chúa vừa mới bắt đầu thôi, đã nghĩ lung tung đi đâu rồi! Quận chúa có Thái tử điện hạ bảo vệ, sau này còn có Tiểu Hoàng tôn bảo vệ, Quận chúa rất an toàn!”

“Đúng vậy, đúng vậy”. Quận chúa mím môi cười. “Hương Hương không biết đâu, ta sống không lâu. Bất quá, đối với ta mà nói, từng ngày như vậy đã đủ rồi. Đúng rồi, Hương Hương, ngươi biết làm điểm tâm không? Dạy ta, dạy ta, ta muốn làm cho tỷ phu ăn!”

Hương Hương hơi chần chừ một chút, nói: “Được”.

Lúc ở trong phòng bếp nhỏ cùng nhau làm điểm tâm, Hương Hương băng quơ dò xét, dè dặt cẩn trọng hỏi: “Vừa rồi Quận chúa nói sống không lâu... Quận chúa có chứng bệnh nan y gì sao?” Nàng nhớ đến trước đó thời điểm Thái tử nhờ Luyện yêu sư bảo vệ Quận chúa đi chơi, giống như nói mỗi ngày tiếp theo của Quận chúa đều vô cùng quan trọng, ẩn ý bên trong, chẳng lẽ ý nói mạng của Quận chúa không còn lâu sao?!

“Không có”. Quận chúa bắt tay vào làm, gương mặt sáng bừng như tuyết trắng, tựa như con mèo tam thể, tươi cười ngọt ngào trước sau như một. Chờ Quế Hoa Cao thơm ngào ngạt lấy ra khỏi lồng hấp, sau khi quay trở lại tầm điện, Quận chúa mới nói với Hương Hương. “Hương Hương nhất định chưa từng nghe nói qua, Nhan gia chúng ta, có một loại pháp thuật đặc thù, gọi là ảnh mị thuật”.

“Ảnh mị thuật?” Hương Hương lắc đầu, nàng quả thực chưa từng nghe nói qua.

“Ảnh mị thuật, kỳ thực là một loại của Khôi lỗi Thuật*, nhưng lại hoàn toàn khác biệt. Khôi lỗi thuật là khống chế người khác, khiến cho hắn ta trở thành con rối, vì bản thân phục vụ. Ảnh mị thuật thì là tự nguyện, tự nguyện trở thành con rối của người kia, vì người kia mà phục vụ, bao gồm, giúp hắn thừa nhận tất cả thương tổn”.

((*Điều khiển con rối))

Hương Hương ngẩn ngơ: “Ngươi muốn nói, ngươi vì Thái tử...”

“Đúng vậy”. Quận chúa hạnh phúc cười. “Trở thành con rối của người mình yêu thương, là số mệnh của người Nhan gia. Tỷ tỷ chính vì vậy mà qua đời, ta tiến cung, cũng chính là vì tiếp nối sứ mệnh của tỷ tỷ, dùng Ảnh mị thuật bảo vệ tỷ phu. Nhưng tỷ phu thương tiếc ta tuổi còn nhỏ, không muốn ta sớm đưa thân vào nguy hiểm, mới luôn luôn không chịu nhận ta”.

Quận chúa cười ngọt ngào: “Trước kia ta luôn không biết hắn nghĩ như vậy, còn oán trách hắn, giờ mới biết nỗi khổ tâm của hắn. Hắn cảm thấy ta tuổi còn nhỏ, cái gì cũng chưa biết, nơi nào cũng chưa đi, mới cầu xin các người đưa ta đi chơi. Ta lại còn vì thế mà giận hắn, cãi nhau với hắn, ta thật sự rất không phải rồi. Phải biết rằng, trong hai năm qua, không có ai giúp hắn thiết lập Ảnh mị thuật, không có ai bảo hộ hắn, mỗi ngày của hắn đều rất nguy hiểm...”

“Quận chúa...” Hương Hương nhất thời không biết nên nói gì mới tốt. Đem sinh mệnh của chính mình, làm bức tường phòng hộ trước mặt người khác, lại còn có thể cười đến hạnh phúc như vậy. Nếu đổi lại là nàng, nàng sẽ tình nguyện thực hiện ảnh mị thuật này vì Vụ Nguyệt không? Bất quá bên người Thái tử điện hạ có Thái Phó đại nhân, có nhiều người bảo hộ như vậy, cũng sẽ không dễ dàng gặp được nguy hiểm.

Hương Hương cáo từ rời khỏi Nguyệt Hoa điện, bệ một mâm điểm tâm tự mình làm về cho Luyện yêu sư ăn. Hắn ngồi ở trước bàn ăn, nàng ngồi bên cạnh nghĩ đến chuyện Ảnh mị thuật của Quận chúa, tâm sự nặng nề. Luyện yêu sư phác giác Hương Hương bảo trì một động tác thật lâu, vẫn không nhúc nhích, không khỏi quay đầu lại nhìn nhìn nàng, hỏi: “Sao vậy?”

“Sư huynh”. Hương Hương từ trong trầm tư tỉnh hồn lại, chăm chú hỏi. “Sư huynh biết Ảnh mị thuật không?”

“Biết”. Luyện yêu sư trả lời một cách chắc chắn. “Với huyết thể, giống nhau”.

“Huyết thể?” Hương Hương ngần ngừ. Huyết thể là cái gì, sao nghe quen tai vậy? Hương Hương cấp tốc xoay xoay não suy nghĩ, rốt cục, vỗ bàn, nhớ ra! Lúc trước, lần đầu tiên biến từ thân thảo thành người *, Sư phụ, còn có tất cả mọi người nói là Sư huynh giúp nàng lập huyết thể, nàng mới biến thân thành công! Không thể nào! Huyết thể thể nhưng cùng với Ảnh mị thuật này, lại là cùng một loại pháp thuật?! “Sư huynh!”

Hương Hương bỗng nhiên hét to một tiếng, Luyện yêu sư kinh ngạc, nháy nháy mắt, mờ mịt nhìn Hương Hương.

“Sư huynh có từng lập Huyết thể với Hương Hương, đúng không?”

“Có!” Luyện yêu sư gật đầu.

Trong lòng Hương Hương căng thẳng, ngực có trăm ngàn muôn vạn cảm giác không ngừng tuôn trào lên trên. Lúc trước nàng biến thân, gặp phải đau đớn tận cùng. Luyện yêu sư càng không ngừng mớm thuốc cho nàng, nhưng loại dây vô này, khiến nàng đã từng có ý nghĩ mình nên chết đi sẽ hết đau. . . Thế nhưng ngay lúc nguy cấp, Luyện yêu sư giúp nàng lập Huyết thể, thay nàng gánh vác đau đớn, cho nên nàng mới qua ải, thuận lợi biến thành người*. Cho nên sau khi nàng biến thân thành công, hẳn lại bị thương nặng, tu đường thật lâu mới khôi phục.

“Sư huynh. . .” Hương Hương cảm động muốn khóc, hẳn tốt với nàng như vậy, nếu không có hẳn, nói không chừng ngay lúc đó nàng đã chết rồi. nàng lại còn thấy hẳn gai mắt, không muốn ở cạnh hẳn, cảm thấy hẳn là người xấu, bản thân thật sự quá không tìm không phổi rồi. “Nói như vậy nếu Hương Hương bị người ta giết chết, Sư huynh có thể sẽ chết sao?”. Bản thân tu vi thấp, pháp lực kém, rất dễ gặp được nguy hiểm, vậy không phải sẽ liên lụy đến Luyện yêu sư? Luyện yêu sư là người cường đại như vậy, lại bị nàng loại phế vật này liên lụy, nàng, nàng, chết cũng không nhắm mắt! Nên để Luyện yêu sư nhanh chóng giải trừ đi!

Luyện yêu sư hoang mang nhìn Hương Hương đang cảm động đến rơi nước mắt, lại còn biểu cảm lo lắng tự trách đến chết, nhàn nhạt trả lời: “Không đâu”.

“A?” Hương Hương giật mình. “Thật sự sẽ không sao?”

Luyện yêu sư lạnh nhạt nói: “Hai canh giờ, Huyết thể, có tác dụng trong thời gian hạn định”.

“A, vậy. . .” Thì ra Huyết thể và Ảnh mị thuật vẫn có chỗ khác biệt, Ảnh mị thuật là cả đời, Huyết thể hiệu quả cũng chỉ có hai canh giờ.

Luyện yêu sư thấy Hương Hương có vẻ thất vọng, không hiểu hỏi: “Sao?”

“Không, không sao cả, như vậy tốt nhất rồi! Hương Hương không muốn liên lụy Sư huynh vậy đâu!” Đồng thời đáy lòng có một âm thanh nhỏ giọng nói: Nhưng Hương Hương thật vô dụng, lại sợ chết, tốt nhất vẫn là Sư huynh có thể luôn luôn bảo hộ Hương Hương đi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

chương 65

Quận chúa không đi chơi nữa, đương nhiên cũng không cần vị Luyện yêu sư này bảo tiêu. Chuyện Hương Hương ám sát Thái tử, bởi vì có Liên gia cùng Luyện yêu sư nỗ lực bảo vệ, hơn nữa Thái tử điện hạ khoan hồng tha thứ, triều đình cũng không truy cứu nữa, Luyện yêu sư liền dẫn Hương Hương cùng nhau trở lại Liên gia, tiếp tục ủy thác của Liên gia.

Trước đó Luyện yêu sư truy tìm được tung tích của Mộng ma, cũng đánh hẳn trọng thương, hẳn trốn về Ma giới. Nhưng căn cứ theo phân tích, Mộng ma tuyệt đối sẽ không đơn độc một mình tới Kinh Thành. Mà Luyện yêu sư cũng cảm thấy, ngày đó người giao thủ với hẳn ở biên hoa không phải Mộng ma. Người kia pháp thuật cao xa hơn Mộng ma gấp bội, đoán chừng là một trong Bát Vương của Niệm ma. Người khổng lồ Hương Hương ám sát Thái tử, khả năng lớn nhất xem ra là hai vị Đoái Vương trong Niệm ma Bát Vương.

Nghe Luyện yêu sư và Liên Phong Nguyệt thảo luận xong, Hương Hương tò mò hỏi: “Niệm ma Bát Vương là cái gì?”

Liên Phong Nguyệt giải thích nói: “Ở phía tây Thiên triều có một khu rừng rộng lớn, là nơi người và yêu phạm phải tội lỗi nghiêm trọng không thể tha thứ ở trong đó, lại là nơi người không chịu chuộc tội tụ tập với nhau. Trăm ngàn năm qua, nơi đó trở thành lãnh địa âm trầm nhất thế gian, ma tính nặng nề nhất, bị người đời gọi là Niệm Ma Lâm. Mới đầu tất cả mọi người cho rằng, những người này trời sinh tính tàn khốc, tu hợp với nhau, sẽ tự giết lẫn nhau, cộng đồng sẽ đi tới diệt vong. Không ngờ nơi đó lại dần hình thành một Ma Quân cầm đầu, thuộc hạ đặc lực là tám vị thân vương, hơn nữa trước khi bắt đầu triều đại, thường thường xâm chiếm vào thành thị của con người, rất có xu thế muốn đối địch với cả thiên hạ”.

“Sau khi bản Triều thành lập, lấy Tam Bích trấn giữ biên giới quốc gia, đông có Ý Thiên, tây có Chu Nhan, trấn thủ ranh giới, chống đỡ Ma tộc xâm nhập. Mười mấy năm trước, dường như vừa mới đánh xong một trận, Tam Bích và Niệm ma đều chịu vô số thương vong. Cuối cùng là Ma Quân bị giết,

Kiên Vương đứng đầu Bát Vương bị thương nặng, Ma tộc bị buộc lui về Niệm Ma Lâm, giờ lại rục rịch rồi. Hay là thời gian mười mấy năm ngắn ngủi, Ma Quân đã trở lại vị trí cũ rồi?”

Hương Hương suy nghĩ, hỏi: “Tại sao nhất định phải có Ma Quân trở lại vị trí cũ, bọn họ mới dám ra tay? Không phải còn có Bát Vương sao?”

Liên Phong Nguyệt cười cười, nói: “Ma Quân không có, Quân Long Vô Thủ*, Niệm ma Bát Vương tuy được thành lập lấy Kiên Vương đứng đầu, nhưng tám người ai cũng có sở trường riêng, không phục lẫn nhau. Tựa như Tam Bích vậy, nói chung, đều lấy Ý Thiên làm Tôn. Nhưng nếu thực sự giao chiến với Ma Tộc, lại vẫn cần Triều đình ra lệnh, bằng không tất sẽ hỏng”.

((*như lính không vua))

“À”. Hương Hương gật gật đầu, hiểu rõ rồi. Trong ban cán bộ người hầu này có chuyên môn riêng, nhưng vẫn cần một lớp trưởng làm tổng quản. Bát quả, phải nói năng cũng là nhân sĩ của Tam Bích, nhưng nếu thực sự đánh nhau với Ma Tộc gì đó, hẳn là không liên quan đến năng rồi. Nhìn vào pháp lực của nàng, cũng không đủ đưa ra một cái chương. Lúc này không quan tâm chuyện này nữa, quay đầu nói với Vụ Nguyệt. “Vụ Nguyệt, Tử Điện của người ta có đem theo tới đây! Ngày mai bắt đầu, chúng ta lại cùng nhau luyện Ngự Kiếm Thuật đi!”

“Ừ”. Vụ Nguyệt gật đầu.

Liên Phong Nguyệt nghe thấy mi tâm căng thẳng, trong lòng thầm mừng con thỏ chết tiết này thật đúng là âm hồn không tan. Ngày đó ở trong cung, hỏi nàng có muốn cùng hắn trở về Liên gia không, nàng thề nhưng từ chối, ở lại trong cung quần quít Luyện yêu sư. Hại hắn âm thầm may mắn thật lâu, cho rằng nàng rút cuộc nghĩ thông suốt, buông tha cho Vụ Nguyệt, không ngờ vừa ra khỏi cung, lại giống như bạch tuyết bỏ tới đây.

“Con thỏ nhỏ”. Liên Phong Nguyệt nghiêm mặt gọi. “Người quên chuyện trước đây rồi sao?”

“Chuyện gì?” Hương Hương chau mày hỏi lại, nàng biết chỉ cần là lời Liên Phong Nguyệt nói, tám phần không phải chuyện gì tốt.

“Chính là chuyện con thỏ nhỏ người ám sát Thái tử điện hạ, nhanh như vậy đã quên rồi hả?” Liên Phong Nguyệt tựa tiểu phi tiểu nói. “Mộng ma đi về, nhưng người khổng chế người ám sát Thái tử Đoái Vương còn ở trong Kinh, hơn nữa kết giới của Liên gia không ngăn được ảo thuật của Đoái Vương! Nếu con thỏ nhỏ người lại đi ám sát ai đó, chúng ta không có khả năng đảm bảo cho người rồi”.

“Không phải đâu, mục tiêu của hắn không phải là Thái tử sao?” Hương Hương tròn tròn mắt nói. “Thái tử điện hạ hiện giờ đang vội vàng đại hôn, sẽ không đến Liên gia!”

“Cái đó khó nói rồi”. Liên Phong Nguyệt nói. “Cho dù Thái tử không đến, mà đến là Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử, cho dù là Tể Tướng đại nhân gì gì đó, người chạy tới ám sát họ, cũng đủ con thỏ người chịu không nổi rồi”.

“Không thể nào! Đâu có dễ dàng đi ám sát như vậy!”

“Hơn nữa, ta nghe nói Đoái Vương là người tính tình âm trầm nhất trong Niệm ma Bát Vương, thủ đoạn tàn nhẫn nhất. Nếu hắn ghi hận trước đó người ám sát không thành, đem người rút gân lột da, lại xé toạc thành từng mảnh từng mảnh...”

“Ca”. Vụ Nguyệt nhin không được nói. “Ca đừng dọa Hương Hương”.

Hương Hương vội vàng nói: “Ta biết hắn có ý làm ta sợ, ta không để ý hắn!”. Nói xong, phát hiện Luyện yêu sư đứng dậy đi ra ngoài, Hương Hương vội vàng đứng lên, theo sau hỏi. “Sư huynh, đi đâu?”

“Tìm Đoái Vương”.

“À”. Hương Hương nghĩ nghĩ, lui ra phía sau một bước phát phát tay, nói. “Sư huynh đi đường cẩn thận”.

Liên Phong Nguyệt liếc nhìn, lạnh lùng nói: “Con thỏ chết tiết sợ chết”.

Hương Hương đương nhiên nghe được, coi như không nghe thấy, còn tiến lên thân thiết ôm cánh tay Vụ Nguyệt, nhìn xem Liên Phong Nguyệt nhú mày, Hương Hương đắc ý ngẩng đầu mà đi, trong lòng tràn ngập khoái cảm trả thù.

Đây là lễ mừng năm mới đầu tiên sau khi Hương Hương có linh thức, cũng là trải qua ở Liên gia. Hương Hương không biết ẩn tượng từ đâu tới, rằng lễ mừng năm mới rất náo nhiệt, đốt pháo, ngắm đèn, sau đó người trong gia đình sẽ cùng nhau tụ họp ăn bữa cơm đoàn viên. Liên gia lại giống như ngày thường lạnh lẽo im ắng, nếu không phải trong nhà ngoài nhà đôi mới đêm gấm màn treo này nọ, thật đúng là nhìn không ra dáng vẻ của lễ mừng năm mới.

Mùng mười tết, Hương Hương nghe nói trong ngõ hẻm Hoa Đình cách đây một con phố có hội đèn lồng, liền muốn cùng Vụ Nguyệt đi xem. Nhưng nếu muốn ra ngoài, để bảo đảm an toàn, phải kéo theo Luyện yêu sư. Mà để cam đoan Vụ Nguyệt có thể ra ngoài thuận lợi, lại không thể không mời Liên Phong Nguyệt đi cùng. Nhưng Liên Phong Nguyệt vừa tới, Hương Hương cũng đừng mơ tưởng được kề bên Vụ Nguyệt. Kết quả là Hương Hương và Luyện yêu sư song song bước đi phía trước, Liên Phong Nguyệt dẫn theo Vụ Nguyệt ở phía sau, Tiểu Bảo quấy đuổi tuốt sau cùng.

Hương Hương mua cái hoa đăng, giống như hiến vật quý muốn đem tặng cho Vụ Nguyệt, không ngờ vừa tới gần, đã bị Liên Phong Nguyệt cầm lấy, đưa cho Luyện yêu sư. Hương Hương trầm mặc, lại mua cái nữa, Liên Phong Nguyệt vẫn cướp lấy, tặng Tiểu Bảo. Hương Hương tròn mắt nhìn, lại đi mua một cái. Lần này Liên Phong Nguyệt không cướp của nàng nữa, mà là trước khi nàng mua thêm một cái đèn đã mua cho Vụ Nguyệt một cái rồi. Sau đó thừa dịp Hương Hương tròn mắt nhìn, cười khanh khách nhận lấy cái đèn trong tay nàng, cười nói: “Cám ơn nha!”

“Liên! Phong! Nguyệt!” Hương Hương đang muốn bùng nổ, lại nhìn thấy Dư Diên Nhạc và Tiểu Cửu ở đối diện đi tới. Đang lúc Hương Hương “Ồ” một tiếng, Tiểu Cửu cũng cùng lúc phát hiện bọn họ, vui mừng chạy tới, kêu: “Sur ca, Sur tàu tàu, các người ở đây à!”

Hương Hương nhất thời không để ý Vụ Nguyệt đang ở đây, trả lời: “Đúng vậy, các người cũng đến xem đèn?”. Cho đến khi Liên Phong Nguyệt ở bên cạnh không có ý tốt lặp lại từ “Sur tàu tàu”, mới bất chợt tỉnh ngộ, vội vàng quay lại giải thích với Vụ Nguyệt. “Tiểu Cửu hẳn là hoảng thôi, con nít không hiểu chuyện, người đừng hiểu lầm!”

“Ta không hiểu lầm”. Vụ Nguyệt nhàn nhạt cười, ý bảo Hương Hương không cần để ý.

Hương Hương nhẹ nhàng thở ra, quay đầu néo mặt Tiểu Cửu: “Đã nói người đừng gọi vậy, còn gọi! Vặn bẹp cái mặt bánh bao của người!”

Tiểu Cửu mặc dù bị néo, vẫn cứ hàm hàm hồ hồ cố gắng nói: “Ta, lại, không có, gọi sai...”

Mặc cho hai người này loạn thành một khối, Dư Diên Nhạc quay đầu trao đổi với Luyện yêu sư về manh mối truy tìm tung tích của Ma Tộc. Lúc tiếp tục đi dạo phố, lại phát hiện Liên Phong Nguyệt và Vụ Nguyệt chẳng biết từ lúc nào, đã không thấy bóng người nữa. Cả bọn Hương Hương lập tức trở về Liên gia, biết hai người bọn họ đã trở về rồi, mới thấy yên tâm.

Luyện yêu sư và Dư Diên Nhạc dường như thảo luận được đầu mối, đồng loạt đi ra ngoài. Luyện yêu sư không ở đây, Hương Hương có thể công khai chiếm giường ngủ. Nhưng lần qua lộn lại mãi mà ngủ không được, nghĩ Vụ Nguyệt không nói một tiếng đã về trước, tám phần là vì câu nói đáp lời của mình với tiếng gọi “Sur tàu tàu” kia của Tiểu Cửu, hấn tức giận.

Không được, phải đi giải thích rõ ràng! Lúc này Hương Hương nhảy xuống giường, nhắc đèn lồng đi ra ngoài. Mấy ngày nay nàng cuối cùng đã biết một chút đường đi trong Liên gia, nhất là con đường tới viện của Vụ Nguyệt ở, càng là quen thuộc, nhắm mắt cũng có thể đi tới. Nhưng kỳ quái chính là, tối hôm nay, thế nhưng đi mãi vẫn không tới, giống như luôn dậm chân tại chỗ vậy.

Chẳng lẽ lại gặp ảo thuật của Đoái Vương?!

Hương Hương bị ý nghĩ thanh linh này làm hoảng sợ, trong hoảng loạn lấy lại bình tĩnh, liền phát giác phía trước xuất hiện một cái cửa, phía sau cửa mơ hồ có bóng dáng đứng thẳng, đang chờ đợi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63

Chương 66

“Người là...”

Người kia không nói gì, Hương Hương nhìn không ra người kia là ai, cũng chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước. Đến gần, thấy rõ, thì ra là Thái Phó đại nhân. Hương Hương đang ngạc nhiên, chợt nhìn thấy Thái tử ở phía bên kia ôm theo Tiểu Hoàng Tôn từ trong bóng đêm bước ra. Tiểu Hoàng Tôn vừa thấy Hương Hương, liền vui mừng vẫy tay thật mạnh, giọng nói chưa vững gọi: “Thỏ thỏ, thỏ...”

Thái tử liếc mắt nhìn Hương Hương một cái, nâng tay khẽ vuốt lên mặt Tiểu Hoàng tôn, nhẹ nhàng nói: “Hạo nhi, trên người thỏ có chân châu, đúng không?”

Hương Hương vừa nghe lời này, thoáng chốc hiểu rõ, trong lòng thầm mắng Thái tử điện hạ vô sỉ, nói không giữ lời, định quay đầu về, lại phát giác bản thân đã không thể động đậy rồi. “Thái tử điện hạ vẫn muốn linh châu?”

Thái tử hỏi lại một câu: “Ta có lý do gì không cần?”

“Sư huynh nói, năng lượng này rất nguy hiểm, Thái tử điện hạ chính là thân mình ngàn vàng, không đáng giá mạo hiểm như vậy. Hơn nữa Thái tử ra ra vào vào, có nhiều người bảo hộ như vậy, hà tất vẽ vờ thêm chuyện?”

“Thân mình ngàn vàng?” Thái tử cười lạnh một tiếng. “Thân mình ngàn vàng thì thế nào, nếu thân mình ngàn vàng thực có ích lợi, Già Nhi sẽ không phải chết! Xuất thân tôn quý, địa vị cao tới đâu, quyền thế có to lớn, thì có thể thế nào, đứng trước mặt kẻ cường đại, còn không phải là thúc thủ chịu trời, mặc người xâu xé?!”

“Già Nhi?” Hương Hương hỏi dò. “Là Thái tử phi sao?”

Thái tử nhếch môi, xem như cam chịu: “Ta không thể để chuyện như vậy xảy ra lần nữa, ta phải bảo hộ Dung Nhi, không thể để nàng lại vì ta mà chết”.

“Quận chúa...” Hương Hương nghĩ tới Ảnh mị thuật Quận chúa đã nói. Bên người Thái tử mặc dù có Thái Phó đại nhân bảo hộ, nhưng mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, Thái tử phi chết, nói lên hán đã từng bị người đánh lên thành công một lần. Nếu không phải có Ảnh mị thuật của Thái tử phi, chỉ sợ vào thời điểm đó, hán cũng đã chết rồi. Hiện thời lại có Nhan Dung quận chúa, thay con đường của tỷ tỷ nàng. Nếu năng lượng của linh châu này có thể để Thái tử sử dụng bảo hộ bản thân trong thời khắc nguy hiểm, như vậy, Quận chúa cũng có thể an toàn... Dù sao lấy hạt châu ra, mình cũng sẽ không chết... Trong lòng Hương Hương kỳ thực đã thỏa hiệp rồi. Linh châu để ở chỗ nàng, không chỉ không thể phát huy sức mạnh, ngược lại còn là thứ trời buộc, như vậy giao cho Thái tử cũng tốt, ít nhất có thể bảo hộ hán và Quận chúa.

<

Thái tử khom người buồng Tiểu Hoàng tôn, ghé vào tai hán nhẹ giọng nói: “Hạo Nhi, đi, chỉ cho phụ vương xem hạt châu trên người thỏ”.

◀ Nhìn Tiểu Hoàng tôn tìm kiếm một đi tới và

Thái tử Hoàng còn đang bước một đi tới, và mặt đồ dẫn đi về phía mình, trong lòng Hương Hương chấn động, nói: “Điện hạ, người muốn linh châu, thật là vì Quận chúa sao?”

Thái tử giương mắt lên, nhìn chằm chằm Hương Hương, cũng không nói chuyện.

“Lần đó ở Tù yêu thất, Điện hạ bảo ta nói là Tử Khánh Hầu phải tới ám sát, Điện hạ muốn giả họa cho Tức Mặc gia đang ủng hộ Tử hoàng tử điện hạ chăng? Sau này phát hiện trên người Hương Hương có linh châu, đã đem Hương Hương mang về cung. Không ngờ Sư huynh rất nhanh đã tìm tới, nói hạt châu không thể lấy ra, Điện hạ vừa vặn vẫn chưa có biện pháp lấy được linh châu ra, cho nên đã dùng kế trong kế muốn Luyện yêu sư bởi Quận chúa đi du ngoạn khắp nơi, mục đích thật sự kỳ thực là kéo dài thời gian, tìm được chính xác vị trí của linh châu?!”

Thái tử nhàn nhạt nói: “Người nghĩ được nhiều lắm”.

“Không nhiều. Bởi vì nếu Thái tử điện hạ thật sự thương hại Quận chúa chưa từng đi đâu chơi, cũng có thể để bản thân không ra ngoài một ngày, để Thái Phó đại nhân đưa Quận chúa đi chơi. Nhưng, nàng tiến cung ba năm rồi, Điện hạ đều không làm vậy, lại đúng lúc này làm. Còn luôn luôn muốn Quận chúa đi xa một chút,

lại xa một chút... Đối với một người chưa từng ra ngoài như Quận chúa mà nói, xa hay gần, đều là mới mẻ rồi. Điện hạ cũng không chỉ không lo lắng nằng một mình đến địa phương xa lạ có sợ hãi hay không, ngược lại cố gắng bảo nằng đi xa, mục đích của Điện hạ, kỳ thực chính là kéo dài thời gian!”

“Bất quá, may mắn cho người tìm được biện pháp. Đó chính là, Hoàng Tôn điện hạ thế nhưng có thể nhìn thấy!”

“Điện hạ lợi dụng Quận chúa, lợi dụng Tiểu Hoàng Tôn! Thế nhưng có thể không chút do dự lợi dụng người thân thiết bên mình như vậy! Điện hạ muốn linh châu, chẳng phải vì ai khác, chỉ là vì chính người mà thôi!”

Hương Hương nói xong, Tiểu Hoàng Tôn chạy tới trước mặt, thân thể nho nhỏ chậm rãi bay lên không trung, sau đó vươn bàn tay nhỏ bé mập mạp, chỉ vào bụng Hương Hương. Thái Phó đại nhân thấy thế, vội vàng niệm chú, chỗ ngón tay Tiểu Hoàng Tôn chỉ vào thoáng chốc nổi lên hào quang bốn phía, trong bụng Hương Hương dần dần hiện ra bóng dáng một hạt châu.

Thái tử mừng rỡ, cười nói: “Cho dù là thế, thì sao? Đây là Vân Hải Nữ Cảnh, chưa từng có ai tìm được, không còn ai có thể ngăn cản ta rồi!”

Hương Hương bất đắc dĩ nói: “Người đã kiên trì muốn, vậy thì cho người đi, dù sao để ở chỗ ta cũng vô dụng. Nhưng hi vọng người có thể đối đãi thật tốt với Quận chúa, nàng thật sự rất quan tâm người”.

Thái tử liếc Hương Hương một cái, cũng không nói gì, chỉ trầm mặc nhìn Thái Phó đại nhân nâng bàn tay đang tỏa hào quang lên, viên linh châu trong cơ thể Hương Hương, từng chút từng chút một chuyển động dời lên trên. Lúc chậm rãi di chuyển đến lồng ngực, Thái Phó chợt phát hiện không dời được nữa. Mặc cho gia tăng công lực thế nào, hạt châu đều không mấy may động đây, dường như trong mơ hồ có một nguồn lực kiềm chế viên linh châu, không để cho nó rời đi.

“Chẳng lẽ kinh mạch đi nhầm?” Thái Phó chần chờ một chút, muốn tạm thời để linh châu ở chỗ này, bản thân lại dùng phương pháp khác đẩy nó ra. Không ngờ vừa thu hồi pháp lực, liền nghe được phía chân trời có một tiếng gầm lớn, ngay sau đó là một trận đất rung núi chuyển. Tiểu Hoàng Tôn và Hương Hương công lực yếu kém, lần lượt ngã nhào trên đất, Tiểu Hoàng Tôn đã tỉnh hồn lại, không hiểu chuyện gì lên tiếng khóc lớn.

Thái tử ổn định thân hình, bước nhanh đến ôm

lấy 'Giểu Hoàng' 'Côn, vừa khẽ vuốt lưng hần an ủi, vừa hỏi Thái Phó: "Sao lại thế này?" Còn chưa đứng vững, vẻ mặt Thái Phó có chút biến sắc, tay phải khẽ run lên, trên Tam Bích truyền tin tức đến.

Hương Hương giãy dụa đứng dậy từ trên mặt đất, một cái chân động, lại điên đảo ngã xuống, cứ thế ngồi dưới đất không đứng dậy được. Có lẽ do đất rung núi chuyển, pháp thuật của Thái Phó bị quấy nhiễu, chung quanh vốn tối đen như mực, lúc này dần dần bắt đầu có thể nhìn thấy này nọ rồi.

Hương Hương mở to hai mắt nhìn bên ngoài, phát hiện hai bên là tường gạch xa lạ. Thì ra vừa rồi mình cứ đi đi, đã đi tới Liên gia. Nhưng, đây là đâu? Đang nghĩ, chợt thấy xa xa có một bóng dáng màu trắng nhẹ nhàng từ trên tường nhảy vào, dáng người nhẹ nhàng thoát tục, đã gần ngay trước mắt.

"A, Sư huynh!" Thấy rõ mặt người tới, Hương Hương hưng phấn gọi to, liền đứng dậy lao về phía trước. Chưa đi được hai bước, trước mặt có gì đó mềm nhẹ đẩy ngược trở về.

Luyện yêu sư lại giống như không nghe thấy tiếng gọi của Hương Hương, như tia chớp chạy như bay lướt qua.

"Sư huynh?" Hương Hương vội vàng đuổi

theo, nhưng chạy chạy, vẫn cứ đứng tại chỗ.

“Không tốt”. Thái Phó nhẹ hô một tiếng.
“Trong cơ thể con thỏ này đích thị là Ma
Châu, vừa động vào liền dẫn dắt ma khí, đã
kinh động Niệm Ma Lâm”.

0o0g3mini0o0.wordpress.com

<

<

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

chương 67

Thái Phó thấy Luyện yêu sư tỏ ý muốn chặn đường, liền nói: “Trên người con thỏ này, rất có khả năng là Nguyên Hồn châu của Ma Quân, ta phải dẫn nàng ta về Ý Thiên ngay lập tức, nếu Nhiên Hương sư diệt không muốn giúp đỡ một tay, cũng xin đừng ngăn cản”.

Về mặt Luyện yêu sư không biểu cảm nói: “Ta nói rồi, các ngươi, không tin”.

“Hiện tại không phải thời điểm thảo luận tin hay không tin, phải trước khi Ma tộc đuổi tới, dẫn nàng ta về!”

Luyện yêu sư thể nhưng không có ý thoái lui, lạnh lùng nói: “Ta đã nhắc nhở, các ngươi, đã động vào, tự gánh vác, hậu quả”.

“Ngươi...” Thái Phó bị Luyện yêu sư đáp trả, sắc mặt vô cùng khó coi.

“Không liên quan năng, thả nàng ra”

Ý của Luyện yêu sư rất rõ ràng. Hắn vẫn luôn cảnh cáo hạt châu trong bụng Hương Hương vô cùng nguy hiểm, tuyệt đối không được động tới. Thái tử cũng chính miệng đáp ứng, nhưng sau lưng nuốt lời. Bọn hắn đã không nghe theo khuyên bảo mà ra tay, như vậy hậu quả kinh động đến Ma tộc, sẽ theo đúng lý mặc bọn hắn tự gánh vác, chứ không phải đem Hương Hương về Ý Thiên nhốt lại để giải quyết vấn đề. Trong chuyện này, sai chính là bọn hắn, Hương Hương không có nghĩa vụ chịu thay cho bọn hắn.

Kỳ thực lúc biết bởi vì bản thân tự tiện động vào, kinh động Niệm Ma Lâm, trong lòng Thái Phó đã vô cùng hối hận. Nhưng hắn là trưởng bối, lại là Thái Phó có địa vị cao quý, lại bị tiểu bối không chút nể tình đối mặt chỉ trích như thế, mặt mũi vô cùng mất thể diện, liền đẩy trách nhiệm nói: “Ngươi chỉ nói không động tới, nhưng không nói rõ là Ma Châu. Việc này quan hệ trọng đại, ngươi sớm đã biết trên người con thỏ này ẩn giấu Nguyên Hồn Châu của Ma Quân, lại còn dẫn nàng ta chạy loạn khắp nơi, ngươi có mục đích gì? Hiện tại lại cản trở ta dẫn nàng ta về Ý Thiên, nếu thực sự người rơi vào trong tay Ma Tộc, hậu quả này, ngươi gánh nổi không?”

Hương Hương thấy hắn thế nhưng trái lại đem trách nhiệm kinh động đến Ma Tộc đẩy cho Luyện yêu sư, còn nói hắn bụng dạ khó lường, không khỏi nổi giận: “Nếu không phải Thái tử có lòng tham, Thái Phó đại nhân lại không tận trách nhiệm đưa lời khuyên giải, ngược lại trợ giúp hành vi sai trái, Ma Tộc sao có thể nhận được tin tức?”

“Lúc trước sau khi Bích Tôn cùng các Trưởng lão biết trên người Hương Hương có nguồn lực lượng cường đại không xác định được, không dám mạo hiểm, cho nên đã giao Hương Hương cho Nhiên Hương sư huynh. Cho tới nay, Sư huynh vẫn một mình nghĩ cách, dạy Hương Hương khống chế nguồn lực lượng, hiện tại vì các ngươi tham lam động tới, làm hỏng chuyện, thế nhưng còn đẩy trách nhiệm cho Sư huynh! Thái Phó đại nhân, làm người không nên làm vậy, vô si cũng phải có mức độ thôi!”

“Ngươi con yêu súc này!” Thái Phó then quá hóa giận, vung tay vứt Hương Hương ra ngoài, trong tay biến hóa ra một thanh trường kiếm màu vàng, đâm

về phía Hương Hương.

Hương Hương tuy có Ma Châu hộ thể, biện pháp tâm thường không giết chết được nàng. Nhưng hiện tại Thái Phó đã biết vị trí chính xác của Ma Châu, trước tiên có thể lấy nội lực khống chế Ma Châu, rồi mới một chiêu đánh chết. Chủ thể chết đi, Nguyên Hồn Châu hoặc là theo sự hủy diệt mà biến mất, hoặc là rời khỏi chủ thể để tồn tại. Bất kể kết quả thế nào, Thái Phó đều có thể hủy diệt Ma Châu ngay tại chỗ, giải quyết mọi vấn đề.

Đường kiếm lợi hại rất nhanh xé gió tới gần, rất có khả năng bỏ nàng ra làm hai nửa, Hương Hương sợ tới mức nhắm mắt lại, quên hết tất cả hô to: “Sur huynh!” Lờ còn chưa dứt, chợt nghe ‘keng’ một tiếng chói tai, kiếm khí đáng sợ kia đột nhiên biến mất. Hương Hương mở to mắt, liền nhìn thấy một tấm bùa quần lấy mũi kiếm ở giữa không trung. Luyện yêu sư nhanh chóng xoay mình tiến tới, chắn ở phía trước Hương Hương. Đồng thời hai tay hợp lực, trái phải ném ra bốn tấm bùa, tổng cộng tám hướng, chế trụ tám vị trí. Cúi đầu niệm chú, các lá bùa hiện ra hào quang màu vàng, hòa lẫn vào nhau, dần dần tạo thành hình một cái bát quái thật to ở phía trước hắn và Hương Hương, đem Thái Phó ngăn cách ở bên kia.

“Ngươi?! Thế nhưng dùng Thiên Thành Bát Quái đại trận đối phó ta?!” Sắc mặt Thái Phó u ám phần nộ.

Hương Hương biết Thiên Thành Bát Quái đại trận và Thành Bát Quái đại trận là bố trận cao sâu nhất trong Bích Pháp của Tam Bích, trong đó Thành là dùng đối phó yêu ma, Thiên Thành cũng là dùng để đối phó nhân sĩ đắc đạo phạm phải tội nghiệt ngập trời. Thiên Thành so với Thành mà nói, càng là không thể dễ dàng sử dụng, càng là không thể dùng để đối phó với đồng môn, bởi vì một khi vận dụng, Tam Bích đều sẽ cảm ứng được, đều sẽ biết trong đồng môn, có người phạm phải tội nghiệt.

Hương Hương còn muốn nghe xem bọn hắn nói cái gì đó, lại phát hiện thân thể của chính mình bắt đầu không chịu khống chế rơi xuống, theo bản năng muốn kêu ‘Sur huynh cứu ta’, nhưng thấy hắn đang ra sức đối phó cùng Thái Phó, nghĩ không nên quấy nhiễu hắn, muốn tự lập cánh sinh. Liền mở vòng tay ra, triệu hồi một tiếng “Thanh Sương kiếm, xuất ra”, Thanh Sương kiếm ‘vèo’ một tiếng bay ra như lên tiếng trả lời.

Thấy nó thế nhưng trong lúc nguy cấp còn nghe lời, Hương Hương không khỏi vui mừng, vững vàng bắt được chuôi kiếm, lại hạ lệnh “Bay lên trên”. Thanh Sương kiếm thế nhưng cũng nghe theo lời Hương Hương, bay lên chỗ phía sau Luyện yêu sư. Hương Hương vừa hưng phấn vừa gọi “Sur huynh”, liền nghe được Thái Phó giận dữ mắng mỏ “Yêu súc, xem ngươi làm chuyện tốt gì kia”, lập tức quay sang Luyện yêu sư phần nộ quát: “Đừng ngăn cản ta nữa, bọn họ đuổi tới rồi!”

Luyện yêu sư cũng cảm ứng được dị thường, lúc này thu hồi trận pháp, đánh một chuông chống đỡ với Thái Phó. Lấy hồ lô ra, thu Hương Hương vào trong hồ lô, lập tức lẩn mình như gió bay chớp giạt rồi đi.

“Vô lại!” Thái Phó mắng to một tiếng, tuy rằng Luyện yêu sư không biết nặng nhẹ, một mực che chở Hương Hương khiến hắn tức giận đến nổi trận lôi đình, nhưng hiện thời tên đã lên dây, hắn cũng chỉ có thể phi thân bay về một phía khác, giúp đỡ bọn Hương Hương dẫn dụ đám người Ma Tộc đang truy đuổi tới.

Hương Hương lại một lần nữa bị thu vào trong hồ lô, lúc lần nữa được thả ra, phát hiện đã về tới Liên gia. Hương Hương từ trên mặt đất đứng lên, vỗ vỗ quần áo, lo lắng hỏi: “Sur huynh, hình như đắc tội với Thái Phó đại nhân rồi, ngươi có phải bị phạt hay không?”

“Ừ” Luyện yêu sư trả lời, xoay người ngồi xuống trước bàn, cầm cái bình rót cho mình một ly nước.

Hương Hương vội vàng đi qua, nói: “Vậy Hương Hương và Sur huynh cùng nhau chịu phạt, cả hai, cũng có người làm bạn”.

Luyện yêu sư quay đầu nhìn Hương Hương liếc mắt một cái, nói: “Ngươi sẽ, mất mạng”.

“A?” Hương Hương ngẩn ngơ, thì ra Thái Phó muốn đem nàng về Ý Thiên, không chỉ là muốn nhốt nàng lại, mà là muốn mạng của nàng. Hương Hương tựa vào bàn, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh, trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Sur huynh kỳ thực đã sớm biết trong người Hương Hương đích thị là Ma Châu, cho nên luôn luôn cảnh cáo thuyết phục không được đựng vào. Nhưng vẫn luôn không nói rõ, sợ sau khi bọn họ biết, sẽ giết Hương Hương, đúng không?”

Luyện yêu sư không nói tiếp, Hương Hương dán người tới gần, ôm lấy cánh tay Luyện yêu sư, hỏi: “Sur huynh, chỉ có Hương Hương chết mới có khả năng hủy diệt được hạt châu này sao?”

Luyện yêu sư trầm mặc một lát, nói: “Có thể, ta vượt qua được”.

Hương Hương ngẩn ngơ. Công lực của nàng nông cạn, hạt châu này ở trong cơ thể nàng lâu như vậy, nàng đều không khống chế được nguồn lực kia, nếu Luyện yêu sư nói, khẳng định có thể thuận lợi dẫn đường, hơn nữa pháp lực của hắn cũng sẽ nhờ vậy mà tăng cường, như thế là chuyện tốt. Nhưng đây không phải là linh châu, mà là ma châu, liệu có vấn đề gì không? Lỡ như cũng giống như Ôn Thanh Huyền vậy, bị nhập ma, cũng sẽ bị nhốt vĩnh viễn, không thấy mặt trời rồi!. “Sau khi vượt qua rồi, Sur huynh có thể bị nguy hiểm hay không?”

Luyện yêu sư nói: “Ta không động đến nó, là được”.

Hương Hương nghĩ nghĩ, hạt châu này ở chỗ nàng lâu như vậy, nàng cũng không có nhập ma, tu vi của Luyện yêu sư so với nàng cao hơn nhiều, vậy càng không thành vấn đề rồi.

“Tọa thiền”. Luyện yêu sư nói một tiếng.

“Ừm”. Hương Hương không nghĩ nhiều, liền đứng dậy đi qua tọa thiền. Luyện yêu sư nghiêng người bước qua, ngồi xuống đối mặt với Hương Hương. Nhìn vào mặt hắn, Hương Hương không khỏi tim đập rộn lên, gò má cũng không tự chủ trở nên ửng hồng. Lúc hắn nâng tay nhẹ nhàng đặt lên hai vai

nàng, chậm rãi cúi người, khuôn mặt xinh đẹp hoàn mỹ từng chút từng chút tiến tới gần, tâm Hương Hương không khỏi kinh hoàng, tư thế này sao mà giống như muốn... Hương Hương vội vàng giơ tay chặn trước ngực hân, đỏ mặt hỏi: “Sur, Sur huynh, đây là, làm, làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Chương 68

Luyện yêu sư chỉnh chỉnh thân người, nghiêm trang nói: “Độ châu” ((dẫn đường, hóa giải hạt châu))

Hương Hương biết hân muốn đem Ma Châu trong cơ thể nàng dẫn ra ngoài, nhưng vấn đề là, nhìn tư thế của hân, giống như, giống như muốn... Hương Hương rất không chịu thua kém bút rút đỏ mặt: “Độ thể nào?”

“Từ trong miệng, độ”. Luyện yêu sư lại vẫn bày ra dáng vẻ đương nhiên phải thế.

Thấy hân quả nhiên có ý này, mặt Hương Hương nháy mắt nóng lên, lấp ba lấp bắp nói: “Đó, đó là, có phải ý là chuyện phu thê làm không?”

“Độ châu?” Luyện yêu sư đối với từ này tỏ vẻ vô cùng khó hiểu.

“Không, ta muốn nói...” Hương Hương nhất thời cũng không biết nên giải thích với hân thế nào. Thấy hân nâng người lên, chuẩn bị một lần nữa cúi người tiến tới gần. Hương Hương hoảng hốt, vội vàng nói: “Ta muốn nói... Chính là miệng đối miệng... Đó là chuyện vợ chồng thành thân mới làm!”

“Chúng ta phải, phu thê, không sai”.

“A?!” Hương Hương muốn hô mê. Cũng do nàng và Lam Thiên Sách mơ hồ lừa gạt, hân vẫn cho rằng hai người bọn họ chính là quan hệ phu thê chân chính. Có đôi khi Hương Hương muốn nhờ hân làm việc, cũng sẽ dùng quan hệ phu thê đến lừa gạt hân. Hiện tại rơi vào tình huống này, chính là cái gọi gieo gió gặt bão, nàng cũng không biết nên giải thích với hân thế nào.

“Ngồi yên”. Luyện yêu sư vừa nói, một lần nữa kiên định tiến tới gần Hương Hương.

“Sur huynh...” Nhìn khuôn mặt hân chậm rãi tới gần, dần dần có thể cảm giác hơi thở nóng rực ở đối diện thổi đến, cả trái tim Hương Hương ầm ầm nhảy loạn, thân mình cứng ngắc bất an giãy dụa, phát hiện bị tay hân nắm chặt, hoàn toàn không thể nhúc nhích, chỉ có thể thấp giọng khẩn cầu. “Sur huynh, không cần như vậy, đôi phương thức khác được không...”

Luyện yêu sư nhàn nhạt nói một tiếng: “Sẽ không đau”.

Hương Hương hét chỗ nói rồi, hân cho rằng nàng kích động như vậy, bất an như vậy, là vì sợ đau à? “A!” Trong lòng Hương Hương phát điên hét to một tiếng, sau đó dần lòng nhắm mắt lại. Thôi, dù sao hân cái gì cũng không biết, thân một chút thì thân một chút, coi như bị con nít hôn một cái là được!

Nhưng ở một khắc cánh môi kia nhẹ nhàng chạm vào môi nàng, thân thể lại vẫn không chịu khống chế mà nóng lên. Lực trên cánh tay nàng sâu hơn, Hương Hương không tự chủ được ‘um’ một tiếng, theo nguồn lực kia, vô lực ngã vào trong lòng ngực rộng lớn mà ấm áp.

Đúng lúc này, cửa bỗng nhiên “Rầm” một tiếng bị đẩy ra, con gió lạnh thổi ào vào khiến Hương Hương rung mình. Tỉnh thần lại, phát hiện bản thân đang mềm nhũn tựa trong lòng ngực của Luyện yêu sư, vội vàng đẩy hân ra, ngồi thẳng người lên, nhìn lại, bỗng nhiên trong đầu sét đánh ầm một cái, người đẩy cửa vào thế nhưng là Liên Phong Nguyệt cùng với Vụ Nguyệt vẻ mặt trắng bệch. Hương Hương nhất thời sợ hãi, Vụ Nguyệt đến đây, vậy, vậy nàng và Luyện yêu sư vừa rồi... Không bị hân thấy được chứ?! Xong rồi, xong rồi, Vụ Nguyệt sẽ tức giận, làm sao giải thích với hân đây?

Hương Hương còn đang hoảng loạn, nghe được Vụ Nguyệt run giọng chất vấn nói: “Hương Hương, các người đang làm cái gì?” Hương Hương ngẩn ngơ, nhất thời tỉnh ngộ lại. Đúng rồi, Vụ Nguyệt nhìn không thấy, hân nhìn không thấy mà!

Vụ Nguyệt vốn vì lúc ở trên đường, Hương Hương đáp lời với tiếng ‘Sur tẩu tẩu’ của Tiểu Cửu mà tức giận, thật vất vả mới ngu được, lại mơ thấy Hương Hương có nguy hiểm, liền nhờ Liên Phong Nguyệt dẫn hân vội vàng vàng qua đây. Không ngờ vào sân, liền nghe được một tràng những câu ái muội, cái gì mà ‘chuyện phu thê’, ‘sẽ không đau’, ‘đôi phương thức’ gì đó. Vụ Nguyệt nghe mà huyết khí bốc lên, cho là Hương Hương và Luyện yêu sư làm chuyện khuê phòng, không để ý lễ nghi đẩy cửa xông vào. Rõ ràng nghe được Hương Hương sợ hãi hô lên một tiếng, hỏi nàng đang làm gì, nàng cũng không trả lời, chẳng lẽ thật là... Vụ Nguyệt càng thêm nóng giận, ngược lại hỏi: “Ca, bọn họ đang làm cái gì, nói cho ta biết, bọn họ đến cùng là đang làm gì?”

Vụ Nguyệt chưa từng giống như bây giờ oán hận sự mù lòa của bản thân, người mà bản thân chú ý nhất rõ ràng đang ở trước mắt, nhưng mình trọn to mắt cũng nhìn không thấy nàng đến cùng là đang làm gì?

“Vụ Nguyệt!” Hương Hương lấy lại tinh thần, vội vàng nhảy xuống giường, vừa đi tới chỗ Vụ Nguyệt, vừa nghĩ nên giải thích thế nào.

Thời điểm Liên Phong Nguyệt mới bước vào, cũng kinh ngạc một chút, lúc này khóe miệng lại nở ra nụ cười mơ hồ khó hiểu, võ vai Vụ Nguyệt, thấp giọng nói: “Đêm đã khuya, người đột nhiên xâm nhập quá nhiều chuyện tốt của phu thê nhà người ta, quá thất lễ. Con thỏ nhỏ đã không có việc gì, chúng ta trở về thôi”.

“Người nói nhằm gì đó, cái gì quấy rầy hay không...” Hương Hương trừng mắt liếc nhìn Liên Phong Nguyệt, đưa tay muốn nắm cánh tay Vụ Nguyệt. Liên Phong Nguyệt lại nghiêng người qua cản trở Hương Hương, dùng giọng điệu có chút xấu hổ nhắc nhở: “Con thỏ nhỏ, vạt áo của người... Người không biết là ăn mặc như vậy mất lắm sao?”

Hương Hương cả kinh, vội vàng cúi đầu nhìn lại bản thân mình, liền biết bị lừa. Vạt áo của mình vẫn rất tốt, quần áo cũng ăn mặc vô cùng nghiêm túc, ngay cả cổ cũng không lộ, cái gì mà gió mát! Giương mắt nhìn thấy gương mặt trắng bệch của Vụ Nguyệt, thì thào nhắc tới ‘vạt áo’ ‘gió mát’, vừa không dám tin lắc lắc đầu.

Hương Hương rốt cục hiểu rõ dụng ý của Liên Phong Nguyệt, không khỏi cả giận nói: “Liên Phong Nguyệt, người đừng có bỏ đá xuống giếng, làm người không nên dễ tiện như vậy!” Không đợi Hương Hương nói xong, Vụ Nguyệt đã xoay người sờ soạn đi ra ngoài rồi. Hương Hương biến sắc, vội vàng gọi to “Vụ Nguyệt”, liền muốn đuổi theo. Liên Phong Nguyệt gợn tay phất một cái, trước mắt Hương Hương liền xây lên một bức tường hào quang, ngăn cản bước chân Hương Hương, dẫn Vụ Nguyệt đi mất còn chậm rãi khép cánh cửa lại.

“Vụ Nguyệt!” Hương Hương hướng về phía bên kia bức tường hào quang hét, gấp đến độ xoay vòng, kết quả là vẫn chỉ có thể chuyển sang đi tìm Luyện yêu sư giúp đỡ. “Sur huynh, Sur huynh mau giúp ta hủy bức tường kia đi”.

Luyện yêu sư thề nhưng không có ý ra tay: “Nửa canh giờ, sẽ biến mất”.

“Không được, đợi không được nửa canh giờ. Vụ Nguyệt hiểu lầm chúng ta, ta phải đi giải thích rõ ràng ngay!”

“Hiểu lầm cái gì?”

“Hiểu lầm... Dù sao hiểu lầm là chuyện không tốt, Sur huynh, giúp ta đi...” Hương Hương chạy qua ngồi xuống, giống như thường ngày ôm tay hân làm nũng. Không ngờ lần này Luyện yêu sư lại trở tay ngược lại ôm lấy Hương Hương, lúc phát hiện ra, bản thân thề nhưng đã bị hân ngược lại ôm ngồi xuống chỗ đối diện hân, mà tay hân đang nắm chặt ngang hông nàng, nóng rực mà có lực.

Hương Hương lại không nhận được toàn thân nóng lên, cảm giác mặt đỏ như có từng trận khí nóng xông lên. Hoi giương mắt, lại nhìn thấy ánh mắt trong suốt không hề có tạp chất, không khỏi lại một lần nữa cảm thấy từ đầu tới chân đều trở nên vô lực. “Sur huynh!” Hương Hương thật sự là muốn đi tìm cây cột, hung hăng đập đầu vào. Có một âm thanh trong lòng đang la hét, đòi người, sao lại có loại chuyện như vậy?! Sur huynh hân đến cùng là có biết chuyện hân đang làm, có bao nhiêu ái muội không, khiến người ta động lòng cỡ nào không.

“Sur huynh, người muốn làm gì?” Hương Hương từ trong mặt đỏ tìm đập tỉnh táo lại, trừ bỏ bất đắc dĩ, còn lại chính là vô cùng bất đắc dĩ.

“Tiếp tục, độ châu”.

Hương Hương bất đắc dĩ nói: “Vây thả ta ra trước đi”.

“Không. Như vậy, thuận tiện”.

“Được rồi... à... Sur huynh... Có thể...” Lời còn đang nói, Hương Hương dứt quãng nói mấy từ vụn vặt. Chợt thấy thân thể choáng váng một cái, nhìn lại, phát hiện bản thân đã hoàn toàn bị đẩy ngã xuống giường. Hương Hương không kịp ngạc nhiên, Luyện yêu sư đã cúi người đè xuống, giọng ni non “Ra không được”, cúi đầu chuẩn xác không sai ngậm chặt đôi môi của nàng, một lần nữa hôn sâu.

“Ừm... Sur huynh...” Hương Hương vô lực kháng cự, cũng không biết có nên kháng cự hay không. Hân là vì bảo vệ tính mạng của nàng, mới muốn độ Ma Châu ra. Bằng không chờ Thái Phó đại nhân truyền tin về Tam Bích, người trong Tam Bích nhất định sẽ vây bắt nàng về, nhốt lại, thậm chí là giết chết. Nhưng với tình hình này, nàng nghĩ thế nào, cũng cảm thấy có chút không thích hợp. Lúc tay hân đặt trên bụng nàng, bắt đầu có động tác không an phận, trong lòng Hương Hương bỗng nhiên chấn động, ra sức quay đầu đi chỗ khác, khiến cho nụ hôn của Luyện yêu sư bất ngờ không đề phòng dừng ngay chỗ sau gáy của nàng.

Mặt Hương Hương lại đỏ lên, kiểm chế phản ứng bất lương của thân thể, quay đầu lại trừng mắt nhìn Luyện yêu sư nói: “Sur huynh, người có ý khi dễ ta, có phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66

Người ta...

Người kia không nói gì, Hương Hương nhìn không ra người kia là ai, cũng chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước. Đến gần, thấy rõ, thì ra là Thái Phó đại nhân. Hương Hương đang ngạc nhiên, chợt nhìn thấy Thái tử ở phía bên kia ôm theo Tiểu Hoàng Tôn từ trong bóng đêm bước ra. Tiểu Hoàng Tôn vừa thấy Hương Hương, liền vui mừng vẫy tay thật mạnh, giọng nói chưa vưng gọi: “Thỏ thỏ, thỏ...”

Thái tử liếc mắt nhìn Hương Hương một cái, nâng tay khẽ vuốt lên mặt Tiểu Hoàng tôn, nhẹ nhàng nói: “Hạo nhi, trên người thỏ có chân châu, đúng không?”

Hương Hương vừa nghe lời này, thoáng chốc hiểu rõ, trong lòng thầm mắng Thái tử điên hạ vô sỉ, nói không giữ lời, định quay đầu về, lại phát giác bản thân đã không thể động đậy rồi. “Thái tử điên hạ vẫn muốn linh châu?”

Thái tử hỏi lại một câu: “Ta có lý do gì không cần?”

“Sư huynh nói, năng lượng này rất nguy hiểm, Thái tử điên hạ chính là thân mình ngàn vàng, không đáng giá mạo hiểm như vậy. Hơn nữa Thái tử ra ra vào vào, có nhiều người bảo hộ như vậy, hà tất vẽ vời thêm chuyện?”

“Thân mình ngàn vàng?” Thái tử cười lạnh một tiếng. “Thân mình ngàn vàng thì thế nào, nếu thân mình ngàn vàng thực có ích lợi, Già Nhi sẽ không phải chết! Xuất thân tôn quý, địa vị cao tới đâu, quyền thế có to lớn, thì có thể thế nào, đứng trước mặt kẻ cường đại, còn không phải là thúc thủ chịu trời, mặc người xâu xé?!”

“Già Nhi?” Hương Hương hỏi dò. “Là Thái tử phi sao?”

Thái tử nhếch môi, xem như cam chịu: “Ta không thể để chuyện như vậy xảy ra lần nữa, ta phải bảo hộ Dung Nhi, không thể để nàng lại vì ta mà chết”.

“Quận chúa...” Hương Hương nghĩ tới Ảnh mị thuật Quận chúa đã nói. Bên người Thái tử mặc dù có Thái Phó đại nhân bảo hộ, nhưng mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, Thái tử phi chết, nói lên hán đã từng bị người đánh lên thành công một lần. Nếu không phải có Ảnh mị thuật của Thái tử phi, chỉ sợ vào thời điểm đó, hán cũng đã chết rồi. Hiện thời lại có Nhan Dung quận chúa, thay con đường của tỷ tỷ nàng. Nếu năng lượng của linh châu này có thể để Thái tử sử dụng bảo hộ bản thân trong thời khắc nguy hiểm, như vậy, Quận chúa cũng có thể an toàn... Dù sao lấy hạt châu ra, mình cũng sẽ không chết... Trong lòng Hương Hương kỳ thực đã thỏa hiệp rồi. Linh châu để ở chỗ nàng, không chỉ không thể nhất huy tức mạnh mẽ lại còn là

còn không thì phải này sức mạnh, ngược lại còn cả thứ trời buộc, như vậy giao cho Thái tử cũng tốt, ít nhất có thể bảo hộ hần và Quận chúa.

Thái tử khom người bước Tiểu Hoàng tôn, ghé vào tai hần nhẹ giọng nói: “Hạo Nhi, đi, chỉ cho phụ vương xem hạt châu trên người thỏ”.

Nhìn Tiểu Hoàng tôn từng bước một đi tới, vẻ mặt dần đi về phía mình, trong lòng Hương Hương chấn động, nói: “Điện hạ, người muốn linh châu, thật là vì Quận chúa sao?”

Thái tử giương mắt lên, nhìn chằm chằm Hương Hương, cũng không nói chuyện.

“Lần đó ở Tù yêu thất, Điện hạ bảo ta nói là Tử Khánh Hầu phải tới ám sát, Điện hạ muốn giá họa cho Túc Mặc gia đang ủng hộ Tử hoàng tử điện hạ chăng? Sau này phát hiện trên người Hương Hương có linh châu, đã đem Hương Hương mang về cung. Không ngờ Sư huynh rất nhanh đã tìm tới, nói hạt châu không thể lấy ra, Điện hạ vừa vặn vẫn chưa có biện pháp lấy được linh châu ra, cho nên đã dùng kế trong kế muốn Luyện yêu sư bởi Quận chúa đi du ngoạn khắp nơi, mục đích thật sự kỳ thực là kéo dài thời gian, tìm được chính xác vị trí của linh châu?!”

Thái tử nhân nhật nói: “Người nghĩ được nhiều lắm”.

“Không nhiều. Bởi vì nếu Thái tử điện hạ thật sự thương hại Quận chúa chưa từng đi đâu chơi, cũng có thể để bản thân không ra ngoài một ngày, để Thái Phó đại nhân đưa Quận chúa đi chơi. Nhưng, nàng tiến cung ba năm rồi, Điện hạ đều không làm vậy, lại đúng lúc này làm.

Còn luôn luôn muốn Quận chúa đi xa một chút, lại xa một chút... Đối với một người chưa từng ra ngoài như Quận chúa mà nói, xa hay gần, đều là mới mẻ rồi. Điện hạ cũng không chỉ không lo lắng nàng một mình đến địa phương xa lạ có sợ hãi hay không, ngược lại cố gắng bảo nàng đi xa, mục đích của Điện hạ, kỳ thực chính là kéo dài thời gian!”

“Bất quá, may mắn cho người tìm được biện pháp. Đó chính là, Hoàng Tôn điện hạ thế nhưng có thể nhìn thấy!”

“Điện hạ lợi dụng Quận chúa, lợi dụng Tiểu Hoàng Tôn! Thế nhưng có thể không chút do dự lợi dụng người thân thiết bên mình như vậy! Điện hạ muốn linh châu, chẳng phải vì ai khác, chỉ là vì chính người mà thôi!”

Hương Hương nói xong, Tiểu Hoàng Tôn chạy tới trước mặt, thân thể nho nhỏ chậm rãi bay lên không trung, sau đó vươn lengan tay nhỏ xíu mân

ân hưởng cùng, sau đó vươn ra tay như vớ mạng, chỉ vào bụng Hương Hương. Thái Phó đại nhân thấy thế, vội vàng niệm chú, chỗ ngón tay Tiểu Hoàng Tôn chỉ vào thoáng chốc nổi lên hào quang bốn phía, trong bụng Hương Hương dần dần hiện ra bóng dáng một hạt châu.

Thái tử mừng rỡ, cười nói: “Cho dù là thế, thì sao? Đây là Vân Hải Nữ Cảnh, chưa từng có ai tìm được, không còn ai có thể ngăn cản ta rồi!”

<

Hương Hương bất đắc dĩ nói: “Người đã kiên trì muốn, vậy thì cho người đi, dù sao để ở chỗ ta cũng vô dụng. Nhưng hi vọng người có thể đối đãi thật tốt với Quận chúa, nàng thật sự rất quan tâm người”.

Thái tử liếc Hương Hương một cái, cũng không nói gì, chỉ trầm mặc nhìn Thái Phó đại nhân nâng bàn tay đang tỏa hào quang lên, viên linh châu trong cơ thể Hương Hương, từng chút từng chút một chuyển động dời lên trên. Lúc chậm rãi di chuyển đến lồng ngực, Thái Phó chợt phát hiện không dời được nữa. Mặc cho gia tăng công lực thế nào, hạt châu đều không mấy may động đây, dường như trong mơ hồ có một nguồn lực kiềm chế viên linh châu, không để cho nó rời đi.

“Chẳng lẽ kinh mạch đi nhầm?” Thái Phó

chân chờ một chút, muốn tạm thời để linh châu ở chỗ này, bản thân lại dùng phương pháp khác đẩy nó ra. Không ngờ vừa thu hồi pháp lực, liền nghe được phía chân trời có một tiếng gầm lớn, ngay sau đó là một trận đất rung núi chuyển. Tiểu Hoàng Tôn và Hương Hương công lực yếu kém, lần lượt ngã nhào trên đất, Tiểu Hoàng Tôn đã tỉnh hồn lại, không hiểu chuyện gì lên tiếng khóc lớn.

Thái tử ổn định thân hình, bước nhanh đến ôm lấy Tiểu Hoàng Tôn, vừa khẽ vuốt lưng hắn an ủi, vừa hỏi Thái Phó: “Sao lại thế này?” Còn chưa đứng vững, vẻ mặt Thái Phó có chút biến sắc, tay phải khẽ run lên, trên Tam Bích truyền tin tức đến.

Hương Hương giãy dụa đứng dậy từ trên mặt đất, một cái chân động, lại điên đảo ngã xuống, cứ thế ngồi dưới đất không đứng dậy được. Có lẽ do đất rung núi chuyển, pháp thuật của Thái Phó bị quấy nhiễu, chung quanh vốn tối đen như mực, lúc này dần dần bắt đầu có thể nhìn thấy này nọ rồi.

Hương Hương mở to hai mắt nhìn bên ngoài, phát hiện hai bên là tường gạch xa lạ. Thì ra vừa rồi mình cứ đi đi, đã đi tới Liên gia.

Nhưng, đây là đâu? Đang nghĩ, chợt thấy xa xa có một bóng dáng màu trắng nhẹ nhàng từ trên tường nhảy vào, dáng người nhẹ nhàng thoát tục, đã gần ngay trước mắt.

“A, Sư huynh!” Thấy rõ mặt người tới, Hương Hương hưng phấn gọi to, liền đứng dậy lao về phía trước. Chưa đi được hai bước, trước mặt có gì đó mềm nhẹ đẩy ngược trở về.

Luyện yêu sư lại giống như không nghe thấy tiếng gọi của Hương Hương, như tia chớp chạy như bay lướt qua.

“Sư huynh?” Hương Hương vội vàng đuổi theo, nhưng chạy chạy, vẫn cứ đứng tại chỗ.

“Không tốt”. Thái Phó nhẹ hô một tiếng. “Trong cơ thể con thỏ này đích thị là Ma Châu, vừa động vào liền dẫn dắt ma khí, đã kinh động Niệm Ma Lâm”.

OoOg3mimiOoO.wordpress.com

<

<

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Thái Phó thấy Luyện yêu sư tỏ ý muốn chặn đường, liền nói: “Trên người con thỏ này, rất có khả năng là Nguyên Hồn châu của Ma Quân, ta phải dẫn nàng ta về Ý Thiên ngay lập tức, nếu Nhiên Hương sư đệ không muốn giúp đỡ một tay, cũng xin đừng ngăn cản”.

Về mặt Luyện yêu sư không biểu cảm nói: “Ta nói rồi, các ngươi, không tin”.

“Hiện tại không phải thời điểm thảo luận tin hay không tin, phải trước khi Ma tộc đuổi tới, dẫn nàng ta về!”

Luyện yêu sư thê nhưng không có ý thoái lui, lạnh lùng nói: “Ta đã nhắc nhở, các ngươi, đã động vào, tự gánh vác, hậu quả”.

“Ngươi...” Thái Phó bị Luyện yêu sư đáp trả, sắc mặt vô cùng khó coi.

“Không liên quan nàng, thả nàng ra”

Ý của Luyện yêu sư rất rõ ràng. Hấn vẫn luôn cảnh cáo hạt châu trong bụng Hương Hương vô cùng nguy hiểm, tuyệt đối không được động tới. Thái tử cũng chính miệng đáp ứng, nhưng sau lưng nuốt lời. Bọn hấn đã không nghe theo khuyên bảo mà ra tay, như vậy hậu quả kinh động đến Ma tộc, sẽ theo đúng lý mặc bọn hấn tự gánh vác, chứ không phải đem Hương Hương về Ý Thiên nhốt lại để giải quyết vấn đề. Trong chuyện này, sai chính là bọn hấn, Hương Hương không có nghĩa vụ chịu thay cho bọn hấn.

Kỳ thực lúc biết bởi vì bản thân tự tiện động vào, kinh động Niệm Ma Lâm, trong lòng Thái Phó đã vô cùng hối hận. Nhưng hấn là trưởng bối, lại là Thái Phó có địa vị cao quý, lại bị tiểu bối không chút nể tình đối mặt chỉ trích như thế, mặt mũi vô cùng mất thể diện, liền đẩy trách nhiệm nói: “Ngươi chỉ nói không động tới, nhưng không nói rõ là Ma Châu. Việc này quan hệ trọng đại, ngươi sớm đã biết trên người con thỏ này ẩn giấu Nguyên Hồn Châu của Ma Quan, lại con dân nằng ta chạy loạn khắp nơi, ngươi có mục đích gì? Hiện tại lại cản trở ta dẫn nằng ta về Ý Thiên, nếu thực sự người rơi vào trong tay Ma Tộc, hậu quả này, ngươi gánh nổi không?”

Hương Hương thấy hấn thế nhưng trái lại đem trách nhiệm kinh động đến Ma Tộc đẩy cho Luyện yêu sư, còn nói hấn bụng dạ khó lường, không khỏi nổi giận: “Nếu không phải Thái tử có lòng tham, Thái Phó đại nhân lại không tận trách nhiệm đưa lời khuyên giải, ngược lại trợ giúp hành vi sai trái, Ma Tộc sao có thể nhận được tin tức?”

“Lúc trước sau khi Bích Tôn cùng các Trưởng lão biết trên người Hương Hương có nguồn lực lượng cường đại không xác định được, không dám mạo hiểm, cho nên đã giao Hương Hương cho Nhiên Huỳnh sư huynh. Cho tới nay, Sư huynh vẫn một mình nghĩ cách, dạy Hương Hương khống chế nguồn lực lượng, hiện tại vì các ngươi tham lam động tới, làm hỏng chuyện, thế nhưng còn đẩy trách nhiệm cho Sư huynh! Thái Phó đại nhân, làm người không nên làm vậy, vô si cũng phải có mức độ thôi!”

“Ngươi con yêu súc này!” Thái Phó then quá hóa giận, vung tay vứt Hương Hương ra ngoài, trong tay biến hóa ra một thanh trường kiếm màu vàng, đâm về phía Hương Hương.

Hương Hương tuy có Ma Châu hộ thể, biện pháp tầm thường không giết chết được nằng. Nhưng hiện tại Thái Phó đã biết vị trí chính xác của Ma Châu, trước tiên có thể lấy nội lực khống chế Ma Châu, rồi mới một chiêu đánh chết. Chủ thể chết đi, Nguyên Hồn Châu hoặc là theo sự hủy diệt mà biến mất, hoặc là rời khỏi chủ thể để tồn tại. Bất kể kết quả thế nào, Thái Phó đều có thể hủy diệt Ma Châu ngay tại chỗ, giải quyết mọi vấn đề.

Đường kiếm lợi hại rất nhanh xé gió tới gần, rất có khả năng bỏ nằng ra làm hai nửa, Hương Hương sợ tới mức nhắm mắt lại, quên hết tất cả hô to: “Sư huynh!” Lời còn chưa dứt, chợt nghe ‘keng’ một tiếng chói tai, kiếm khí đáng sợ kia đột nhiên biến mất. Hương Hương mở to mắt, liền nhìn thấy một tấm bùa quần lấy mũi kiếm ở giữa không trung, Luyện yêu sư nhanh chóng xoay mình tiến tới, chắn ở phía trước Hương Hương. Đồng thời hai tay hợp lực, trái phải ném ra bốn tấm bùa, tổng cộng tám hướng, chế trụ tám vị trí. Cúi đầu niệm chú, các lá bùa hiện ra hào quang màu vàng, hòa lẫn vào nhau, dần dần tạo thành hình một cái bát quái thật to ở phía trước hấn và Hương Hương, đem Thái Phó ngăn cách ở bên kia.

“Ngươi?! Thế nhưng dùng Thiên Thành Bát Quái đại trận đối phó ta?!” Sắc mặt Thái Phó u ám phẫn nộ.

Hương Hương biết Thiên Thành Bát Quái đại trận và Thành Bát Quái đại trận là bố trận cao sâu nhất trong Bích Pháp của Tam Bích, trong đó Thành là dùng đối phó yêu ma, Thiên Thành cũng là dùng để đối phó nhân sĩ đắc đạo phạm phải tội nghiệt ngập trời. Thiên Thành so với Thành mà nói, càng là không thể dễ dàng sử dụng, càng là không thể dùng để đối phó với đồng môn, bởi vì một khi vận dụng, Tam Bích đều sẽ cảm ứng được, đều sẽ biết trong đồng môn, có người phạm phải tội nghiệt.

Hương Hương còn muốn nghe xem bọn hấn nói cái gì đó, lại phát hiện thân thể của chính mình bắt đầu không chịu khống chế rơi xuống, theo bản năng muốn kêu ‘Sư huynh cứu ta’, nhưng thấy hấn đang ra sức đối phó cùng Thái Phó, nghĩ không nên quấy nhiễu hấn, muốn tự lập cánh sinh. Liền mở vòng tay ra, triệu hồi một tiếng “Thanh Sương kiếm, xuất ra”, Thanh Sương kiếm ‘vèo’ một tiếng bay ra như lên tiếng trả lời.

Thấy nó thế nhưng trong lúc nguy cấp còn nghe lời, Hương Hương không khỏi vui mừng, vững vàng bắt được chuôi kiếm, lại hạ lệnh “Bay lên trên”. Thanh Sương kiếm thế nhưng cũng nghe theo lời Hương Hương, bay lên chỗ phía sau Luyện yêu sư. Hương Hương vừa hưng phấn vừa gọi “Sư huynh”, liền nghe được Thái Phó giận dữ mắng mọ “Yêu súc, xem ngươi làm chuyện tốt gì kia”, lập tức quay sang Luyện yêu sư phẫn nộ quát: “Đừng ngăn cản ta nữa, bọn họ đuổi tới rồi!”

Luyện yêu sư cũng cảm ứng được dị thường, lúc này thu hồi trận pháp, đánh một chuông chống đỡ với Thái Phó. Lấy hồ lô ra, thu Hương Hương vào trong hồ lô, lập tức lắt mình như gió bay chớp giạt rồi đi.

“Vô lại!” Thái Phó mắng to một tiếng, tuy rằng Luyện yêu sư không biết nặng nhẹ, một mực che chở Hương Hương khiến hấn tức giận đến nổi trận lôi đình, nhưng hiện thời tên đã lên dây, hấn cũng chỉ có thể phi thân bay về một phía khác, giúp đỡ bọn Hương Hương dẫn dụ đám người Ma Tộc đang truy đuổi tới.

Hương Hương lại một lần nữa bị thu vào trong hồ lô, lúc lần nữa được thả ra, phát hiện đã về tới Liên gia. Hương Hương từ trên mặt đất đứng lên, vỗ vỗ quần áo, lo lắng hỏi: “Sư huynh, hình như đắc tội với Thái Phó đại nhân rồi, ngươi có phải bị phạt hay không?”

“Ừ” Luyện yêu sư trả lời, xoay người ngồi xuống trước bàn, cầm cái bình rót cho mình một ly nước.

Hương Hương vội vàng đi qua, nói: “Vậy Hương Hương và Sư huynh cùng nhau chịu phạt, cả hai, cũng có người làm bạn”.

Luyện yêu sư quay đầu nhìn Hương Hương liếc mắt một cái, nói: “Ngươi sẽ, mất mạng”.

“A?” Hương Hương ngẩn ngơ, thì ra Thái Phó muốn đem nằng về Ý Thiên, không chỉ là muốn nhốt nằng lại, mà là muốn mạng của nằng. Hương Hương tựa vào bàn, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh, trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Sư huynh kỳ thực đã sớm biết trong người Hương Hương đích thị là Ma

Châu, cho nên luôn luôn cảnh cáo thuyết phục không được đụng vào. Nhưng vẫn luôn không nói rõ, sợ sau khi bọn họ biết, sẽ giết Hương Hương, đúng không?”

Luyện yêu sư không nói tiếp, Hương Hương dán người tới gần, ôm lấy cánh tay Luyện yêu sư, hỏi: “Sư huynh, chỉ có Hương Hương chết mới có khả năng hủy diệt được hạt châu này sao?”

Luyện yêu sư trầm mặc một lát, nói: “Có thể, ta vượt qua được”.

Hương Hương ngẩn ngơ. Công lực của nàng nông cạn, hạt châu này ở trong cơ thể nàng lâu như vậy, nàng đều không khống chế được nguồn lực kia, nếu Luyện yêu sư nói, khẳng định có thể thuận lợi dẫn đường, hơn nữa pháp lực của hắn cũng sẽ nhờ vậy mà tăng cường, như thế là chuyện tốt. Nhưng đây không phải là linh châu, mà là ma châu, liệu có vấn đề gì không? Lỡ như cũng giống như Ôn Thanh Huyền vậy, bị nhập ma, cũng sẽ bị nhốt vĩnh viễn, không thấy mặt trời rồi!. “Sau khi vượt qua rồi, Sư huynh có thể bị nguy hiểm hay không?”

Luyện yêu sư nói: “Ta không động đến nó, là được”.

Hương Hương nghĩ nghĩ, hạt châu này ở chỗ nàng lâu như vậy, nàng cũng không có nhập ma, tu vi của Luyện yêu sư so với nàng cao hơn nhiều, vậy càng không thành vấn đề rồi.

“Tọa thiền”. Luyện yêu sư nói một tiếng.

“Ừm”. Hương Hương không nghĩ nhiều, liền đứng dậy đi qua tọa thiền. Luyện yêu sư nghiêng người bước qua, ngồi xuống đối mặt với Hương Hương. Nhìn vào mắt hắn, Hương Hương không khỏi tim đập rộn lên, gò má cũng không tự chủ trở nên ửng hồng. Lúc hắn nâng tay nhẹ nhàng đặt lên hai vai nàng, chậm rãi cúi người, khuôn mặt xinh đẹp hoàn mỹ từng chút từng chút tiến tới gần, tâm Hương Hương không khỏi kinh hoàng, tư thế này sao mà giống như muốn... Hương Hương vội vàng giơ tay chặn trước ngực hắn, đỏ mặt hỏi: “Sư, Sư huynh, đây là, làm, làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

Luyện yêu sư chỉnh chỉnh thân người, nghiêm trang nói: “Độ châu” ((dẫn đường, hóa giải hạt châu))

Hương Hương biết hắn muốn đem Ma Châu trong cơ thể nàng dẫn ra ngoài, nhưng vấn đề là, nhìn tư thế của hắn, giống như, giống như muốn... Hương Hương rất không chịu thua kém rút đỏ mặt: “Độ thế nào?”

“Từ trong miệng, độ”. Luyện yêu sư lại vẫn bày ra dáng vẻ đương nhiên phải thế.

Thấy hắn quả nhiên có ý này, mặt Hương Hương nháy mắt nóng lên, lắp ba lắp bắp nói: “Đó, đó là, có phải ý là chuyện phu thê làm không?”

“Độ châu?” Luyện yêu sư đối với từ này tỏ vẻ vô cùng khó hiểu.

“Không, ta muốn nói...” Hương Hương nhất thời cũng không biết nên giải thích với hắn thế nào. Thấy hắn nâng người lên, chuẩn bị một lần nữa cúi người tiến tới gần. Hương Hương hoảng hốt, vội vàng nói: “Ta muốn nói... Chính là miệng đối miệng... Đó là chuyện vợ chồng thành thân mới làm!”

“Chúng ta phải, phu thê, không sai”.

“A?” Hương Hương muốn hô mê. Cũng do nàng và Lam Thiên Sách mơ hồ lừa gạt, hắn vẫn cho rằng hai người bọn họ chính là quan hệ phu thê chân chính. Có đôi khi Hương Hương muốn nhờ hắn làm việc, cũng sẽ dùng quan hệ phu thê đến lừa gạt hắn. Hiện tại rơi vào tình huống này, chính là cái gọi là gieo gió gặt bão, nàng cũng không biết nên giải thích với hắn thế nào.

“Ngồi yên”. Luyện yêu sư vừa nói, một lần nữa kiên định tiến tới gần Hương Hương.

“Sư huynh...” Nhìn khuôn mặt hắn chậm rãi tới gần, dần dần có thể cảm giác hơi thở nóng rực ở đối diện thổi đến, cả trái tim Hương Hương ầm ầm nhảy loạn, thân mình cứng ngắt bất an giãy dụa, phát hiện bị tay hắn nắm chặt, hoàn toàn không thể nhúc nhích, chỉ có thể thấp giọng khàn khàn. “Sư huynh, không cần như vậy, đôi phương thức khác được không...”

Luyện yêu sư nhàn nhạt nói một tiếng: “Sẽ không đau”.

Hương Hương hết chỗ nói rồi, hắn cho rằng nàng kích động như vậy, bất an như vậy, là vì sợ đau à? “A!” Trong lòng Hương Hương phát điên hét to một tiếng, sau đó dần lòng nhắm mắt lại. Thôi, dù sao hắn cái gì cũng không biết, thân một chút thì thân một chút, coi như bị con nít hôn một cái là được!

Nhưng ở một khắc cánh môi kia nhẹ nhàng chạm vào môi nàng, thân thể lại vẫn không chịu khống chế mà nóng lên. Lực trên cánh tay nàng sâu hơn, Hương Hương không tự chủ được ‘ừm’ một tiếng, theo nguồn lực kia, vô lực ngã vào trong lòng ngực rộng lớn mà ấm áp.

Đúng lúc này, cửa bỗng nhiên “Rầm” một tiếng bị đẩy ra, con gió lạnh thổi ào vào khiến Hương Hương rung mình. Tỉnh thần lại, phát hiện bản thân đang mềm nhũn tựa trong lòng ngực của Luyện yêu sư, vội vàng đẩy hân ra, ngồi thẳng người lên, nhìn lại, bỗng nhiên trong đầu sét đánh ầm một cái, người đẩy cửa vào thế nhưng là Liên Phong Nguyệt cùng với Vụ Nguyệt vẻ mặt trắng bệch. Hương Hương nhất thời sợ hãi, Vụ Nguyệt đến đây, vậy, vậy nàng và Luyện yêu sư vừa rồi... Không bị hân thấy được chứ?! Xong rồi, xong rồi, Vụ Nguyệt sẽ tức giận, làm sao giải thích với hân đây?

Hương Hương còn đang hoảng loạn, nghe được Vụ Nguyệt run giọng chất vấn nói: “Hương Hương, các người đang làm cái gì?” Hương Hương ngẩn ngơ, nhất thời tỉnh ngộ lại. Đúng rồi, Vụ Nguyệt nhìn không thấy, hân nhìn không thấy mà!

Vụ Nguyệt vốn vì lúc ở trên đường, Hương Hương đáp lời với tiếng ‘Su tẩu tẩu’ của Tiểu Cửu mà tức giận, thật vất vả mới ngủ được, lại mơ thấy Hương Hương có nguy hiểm, liền nhờ Liên Phong Nguyệt dẫn hân vội vàng vàng qua đây. Không ngờ vào sân, liền nghe được một tràng những câu ái muội, cái gì mà ‘chuyện phu thê’, ‘sẽ không đau’, ‘đổi phương thức’ gì đó. Vụ Nguyệt nghe mà huyết khí bốc lên, cho là Hương Hương và Luyện yêu sư làm chuyện khuê phòng, không để ý lễ nghi đẩy cửa xông vào. Rõ ràng nghe được Hương Hương sợ hãi hô lên một tiếng, hỏi nàng đang làm gì, nàng cũng không trả lời, chẳng lẽ thật là... Vụ Nguyệt càng thêm nóng giận, ngược lại hỏi: “Ca, bọn họ đang làm cái gì, nói cho ta biết, bọn họ đến cùng là đang làm gì?”

Vụ Nguyệt chưa từng giống như bây giờ oán hận sự mù lòa của bản thân, người mà bản thân chú ý nhất rõ ràng đang ở trước mắt, nhưng mình tròn to mắt cũng nhìn không thấy nàng đến cùng là đang làm gì?

“Vụ Nguyệt!” Hương Hương lấy lại tinh thần, vội vàng nhảy xuống giường, vừa đi tới chỗ Vụ Nguyệt, vừa nghĩ nên giải thích thế nào.

Thời điểm Liên Phong Nguyệt mới bước vào, cũng kinh ngạc một chút, lúc này khoe miệng lại nở ra nụ cười mơ hồ khó hiểu, vỗ vai Vụ Nguyệt, thấp giọng nói: “Đêm đã khuya, người đột nhiên xâm nhập quấy nhiễu chuyện tốt của phu thê nhà người ta, quá thất lễ. Con thỏ nhỏ đã không có việc gì, chúng ta trở về thôi”.

“Người nói nhầm gì đó, cái gì quấy rầy hay không...” Hương Hương trừng mắt liếc nhìn Liên Phong Nguyệt, đưa tay muốn nắm cánh tay Vụ Nguyệt. Liên Phong Nguyệt lại nghiêng người qua cản trở Hương Hương, dùng giọng điệu có chút xấu hổ nhắc nhở: “Con thỏ nhỏ, vạt áo của người... Người không biết là ăn mặc như vậy mất lắm sao?”

Hương Hương cả kinh, vội vàng cúi đầu nhìn lại bản thân mình, liền biết bị lừa. Vạt áo của mình vẫn rất tốt, quần áo cũng ăn mặc vô cùng nghiêm túc, ngay cả cổ cũng không lộ, cái gì mà gió mát! Giương mắt nhìn thấy gương mặt trắng bệch của Vụ Nguyệt, thì thào nhắc tới ‘vạt áo’ ‘gió mát’, vừa không dám tin lắc lắc đầu.

Hương Hương rốt cục hiểu rõ dụng ý của Liên Phong Nguyệt, không khỏi cả giận nói: “Liên Phong Nguyệt, người đừng có bỏ đá xuống giếng, làm người không nên đề tiện như vậy!” Không đợi Hương Hương nói xong, Vụ Nguyệt đã xoay người sờ soạn đi ra ngoài rồi. Hương Hương biến sắc, vội vàng gọi to “Vụ Nguyệt”, liền muốn đuổi theo. Liên Phong Nguyệt giơ tay phát một cái, trước mắt Hương Hương liền xây lên một bức tường hào quang, ngăn cản bước chân Hương Hương, dẫn Vụ Nguyệt đi mất còn chậm rãi khép cánh cửa lại.

“Vụ Nguyệt!” Hương Hương hướng về phía bên kia bức tường hào quang hét, gấp đến độ xoay vòng, kết quả là vẫn chỉ có thể chuyển sang đi tìm Luyện yêu sư giúp đỡ. “Su huynh, Su huynh mau giúp ta hủy bức tường kia đi”.

Luyện yêu sư thế nhưng không có ý ra tay: “Nửa canh giờ, sẽ biến mất”.

“Không được, đợi không được nửa canh giờ. Vụ Nguyệt hiểu lầm chúng ta, ta phải đi giải thích rõ ràng ngay!”

“Hiểu lầm cái gì?”

“Hiểu lầm... Dù sao hiểu lầm là chuyện không tốt, Su huynh, giúp ta đi...” Hương Hương chạy qua ngồi xuống, giống như thường ngày ôm tay hân làm nũng. Không ngờ lần này Luyện yêu sư lại trở tay ngược lại ôm lấy Hương Hương, lúc phát hiện ra, bản thân thế nhưng đã bị hân ngược lại ôm ngồi xuống chỗ đối diện hân, mà tay hân đang nắm chặt ngang hông nàng, nóng rực mà có lực.

Hương Hương lại không nhìn được toàn thân nóng lên, cảm giác mặt đỏ như có từng trận khí nóng xông lên. Hơi giương mắt, lại nhìn thấy ánh mắt trong suốt không hề có tạp chất, không khỏi lại một lần nữa cảm thấy từ đầu tới chân đều trở nên vô lực. “Su huynh!” Hương Hương thật sự là muốn đi tìm cây cột, hung hăng đập đầu vào. Có một âm thanh trong lòng đang la hét, đòi người, sao lại có loại chuyện như vậy?! Su huynh hân đến cùng là có biết chuyện hân đang làm, có bao nhiêu ái muội không, khiến người ta động lòng cỡ nào không.

“Su huynh, người muốn làm gì?” Hương Hương từ trong mặt đỏ tìm đập tỉnh táo lại, trừ bỏ bất đắc dĩ, còn lại chính là vô cùng bất đắc dĩ.

“Tiếp tục, độ châu”.

Hương Hương bất đắc dĩ nói: “Vậy thả ta ra trước đi”.

“Không. Như vậy, thuận tiện”.

“Được rồi... à... Su huynh... Có thể...” Lời còn đang nói, Hương Hương dứt quãng nói mấy từ vụn vặt. Chợt thấy thân thể choáng váng một cái, nhìn lại, phát hiện bản thân đã hoàn toàn bị đẩy ngã xuống giường. Hương Hương không kịp ngạc nhiên, Luyện yêu sư đã cúi người đè xuống, giọng ní non “Ra không được”, cúi đầu chuẩn xác không sai ngâm chặt đôi môi của nàng, một lần nữa hôn sâu.

“Ừm... Sư huynh...” Hương Hương vô lực kháng cự, cũng không biết có nên kháng cự hay không. Hẳn là vì bảo vệ tính mạng của nàng, mới muốn độ Ma Châu ra. Bằng không chờ Thái Phó đại nhân truyền tin về Tam Bích, người trong Tam Bích nhất định sẽ vây bắt nàng về, nhốt lại, thậm chí là giết chết. Nhưng với tình hình này, nàng nghĩ thế nào, cũng cảm thấy có chút không thích hợp. Lúc tay hấn đặt trên bụng nàng, bắt đầu có động tác không an phận, trong lòng Hương Hương bỗng nhiên chấn động, ra sức quay đầu đi chỗ khác, khiến cho nụ hôn của Luyện yêu sư bất ngờ không đề phòng dừng ngay chỗ sau gáy của nàng.

Mặt Hương Hương lại đỏ lên, kiềm chế phản ứng bất lương của thân thể, quay đầu lại trừng mắt nhìn Luyện yêu sư nói: “Sư huynh, ngươi có ý khi dễ ta, có phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.